

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF PRIDE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

Ana Huang *USA Today*, uluslararası ve 1 numaralı Amazon çoksatan yazarıdır. En çok *Twisted* serisi ile tanınan yazar, lezzetli alfa kahramanları, güçlü kadın kahramanları ve bol miktarda buhar, endişe ve baygınlık serpiştirilmiş Yeni Yetişkin ve çağdaş romantizm yazıyor.

Kitapları çeviri için iki düzineden fazla yabancı yayıncıya satıldı ve NPR, *Cosmopolitan*, *Financial Times* ve *Glamour UK* gibi yayın organlarında yer aldı.

Kendini seyahat meraklısı olarak tanımlayan yazar, güzel yerleri hikayelerine dahil etmeyi seviyor ve iyi bir chai latte'ye asla hayır demiyor.

Okumadığı ya da yazmadığı zamanlarda Ana, hayal kurmak ve bir sonraki favori restoranı için Yelp'i araştırmakla meşguldür.

Ana Huang tarafından

GÜNAH KRALLARI

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

Gazap Kralı

Gurur Kralı

Açgözlülük

Kralı

TWISTED SERİSİ

Birbirine bağılı bir dizi bağımsız bölüm

Çarpık Aşk

Çarpık Oyunlar

Çarpık Nefret

Çarpık

Yalanlar

EĞER AŞK SERİSİ

Eğer Bir Daha Karşılaşırsak (Düet
Kitap 1) Eğer Güneş Hiç Batmazsa
(Düet Kitap 2) Eğer Aşkın Bir Bedeli
Olsaydı (Tek Başına)
Mükemmel Olsaydık (Bağımsız)

Kopyalama hakkı

Piatkus tarafından

yayımlanmıştır ISBN:

978-0-349-43634-0

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2023 Ana Huang tarafından

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Editör: Becca Hensley Mysoor at the Fairy Plotmother, Amy Briggs at Briggs Consulting LLC

Düzeltilen: Britt Tayler

Kapak Tasarımcısı: Cat Imb, TRC Designs

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk

www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Ana Huang](#)
[Telif Hakkı İthaf](#)
[Oynatma](#)
[Listesi İçerik](#)
[Notları](#)

[Bölüm 1: Isabella](#)
[Bölüm 2: Kai](#)
[Bölüm 3: Kai](#)
[Bölüm 4: Isabella](#)
[Bölüm 5: Kai](#)
[Bölüm 6: Isabella](#)
[Bölüm 7: Isabella](#)
[Bölüm 8: Kai](#)
[Bölüm 9: Isabella](#)
[Bölüm 10: Isabella](#)
[Bölüm 11: Isabella](#)
[Kai Bölüm 12: Kai](#)
[Bölüm 13: Isabella](#)
[Bölüm 14: Isabella](#)
[Bölüm 15: Isabella](#)
[Bölüm 16: Kai](#)
[Bölüm 17: Kai](#)
[Bölüm 18: Isabella](#)
[Bölüm 19: Kai](#)
[Bölüm 20: Isabella](#)
[Bölüm 21: Kai](#)

[Bölüm 22: Isabella](#)
[Bölüm 23: Kai](#)
[Bölüm 24: Kai](#)
[Bölüm 25: Isabella](#)
[26. Bölüm Kai](#)
[Bölüm 27: Isabella](#)
[Bölüm 28: Isabella](#)
[Bölüm 29: Kai](#)
[Bölüm 30: Isabella](#)
[Bölüm 31: Kai](#)
[Bölüm 32: Isabella](#)
[Bölüm 33: Kai](#)
[Bölüm 34: Kai](#)
[Bölüm 35: Isabella](#)
[Bölüm 36: Kai](#)
[Bölüm 37: Isabella](#)
[Bölüm 38: Kai](#)
[Bölüm 39: Isabella](#)
[Bölüm 40: Isabella](#)
[Bölüm 41: Kai](#)
[Bölüm 42: Kai](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

*Zekanın seksi olduğunu düşünen tüm kızlar
için (Ve sessiz olanların en ucube olduğunu
bilenler için).*

I Knew You Were Trouble (Taylor's Version)

Taylor Swift

Bana Büyü Yaptın

Austin Giorgio

Seni Bir Aşk Şarkısı Gibi Seviyorum

Selena Gomez

Gövde Elektrik

Lana Del Rey

Çarpışma

Justin Skye

Gecenin Bir Yarısı

Elley Duhé

Utanmaz

Camila Cabello

Siz Söyleyin

Lauren Daigle

Kanayan Aşk

Leona Lewis

Sensiz Olmak

Mary J. Blige

İÇERİK NOTLARI

Bu hikaye açık cinsel içerik, küfür ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içermektedir.

Ayrıntılı liste için lütfen anahuang.com/content-warnings adresini ziyaret edin

BÖLÜM 1

Isabella

"Yani sana verdiğim karanlıkta parlayan prezervatifleri kullanmadın mı?"

"Hayır. Üzgünüm." Tessa üzgün bakışlarıma kendi eğlenceli bakışlarıyla karşılık verdi. "Bu bizim ilk randevumuzdu. O prezervatifleri nereden aldın?" "Geçen ayki neon paten partisinden." Partiye beni sürünen hayatımdan kurtaracağı umuduyla katılmışımdı. Kurtarmamıştı ama bana arkadaşlara dağıtmak üzere bir çanta dolusu korkunç parti hediyesi sağlamıştı.

Kendi kendime koyduğum bir erkek yasağından muzdarip olduğum için, onlar aracılığıyla vekaleten yaşamak zorunda kaldım, bu da söz konusu arkadaşlar işbirliği yapmadığında zordu.

Tessa'nın kaşları çatıldı. "Neden bir paten partisinde prezervatif dağıtıyorlardı?"

"Çünkü o partiler her zaman devasa seks partilerine dönüşür," diye açıkladım. "Buz pistinin tam ortasında birinin o prezervatiflerden birini kullandığını gördüm."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır." Garnitürleri yeniden yerleştirdim, sonra da çeşitli bardak ve fincanları düzeltmek için döndüm. "Vahşi, değil mi? Şahit olduğum bazı şeyler beni bir hafta boyunca travmatize etse de eğlenceliydi..."

Hareketlerime ancak yarı yarıya dikkat ederek konuşmaya devam ettim. Dünyanın zenginleri ve güçlülere için özel bir topluluk olan Valhalla Club'da bir yıl barmenlik yaptıktan sonra, yaptığım işlerin çoğu kas hafızamda yer etmişti.

Pazartesi akşamı saat altıdaydı -diğer işletmelerde mutlu saatler için en uygun zaman ama Valhalla'da ölü bir bölge. Tessa ve ben her zaman bunu kullanırdık.

Dedikodu yapmak ve hafta sonlarımızda birbirimizi yakalamak için zaman.

Kitabımı bitirip yayınlanmış bir yazar olana kadar sadece maaş için buradaydım ama gerçekten sevdiğim biriyle çalışmak güzeldi. Önceki iş arkadaşlarımın çoğu sürüngendi.

"Sana çıplak bayraklı adamdan bahsetmiş miydin?" Dedim. "O her zaman seks partilerine katılanlardan biriydi."

"Isa." Adım kesinlikle Tessa'ya benzemeyen bir şekilde ciyakladı, ama duramayacak kadar çok yuvarlanıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, içinde parlayan bir penis göreceğimi hiç düşünmemiştim-" Kibar bir öksürük konuşmamı böldü.

En sevdiğim iş arkadaşşıma ait olmayan kibar, *erkeksi* bir öksürük.

Hareketlerim çılgılık atarak durdu. Tessa sıkıntılı bir gıcırtı daha çıkardı, bu da içgüdülerimin zaten şüphelendiği şeyi doğruladı: yeni gelen kişi bir kulüp üyesiydi, rahat müdürümüz ya da molalarında uğrayan güvenlik görevlilerinden biri değildi.

Ve az önce beni parlayan penisler hakkında konuşurken duymuşlardı.

Sikeyim.

Ateş bayrakları yanaklarımı yaktı. Taslağımı bitirmeyi boş ver; şu anda en çok istediğim şey dünyanın esnemesi ve beni bütün olarak yutmasıydı.

Ne yazık ki, ayaklarımın altında tek bir titreme bile olmadı, bu yüzden bir süre aşağılanma içinde belendikten sonra omuzlarımı dikleştirdim, en iyi müşteri hizmetleri gülümsememi takındım ve döndüm.

Ağzım donmadan önce yukarı doğru kıvrımını zar zor tamamladı. Yüklemeyi bitiremeyen bir web sayfası gibi kalktı ve durdu.

Çünkü bir metreden daha kısa mesafede duran, şaşkın bakışlı ve bir erkeğin bakmaya hakkı olandan çok daha yakışıklı Kai Young'dı.

Valhalla Kulübü'nün yönetim kurulunun saygın üyesi, milyarlarca dolarlık bir medya imparatorluğunun varisi ve *her seferinde* en utanç verici konuşmalarımın ortasında ortaya çıkma gibi esrarengiz bir yeteneğin sahibi, Kai Young.

Yüzümde yeni bir utanç dalgası parladı.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi, nötr tonu konuşmamız hakkındaki düşüncelerine dair hiçbir ipucu vermiyordu. "Ama bir içki sipariş etmek istiyorum, lütfen."

O gidene kadar barın altına saklanma isteğime rağmen, sesini duyunca biraz erimekten kendimi alamadım. Derin, pürüzsüz ve kadifemsi, rahmetli Kraliçe'yi bile gölgede bırakacak kadar havalı bir İngiliz aksanıyla

Utanç. Yarım düzine güçlü viski gibi kan dolaşıma karıştı.

Vücudum ısındı.

Kai'nin kaşları bir parça kalktı ve sesine o kadar odaklanmışım ki isteğine henüz cevap vermediğimi fark ettim. Bu arada Tessa, küçük hain, beni kendi başımın çaresine bakmak zorunda bırakarak arka odada kaybolmuştu. *Benden bir daha asla prezervatif alamayacak.*

"Elbette." Kalınlaşan gerilim bulutunu hafifletmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Ama korkarım karanlıkta parlayan cin tonik servisimiz yok." *En azından toniği parlatacak siyah bir ışık olmadan.*

Bana boş bir bakış attı.

"En son beni koruyucu ürünler hakkında konuşurken duyduğun için," dedim. *Hiçbir şey söylemedim.* Gösterdiği tepkiye bakılırsa, trafiğin yoğun olduğu saatler hakkında gevezelik ediyor da olabilirdim. "Çilekli cin tonik sipariş ettin çünkü ben çilek aromalı şeylerden bahsediyordum..."

Kendimi gittikçe daha derin bir çukura sokuyordum. Kai'ye kulübün sonbahar galasında çilekli prezervatifler hakkında konuşurken kulak misafiri olduğum zamanı hatırlatmak istemiyordum ama dikkatini şu anki prezervatif çıkmazımdan uzaklaştırmak için bir *şeyler* söylemeliydim.

İş yerinde seks hakkında konuşmayı bırakmalıyım.

"Boş ver," dedim hemen. "Her zamankinden ister misin?"

Bir kerelik çilekli cin toniği bir yana, Kai her seferinde sek viski sipariş ederdi. Tatillerdeki bir Mariah Carey şarkısından daha tahmin edilebilirdi.

"Bugün olmaz," dedi kolayca. "Onun yerine bir Öğleden Sonra Ölümü alacağım." Kitabını kaldırdı, böylece yıpranmış kapağın üzerine karalanmış başlığı görebildim. Ernest Hemingway'den *Çanlar Kimin İçin Çalıyor*. "Uygun görünüyor."

Hemingway'in kendisi tarafından icat edilen Death in the Afternoon, şampanya ve absentten oluşan basit bir kokteyldi. Yanardöner yeşil rengi de normal bir içkinin alabileceği kadar karanlıkta parlamaya yakındı.

Gözlerimi kıstım, bunun bir tesadüf mü yoksa benimle dalga mı geçtiğinden emin değildim.

Yüzündeki anlaşılmasız ifadeyle ona baktı.

Koyu renk saçlar. Keskin hatlar. İnce siyah çerçeveler ve özel olarak dikilmiş olması gereken mükemmel bir takım elbise. Kai, aristokrat sofistikeliğinin timsaliydi ve bununla birlikte gelen İngiliz metanetini de yakalamıştı.

Genelde insanları okumakta oldukça iyiydim ama onu bir yıldır tanıyordum ve maskesini henüz kıramamıştım. Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla rahatsız ediyordu.

"Öğleden Sonra Bir Ölüm, hemen geliyor," dedim sonunda.

O barın sonundaki geleneksel yerine oturup ceketinin cebinden bir not defteri çıkarırken ben içkisiyle meşgul oldum. Ellerimi hareket ettiriyordum ama dikkatim bardak ve sessizce okuyan adam arasında bölünmüştü. Arada bir durup bir şeyler yazıyordu.

Bu kendi başına olağandışı bir durum değildi. Kai sık sık akşam telaşından önce kendi başına bir şeyler okuyup içmeye gelirdi. Alışılmadık *olan* zamanlamaydı. Pazartesi öğleden sonraydı, haftalık toplantısından üç gün ve iki saat önceydi, Perşembe akşamları hassas bir zamanlamayla gelirdi. Alışılmışın dışına çıkıyordu.

Kai Young *asla* düzeni bozmadı.

Ona içkisini getirirken merak ve garip bir nefes darlığı hızımı yavaşlattı. Tessa hâlâ malzeme odasındaydı ve sessizlik her adımda daha da ağırlaşıyordu.

"Not mu alıyorsun?" Kokteyli bir peçetenin üzerine koydum ve defterine baktım. Kai'nin romanının yanında açık duruyordu, sayfaları düzgün, kesin siyah yazılarla doluydu.

"Kitabı Latinceye çeviriyorum." Sayfayı çevirdi ve başını kaldırmadan ya da içkisine dokunmadan bir cümle daha karaladı.

"Neden?"

"Rahatlatıcı."

Gözlerimi kırptım, onu yanlış anladığımdan emindim. "Beş yüz sayfalık bir romanı Latinceye elle çevirmenin *rahatlatıcı* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Zihinsel bir meydan okuma isteseydim, bir ekonomi kitabı çevirirdim. Kurgu çevirmek boş zamanlarım için ayrılmıştır."

Bu açıklamayı, ceketini koltuğunun arkasına atmak kadar yaygın ve yerleşik bir alışkanlıkmiş gibi gelişigüzel bir şekilde yaptı.

Ona bakakaldım. "Vay canına. Bu..." Söyleyecek söz bulamıyordum.

Zengin insanların tuhaf hobileri olduğunu biliyordum ama en azından bunlar genellikle evcil hayvanları için gösterişli düğünler yapmak ya da şampanyayla yıkanmak gibi eğlenceli eksantrikliklerdi. Kai'nin hobisi *sıkıcıydı*.

Ağzının kenarları seğirdi ve utançla birlikte farkındalık da belirdi. *Günün teması bu gibi görünüyordu*. "Benimle kafa buluyorsun."

"Tam olarak değil. Ekonomi ders kitaplarının büyük bir hayranı olmasam da rahatlatıcı buluyorum. Oxford'da yeterince gördüm." Kai sonunda başını kaldırıp baktı.

Nabzım boğazımda atmaya başladı. Yakından bakınca o kadar güzeldi ki onunla yüz yüze gelmek neredeyse acı veriyordu. Kalın siyah saçları alnına dökülüyor, klasik Hollywood döneminden fırlamış yüz hatlarını çerçeveliyordu. Yontulmuş elmacık kemikleri kare bir çeneye ve yontulmuş dudaklara doğru eğilirken, koyu kahverengi gözler sadece çekiciliğini artıran gözlüklerin arkasında parlıyordu.

Onlar olmasaydı, çekiciliği soğuk, mükemmelliği içinde neredeyse korkutucu olurdu, ama onlarla birlikte yaklaşılabildi. İnsan.

En azından klasikleri çevirmekle ya da ailesinin medya şirketini yönetmekle meşgul olmadığı zamanlarda. Gözlüklü ya da gözlüksüz, bu iki şeyde de *yaklaşılabılır bir şey* yoktu.

İçkisine uzandığında omurgam farkındalıkla karıncalandı. Elim hâlâ tezgâhın üzerindeydi. Bana dokunmadı ama vücut ısısı sanki dokunmuş gibi üzerimde gezindi.

Karıncalanmalar yayıldı, derimin altında titreşti ve nefesimi yavaşlattı. "Isabella."

"Hmm?" Şimdi düşündüm de, Kai'nin neden gözlüğe ihtiyacı vardı ki? Lazer göz ameliyatını karşılayabilecek kadar zengindi.

Şikayet ettiğimden değil. Sıkıcı ve biraz tutucu olabilir, ama o gerçekten-
"Barın diğer ucundaki beyefendi dikkatinizi çekmeye çalışıyor."

Hoş olmayan bir sarsıntıyla gerçekliğe geri döndüm. Ben Kai'ye bakmakla meşgulken bara yeni müşteriler gelmeye başlamıştı. Tessa tezgâhın arkasına geçmiş, iyi giyimli bir çiftle ilgilenirken bir başka kulüp üyesi de servis için bekliyordu.

Kahretsin.

Eğlenmiş görünen Kai'yi arkamda bırakarak aceleyle oraya gittim.

Müşterimle işim bittikten sonra bir başkası yaklaştı ve bir başkası daha. Valhalla'da mutlu saatler geçiriyorduk ve Kai ya da onun tuhaf rahatlama yöntemleri üzerinde tekrar duracak vaktim yoktu.

Sonraki dört saat boyunca, Tessa ve ben kalabalığın içinde çalışırken tanıdık bir ritme girdik.

Valhalla'nın üye sayısı yüz kişiyle sınırlıydı, bu yüzden en yoğun geceleri bile şehir merkezindeki dalış merkezlerinde yaşadığım kaosa kıyaslanamazdı.

barlar. Ancak sayıları daha az olsa da, kulübün müşterileri ortalama bir erkek öğrenci birliğinden ya da sarhoş bir bekâr kızdan daha fazla şımartılmaya ve egolarının okşanmasına ihtiyaç duyuyordu. Saat dokuza doğru ilerlediğinde çökmeye hazırdım ve o gece sadece yarım vardiyam olduğu için şükreliyordum.

Yine de ara sıra Kai'ye bakmaktan kendimi alamadım. Genelde bir ya da iki saat sonra bardan ayrılırdı ama işte buradaydı, hâlâ içiyor ve sanki olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi diğer üyelerle sohbet ediyordu.

Bir terslik var. Zamanlama bir yana, bugünkü davranışları önceki davranışlarıyla hiç uyuşmuyordu ve daha yakından baktığımda, daha fazla sorun işareti fark ettim: omuzlarını kaplayan gerginlik, kaşlarının arasındaki küçük çatlak, gülümsemelerinin gerginliği.

Belki onu program dışı görmenin şokuydu, belki de Kai'ye beni uygunsuz davranışlarımdan dolayı (iş yerinde seksten bahsetmek gibi) kovdurabileceği ama kovdurmadığı onca zamanın acısını çıkarmaya çalışıyordum. Her neyse, bu beni durgunluk sırasında ona bir içki daha götürmeye zorladı.

Zamanlama mükemmeldi; son sohbet arkadaşı az önce ayrılmış, Kai'yi barda yine yalnız bırakmıştı.

"Çilekli cin tonik. Benden olsun." Bardağı tezgâhın diğer tarafına kaydurdum. Bunu bir hevesle yapmıştım, benim zararına olsa bile onun ruh halini düzeltmek için eğlenceli bir yol olacağını düşünmüştüm. "Kendini toparlamaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Kaşlarını çatarak sorgulayıcı bir ifadeyle karşılık verdi.

"Programın dışındasın," diye açıkladım. "Bir sorun olmadığı sürece asla programın dışına çıkmazsın."

Kavis düzeldi, yerini gözlerinin köşelerinde minik bir kırışıklığa bıraktı. Bu beklenmedik sevimli manzara karşısında kalp atışlarım durdu.

Sadece bir gülümseme. Topla kendini.

"Programıma bu kadar dikkat ettiğinin farkında değildim." Kai'nin sesinin altında kahkaha kırıntıları parılıyordu.

O gece ikinci kez yanaklarıma sıcaklık doldu. *İyi bir yardımsever olmanın karşılığı bu işte.*

Savunmacı bir tavırla, "Bunu önemsemiyorum," dedim. "Burada çalışmaya başladığımdan beri her hafta bara geliyorsun, ama hiç Pazartesi günü gelmedin. Ben sadece gözlemciyim." Burada durmalıydım ama beynim yetişmeden ağzımdan kaçtı. "Emin ol, benim tipim değilsin, bu yüzden sana asılmam konusunda endişelenmene gerek yok."

Bu kadarı doğrudu. Objektif olarak Kai'nin çekiciliğinin farkındaydım ama ben erkeklerimin daha sert olmasını severdim. O da en az onlar kadar kuralcıydı. Öyle olmasa bile, kulüp üyeleri ve çalışanları arasında dostluk kurulması kesinlikle yasaktı ve hayatımı bir erkek yüzünden tekrar alt üst etmek gibi bir niyetim yoktu, çok teşekkür ederim.

Bu, hain hormonlarımın onu her gördüğünde iç çekmesini engellemedi. Çok sinir bozucuydu.

"Bildiğim iyi oldu." Bardağı dudaklarına götürürken kakhaha kırıntıları daha da parladı. "Teşekkür ederim. Çilekli cin toniklere karşı zaafım var."

Bu sefer kalp atışlarım bir anlığına da olsa duraklamadı.

Yumuşak nokta mı? *Bu da ne demek oluyor?*

Bunun hiçbir anlamı yok, diye homurdandı kafamın arkasından bir ses. İçkiden bahsediyor, senden değil. Ayrıca, o senin tipin değil. Hatırladın mı?

Kapa çeneni, Debbie Downer.

Harika. Şimdi iç seslerim birbiriyle tartışıyordu. Birden fazla iç sesim *olduğunu* bile bilmiyordum. Eğer bu uykuya ve taslağım üzerinde bir gece daha acı çekmeye ihtiyacım olduğunu göstermiyorsa, hiçbir şey göstermiyordu.

"Rica ederim," dedim, biraz gecikmeli olarak. Nabzım kulaklarımda çınılıyordu. "Şey, ben-"

"Kusura bakmayın geciktim." Kai'nin yanındaki koltuğa uzun boylu, sarışın bir adam oturdu, sesi paltosuna yapışan Eylül sonu soğuğu kadar canlıydı. "Toplantım uzadı."

Kai'ye dönmeden önce bana kısa bir bakış attı.

Koyu altın rengi saçlar, lacivert gözler, bir Calvin Klein modelinin kemik yapısı ve *Titanic'teki* buzdağının sıcaklığı. Dominic Davenport, Wall Street'in hüküm süren kralı.

Onu görür görmez tanıdım. Sosyal becerilerini geliştirmeye ihtiyacı olsa da o yüzü unutmak zordu.

Bu kesintiden dolayı içimde bir rahatlama ve sinir bozucu bir hayal kırıklığı hissettim ama Kai'nin cevabını beklemedim. Barın diğer tarafına doğru ilerledim, *yumuşak nokta* yorumunun bir kenara atılmış bir sözden başka bir şeymiş gibi kalmasından nefret ediyordum.

Eğer o benim tipim değilse, ben de *kesinlikle* onun tipi değildim. Yardım kurullarında oturan, Hamptons'da yazlayan ve eşleriyle birlikte olan kadınlarla çıkıyordu.

Chanel takımlarına inciler. Bunların hiçbirinde yanlış bir şey yoktu ama onlar ben değildim.

Onun sözlerine verdiğim aşırı tepkiyi kendi kendime uyguladığım kuraklık dönemine bağlıyordum. Dokunulmaya ve şefkate o kadar açtım ki, Times Meydanı'nda sürekli dolaşan yarı çıplak kovboyun bir göz kırpmasıyla başım dönebilirdi. Bunun Kai'nin kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

Gecenin geri kalanında bir daha barın onun tarafına geçmedim. Neyse ki yarım vardiya çalıştığım için erken çıkabiliyordum. Beşe on kala, Kalan hesaplarımı Tessa'ya aktardım, vedalaştım ve arka odadan çantamı aldım, üstelik Hemingway tutkunu bir milyardere bakmadan.

Ayrılırken sırtımda karanlık gözlerin sıcak dokunuşunu hissettiğime yemin edebilirdim ama doğrulamak için dönmedim. Bilmemem daha iyiydi.

Gecenin bu geç saatinde koridor sessiz ve boştu. Yorgunluk göz kapaklarımı çeğiştiriyordu ama çıkışa ve yatağımın rahatlığına doğru kaçmak yerine ana merdivene doğru sola döndüm.

Günlük kelime sayısı hedefime ulaşabilmek için eve gitmeliydim ama önce ilhama ihtiyacım vardı. Boş bir sayfayla yüzleşmenin stresi kafamı bulandırırken konsantre olamıyordum.

Kelimeler özgürce akıyordu; erotik gerilim romanımın dörtte üçünü altı aydan kısa bir sürede yazdım. Sonra tekrar okudum, nefret ettim ve yeni bir proje lehine hurdaya çıkardım. Ne yazık ki, ilk taslağımı besleyen yaratıcılık da onunla birlikte yok olmuştu. O günlerde günde iki yüz kelimedenden fazla yazarsam şanslıydim.

Merdivenlerden ikinci kata çıktım.

Kulübün olanakları mesai saatleri içinde çalışanlara yasaktı, ancak bar sabah üçe kadar açıkken, binanın geri kalanı sekizde kapanıyordu. Biraz rahatlamak için en sevdiğim odayı ziyaret ederek hiçbir kuralı çiğnemiyordum.

Yine de ayaklarım kalın İran halısına hafifçe basıyordu. Aşağı, aşağı, bilardo odasını, güzellik odasını ve Paris tarzı salonu geçerek tanıdık bir meşe kapıya ulaştım. Kapıyı çevirip açtığımda pirinç tokmak serin ve pürüzsüzdü.

On beş dakika. Tek ihtiyacım olan buydu. Sonra eve gider, günü yıkar ve yazardım.

Ama her zaman olduğu gibi, oturduğumda zaman akıp gitti. On beş dakika otuza, o da kırk beşe dönüştü ve kendimi o kadar kaptırdım ki

kapının arkamdan gıcırdayarak açıldığını fark etmedim.
Çok geç olana kadar değil.

BÖLÜM 2

Kai

"Beni buraya onuncu kez Hemingway okurken izlemek için davet ettiğini söyleme sakın." Dominic kitabıma etkilenmemiş bir bakış attı.

"Beni Hemingway okurken hiç görmedin." Bara baktım ama Isabella çoktan başka bir müşterinin yanına gitmiş, cin toniği onun yerine bırakmıştı.

Çilekler içkinin içinde tembelce süzülüyordu, canlı kırmızı renkleri barın ağırbaşlı toprak tonlarıyla şok edici bir tezat oluşturunuyordu. Genelde tatlı içkilerden kaçınırdım; viskinin sert yanığı ve bastırılmış kehribar rengi benim zevkime çok daha uygundu. Ama dediğim gibi, bu özel tat için yumuşak bir noktam vardı.

Tamam, ama fikrini değiştirirsen, çilek aromalı prezervatiflerim var. Magnum boyutunda, sizin için nervürlü-

Böldüğüm için özür dilerim ama bir içki daha sipariş etmek istiyorum. Cin tonik. Çilek aromalı.

Isabella'nın dehşete düşmüş yüz ifadesini hatırlayınca içimden isteksiz bir eğlence geçti. Geçen yılki sonbahar galasında onun ve arkadaşı Vivian'ın prezervatif sohbetini bölmüştüm ve o etkileşimi hâlâ tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordum.

İstesem de istemesem de *tüm* etkileşimlerimizi canlı ayrıntılarıyla hatırlıyordum. Hayatıma bir kasırga gibi girmiş, Valhalla'daki ilk vardiyasında içkimi yanlış almış ve o zamandan beri aklımdan çıkmamıştı.

Sinir bozucuydu.

"Onu okuduğunu hiç görmedim." Dominic çakmağını açıp kapatarak dikkatimi tekrar ona çekti. Sigara içmiyordu ama çakmağını batıl inançları olan birinin şans tılsımına sarıldığı gibi yanında taşıyordu. "Ama sanırım her gece kütüphanene kapandığında yaptığın şey bu."

Çalkantılı ruh halimi bir gülümseme bastırdı. "Beni kütüphanede hayal ederek çok zaman geçiriyorsun, değil mi?"

"Sadece varlığınızın ne kadar üzücü olduğunu düşünmek için."

"Bunu, gecelerinin çoğunu ofisinde geçiren işkolik söylüyor." Karısının ona bu kadar uzun süre tahammül etmesi bir mucizeydi. Alessandra bir azizdi.

"Güzel bir ofis." Açık. Kapalı. Küçük bir alev canlandı ama onun ellerinde çabucak öldü. "Aramanız olmasaydı şu anda orada olurum. Pazartesi günü aceleyle buraya gelmemi gerektirecek kadar acil olan şey nedir?"

Rica etmiştim, talep etmemiştim ama onu düzeltme zahmetine girmedim. Bunun yerine kalemimi, ciltsiz kağıdımı ve defterimi ceketimin cebine soktum ve doğrudan konuya girdim. "Bugün bir telefon aldım."

Dominic'in sıkılmış sabırsızlığı kayboldu ve ortaya bir merak kıvılcımı çıktı. "Bu kadar erken mi?"

"Evet. Ben de dahil olmak üzere beş aday. Oylama dört ay içinde yapılacak."

"Bunun bir taç giyme töreni olmayacağını hep biliyordun." Dominic çakmağının kıvılcım çarkına dokundu. "Ama oylama formaliteden ibaret. Elbette kazanacaksın."

Ben de cevap olarak kayıtsız bir ses çıkardım.

Young Corporation'ın en büyük çocuğu ve muhtemel varisi olarak, hayatım boyunca CEO olma beklentisiyle yaşamıştım. Ama görevi dört ay içinde değil, beş ila on yıl içinde devralmam gerekiyordu.

Göğsümden yeni bir endişe dalgası geçti.

Leonora Young iktidarı bu kadar erken devretmeyi asla istemezdi. Sadece elli sekiz yaşındaydı. Zeki, sağlıklı, yönetim kurulu tarafından sevilen biriydi. Hayatı iş ve evlilik konusunda beni sıkıştırmak etrafında dönüyordu ama o öğleden sonra beni ve diğer dört yöneticiyi CEO pozisyonu için aday olduğumuz konusunda bilgilendiren video görüşmesindeki kişinin o olduğu inkar edilemezdi.

Uyarı yok, oylamanın tarihi ve saati dışında ayrıntı yok.

Dalgın bir şekilde elimi cin tonik bardağının üzerinde gezdirdim ve bardağın pürüzsüz kıvrımlarıyla garip bir teselli buldum.

"Haberler ne zaman halka açıklanacak?" Dominic sordu.

"Yarın." Bu da önümüzdeki dört ay boyunca tüm gözlerin üzerimde

olacağı ve çuvallamamı bekleyeceği anlamına geliyordu. Ki asla beceremeyecektim. Çok fazla

bunun için kontrol.

Teknik olarak beş aday olmasına rağmen, bu pozisyonu ben kaybedecektim. Sadece bir Young olduğum için değil, en iyisi olduğum için. Kuzey Amerika bölümünün başkanı olarak sicilim kendi adına konuşuyordu. Bazı yönetim kurulu üyeleri kararlarımı her zaman katılmasa da en yüksek kârı, en az zararı ve en iyi yenilikleri elde etmiştim.

Oylamanın sonucundan endişe duymuyordum, ancak zamanlaması beni rahatsız etti ve kariyerimin en önemli anı olması gereken bu olayı bulanık bir tedirginlik havuzuna dönüştürdü.

Dominic sessiz coşkumu fark ettiyse de belli etmedi. "Piyasa bayram edecek." Kafasından geçen hesaplamaları neredeyse görebiliyordum.

Eskiden olsa önce Dante'yi arar ve endişelerimi boks ringinde giderirdim ama evlendiğinden beri onu planlanmamış bir maç için Vivian'dan uzaklaştırmak, bir köpeğin elinden kemiğini almaktan daha zordu.

Muhtemelen en iyisi buydu. Dominic sadece gerçekleri ve rakamları önemserken, Dante benim maskemin arkasını görebilirdi. Eğer piyasaları hareketlendirmiyor ya da banka hesabını genişletmiyorsa, umurunda bile değildi.

O tahminlerini sıralarken ben içkime uzandım. Son cini daha yeni içmiştim ki, gırtlaktan gelen bir kahkaha dikkatimi çekti.

Bakışlarım Dominic'in omzunun üzerinden kayarak barın sonuna yakın bir yerde bir kozmetik mirasçısıyla sohbet eden Isabella'ya kaydı. Normalde soğuk duran sosyetenin sırtmasına neden olan bir şey söyledi ve ikisi de öğle yemeğinde dedikodu yapan en iyi arkadaşlar gibi başlarını birbirlerine doğru eğdiler. Arada bir Isabella elleriyle çılgınca hareketler yapıyor ve kendine özgü kahkahalarından biri daha odayı dolduruyordu.

Ses göğsümün içine işledi ve bana uzattığı alkolden daha fazla ısıttı.

Mor-siyah saçları, muzip gülümsemesi ve sol bileğinin iç tarafını boyayan dövmesiyle, kayaların arasındaki bir elmas kadar yersiz görünüyordu. Milyarderlerle dolu bir odada barmen olduğu için değil, Valhalla'nın karanlık, geleneksel sınırları için fazla parlak olduğu için.

Korkarım karanlıkta parlayan cin tonik servis etmiyoruz.

Dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti ama sonra onu bastırdım.

Isabella cesur, düşüncesiz ve bir tanıdığım da genellikle kaçındığım her şeye sahip biriydi. Ben edepli olmaya önem verirdim; onda ise hiç yoktu, en uygunsuz yerlerde seks konuşmaya olan düşkünlüğünün de gösterdiği gibi.

Yine de onda beni bir denizciyi çağıran siren gibi kendine çeken bir şey vardı. Yıkıcı, kesinlikle, ama o kadar güzel ki neredeyse buna değirdi.

Neredeyse.

"Dante biliyor mu?" Dominic sordu. Sadece yarısını duyabildiğim piyasa tahminlerini bitirmişti ve şimdi telefonunda e-postaları yanıtlamakla meşguldü. Adam tanıdığım herkesten daha uzun saatler çalışıyordu.

"Henüz değil." Isabella'nın mirasçıdan ayrılıp kasayla oynamasını izledim. "Vivian'la randevu gecesi. Ölmedikleri sürece kimsenin onu rahatsız edemeyeceğini açıkça belirtti - ve sadece iletişim listelerindeki diğer herkes başka bir şeyle meşgulse."

"Tipik."

"Hmm," dedim dikkatim dağılmış bir şekilde.

Isabella kasadaki işini bitirdi, diğer barmene bir şeyler söyledi ve arka odada kayboldu. Vardiyası bitmiş olmalıydı.

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Ne kadar denersem deneyeyim, bunu hayal kırıklığından başka bir şeye yoramadım.

Neredeyse bir yıl boyunca Isabella'dan uzak durmayı başarmıştım ve Yunan mitolojisini, sirenlerin şarkılarıyla kandırılan denizcileri bekleyen korkunç kaderi anlayacak kadar iyi biliyordum. Yapmam gereken son şey onu takip etmektir. Ama yine de...

Çilekli cin tonik. Bana. Kendine gelmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.

Lanet olsun.

"Geceyi kısa kestiğim için özür dilerim ama şimdi ilgilenmem gereken acil bir konu olduğunu hatırladım." Ayağa kalktım ve paltomu tezgâhın altındaki kancasından çıkardım. "Konuşmamıza daha sonra devam edelim mi? Bu geceki içkiler benden."

"Elbette. Ne zaman müsait olursan," dedi Dominic, aniden ayrılışımdan etkilenmemiş gibiydi. Hesabımızı kapattığımda başını kaldırıp bakmadı. "Yarınki duyuruda iyi şanslar."

Çakmağının dalgın tıkırtıları, barın artan gürültüsü onları yutana kadar odanın yarısına kadar beni takip etti. Sonra ben

Koridorda kapı arkamdan kapandı ve tek ses ayak seslerimin yumuşak düşüşünden geldi.

Isabella'yı yakaladığımda ne yapacağımdan emin değildim. Ortak tanıdıklarımız olmasına rağmen -en iyi arkadaşı Vivian Dante'nin karısıydı- biz arkadaş değildik. Ama CEO'dan gelen haber, onun beklenmedik ama düşünceli hediyesi gibi beni altüst etmişti.

İnsanların karşılığında bir şey beklemeden bana bir şeyler teklif etmesine alışık değildim.

Dudaklarımdan alaycı bir gülümseme geçti. Sıradan bir tanıdıktan gelen basit bir bedava içkinin gecemin en önemli olayı olarak öne çıkması hayatım hakkında ne söylüyordu?

Merdivenlerden ikinci kata çıktım, beni dönüp ters yöne koşturmayı çağıran küçük sese rağmen kalp atışlarım sabitti.

Bir önseziyle hareket ediyordum. Orada olmayabilirdi ve eğer oradaysa da onu aramakla kesinlikle bir işim yoktu, ama her zamanki kısıtlamam daha acil bir dikkat dağıtma dürtüsünün altında yıpranmıştı. Bu sinir bozucu *istekle* ilgili bir şeyler yapmam gerekiyordu ve eğer anneme neler olduğunu çözemiyorsam, o zaman kendime neler olduğunu çözmem gerekiyordu. Isabella'da beni esir alan şey neydi? Bu gece, cevaplama daha kolay bir soru olabilirdi.

Konferans görüşmesi sonrası sohbetimiz sırasında annem bana iyi olduğuna dair güvence vermişti. Hasta, ölmek üzere ya da şantaj altında değildi; sadece bir değişikliğe hazırды.

Başka biri olsaydı sözlerine inanırdım, ama annem öyle hevesle bir şey yapmazdı. Bu onun doğasına aykırıydı. Yalan söylediğini de düşünmüyordum; onu ne söylediğini anlayacak kadar iyi tanıyordum ve konuşmamız sırasında hiçbir şey belli etmemişti.

Hayal kırıklığı alnımı düğümledi. Aklıma yatmadı.

Sağlığı ya da şantaj değilse, başka ne olabilir? Yönetim kuruluyla bir anlaşmazlık mı? Milyarlarca dolarlık bir şirketi onlarca yıl yönettikten sonra stres atma ihtiyacı mı? Vücudunu ele geçiren bir uzaylı mı?

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, tam kaynağın önünde durana kadar salonda süzülen piyanonun yumuşak tınlarını fark etmedim.

Ne de olsa buradaydı.

Kalp atışlarım bir kez takıldı, o kadar hafif ve hızlıydı ki rahatsızlığı zar zor fark ettim. Kaşlarım çatıldı, yerini önce merak, sonra şaşkınlık aldı; notaların kasırgası yerine oturdu ve tanıdık geldi.

Piyano için bestelenmiş en zorlu eserlerden biri olan Beethoven'ın "Hammerklavier" adlı eserini çalıyordu. Ve çok da iyi çalıyordu.

Soğuk bir şok dalgası ciğerklerimdeki nefesi silip süpürdü.

"Hammerklavier "in amaçlanan hızda alındığını nadiren duymuştum ve Isabella'nın deneyimli profesyonellerden bile daha iyi performans gösterebileceğinin çarpıcı bir şekilde farkına varmak, onu aramak konusunda sahip olabileceğim tüm çekinceleri yok etti.

Kendim görmeliydim.

Kısa bir tereddütten sonra elimi kapı tokmağına kapattım, çevirdim ve içeri adım attım.

BÖLÜM 3

Kai

Piyano odası kulüpteki diğer odalar kadar görkemliydi; zengin kadifeden yapılmış lüks perdeler yere kadar uzanıyor, altın aplikler koyu gül rengi duvarlarda usulca parlıyordu. Gururlu bir Steinway kuyruklu piyano sahnenin ortasında duruyordu, cilalı siyah kıvrımları ay ışığının örtüsüyle gümüş rengine bürünmüştü.

Önünde oturmuş, sırtı bana dönük ve parmakları neredeyse baş döndürücü bir hızla tuşların üzerinde uçan Isabella'ydı. Sonatın son bölümüne girmişti.

Cesur bir tril, sonraki iki yüz küsur ölçü boyunca eğilip bükülen ve baş aşağı dönen ilk temanın başladığını duyurdu. Ardından, ikinci temanın korusu mırıldanmadan önce sessiz bir ara verildi.

Yumuşak, unutulmaz, ağırbaşlı...

Ta ki ilk tema tekrar içeri girene kadar, aceleci notaları halefinin daha sessiz varoluşunu öyle bir güçle süpürüyordu ki, ikincinin eğilmemesi imkansızdı. İki tema birbirinin etrafında kıvrıldı, mizaçları taban tabana zıttı ama birleştiklerinde açıklanamaz derecede güzeldi, daha yükseğe, daha yükseğe ve daha yükseğe tırmanıyorlardı...

Sonra bir dalma, çift triller, paralel gamlar ve sıçrayan oktavlardan oluşan muhteşem bir sıçramayla uçurumdan burun üstü düşen serbest düşüşlü büyük bir final.

Her şeye rağmen ayakta durdum, vücudum donmuştu ve nabzım tanık olduğum şeyin imkansızlığı karşısında çarpıyordu.

Aynı sonatı daha önce de çalmıştım. Onlarca kez. Ama bir kez bile kulağa böyle gelmemişti. Son bölümün hüznle dolu olması gerekiyordu, yorumculardan kederli övgüler almasına neden olan, duygusal açıdan yirmi dakika süren bir bölümdü. Ancak Isabella'nın ellerinde, neredeyse neşeli, canlandırıcı bir şeye dönüşmüştü.

Kabul etmek gerekir ki, tekniği mükemmel değildi. Bazı notalarda çok ağır, bazılarında çok hafif çalıyordu ve parmak kontrolü tüm melodik çizgileri ortaya çıkaracak kadar gelişmiş değildi. Tüm bunlara rağmen imkansızı başarmıştı.

Acıyı alıp umuda dönüştürmüştü.

Son nota soluksuz bir şekilde havada asılı kaldı, sonra soldu ve her şey sessizleşti.

Beni tutsak eden büyü bozuldu. Hava tekrar ciğerlerime doldu ama konuştuğumda sesim normalden daha sert çıkıyordu. "Etkileyici."

Son hece dudaklarımdan dökülmeden önce Isabella gözle görülür bir şekilde gerildi. Etrafına bakındı, yüzü telaşla doluydu. Beni gördüğünde rahatladı ama bir saniye sonra tekrar sertleşti.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ağzımın kenarlarında bir eğlence belirdi. "Bu soruyu sana benim sormam gerekirdi."

Aylardır piyano odasına gizlice girdiğini bildiğimi açıklamamıştım. Kütüphanede geç saate kadar kaldığım ve Isabella'yı suçlu bir ifadeyle dışarı çıkarken yakalamak için tam zamanında çıktığım bir gece tesadüfen keşfetmiştim. Beni fark etmemişti ama o zamandan beri birçok kez çaldığını duymuştum. Kütüphane piyano odasının hemen yanındaydı; ikisini ayıran duvarın yanına oturduğumda diğer taraftan gelen belli belirsiz melodileri duyabiliyordum. Çalışmalarım için garip bir şekilde rahatlatıcı bir film müziği görevi görüyorlardı. Ancak, bu gece onun "Hammerklavier" kadar karmaşık bir şey çaldığını duyduğum ilk geceydi.

Isabella çenesini meydan okurcasına eğerek, "Burada başka kimse yoksa mesai saatleri dışında odayı kullanmamıza izin var," dedi. "Ki sanırım artık var." Bocaladı, kaşları gergin bir V şeklinde birbirine yaklaştı.

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama ben başımı salladım. "Kal. Tabii bu gece için başka planların yoksa." İstemsiz bir eğlence parıltısı daha. "Bugünlerde neon paten partilerinin çok moda olduğunu duydum."

Yanakları kıpkırmızı oldu ama çenesini kaldırdı ve vakur bir bakışla beni kıstırdı. "Başkalarının konuşmalarına kulak misafiri olmak kabalıktır. Yatılı okulda size bunu öğretmiyorlar mı?"

"Tam tersine, en çok kulak misafiri olunan yer orası. Suçlamanıza gelince, ne demek istediğinizden emin değilim," dedim, ses tonum yumuşaktı. "Ben sadece gece hayatı trendleri hakkında yorum yapıyordum."

Mantık bana Isabella ile gereğinden fazla ilgilenmemem gerektiğini söylüyordu. Onun işi ve benim kulüpteki rolüm düşünüldüğünde bu uygunsuzdu. Ayrıca onun tehlikeli olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı içimde -fiziksel olarak değil ama tam olarak tanımlayamadığım başka bir şekilde.

Yine de sağduyumun emrettiği gibi gitmek yerine aramızdaki mesafeyi kapattım ve parmaklarımı piyanonun fildişi tuşlarının üzerinde gezdirdim. Onun dokunuşundan dolayı hâlâ sıcaktılar.

Isabella oturduğu yerde rahatladı ama gözleri beni takip ederek onun yanına giderken tetikte kaldı. "Alınma ama seni bir gece kulübünde hayal edemiyorum, hele ki neon bir şeyde."

"Bir şeyi anlamak için onun içinde yer almam gerekmiyor." Minör tuşa bastım ve notanın bir sonraki konuya geçişi işaret etmesine izin verdim. "İyi çaldınız. 'Hammerklavier'i deneyen çoğu piyanistten daha iyi. "

"Bu cümlelerin sonunda bir "ama" seziyorum."

"Ama ikinci temanın başında çok agresiftiniz. Daha hafif, daha sade olması gerekiyordu." Bu bir hakaret değildi; objektif bir değerlendirmeydi.

Isabella bir kaşını kaldırdı. "Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

Nabzım hızlandı ve göğsümde tanıdık bir alev tutuştu. Ses tonu şakacı ve meydan okuyucu arasındaki çizgideydi ama bu rekabetçiliğimin kapılarını ardına kadar açmaya yetti.

"Alabilir miyim?" Başımla bankı işaret ettim.

Koltuğundan kaydı. Onun boşalttığı yere geçtim, sıranın yüksekliğini ayarladım ve bu sefer düşünceli bir şekilde tuşlara tekrar dokundum. Sadece ikinci bölümü çalmıştım ama "Hammerklavier "i çocukluğumdan beri, piyano öğretmenimin kolay parçaları atlayıp bana en zor besteleri öğretmesi için ısrar ettiğim zamandan beri çalışıyordum. İlk bölüm olmadan giriş yapmak daha zordu, ancak kas hafızası beni taşıdı.

Sonat büyük bir gösteriyle bitti ve ben memnun bir şekilde gülümsedim. "Hmm." Isabella'nın sesi etkilenmemiş gibiydi.

"Benimki daha iyiydi."

Başımı kaldırdım. "Pardon?"

"Üzgünüm." Omuz silkti. "İyi piyano çalıyorsun ama bir şeylerin eksik."

Bu duygu o kadar yabancı ve beklenmedikti ki sadece bakabildim, cevabım şaşkınlık ve öfke arasında bir yerde kayboldu.

"Bir şeyim eksik," diye yineledim, orijinal bir yanıt bulamayacak kadar şaşkındım.

Oxford ve Cambridge'den birincilikle mezun olmuştum, tenis ve polo dallarında derecelerim vardı ve yedi dili akıcı bir şekilde konuşabiliyordum. On sekiz yaşındayken yetersiz hizmet alan bölgelerdeki sanata fon sağlamak için bir hayır kurumu kurmuştum ve dünyanın en genç Fortune 500 CEO'larından biri olma yolunda hızla ilerliyordum.

Dünyada geçirdiğim otuz iki yıl boyunca hiç kimse bana *eksik* olduğumu söylememişti.

bir şey.

En kötüsü de, incelediğinde haklı olduğunu görmesiydi.

Evet, tekniğim onunkini aşmıştı. Her notaya hassasiyetle basmıştım ama parça bana hiçbir şey ilham etmemişti. Onun yorumunu karakterize eden duygu gelgitleri ortadan kaybolmuş, arkalarında steril bir güzellik bırakmıştı.

Kendi başıma çalarken hiç fark etmemiştim ama onun performansını izlediğimde fark çok açıktı.

Çenem gerildi. En iyi olmaya alışmıştım. en azından bu şarkıda, rencide etmedi.

"Tam olarak ne eksikliğim olduğunu düşünüyorsun?" Beynimi istila eden düşünce sürüsüne rağmen ses tonum düzgündü.

Zihinsel not: Bu sorunu çözene kadar Dominic ile tenis yerine piyano çalışacağım. Hiçbir şeyi mükemmelden daha az yapmamıştım ve bu benim istisnam olmayacaktı.

Isabella'nın yanakları çukurlaştı. Benim hoşnutsuzluğumdan büyük bir zevk alıyor gibi görünüyordu, ki bu beni daha da çileden çıkarmalıydı. Onun yerine, alaycı sırıtışı neredeyse benden cevap niteliğinde bir gülümseme koparacaktı ki kendimi tuttum.

"Bilmiyor olman da sorunun bir parçası." Kapıya doğru bir adım attı. "Bir yolunu bulacaksın."

"Bekle." Ayağa kalktım ve hiç düşünmeden kolunu tuttum.

Birlikte donup kaldık, gözlerimiz elimin bileğini çevrelediği yere kilitlendi. Teni yumuşacıktı ve nabzındaki çırpınışlar kalp atışlarımdaki ani artışla eşleşiyordu.

Etrafımızda ağır, gerilim dolu bir sessizlik oluştu. Bilimi savunan biriydim; fizik kurallarına karşı gelen hiçbir şeye inanmazdım ama

Zamanın fiziksel olarak yavaşladığına yemin edebilirdim, sanki her saniye pekmezle kaplanmış gibiydi.

Isabella gözle görülür bir şekilde yutkundu. Küçük bir hareketti ama yasaların tekrar yerine oturması ve mantığın devreye girmesi için yeterliydi.

Zaman her zamanki hızına ulaştı ve kolunu kavradığım gibi aniden bıraktım.

"Özür dilerim," dedim, sesim sert çıkmıştı. Avucumdaki karıncalanmayı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Sorun yok." Isabella bileğine dokundu, yüz ifadesi dikkatini dağıtmıştı. "*Downton Abbey'deki bir figüran* gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu?"

Soru o kadar uzaklardan gelmişti ki anlaması biraz zaman aldı. "Ben... bir *ne*?"

"*Downton Abbey'den* bir figüran. Hani şu yirminci yüzyılın başlarında İngiliz aristokrasisini anlatan dizi var ya?"

"Diziyi biliyorum." Bir kayanın altında yaşamıyordum.

"Oh, güzel. Belki bilmiyordur diye sana haber vereyim dedim." Isabella yine parlak bir gülümsemeyle parladı. "Biraz gevşemeye çalışmalısın. Piyano çalmana yardımcı olabilir."

O gece ikinci kez kelimeler beni terk etti.

Kapı arkasından kapandığında hâlâ orada durmuş, akşamımın nasıl bu kadar raydan çıktığını anlamaya çalışıyordum.

Eve dönerken, Isabella'yı piyano odasında dinlediğimden beri CEO oylaması ya da zamanlaması hakkında bir kez bile düşünmediğimi fark ettim.

BÖLÜM 4

Isabella

"Annem geçen gün seni sordu," dedi Gabriel. "Eve yılda sadece bir kez geliyorsun ve Manhattan'da ne yaptığın konusunda endişeli..."

Kardeşim saçmalayıp dururken önümdeki yarısı boş sayfaya kaşlarımı çatarak baktım. Aramasına cevap verdiğime şimdiden pişman olmuştum. Kaliforniya'da saat daha sabahın altısıydı ama sesi her zamanki gibi uyanık ve derli toplu geliyordu. Muhtemelen ofisteki koşu bandında haberleri okuyor, e-postalarını yanıtlıyor ve o iğrenç antioksidan smoothie'lerinden birini içiyordu.

Bu arada, dokuzdan önce yataktan çıktığım için kendimle gurur duyuyordum. Dün gece Kai'yle karşılaştıktan sonra uyku bir türlü gelmemişti ama bu tuhaf deneyimin belki de el yazmam için birkaç cümle bulmama yeteceğini düşünmüştüm.

Değildi.

Zengin bir avukat ile saf bir garson metres arasındaki ölümcül ilişkiyi anlatan erotik gerilim romanım kafamda belirsiz şekiller oluşturuyordu. Olay örgüsü vardı, karakterler vardı ama lanet olsun, kelimeler yoktu.

Daha da kötüsü, kardeşim hâlâ konuşuyordu.

"Beni dinliyor musun?" Sesi eşit oranda kızgınlık ve onaylamama ile doluydu.

Dizüstü bilgisayarımın ısısı pantolonumdan tenime sızıyordu ama bunu fark etmedim bile. Tüm o beyaz boşluğu doldurmanın yollarını düşünmekle meşguldüm.

daha fazla kelime yazmadan.

"Evet." Tüm metni seçtim ve yazı tipi boyutunu otuz altıya çıkardım. *Çok daha iyi oldu.* Sayfa artık o kadar boş görünmüyordu. "Sonunda mizah duygusu implantı için bir doktora danıştığınızı söylemişsiniz. Bu deneysel bir teknoloji ama durum çok vahim."

"Çok komik." En büyük ağabeyim hayatında tek bir şeyi bile komik bulmamıştı, dolayısıyla mizah duygusu implantına ihtiyaç vardı. "Ben ciddiym, Isa. Senin için endişeleniyoruz. New York'a yıllar önce taşındın ama hâlâ fare istilasına uğramış bir dairede yaşıyor ve bir barda içki satıyorsun-"

"Valhalla Club sıradan bir *bar* değil," diye itiraz ettim. Orada bir barmenlik işi bulmadan önce altı kez mülakata girmiştim; Gabriel'in bu başarıyı küçümsemesine izin verirsem lanetlenirdim. "Ve dairem fare istilasına *uğramadı*. Evcil bir yılanım var, hatırladın mı?"

Monty'nin vivaryumuna koruyucu bir bakış attım, orada kıvrılmış ve derin bir uykundaydı. Tabii ki iyi uyuyordu; sinir bozucu kardeşler ya da hayatta başarısız olmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Gabriel ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Sonsuza dek takılıp kaldığın kitap üzerinde çalışırken. Bak, yazar olmak istediğini biliyoruz ama belki de yeniden değerlendirmenin zamanı gelmiştir. Eve taşın, alternatif bir plan yap. Ofiste yardımını her zaman kullanabiliriz."

Eve taşınmak mı? Ofiste mi çalışayım? *Cesedimi çiğnemen lazım.*

Günlerimi bir odacıkta boşa harcayacağım düşüncesi boğazımı acıyla doldurdu. Taslağım üzerinde fazla ilerleme kaydedemiyordum ama Gabriel'in "çözümüne" boyun eğmek hayallerimden sonsuza dek vazgeçmek anlamına geliyordu.

Kitap fikri iki yıl önce Washington Square Park'ta insanları izlerken aklıma geldi. Bir adamla karısı olmadığı belli olan biri arasındaki hararetli bir tartışmaya kulak misafiri olmuşum ve hayal gücüm onların kavgasını aldı ve onunla birlikte koştu. Hikâye zihnimde o kadar ayrıntılı ve ete kemiğe bürünmüştü ki tanıdığım herkese bir gerilim romanı yazma ve yayınlama planlarımdan emin bir şekilde bahsetmişim.

Tartışmaya tanık olduğum günün ertesinde yepyeni bir dizüstü bilgisayar aldım ve kelimelerin içimden dökülmesine izin verdim. Ancak sonunda ortaya çıkan şey, hayal ettiğim parıldayan elmas şaheseri değildi. Ortaya çıkan çirkin kömür yığınlarıydı, ben de onları sildim.

Ve sayfalar boş kaldı.

"Yazar olmak istediğimi *sanmıyorum*; yazar olmak istiyorum," dedim. "Ben sadece hikayeyi keşfediyorum."

Yazmakla ilgili şu anki hayal kırıklıklarına rağmen, yeni dünyalar yaratmanın ve bu dünyalarda kaybolmanın çok özel bir yanı vardı. Kitaplar yıllardır benim kaçışım oldu ve eninde sonunda bir tane yayınlayacağım. Bir ofis otomatına dönüşmek için bu hayalimden vazgeçmiyordum.

"Dansçı, seyahat acentesi ve gündüz talk show sunucusu olmak istediğın gibi mi?" Onaylamama Gabriel'in kızgınlığını bastırdı. "Artık yeni bir üniversite mezunu değilsin. Yirmi sekiz yaşındasın. Yönlendirilmeye ihtiyacın var."

Acılık kuru, ekşi bir çamura dönüştü.

Yönlendirilmeye ihtiyacın var.

Gabriel için bunu söylemek kolaydı. Liseden beri ne istediğini biliyordu. Tüm kardeşlerim biliyordu. Ailemin geri kalanı kendi kariyerlerine yerleşirken, okul sonrası sularda amaçsızca sallanan tek Valencia bendim.

İşadami, sanatçı, profesör, mühendis ve ben, bir serseri.

Başarısız olmaktan bıkmıştım ve özellikle Gabriel'in haklı çıkmasından bıkmıştım.

"Yönlendirildim. Aslında..." *Sakın söyleme. Sakın söyleme. Sakın-*

"Kitabı neredeyse bitirdim." Ben geri alamadan yalan ağzımdan kaçırverdi.

"Gerçekten mi?" Sadece o bir kelimeyi bu kadar şüpheyile ıslatabilirdi. başka bir şeye dönüştü.

Yalan mı söylüyorsun?

Asıl, dile getirilmemiş soru, beyanımdaki delikleri dürtmek ve dürtmek için çizgiyi aştı.

Elbette bir sürü vardı. Her şey kocaman bir boşluktan ibaretti çünkü Mars'ta bir koloni kurmaya kitabımı bitirmekten daha yakındım. Ama artık çok geçti. Kendimi köşeye sıkıştırmıştım ve tek çıkış yolum buradan geçiyordu.

"Evet." Boğazımı temizledim. "Vivian'ın düğününde büyük bir gelişme yaşadım. İtalyan havası. Çok ilham vericiydi."

İlham verdiği tek şey çok fazla kadeh şampanya ve büyük bir akşamdan kalmaydı, ama bunu kendime sakladım.

"Harika," dedi Gabriel. "Bu durumda, okumayı çok isteriz. Annemin doğum gününe dört ay var. Neden parti için eve döndüğünüzde getirmiyorsunuz?"

Kayalar bir uçurumun kenarından fırladı ve karnıma düştü. "Kesinlikle olmaz. Erotik bir gerilim yazıyorum, Gabe. Yani, içinde seks var.

o."

"Erotik gerilim filmlerinin ne anlama geldiğinin farkındayım. Biz senin aileniz. Seni desteklemek istiyoruz."

"Ama bu-"

"Isabella." Gabriel, küçükken bana patronluk taslarken kullandığı ses tonunu benimsedi. "Israr ediyorum."

Telefonumu o kadar sert sıktım ki protesto için çatladı.

Bu bir sınavdı. Bunu o da biliyordu, ben de biliyordum ve ikimiz de geri adım atmaya niyetli değildik.

"Tamam." Sesime bir doz sahte moral enjekte ettim. "En *azından* önümüzdeki beş yıl boyunca gözlerimin içine bakamayacak kadar travmatize olursan beni suçlama."

"Şansımı deneyeceğim." Sesine bir uyarı notu karıştı. "Ama herhangi bir nedenle o zamana kadar kitabı getiremezseniz, oturup ciddi bir konuşma yapacağız."

Babamız öldükten sonra, Gabriel annemizin yanında gayri resmi ev reisi statüsünü üstlendi. Annemiz çalışırken kardeşlerimle ve benimle o ilgileniyordu - bizi okuldan alıyor, doktor randevularımızı ayarlıyor, bize yemek pişiriyordu. Artık hepimiz yetişkindik ama annemiz aile sorumluluklarını giderek daha fazla ona yükledikçe Gabriel'in otoriter eğilimleri daha da kötüleşiyordu.

Dişlerimi sıktım. "Yapamazsın-"

"Gitmem gerek yoksa toplantıma geç kalacağım. Yakında konuşuruz. Şubat'ta görüşürüz." Arkasında üstü örtülü tehdidinin yankısını bırakarak telefonu kapattı.

Panik göğsümü sıkı bir düğüm haline getirdi. Telefonumu kenara fırlattım ve balon gibi şişen basıncın içinde nefes almaya çalıştım.

Lanet olası Gabriel. Onu tanıyorsam, o anda tüm ailemize kitaptan bahsediyordu. Eğer elim boş gidersem, onların toplu hoşnutsuzluğuyla yüzleşmek zorunda kalacaktım. Annemin dehşeti, Lola'mın onaylamaması ve en kötüsü de Gabriel'in kendini beğenmiş, her şeyi bilen tavrı.

Bunu yapamayacağımı

biliyordum.

Yönlendirilmeye ihtiyacın

var.

Ne zaman kendini toparlayacaksın, Isabella? Yirmi

sekiz yaşındasın.

Geri kalanımız yapabiliyorsa, siz neden yapamıyorsunuz?

Hayali suçlamalar boğazıma yuvarlandı ve oksijen akışını engelledi.

Dört ay. Tam zamanlı çalışırken ve kötü bir yazar tıkanıklığı vakasıyla savaşıırken kitabımı bitirmek için dört ayım vardı, yoksa ailem Gabriel'in düşündüğü gibi tam bir başarısız olduğumu anlayacaktı.

Zaten her yıl New York'ta geçirdiğim zamanı gösterecek hiçbir şey bulamadan eve dönmekten nefret ediyordum; aynı hayal kırıklığının ailemin yüzüne yansımısını görme düşüncesine katlanamazdım.

Sorun yok. İyi olacaksın.

Şubat başına kadar seksen bin kelime. Kesinlikle yapılabilir, değil mi?

Bir an için, yeni benin bunu yapabileceğini umdum ve buna inandım.

Sonra inledim ve avuçlarımın topuklarını gözlerime bastırdım. Gözlerim kapalıyken bile tek görebildiğim boş sayfalardı.

"Boku yedim."

BÖLÜM 5

Kai

Karşımda oturan adama soğuk bir bakış **fırlattım.**

Dünkü CEO bombasından ve Isabella'yla olan tedirgin edici etkileşimimden sonra, işte sorunsuz bir gün geçirmeyi umuyordum ama Tobias Foster habersizce ortaya çıktığı anda bu umutlarım boşa gitti.

Üzerinde yeni, parlak bir Zegna takım elbise, daha da parlak bir Rolex vardı ve etrafını incelerken kendini beğenmiş bir şekilde sıırıyordu.

"Güzel ofis," dedi. "Bir Young için çok uygun."

Söylemedi ama satır aralarını okuyabiliyordum.

Ben kendi ofisimi hak ettim; sen kendi ofisinde doğdun.

Ki bu tam bir saçmalıktı. Bir Young olabilirim ama diğer tüm çalışanlar gibi ben de en alttan başlayarak yükseldim.

"Eminim seninki de aynı derecede güzeldir." Ona içten bir gülümseme verdim ve saatime baktım. Hareketi yakalayacaktı; umarım o da bir ipucu alırdı. "Senin için ne yapabilirim, Tobias?"

Young Corporation'ın Avrupa bölümünün başındaydı ve CEO'luk için en büyük rakibimdi, bu yüzden planlanmamış toplantı kuralıma bir istisna yaptım ve onu ofisime davet ettim.

Şimdiden pişman oldum.

Tobias en kötü çalışan tipiydi; işinde iyiydi ama o kadar kaba ve sinir bozucuydu ki keşke öyle olmasaydı da onu kovabilseydik. Onu takdir ediyordum.

ama ayağını ağızına öyle bir sokmuştu ki, dünyanın en yetenekli cerrahı bile onu geri çıkaramazdı.

"Sadece uğrayıp bir merhaba demek istedim. Saygılarımı sunmak istedim." Tobias masamın üzerindeki kristal kağıt ağırlığıyla oynadı. "Bir dizi toplantı için şehirdeyim. Eminim onları biliyordur. Avrupa bölümü çok hızlı büyüyor ve Richard beni Peter Luger'de akşam yemeğine davet etti." Kahkahası havada gıcırdadı.

Richard Chu, Young Corporation'ın en uzun süre görev yapan yönetim kurulu üyesiydi ve inovasyon söz konusu olduğunda bir dinazordu. Şirketin geleceği konusunda birçok kez karşı karşıya gelmiştik, ancak ne kadar güce sahip olduğunu düşünürse düşünsün, o birçok oydan yalnızca biriydi.

"Hiç şaşırmadım. Richard belli tipte arkadaşlardan hoşlanır." *Kıçımı altından yapılmış gibi öpecek bir tip.* Tobias'ın gülümsemesi kayboldu. "Belki de gitseniz iyi olur. Günün bu saatinde trafik oldukça acımasız olabiliyor. Sizin için bir araba çağırmamı ister misiniz?"

Elim telefonun üzerinde net bir reddedişle gezindi.

"Gerek yok." Kağıt ağırlığını bıraktı ve bana sert bir bakış fırlattı, sahte saygının tüm izleri kaybolmuştu. "Ben kendim için bir şeyler yapmaya alışkınım. Ama hayat senin için çok daha kolay olmalı, değil mi? Tek yapman gereken önümüzdeki dört ay boyunca işleri berbat etmemek ve CEO rolü senin."

Yemi yutmadım. Tobias istediği kadar saçmalayabilirdi ama ben işimde çok iyiydim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Otuz yılı aşkın süredir hiç sıcıp batırmadım," dedim hoş bir şekilde. "Şimdi de başlamayı düşünmüyorum."

Sahte sevecenliği, pencereden düşen bir perde gibi yerine geri kaydı. "Doğru, ama her şeyin bir ilki vardır." Ayağa kalktı, gülümsemesi bir fast-food mutfağından daha yağlıydı. "Birkaç hafta sonra yöneticiler toplantısında görüşürüz. Ve Kai? İyi olan kazansın."

Ben de onun gülümsemesine kayıtsız bir gülümsemeyle karşılık verdim. Şanslıydım, her zaman ben kazanırdım.

Tobias gittikten sonra son çeyreğin mali raporlarını ikinci kez gözden geçirdim. Basılı gelir yüzde on bir azalmış, online gelir ise yüzde dokuz nokta iki artmıştı. Harika değildi ama diğer bölümlerden daha iyiydi ve yönetim kurulunun itirazlarına rağmen dijitale geçişi iki katına çıkarmamış olsaydım daha da kötü olabilirdi.

Keskin bir zil sesi dikkatimi raporlardan uzaklaştırdı.

Arayanın kimliğini gördüğümde inledim. Annem sadece acil ya da tatsız haberleri paylaşmak için çalışma saatlerimi bölerdi.

"Harika haberlerim var." Her zamanki gibi telefonu açtığımda doğrudan konuya girdi. "Clarissa New York'a taşınıyor."

Zihnindeki Rolodex'i karıştırdım. "Clarissa..."

"Teo." Topuklarının mermere çarpması sabırsızlığını vurguluyordu. "Onunla birlikte büyüdün. Nasıl unutabilirsin?"

Clarissa Teo.

Zihnimin gözünün önünden pembe tüller ve diş tellerine dair belli belirsiz bir izlenim geçti. Bir iniltiyi daha bastırdım. "O benden beş yaş küçük anne. *Onunla birlikte büyümek* pek doğru değil."

Teo'lar İngiltere'nin en büyük perakende zincirlerinden birine sahipti. Annem Philippa Teo'nun en iyi arkadaşıydı ve aile konaklarımız Londra'nın lüks Kensington Palace Gardens'ında yan yana duruyordu.

"Komşuydunuz ve aynı sosyal etkinliklere katılıyordunuz," dedi annem. "Benim kitabımda bu sayılır. Ne olursa olsun, Manhattan'a taşınıyor olması seni heyecanlandırmıyor mu?"

"Hmm." Kararsız cevabım, mahkemede yargılanan bir sanığın tüm coşkusunu içeriyordu.

Ailelerimizin yakınlığına rağmen Clarissa'yı çok az tanıyordum. Çocukken benden beş yaş küçük bir kızla takılmak ilgimi çekmemişti ve ikimiz de yetişkin olduğumuzda bizi bir okyanus ayırmıştı - o Harvard'a giderken ben Cambridge'de yüksek lisans yapmıştım. O Londra'ya döndüğünde ben çoktan New York'a taşınmıştım.

Kesinlikle onun geliş gidişlerinden herhangi bir şekilde etkilenmemi gerektirecek kadar yakın değildik.

"New York'ta pek fazla insan tanımıyor," dedi annem, geceleyin *ona çıkma teklif eden* binlerce neon maytap gibi bir incelikle. "Ona etrafi göstermelisin. Valhalla Kulübü'nün sonbahar galası yaklaşıyor. Çok hoş bir eş olur."

Yutkunmadan önce bir iç çekiş boğazımdan dilimin ucuna kadar geldi. "Onu bir gün yemeğe çıkarmaktan mutluluk duyarım ama galaya bir eş getirip getirmeyeceğime henüz karar vermedim."

"Sen bir Gençsin." Annemin sesi sertleşti. "Sadece bu da değil, dört ay içinde dünyanın en büyük medya şirketinin CEO'su olabilirsin. Eğlenmene izin verdim ama bir an önce *durulmalısın*. Yönetim kurulu huzursuz bir ev hayatı olan insanlara iyi gözle bakmıyor."

"Yönetim kurulu üyelerinden biri karısını bahçıvanla yatakta bulmamış mıydı?

Evli bir ev hayatı, bekar bir ev hayatından daha huzursuz görünüyor."

"Kai."

Elimi ağzıma götürdüm, sakın ve rahat geçen günümün nasıl *bu hale geldiğini* merak ediyordum. Önce Tobias, şimdi de annem. Sanki evren bana karşı komplo kuruyordu.

Annem, "Sana evlenme teklif etmeni söylemiyorum, ama bunun bir zararı olmaz," dedi. "Clarissa güzel, iyi eğitilmiş, terbiyeli ve kültürlü biri. Harika bir eş olur."

"Bu bir flört uygulaması değil. Onun niteliklerini sıralamana gerek yok," dedim kuru bir sesle. "Dediğim gibi, onunla en az bir kez buluşacağıma söz veriyorum."

Birkaç güvence daha aldıktan sonra telefonu kapattım.

Şakağımın arkasında bir baş ağrısı zonkluyordu. Annem bana seçme şansı vermişti ama bir gün Clarissa'yla evlenmemi bekliyordu. *Herkes bekliyordu*. Clarissa değilse bile, soyu, eğitimi ve yetiştirilme tarzı ona benzeyen biriyle.

Böyle birçok kadınla çıkmıştım. Yeterince hoşlardı ama hep bir şeyler eksikti.

Zihnimde başka bir görüntü canlandı, bu kez mor-siyah saçlar, ışıltılı gözler ve boğuk, bastırılmaz bir kahkaha.

Omuzlarım gerildi. Görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım ve işime yeniden odaklanmaya çalıştım, ancak dosyayı kapatıp ayağa kalkana kadar mor parıltılar yeniden ortaya çıkmaya devam etti.

Belki de annem haklıydı. Clarissa'yı sonbahar galasına götürmeliyim. Önceki kız arkadaşlarımla yürümemiş olması, gelecekte benzer bir ilişkinin yürümeyeceği anlamına gelmiyordu.

Kaderimde Clarissa Teo gibi biriyle evlenmek varmış. Başka biriyle değil.

"Bugün seni kim kızdırdı?" Dante çenesini ovuşturdu. "Sanki ben Victor Black'mişim gibi bana yumruk atıyordun."

"Başa çıkamıyor musun?" Sorusunu geçiştirerek espri yaptım. Rakip medya grubunun kendini beğenmiş CEO'sundan bahsetmesini duymazdan geldim. "Evlilik seni yumuşattıysa bana haber ver, yeni bir ortak bulayım."

Bakışları koridoru kaplayan mermer sütunları eritebilirdi.

Bir gülümsemeyi bastırdım. Onu kızdırmak haftalık boks maçlarımızdan bile daha iyileştiriciydi. Keşke işi bu kadar kolaylaştırmasaydı. Karısından ya da evliliğinden yarı eleştirel bir şekilde bahsettiğinde, kaşlarını çatarak Vivian öncesi haline geri dönüyordu.

Normalde Perşembe günleri boks yapardık ama dünkü CEO oylaması bombası nedeniyle onu ayakta randevumuzu öne almaya ikna ettim.

"Misafirim ol. Zaten akşamlarımı Viv ile geçirmeyi tercih ederim." Kısa bir duraklama. "Ve ben hiç de yumuşak değilim. Berabere bitirdik."

Genelde öyle yapardık. Rekabetçi tarafımı sonuna kadar kızdırıyordu ama aynı zamanda Dante ile idman yapmaktan bu kadar keyif almamın nedeni de buydu. Kolay galibiyetlerle dolu bir dünyada bir meydan okumaydı.

"Balayı aşaması hâlâ devam ediyor o zaman?" Ben sordum.

Dante ve Vivian kısa süre önce Yunanistan'daki gerçek balaylarından dönmüşlerdi. On yıldan uzun bir süredir tanıdığım Dante asla işten iki hafta izin almazdı ama karısı imkansızı başarmıştı. Onu ofis dışında bir hayatı olan gerçek bir insana dönüştürmüştü.

Yüzü yumuşadı. "Hiç biteceğini sanmıyorum," dedi şaşırtıcı bir dürüstlikle. "Lafı açılmışken, Clarissa konusunda ne yapacaksın?"

Ona CEO oylamasından ve annemin daha önce yaptığı aramadan bahsetmişim. Beklendiği gibi, Dante yontulmuş bir kayanın sempatisini göstermişti, ama annemin beni evlendirme konusundaki kararlılığı hakkında peşime düşme fırsatını hiç kaçırmadı.

"Söz verdiğim gibi onu dışarı çıkar. Kim bilir?" Barın girişinde durdum. "Aradığım kişi o olabilir. Önümüzdeki ay bu zamanlar, Times Meydanı'nda çift olarak çıkıyor ve çift kıyafetleri giyiyor olabiliriz."

Dante yüzünü buruşturdu. "Kolumu kesip bir öğütücünden geçirmeyi tercih ederim."

Kahkahalarımı yuttum. "Sen öyle diyorsan." Eğer Vivian'ı ikna edersem, Broadway ve Kırk İkinci Cadde'nin köşesinde çıplak bir şekilde şarkı söylemesini sağlayabilirdi. Şansına, ben de çift kıyafeti giyme ve Times Meydanı'nı ziyaret etme fikrini iğrenç buluyordum.

Genelde boks maçlarımızdan sonra birlikte bir şeyler içerdik ama bu gece karısıyla buluşmak için izin istedi, ben de bara yalnız girdim.

İçgüdüsel olarak gamzeli ve menekşeli bir bakış ararken odanın içinde dolaştım ama sadece Isabella'nın sarışın arkadaşını ve kırmızı bukleli başka bir barmeni gördüm.

Boş bir tabureye oturdum ve sarışından her zamanki sek viskimi sipariş ettim. Teresa mı? Teagan? *Tessa*. Adı buydu.

"Al bakalım!" diye cıvıladı ve içkiyi önüme koydu.

"Teşekkür ederim." Sıradan bir yudum aldım. "Yoğun bir gece. Bugün çalışan başka kimse var mı?"

"Hayır. Aynı vardiyada asla ikiden fazla kişi çalışmaz." *Tessa*'nın kaşları kalktı. "Özellikle birini mi arıyorsunuz?"

Başımı salladım. "Sadece soruyorum."

Neyse ki kısa süre sonra başka bir müşteri dikkatini başka yöne çekti ve daha fazla ısrar etmedi.

Viskimi bitirdim ve sonraki yarım saati zorunlu ağ kurma ve bilgi toplama faaliyetleriyle geçirdim - insanların dillerini gevşetmek için biraz alkol gibisi yoktu, bu yüzden toplum içinde üç içki sınırı koymuştum - ama odaklanamıyordum. Aklım sürekli ikinci kattaki bir odada kalıyordu.

Isabella yüzünden değil tabii ki. Sadece onun benden daha iyi performans göstermesinden rahatsız olmuştum ve parçayı mükemmelleştirene kadar rahat edemezdim.

Daha fazla dayanamadan önce barda on dakika daha kaldım. Bir özel sermaye şirketinin CEO'su ile yaptığım konuşmadan çıktım, yan girişten sıvıştım ve merdivenlerden ikinci kata çıktım.

Dünün aksine, salona müzik sesi sızılmıyordu. Hayal kırıklığına tehlikeli bir şekilde yakın hissettiren bir fırça, ben onu silkeleyene kadar tenimi sıyırdı.

Tam kapı açılırken elimi uzattım.

Küçük ve yumuşak bir şey bana çarptı ve içgüdüsel olarak onu sabitlemek için bir kolumu beline doladım.

Yere baktım, beynim kollarımda kimin olduğunu fark etmeden önce gül ve vanilya kokusu duyularımı bulandırıyor.

İpeksi siyah saçlar. Bronzlaşmış ten. Şaşkınlıkla benimkilerle birleşen kocaman kahverengi gözler ve kanıma endişe verici bir sıcaklık dalgası gönderen başka bir şey.

Isabella.

BÖLÜM 6

Isabella

Kai bir kolunu belime dolayarak beni gövdesine sabitledi. Sanki bir cehennemle sarmalanmak gibiydi. Isı gömleğimden damarlarıma sızdı; üniformamın ani ve ağır ağırlığı altında karıncalanan tenimin yüzeyine bir kızarıklık yükseldi.

Bir şeyler yapmalıydım -ona çarptığım için özür dilemeliydim (benim hatam olmasa bile), geri çekilmeliydim, kaçıp gitmeliydim- ama aklım karışmıştı. Tek odaklanabildiğim onun bedeninin sağlamlığı ve kalbimin hızlı hızlı *çarpmasıydı*.

Kai çenesini aşağı eğdi, gözleri benimkileri buldu. İlk kez kravat takmıyor ve ceket giymiyordu. Bunun yerine kolları kıvrılmış ve üst düğmesi açık beyaz bir gömlek giymişti. Gömlek o kadar yumuşaktı ve o kadar güzel kokuyordu ki, yüzümü göğsüne bastırmak için anlamsız bir dürtü duydum. Ya da daha kötüsü, ağzımı boğazının çukuruna bastırıp kokusu kadar tadının da güzel olup olmadığını görmek istedim.

Nefesim ayrılmış dudaklarımın arasından kaçtı. Karıncalanma yoğunlaştı; her şey sıcak ve ağır geldi, sanki güneşin öptüğü bala batırılmış gibiydim.

Kai'nin ifadesi kayıtsız kaldı ama boğazı belli belirsiz bir yutkunmayla esnedi.

Aramızdaki elektrik bağımlı hissedenden tek kişi ben değildim.

Bunun farkına varmak beni transımdan çıkarmaya yetti.

Ne yapıyordum ben? Tanrı aşkına, bu *Kai'ydi*. Yüzde yüz (tamam, doksan) benim tipim değildi ve yüzde iki yüz yasaktı.

Amirim onu bir kulüp üyesine oral seks yaparken yakaladıktan sonra kovulan selefimle aynı hatayı yapmayacaktım. Dikkatsiz davranmıştı ve şimdi kırk mil yarıçapındaki her barda çalışması kara listeye alınmıştı. Valhalla kurallarını ve sonuçlarını ciddiye alırdı.

Artı.

En son sınırların dışında o l a n biriyle ilişkiye girdiğinizde ne olduğunu hatırlıyor musunuz?

Karnım guruldadı ve sis sonunda onun kucağından kurtulmama yetecek kadar çekildi. Arka planda uğuldayan ısıtıcıya rağmen Kai'nin kollarından ayrılmak, kışın ortasında dağları aşmak için sıcacık, ateşle aydınlatılmış bir kulübeden ayrılmak gibiydi.

Tüylerim diken diken oldu ama bunu rahat bir tavırla geçiştirdim. "Beni takip mi ediyorsun?"

Onunla burada bir kez karşılaşmak tesadüf olabilirdi ama iki kez karşılaşmak şüpheliydi. Özellikle de arka arkaya gecelerde.

Her zamanki kuru eğlencesiyle beni başından savmasını bekliyordum. Bunun yerine, elmacık kemiklerini küçük bir pembe renk kapladı.

"Bunu geçen sefer konuşmuştuk. Ben kulübün bir üyesiyim ve sadece olanaklarından yararlanıyorum," dedi, kelimeleri yapmacık ve resmiydi.

"Bu haftaya kadar piyano odasını hiç kullanmadınız."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Nereden biliyorsun?"

İçgüdü. Kai buraya düzenli olarak gelseydi, bunu hissederdim. Girdiği her yerin şeklini değiştirirdi.

"Sadece bir önsezi," dedim. "Ama daha sık gelmene sevindim. Pratik yapmak işine yarayabilir." Gözlerinin parlaması karşısında gülümsememi bastırdım. "Belki bir gün bana yetişirsin."

Hayal kırıklığıma rağmen yemi yutmadı.

"İnsan sadece umut edebilir. Tabii ki..." Daha önceki kıvılcım düşüncelere dönüştü. Değerlendirmeye başladı. "Dün gece bir şans eseri olabilir. Büyük bir oyundan bahsediyorsun ama aynı performans seviyesini tekrarlayabilir misin?"

Şimdi yemi sallayan oydu, sözleri jig kafasına takılmış bir minnow gibi parlıyordu.

Buna kanmamalıydım. Daha fazla kelime yazmam gerekiyordu -günlük kelime sayısı hedefim olan üç bin kelimenin ne yazık ki gerisindeydim- ve mesaimden sonra buraya sadece yaratıcılığımı canlandıracağını umduğum için gizlice girmiştim. Kai'nin üstü örtülü meydan okumalarını şımartacak vaktim yoktu.

Pratik yanımla o dakika eve dönüp yazmam için ısrar etti; daha inandırıcı olan diğer yanımla ise gururla parladı. Kai sarsılmasaydı bana meydan okumazdı ve gerçekten yetenekli olduğum o kadar az şey vardı ki kendimi gösterme dürtüsüne karşı koyamıyordum. Sadece birazcık.

Kendimden emin bir gülümseme yaydım. "Hadi bunu test edelim, olur mu? Seçim sizin."

Bakışlarının ağırlığı beni banka kadar takip etti. Panoyu açtım ve arkamdaki adam yerine pürüzsüz, tanıdık tuşlara odaklanmaya çalıştım.

"Aklında ne vardı?" Ben sordum.

"Kış Rüzgarı. " Kai'nin varlığı sırtımı okşadı. Bir zevk ürpertisi ve ardından omurgamdan aşağıya doğru yavaşça damlayan bir sıcaklık. "Chopin."

Bestecinin en zor etütlerinden biriydi ama yapılabilirdi.

Piyanonun kenarına yaslanmış ve öğrencisine not veren bir profesörün ilgisizliğiyle beni değerlendiren Kai'ye baktım. Ay ışığı rahat formunun üzerine dökülüyor, elmacık kemiklerini gümüşle şekillendiriyor ve o esrarengiz gözlerin altına gölgeler düşürüyordu.

Hava beklentiyle puslu bir hal aldı.

İçine daldım, bakışlarımı tekrar piyanoya çevirdim, gözlerimi kapattım ve elektrik akımlarının beni parçaya taşımasına izin verdim. Sık sık Chopin çalmadığım için paslı başlamıştım ama tam adımımı atmıştım ki yumuşak bir hışırtı dikkatimi dağıttı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kai önceki yerinden hareket etmişti. Şimdi bankta oturuyordu, vücudu benimkinden birkaç santim uzaktaydı.

Yanlış tuşa bastım. Uyumsuz nota kemiklerimi sarstı ve kendimi çabucak düzeltmememe rağmen artık kendimi müziğin içinde kaybedemiyordum. Farkındalık içinde boğulmakla, yağmur fırtınasından sonra ormanın kokusuyla ve Kai'nin bakışlarının yanağımda bir delik açmasıyla çok meşguldüm.

Dün, kimse izlemiyormuş gibi oynamıştım. Bugün, tüm dünya izliyormuş gibi oynadım, ama tüm dünya değildi. Tek bir adamdı.

Etüdü bitirdim, hayal kırıklığı derimin altında sürtünüyordu. Kai tek kelime etmeden beni izledi, kaşlarının arasındaki küçük bir kıstırma dışında ifadesi okunamıyordu.

"Dikkatimi dağıttın," dedim o daha açık konuşmadan.

Sıkıştırma gevşedi ve bir eğlence parıltısı ortaya çıktı. "Nasıl yani?" "Nasıl olduğunu biliyorsun."

Eğlencesi derinleştii. "Sadece oturuyordum. Tek bir şey söylemedim ya da yapmadım."

"Çok yakın oturuyorsun." Aramızdaki siyah deri koltuğa sivri bir bakış attım. "Bu bariz bir gözdağı verme taktiğı."

"Ah, evet. Çok yakından oturmanın gizli sanatı. CIA ile temasa geçip bu çığıır açan taktik hakkında onları bilgilendirmeliyim."

"Ha ha," diye homurdandım, egom mizaha yer bırakmayacak kadar zedelenmişti. "Masum bir seyirciyi rahatsız etmek yerine başka bir yerde olman gerekmiyor mu?"

"Olmam gereken daha pek çok yer var." Kısa bir ışık gözlerindeki gölgeleri aydınlattı. "Ama ben burada olmayı seçtim."

Sözleri iliklerime kadar işledi, kızgınlığımın alevlerini söndürdü. Işık parladı, sonra s ö n d ü , b i r kez daha karanlık havuzların altına gömüldü. "Bu kadar iyi çalmayı nasıl öğrendin?" Kai aniden konuyu değıştirdi, beynim yetişmek için çabaladı. "En zorunlu çocukluk dersler bu kadar zor parçaları kapsamıyor."

Anıların parçaları bilincime döküldü. Burada altın bir öğleden sonra, orada bir akşam performansı.

Elimden geldiğince onları bir kutuda kilitli tuttum, ama Kai'nin sorusu kutuyu rahatsız edici derecede düşük bir çabayla açtı.

"Babam müzik öğretmeni idi. Her şeyi çalabilirdi. Keman, çello, flüt." Boğazıma tanıdık bir ağrı girdi. "Ama piyano onun ilk aşkıydı ve bize küçük yaştan itibaren öğretti. Annem bir müzik insanı değildi ve sanırım ailede müzikle onun gibi bağ kurabilecek başka birini istiyordu."

Çocukluğumun anıları yüzeye çıktı. Babamın derin, sabırlı sesi terazide bana rehberlik ediyordu. Annemin beni yeni bir elbise almak için alışverişe götürmesi ve ailemin ilk "resitalim" için oturma odasında toplanması. Birkaç kez tökezlemiştim ama herkes tökezlememişim gibi davranmıştı.

Daha sonra babam beni kocaman kucakladı, benimle ne kadar gurur duyduğunu fısıldadı ve hepimizi dondurma yemeye götürdü. Bana özel üç top çikolatalı brownie almıştı ve hayatın o andan daha iyi olamayacağını düşündüğümü hatırlıyorum.

Gözlerimde beliren sızıyı kırpıştıarak geri çektim. Babamın cenazesinden beri toplum içinde ağlamamıştım ve şimdi yeniden başlamayı reddediyordum.

" 'Biz'. Sen ve kardeşlerin mi?" Kai nazikçe sordu. Geçmişimle neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum ama konuşmaya başladıktan sonra

Dur.

"Evet." Anıların kabarmasını yuttum ve duygularımı bir düzene soktum. "Benden büyük dört erkek kardeşim var. Babamızı mutlu etmek için piyano derslerine katıldılar, ama onlardan gerçekten hoşlanan tek kişi bendim. Bu yüzden temel bilgileri öğrendikten sonra onları serbest bıraktı ama bana öğretmeye devam etti."

Profesyonel bir piyanist olmak istemedim. Hiç olmadım, olmayacağım da. Bir şeyden çıkar sağlamadan onu sevmenin özel bir büyüğü vardı ve hayatımda hiçbir beklenti, baskı ya da suçluluk duymadan yönelebileceğim en azından bir şey olduğu fikri beni rahatlatıyordu.

"Peki ya sen?" Ses tonumu yumuşattım. "Hiç kardeşin var mı?"

Ailesinin kötü şöhretine rağmen Kai hakkında çok az şey biliyordum. Servetlerini başkalarının hayatlarını didik didik etmek üzerine kurmuş insanlara göre, kendileri de son derece mahremdi.

"Abigail adında küçük bir kız kardeşim var. Londra'da yaşıyor."

"Doğru." Kai'nin kadın versiyonunun - havalı, zarif ve tepeden tırnağa zevkli tasarımcı kıyafetleriyle süslenmiş - bir görüntüsü zihnimde parladı. "Dur tahmin edeyim. İkiniz de büyürken keman, Fransızca, tenis ve Mandarin'in yanı sıra piyano dersleri de aldınız."

Kai'nin dudakları kıvrıldı. "O kadar tahmin edilebilir miyiz?" "Çoğu zengin insan öyledir."

Omuz silktim. "Alınma ama."

"Alınmadım," dedi alaycı bir ifadeyle. "Öngörülebilir olarak adlandırılmaktan daha gurur verici bir şey yoktur."

Koltuğunda kaydı ve dizlerimiz birbirine değdi. Hafifçe, o kadar hafifti ki dokunmak bile sayılmazdı ama vücudumdaki her hücre elektrik çarpmış gibi gerildi.

Kai durdu. Dizini oynatmadı, ben de nefes almadım ve kollarının belime dolanmasının her türlü uygunsuz düşünceyi ve fanteziyi çağrıştırdığı gecenin başına geri döndük.

Dolaşan diller. Terden kayganlaşmış ten. Karanlık inilti ve nefes nefese yakarışlar.

Aramızdaki temas noktası yandı, kolay şakalaşmamızı aldı ve daha ağır bir şeye dönüştürdü. Daha tehlikeli bir şeye.

Tenimin üzerine bir parazit örtüsü yerleşti. Birdenbire, içeri giren birine nasıl görüneceğimizin yoğun bir şekilde farkına vardım. Aynı bankta oturan iki insan, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakın. Kuralların çiğnendiği ve adabın bir kenara atıldığı aldatıcı derecede samimi bir portre.

Öyle hissettim. Aslında yanlış bir şey yapmıyorduk ama o anda Beşinci Cadde'nin ortasında çırılçıplak durmaktan daha fazla maruz kalmıştım.

Kai'nin gözleri kenarlarından karardı. İkimiz de kıpırdamamıştık ama görünmez bir yolda uçuşuma doğru hızla ilerlediğimizi hissediyordum.

Kendine gel, Isa. Tanrı aşkına, bir piyano odasında sohbet ediyorsunuz, Macau Kulesi'nden bungee jumping yapmıyorsunuz.

Dikkatimi tekrar elimdeki konuşmaya yönelttim. "Demek tüm dersler konusunda haklıymışım. Tahmin edilebilir." Sözcükler amaçladığımdan daha soluk soluğa çıkmıştı ama bunu parlak bir gülümsemeyle maskeledim. "Tabii benim bilmediğim heyecan verici bir hobin de yoksa. Boş zamanlarınızda vahşi atları evcilleştiriyor musunuz? Dubai'deki kulenin tepesinden paraşütle atlıyor musun? Özel kütüphanenizde seks partileri mi düzenliyorsunuz?"

Közler önce yandı, sonra soğudu.

"Korkarım ki hayır." Kai'nin sesi tereyağını eritebilirdi. "Paylaşmayı sevmiyorum."

Zemin kayarak dengemi bozdu. Bir yanıt, herhangi bir yanıt bulmak için çabalıyordum ki yüksek sesli bir kahkaha odayı giyotin gibi kesti.

Elektrik bağlantısı cızırdayarak yok oldu. Başlarımız kapıya doğru döndü ve içgüdüsel olarak bacağımı onunkinden çektim.

Neyse ki koridordaki her kimse odaya girmedi. Seslerin mırıltısı sonunda kayboldu ve yerini sessizliğe bıraktı.

Ama büyü bozulmuştu ve parçaları tekrar bir araya getirmek mümkün değildi. Bu gece olmaz.

"Gitmem gerekiyor." Aniden ayağa kalktım ve dizim piyanonun alt tarafına çarptı. Bacağımdan aşağı ve yukarı seken acıyı görmezden geldim ve küstah bir gülümseme takındım. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, yılanımı beslemem gerekiyor."

Top pitonların sadece bir ya da iki haftada bir beslenmesi gerekiyordu ve Monty'yi dün beslemiştim ama Kai'nin bunu bilmesine gerek yoktu.

Sözlerime görünür bir tepki vermedi. Sadece başını eğdi ve basit bir şekilde "İyi geceler" dedi.

Kendimi rahatlatmak için odadan çıkıp koridora çıkana kadar bekledim. Ne düşünüyordum ki ben? Gecem bir dizi kötü kararla geçmişti. Birincisi, piyano odasına gitmek yerine

taslağım üzerinde çalışmak için eve gitmek (savunmamda, genellikle bir piyano seansından sonra daha iyi yazardım), sonra kalmak ve Kai ile yarı flört etmek.

Onunla karşılaşmam sağduyumu kaybettirmiş olmalı.

Merdivenleri yarılardım ki bar müdürü Parker'a rastladım.

"Isabella." Şaşkınlık gözlerini aydınlattı. Zayıf vücudu ve platin perisiyle model Agyness Deyn'e çarpıcı bir benzerlik taşıyordu. "Seni hâlâ burada görmeyi beklemiyordum."

Vardiyam iki saat önce bitmişti.

Doğruyu söylemeyi tercih ederek, "Piyano odasıydım," dedim. Bazı Valhalla yöneticileri kurallara uygun olsa bile çalışanların tesisleri kullanmasına sinirleniyordu ama Parker hobimi biliyordu ve bunu teşvik ediyordu.

"Tabii ki. Bilmem gerekirdi." Gözleri parladı.

Parker, müdürler arasında bir cevherdi. Daha önce çalıştığım yerlerdeki Ürkütücü Charlie ya da Elli Harry'den bin kat daha iyiydi. Arkadaşlarım Vivian ve Sloane'un yanı sıra, New York'ta sırrımı bilen ve saklayan birkaç kişiden biriydi. Bunun için ona her zaman minnettar olacağım.

"Size daha önce söyleme fırsatım olmadı ama yaklaşan iş yıldönümünüz için tebrikler." Bir gülümseme yüzünü ısıttı. "Ekibimde olduğun için çok mutluyum."

Mideme bir sıcaklık yayıldı ve az önceki suçluluk duygumun bir kısmını yok etti. "Teşekkür ederim."

Al sana, Gabriel. Bana inanmıyor olabilir ama müdürüm "en iyi çalışanlarından" biri olduğumu söyledi.

Parker'ın sözleri beni şehrin öbür ucundaki daireme kadar takip etti; Monty akvaryumunda uyukluyordu ve taslağım seksen bin kelimelik hedefinden yetmiş dokuz bin kelime eksik olarak duruyordu.

Barmenlik faturaları ödüyordu ama piyanoda olduğu gibi bu da bir kariyer olarak ilgimi çekmiyordu. Yine de bir şeyde iyi olmak iyi hissettiriyordu. Parker yıllardır Valhalla'da çalışıyordu; birçok insanın gelip gittiğini görmüştü ve *benden* etkilenmişti.

Onu hayal kırıklığına uğratamazdım.

Bu da burnumu temiz tutmak, odaklanmak ve bir İngiliz milyardenden çok ama çok uzak durmak anlamına geliyordu.

Ama o gece yatağıma girip derin bir uykuya daldığımda, rüyalarımın işle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey siyah saçlarla ilgiliydi

ve alıntı dokunuşlar.

BÖLÜM 7

Isabella

"Romantik komediler abartılıyor ve gerçekçi değil." Sloane, TV ekranında yanıp sönen sevimli randevular ve tutkulu öpücükler montajına kaşlarını çattı. "Ortalama bir erkek partnerinin doğum gününü bile hatırlayamazken, insanları sahte sonsuza dek mutlu olma umutları ve sevimsiz büyük jestlerle başarısızlığa hazırlıyorlar."

"Uh-huh." Aramızdaki kâsedan bir avuç daha tereyağlı patlamış mısır aldım. "Ama eğlenceliler ve sen hâlâ onları izliyorsun."

"Onları izlemiyorum. I-"

Vivian ve ben hep bir ağızdan, "Onlardan nefret edin," diye bitirdik.

Sloane'un oturma odasında kıvrılmış, abur cubur tıkınıyor ve gece için seçtiğimiz sevimsiz Noel romantik komedisine yarı dikkatle bakıyorduk. Bazı insanlar Noel filmleri için çok erken olduğunu söyleyebilirdi ama bu insanlar yanılırdı. Ekim ayındaydık, yani neredeyse Aralık ayındaydık.

"Her seferinde böyle söylüyorsun." Dizüstü bilgisayarına kırıntı düşürmemeye dikkat ederek ağzıma kabarık bir çekirdek attım. "*Tamamen* haksız değilsin ama gerçek hayatta istisnalar var. Viv ve Dante'ye bakın. Onlar aşk acısı çeken erkeklerin ve sevimsiz jestlerin gerçek hayatta da var olduğunun kanıtı."

"Hey!" Vivian itiraz etti. "Onun jestleri sevimsiz değildi. Romantikti."

Kaşlarım meydan okurcasına kalktı. "Sana New York'un en iyi otuz altı restoranından köfte alıyorum, böylece hangisini daha çok sevdiğini seçebiliyorsun? Bence ikisi de. Merak etme." Patlamış mısır dolu olmayan boş elimle onu okşadım. "Kötü anlamda söylemedim."

Hayatında fazladan sevgiyi ve sevimliliği hak eden biri varsa, o da Vivian'dı. Dışarıdan bakıldığında hayatı mükemmel görünüyordu. Güzel ve zekiye ve başarılı bir lüks etkinlik planlama şirketinin sahibiydi. Aynı zamanda Lau Jewels servetinin de varisiydi ama paranın bir bedeli vardı - daha iyi bir kelime bulamadığım için tam bir pislik olan Francis ve Cecelia Lau ile birlikte büyümek zorunda kalmıştı. Annesi onu sürekli eleştiriyordu (eskisinden daha az olsa da) ve babası ona karşı çıktıktan sonra onu evlatlıktan reddetmişti.

Vivian ve Dante'nin ilişkisinin bu kadar sarsıntılı başlamasının ana nedeni Francis'ti, ama neyse ki bunu aşmışlardı ve şimdi birlikte o kadar tatlıydılar ki ne zaman yanlarında olsam dişlerim ağrıyordu.

Lanet köfteler. Aynı anda hem çok şirin hem de iç karartıcıydı. En sevdiğim yemeği (makarna) hatırlayacak kadar önemseyen biriyle daha önce hiç çıkmamıştım.

Yanlışlıkla şeytani çağırmaktan korkmasaydım (torunlarına Tanrı korkusunu aşılama için büyük çaba sarf eden lolam sağ olsun), en kötü eski sevgililerimin voodoo bebeklerini yapardım.

Sonra tekrar... Dizüstü bilgisayarına baktım.

Voodoo bebeklerinden daha iyi bir şeyim vardı. Sözlerim vardı.

"Biliyor musunuz? *Belki de...*" Doğrudum, beynim yetişmeye fırsat bulamadan parmaklarım hareket etmeye başlamıştı bile. "Dante ve Viv'in buluşmasını bir şekilde kitabıma dahil edebilirim."

Yazmanın en sevdiğim kısmı buydu. Hikayenin yeni bölümlerini ortaya çıkaran, onu tamamlanmaya yaklaştıran ampul anları. Heyecan, hareket, *ilerleme*.

Gabriel'in aramasından bu yana bir hafta geçmişti. Günlük kelime sayıma henüz ulaşamamıştım ama yaklaşıyordum. O sabah tam bin sekiz yüz kelime yazmıştım ve film gecesi sona ermeden önce bin kadar kelime daha sıkıştırırsam hedefime ulaşacaktım.

Sloane'un kaşları çatıldı. "Erotik bir gerilim filminde köfte mi?" "Daha önce yapılmamış olması yapılmayacağı anlamına gelmez." Benim Şubat son teslim tarihi giderek yaklaşıyordu ve bu noktada her şeyi denemeye hazırdım.

Vivian, kocasının romantik jestini hastalıklı bir şekilde ele almamdan etkilenmemiş gibi görünerek, "Belki karakterlerden biri boğulabilir," diye önerdi. "Ya da köfteleri arsenikle kaplayıp şüphelenmeyen bir rakibe yedirebilirler, sonra da kanıtları saklamak için cesedi sülfürik asitle eritebilirler."

Sloane ve ben ona bön bön baktık. Üçümüzün arasında Vivian en az böyle şeytani fikirler ortaya atabilir.

"Özür dilerim." Yanakları pembeleşti. "Dante'yle birlikte bir sürü polisiye dizi izliyoruz. Onun için iş, seks ya da insanları dövmeyi içermeyen normal bir hobi bulmaya çalışıyoruz."

"Son kısmı dışarıdan aldığını sanıyordum," diye yarı şaka, arsenikle ilgili zorunlu bir cümle kurdum. Dante, lüks mallar üreten bir holding olan Russo Group'un CEO'suydu. Ayrıca onu kızdıran insanlarla başa çıkmak için kullandığı şüpheli yöntemlerle de ünlüydü. Bir şehir efsanesine göre ekibi bir hırsız adayını öyle bir dövmüştü ki adam yıllar sonra bile komadaydı.

Vivian'ı bu kadar çok sevmeseydi dedikodulardan daha çok endişelenirdim. Ona zarar vermektense kendini Empire State Binası'ndan atmayı tercih edeceğini anlamak için ona bakmak yeterli.

Vivian burnunu kırıştırdı. "Komik ama ben Kai ile yaptığı boks maçlarını kastetmiştim."

Kai'nin adı geçince yazım yavaşladı. "Boks yaptıklarını bilmiyordum."

Her zaman çok temiz ve düzgündü, ama nezaketten sıyrıldığında ne oldu?

Çıplak ve terden pırıl pırıl parlayan gövdesi aklımdan geçti. Koyu renk gözleri, sert elleri ve ringde saatler boyunca bilenmiş kasları. Gözlüklerini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, baş döndürücü bir şehvetle ağzını benimkine dayamıştı.

Vücudum ani bir sıcaklıkla şarkı söyledi. Yer değiştirdim, kalçalarım hem dizüstü bilgisayarım hem de beynimi tırmalayan fanteziler yüzünden yanıyordu.

"Her hafta," diye onayladı Vivian. "Dante'den bahsetmişken, birazdan beni Monarch'ta akşam yemeği için alacak. Siz de bize katılmak ister misiniz? Mekân sahibiyle arkadaş olduğu için rezervasyonu kolayca güncelleyebiliriz."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, düşüncelerimdeki keskin sola dönüş yüzünden yeni konuya yetişemeyecek kadar şaşırılmışım.

"Hükümdar," diye tekrarladı Vivian. "Gelmek ister misin? Orada yemek için can attığınızı biliyorum."

Sağdaki. Monarch (adını kraliyet ailesinden değil kelebekten alır) New York'un en seçkin restoranlarından biriydi. Bir masa için bekleme listesi aylarca sürerdi, tabii Russo değilseniz.

Sloane başını salladı. "Bu gece yeni müşterimi almam gerekiyor. Birkaç saat içinde inecek."

Çok güçlü müşterileri olan butik bir halkla ilişkiler firması işletiyordu ama ayak işlerini genellikle dışarıdan alırdı. Onları kendisi aldığına göre gelen her kimse *gerçekten* önemli biri olmalıydı ama bu görevden dolayı mutsuz görünüyordu.

Dizüstü bilgisayarımı kalçalarımın altına ittim ve saçlarımı boynumdan kaldırdım. Hoş bir esinti tenimin üzerinden geçerek şehvetimi serinletti.

"Ben de varım," dedim. "Bu gece işim yok."

Üçüncü tekeri oynamayı sevmezdim ama Monarch'ta bir yemeği geri çevirmek aptallık olurdu. Uzun zamandır gidilecek restoranlar listemdeydi ve rahatsız edici Kai fantezilerimden uzaklaşmak için iyi bir fırsat olabilirdi.

Romero'ya anlatmak için sabırsızlanıyordum-akşam yemeği hakkında, Kai değil. Mühendisliğin yanı sıra, kardeşimin hayattaki en büyük zevki yemekti ve o zaman ölecekti-

Bekle. Romero.

"Aman Tanrım, tamamen unutmuşum!" Unutulmuş bir görevi hatırlamanın verdiği adrenalin içime doldu ve sinir bozucu bir milyarderle ilgili aklımda kalan tüm düşünceleri sildi. Öne doğru uzandım ve sırt çantamı kucağıma çektim. "Rom'a bunu denemeniz için size vereceğime söz verdim."

Biraz karıştırdıktan sonra, muzaffer bir şekilde yüksek teknolojili, güzelce yivli, parlak pembe bir yapay penis çıkardım.

Yepyeni paketlenmiş iki oyuncak çantamın dibinde duruyordu ama tabiri caizse önce malları göstermeyi seviyordum.

Romero, önde gelen bir yetişkin oyuncak üreticisi olan Belladonna'da kıdemli bir tasarım mühendisiydi, bu da yaşamak için vibratör ve dildo yaptığını söylemenin süslü bir yoluydu. İlk geri bildirimler için testçilere güveniyorlardı ve bir şekilde beni bu görev için arkadaşlarımı işe almaya ikna etmişti.

Kağıt üzerinde görüldüğü kadar tuhaf değildi. Romero tam bir bilim ineği; önüne çıplak bir süper model ve en yeni tasarım yazılımını koysanız, önceliği yazılımda ustalaşmak olurdu. Ona göre

oyuncakların cinsel bir yanı yoktu. Onlar sadece piyasaya çıkmadan önce mükemmelleştirilmesi gereken ürünlerdi.

Bununla birlikte, onun tasarımlarını test etmedim. Romero bile bunun çok ürkütücü olacağını kabul etti, ancak arkadaşlarım ve tanıdıklarım adil bir oyundu.

"Hayır." Sloane dudaklarını birbirine bastırdı. "Başka bir dildoya ihtiyacım yok. O şeylerden koca bir dolabım var ve çok değerli bir yer kaplıyorlar."

Ofisi, kıyafetleri ve hayatındaki hemen her şey gibi, Sloane'un dairesi de sade bir minimalizm egzersiziydi. Televizyon ve bizim dışımızda, beyaz üzerine beyaz oturma odasındaki tek yaşam belirtisi köşede yüzen kayıtsız Japon balığıydı. Önceki kiracı onu geride bırakmıştı ve Sloane son iki yıldır Balığı (evet, adı buydu) tuvalete atmakla tehdit ediyordu.

"Ama bu son teknoloji," diye karşı çıktım, dildoyu sallayarak. "Sen Romero'nun en güvenilir eleştirmenlerinden birisin!"

Geri bildirimlerini cesaretlendirici sözlerle yumuşatan Vivian'ın aksine Sloane, her ürünü en ince ayrıntısına kadar inceleyen sert değerlendirmelerde uzmanlaşmıştı. Bu, izlediği her romantik komedi için çok sayfalı eleştiriler yazan aynı kadındı; yabancıların incinmiş duygularını önleme kapasitesi negatif otuzlarda bir yerlerde geziniyordu. Diğer taraftan, bir şeyi beğendiğini söylediğinde, sizi kandırmadığını bilirdiniz.

Biraz daha kandırdıktan, tehdit ettikten ve her yeni Hallmark romantik komedisini onunla birlikte izleme sözü şeklinde rüşvet verdikten sonra, Sloane'u Belladonna'nın en korkulan ve saygı duyulan testçisi olarak saltanatını sürdürmeye ikna ettim.

Kapı çaldığında, onunla tartışmayı kazanmış olmanın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım.

"Ben bakarım." Vivian banyodaydı ve Sloane defterine bir şeyler karalamakla meşguldü -ne kadar agresif yazdığına bakılırsa zavallı filmin içi boşaltılıyordu- ben de kanepeden fırlayıp ön kapıya doğru ilerledim.

Kalın siyah saçlar, geniş omuzlar, zeytin rengi bir ten. Kapı kolunu hızlıca çevirdiğinde Vivian'ın kocası ortaya çıktı; gece yarısı siyahı Hugo Boss gömleği ve pantolonuyla milyarder CEO'ya çok benziyordu.

"Merhaba!" Parlak bir şekilde söyledim. "Erken geldin ama sorun değil çünkü film yeni bitti. Biliyor musun, başroldeki erkek bana seni hatırlatıyor. Süper huysuz, baba sorunları olan ve sürekli kaşlarını çatan biri - tabii hayatının aşkını bulana kadar."

Aslında erkek başrol tarçınlı ekmek gibiydi ama ben mümkün olduğunca Dante'yle dalga geçmeyi seviyordum. Her zaman çok ciddiye ama Vivian'la evlendikten sonra mizacı dramatik bir şekilde düzelmişti.

Yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerinde ve burnunun köprüsünde bir kızarıklık belirdi. İlk başta onu o kadar sinirlendirdiğimi düşündüm ki koridorda kalp krizi geçiriyordu ama sonra peş peşe iki şey fark ettim.

Bir, Dante'nin bakışları hâlâ Belladonna'nın prototip oyuncağını tutan sağ elime sabitlenmişti. İki, yalnız değildi.

Kai arkasında duruyordu, kravatı düzgün ve takım elbisesi özenle ütülenmişti, görünüşü o kadar mükemmeldi ki boks gibi vahşi bir sporla uğraştığına inanmak zordu.

Gözlerim ellerine kaydı, morarmış eklemler ve kanlı kesikler aradım ama sadece bembeyaz kelepçeler ve pahalı bir saatin parıltısını gördüm. Tek bir kırışıklık ya da tiftik parçası yoktu.

Yatak odasında da aynı titiz kontrolü uygulayacak mıydı, yoksa daha sınır tanımayan bir şey için bundan vazgeçecek miydi?

Her iki olasılık da damarlarımda baş döndürücü bir heyecan yarattı. Kavrayışım içgüdüsel olarak oyuncağın etrafında sıkılaştı ve Kai'nin dikkatinin yavaş çekim bir araba kazasının acı verici hızıyla yüzümden fuşya yapay penise kaydığını görmek için bakışlarımı zamanında kaldırdım.

Salonu sessizlik kapladı. Belki de benim hayal gücümdü ama yapay penisin fişe takılı olmamasına rağmen biraz titreştiğine yemin edebilirdim, sanki tüm bu ilgiden heyecanını kontrol edemiyordu.

Dante bir eşek arısı yutmuş gibi görünürken, Kai'nin yüz ifadesi hiç değişmedi. Elimde bir parça meyve ya da aynı derecede zararsız bir şey tutuyor da olabilirdim. Yine de yanaklarımı ve enseme kavuran sıcaklık derimin karıncalanmasına neden oldu.

"Bunu test ediyorduk," dedim. Çocukların gözleri büyüdü ve aceleyle bir açıklama yaptılar. *"Birbirimiz üzerinde değil. Sadece... genel olarak. Kaç hızı olduğunu görmek için."*

Dante başını salladı ve bir elini yüzünde gezdirdi. Bu sırada Kai'nin ağzının kenarı sanki bir gülümsemeyi kısıtlıyormuş gibi seğirdi.

Bir kahkaha balonu omzumun üzerinden aktı. Boşta kalan elimi kapı kolundan çektim, döndüm ve banyodan dönmüş olan ve sözde en iyi arkadaşım için fazlasıyla eğlenceli bir şekilde bocalamamı izleyen Vivian'a ters ters baktım.

"Bunu hâlâ elimde tuttuğumu söylemediğine inanamıyorum," dedim dildoyu havada sallayarak. Dante, tekleyen bir araba motoru ile ölmek üzere olan bir kedi arasında bir yere düşen boğuk bir ses çıkardı. "Arkadaşlar, arkadaşlarının kapıyı fallik aksesuarlarla açmasına izin vermez. Kocan kalp şokundan bayılırsa koşarak bana gelme."

"Bu nasıl benim hatam olabilir?" Vivian kahkahalar arasında itiraz etti. Kocasının yaklaşan ölümünü hiç umursamıyor gibi görünüyordu. "Ben banyodaydım. Seni uyarmadığı için Sloane'u suçla."

Diğer hain arkadaşşıma baktım. Film eleştirisini bırakmış, en nefret ettiği romantik komedilerin yapımcılığını, yönetmenliğini ve başrolünü bizzat üstlenmiş gibi telefonuna bakıyordu.

Sloane'un kötü bir ruh halindeyken sözünü kesmek, öfkeli bir aslanın önüne talihsiz bir ceylanı atmak gibiydi. *Hayır, teşekkür ederim.* Kafamı olduğu yerde seviyorum.

"Kai, akşam yemeğinde bize katılacak mısınız?" Vivian dikkatimi tekrar salona çekerek sordu. Kahkahaları nihayet yatışmıştı. Koruyucu bir kolla beline sarılan ve başının tepesine yumuşak bir öpücük bırakan kocasının yanına geçti. İçime bir kıskançlık duygusu doldu, sonra onu kovdum. "Kızlara da söylediğim gibi, rezervasyonu kolayca değiştirebiliriz."

"Belki başka bir gece. Dante ve benim yakınlarda bir toplantımız vardı, ben de merhaba demek için geldim." Kai'nin bakışları bir anlığına bana doğru kaydı. Derimin altında cevap veren bir heyecan dalgalandı. "Randevunu bölmek istemem."

"Saçmalama. Hiç de çarpışmayacaksınız," dedi Vivian. "İsa bize katılacak, bu yüzden aslında mükemmel olur. Dört kişi oturmak üç kişi oturmaktan daha kolay."

Omuzlarım sertleşti. İstedğim *son* şey Kai ile bütün bir yemek boyunca oturmaktı. Bunu daha önce, Dante ve Vivian'ın balayından döndükten hemen sonra verdikleri akşam yemeğinde yapmıştım ama o farklıydı. O piyano odasından önceydi. Tehlikeli fantezilerden ve dünyamı ekseninden kaydıran kazara dokunuşlardan önceydi.

Kai'nin gözleri tekrar benimkilere dikildi. Görünmez bir çelik kapı etrafımıza çarparak kapandı, dünyanın geri kalanını kapattı ve bizi fısıltı gibi hafif nefesler ve çarpışan kalp atışlarından oluşan bir balonun içinde kozaladı.

Tüylerim diken diken oldu. Ama ben sakinliğimi korumaya çalışırken, o bana bir akademisyenin eski ama tamamen unutulmuş bir metni incelediği gibi baktı. Kayıtsızlık deniziyle yumuşatılmış bir ilgi.

"O halde," dedi, kültürlü sesindeki kadife gibi kelimelerle, "yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

İstenmeyen bir beklenti dalgası damarlarıma sızdı ama tedirginlikle bastırıldı. Dante ve Vivian her zaman kendi dünyalarında kaybolurlardı, bu da Kai'nin en az iki saat kesintisiz arkadaşlığıyla karşı karşıya olduğum anlamına geliyordu.

"Mükemmel." Vivian gülümsedi, grup yemeği gibi basit bir şeyden dolayı mutlu görünüyordu.

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Monarch'ı deneyimleme arzum, Kai ile geçireceğim bir gece için duyduğum endişeyle savaşıyordu. Bir yandan, benim için yapılacaklar listesindeki bir şeyi mahvetmesine izin vermeyi reddediyordum. Diğer yandan...

"Çocuklar, gitmem gerek." Sloane yanıma geldi, o kadar sessizdi ki yaklaştığını duymamıştım. Son beş dakika içinde bluzunun ve pantolonunun üzerine deve tüyü bir Max Mara palto geçirmiş ve terliklerini şık bir çift deri botla değiştirmişti. "Müşterim erken indi."

Adamlara başıyla selam verdi ve Vivian'la bana çantalarımızı uzatarak bizi gönderdi.

Aniden yaptığı açıklamadan rahatsız olmayacak kadar onun işteki acil durumlarına alışmıştık. Sloane sıcakkanlı bir tip değildi ve yüzü *işkolik* sözlük maddesinin yanına damgalanmalıydı ama işler boka sararsa ona güvenebileceğimi biliyordum. Arkadaşlarına karşı son derece korumacıydı.

"Kim bu arada?" O kapıyı kilitlerken dildoyu gizlice sırt çantama geri koyarak sordum. "Tanıdığımız biri mi?"

Müşterilerinin çoğu iş dünyası ve sosyete tipleriydi, ancak İngiliz futbol yıldızı Asher Donovan ve manken Ayana (sadece bir isim, à la Iman) gibi ara sıra ünlüleri de kabul ediyordu.

"Bundan şüpheliyim," dedi Sloane asansöre doğru yürürken. "Tabii sosyete sayfalarının *tembel playboylar* bölümünü yakından takip etmiyorsanız." Sesinde soğuk bir küçümseme vardı.

Tamam o zaman. Müşteri her kimse, belli ki hassas bir konu.

Çocuklar arkadan gelirken Vivian ve ben de ona ayak uydurduk. Normalde daha fazla bilgi almak için onu rahatsız ederdim ama arkamdan gelen yumuşak ayak sesleri dikkatimi dağıtmıştı.

Kai'nin kolonyasının temiz, odunsu kokusu ılık bir hava akımıyla üzerime süzüldü. Yutkundum, farkındalık karıncalanmaları sırtıma yayıldı. Arkamı dönmek için tüm irademi kullandım.

Asansöre ulaşana kadar kimse bir daha konuşmadı. Meşe panelli kabin en fazla dört kişi için yapılmıştı ve dar alana sıkışmak için itişip kakışırken elim Kai'ninkine sürtündü.

İçimden altın bir sıcaklık çizgisi geçti, yağmurdaki canlı teller gibi tüm sinir uçlarımı elektriklendirdi. Geri çekildim ama hayali heyecanlar devam etti.

Yanımda, yüzü taştan oyulmuş Kai dümdüz karşıya bakıyordu. Neredeyse dokunuşumu hissetmediğine inanacaktım, ta ki istemeden dokunduğum eli bükülene kadar.

Küçük bir hareketti, o kadar hızlıydı ki gözümü kırpmış olsaydım kaçırırdım ama ciğerlerimi kavradı ve büktü.

Göğsümdeki hava sıkıştı. Gözlerimi hızla kaçırdım ve uygunsuz bir şey izlerken yakalanmış bir genç gibi yüzümü öne çevirdim. Kalbimin gümbürtüsü sağır edici desibellere ulaşarak Dante, Vivian ve Sloane'un konuşmalarını bastırdı.

Göz ucuyla Kai'nin çenesinin gerildiğini gördüm.

Kapılar açılana ve arkadaşlarımız lobiye dökülene kadar ikimiz orada kıpırdamadan ve konuşmadan durduk.

Kai ve ben birlikte tereddüt ettikten sonra Kai evrensel bir tavırla çıkışa doğru başını salladı

İmzaladıktan *sonra*.

Yanımdan geçerken nefesimi tuttum ama bir şekilde kokusu hâlâ duyularıma sızıyordu. Düşüncelerimi o kadar karıştırdı ki, neredeyse çıkarken saksıdaki bir eğrelti otuna çarpacaktım ve Vivian ile Sloane'un tuhaf bakışlarına maruz kalacaktım.

Bir iniltiyi bastırdım, önümüzdeki iki saat sonsuz bir maraton gibi önümde uzanıyordu.

Bu uzun bir gece olacak.

BÖLÜM 8

Kai

Buluşmamızdan sonra Dante'nin peşine takılmayı planlamamıştım ama Monarch rezervasyonundan bahsettiğinde merak **etmiştim**. İşim şehirdeki en ilgi çekici yerleri araştırmayı da içeriyordu ve Monarch'ı uzun zamandır erteliyordum.

Elbette, rahatlatıcı bir geceyi biraz sıkıcı olan kaliteli yemek sahnesi için terk etme kararımın, Dante'nin Vivian'ı arkadaşlarıyla geçirdiği kız gecesinden almakla ilgili sıradan yorumuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sloane havaalanına gitmek üzere yola çıkmış, yeni evliler arabasının ön tarafına yerleşirken beni ve Isabella'yı Dante'nin arabasının arka koltuğunda bırakmıştı. Dante onca gecenin arasında şoförüne güvenmek yerine bu gece araba kullanmayı seçmişti.

Manhattan trafiğinde ilerlerken sessizlik havayı boğuyordu, sadece yağmurun cama vuran yumuşak şıptısıyla kesiliyordu.

Isabella ve ben birbirimizden olabildiğince uzakta oturuyorduk ama bizi Atlantik Okyanusu'nun kendisi bile ayırsa fark etmezdi. Duyularım onun kokusu ve hissiyle doluydu - güllerin vanilyanın zengin sıcaklığıyla karışan gür duygusallığı; elinin benimkine karşı kısa, kışkırtıcı süzülüşü; o her yakınımda olduğunda tenime yapışan statik yük.

Çıldırıcıydı.

DigiStream anlaşmasıyla ilgili bir e-postayı yanıtladım ve telefonumu cebime attım. Video akış uygulamasını satın almak için uzun süredir çalışıyordum.

bir yıl. O kadar yakındı ki tadını alabiliyordum, ama ilk kez düşüncelerim iş dışında bir şeyle meşguldü.

Isabella'ya baktım. Pencereden dışarı bakıyor, parmakları dalgın bir ritimle kalçasına vuruyor, yüzü iç gözlemle yumuşuyordu. Sırt çantası aramızda beton bir duvar gibi duruyordu ve benim kaçak düşüncelerimi onun olağandışı sessizliğinden ayırıyordu.

"Kaç hızı var?"

Davul sesi kesildi. Isabella döndü, yüz hatlarına şaşkınlık damgasını vurmuştu. "Ne?"

"Sloane'un evindeki sınavın." Elinde o gülünç pembe oyuncakla kapıyı açışını hatırlayınca ağzımın kenarları sızladı. "Kaç hızı var?"

Isabella'nın rahatsız edici derecede yaygın olan görgüsüzlüğünü onaylamasam da, bir yanım bundan etkileniyordu. O kadar tamamen, önlenemez bir şekilde *kendisiydi ki*, zamanla donuklaşmayı reddeden bir tablo gibiydi. Büyüleyiciydi.

Renk elmacık kemiklerini ve burnunun ucunu parlatıyordu. Vivian'ın zarif zarafetinin ya da Sloane'un buz gibi sarışın güzelliğinin aksine, Isabella'nın yüz hatları duyguları için cesur, etkileyici bir tuvaldi. Koyu renk kaşları, meydan okumayla parlayan gözlerinin üzerinde bir araya toplanmıştı ve dolgun, kırmızı dudakları sert bir çizgi halinde bastırılmıştı.

"On iki," dedi, sesi bir çürüğe neden olacak kadar tatlıydı. "Sana ödünç vermekten mutluluk duyarım. Kırk yaşından önce stres kaynaklı bir kalp krizinden ölmemen için seni gevşetmeye yardımcı olabilir."

Onun yerine beni gevşetmeni tercih ederim.

Bu düşünce o kadar ani, o kadar saçma ve beklenmedikti ki, zamanında yanıt vermemi engelledi.

Her şeyden önce *gevşemeye* ihtiyacım yoktu. Evet, hayatım düzgün kareler ve mükemmel çizgilerle kapitone edilmişti ama bu kaos ve tuhaflığa tercih edilirdi. İkincisini yanlış bir şekilde çekiştirirsem her şey çözüldü. Geçici bir heves gibi güvenilmez bir şeyin her şeyi mahvetmesine izin vermeyecek kadar çok çalışmışım.

İkincisi, gevşemeye ihtiyacım *olsa* bile (ki yine yoktu), bunu Isabella *dışında herhangi biriyle* yapardım. Ne kadar güzel ya da ilgi çekici olursa olsun, o bana yasaktı. Sadece Valhalla'nın arkadaşlığa hayır kuralı yüzünden değil, öyle ya da böyle benim ölümüm olacağı için.

Yine de, başımı onunkinin üzerine daldırma düşüncesiyle şehvet tüm çığ, sıcak ihtiyaçlarıyla damarlarımda dolaştı. Yatak odasının dışında olduğu kadar içinde de sınır tanımadığını tatmak, test etmek ve keşfetmek.

Isabella'nın kaşları uzun süren sessizliğim karşısında sorgulayıcı kavisler oluşturdu.

Lanet olsun. Oxbridge'de geçirdiğim yılların verdiği demir gibi bir iradeyle hain arzularımı bastırdım ve fakültelerim üzerindeki kontrolümü geri kazandım.

"Teşekkür ederim, ama asla ödünç almayacağım eşyalar listemde yetişkin oyuncakları en üst sırada yer alıyor," dedim, sakın tonum içimde kopan fırtınaya karşı aldatici bir kalkan görevi görüyordu.

Yüzünü tamamen bana çevirdi. Eteği yukarı doğru kayarak mükemmel, bronz tenini bir santim daha ortaya çıkardı.

Kanım daha da ısındı ve kendimi tutmadan önce çenemde bir kas esnedi. Mevsimsiz soğuk Ekim ayının ortasında kim tayt giymeden etek giyerdi ki? *Sadece Isabella.*

"Listede başka neler var?" Sesi gerçekten meraklı geliyordu.

"Çorap, iç çamaşırı, tıraş bıçağı ve kolonya." Gözlerimi yüzünden ayırmadan cevapları sıraladım.

Etkileyici kara kaşları daha da yukarı kalktı. "Köln mü?"

"Her beyefendinin kendine özgü bir parfümü vardır. Bir başkasının imzasını çalmak kabalığın zirvesi olarak kabul edilir."

Isabella beş saniye boyunca bana baktıktan sonra arabayı bir kahkaha tufanı kapladı. "Aman Tanrım. Gerçek olduğuna inanamıyorum."

Neşesinin gırtlaktan gelen, arsız sesi göğsümde bir yere çarptı ve damarlarımda eriyen tereyağı gibi yayıldı.

"Eğer durum böyle olsaydı, koku markaları sağda solda iflas ederdi," dedi. "Her ürünün sadece bir müşterisi olduğunu düşünün."

"Ah, ama söylediklerimin önemli bir kısmını gözden geçiriyorsun." Kaşlarımdaki kavis onunkiyle eşleşti. "Her *beyefendi* dedim, her insan değil."

Gözlerini devirdi. "Tam bir züppesin."

"Pek sayılmaz. Bu bir davranış meselesi, statü değil. Beyefendiden başka her şey olan pek çok CEO ve aristokratla tanıştım."

"Ve sen bir istisna olduğunu mu düşünüyorsun?"

Elimde değildi. Hınzır bir gülümseme dudaklarıma dokundu. "Sadece belirli durumlarda."

Ne demek istediğimi anladığım anda fark ettim. Isabella'nın yüksek rengi geri döndü ve yüzünü hoş bir pembe çiçekle yıkadı. Dudakları bir an için

ve daha iyi içgüdülerime rağmen, onun tepkisinden duyduğum karanlık memnuniyet göğsümde kıvrıldı.

Aramızdaki çekimden dolayı işkence çeken tek kişi ben değildim.

Motor durduğu anda ağzını açtı, sözlerini yuttu ve bağlantımız aniden koptu.

Monarch'a varmıştık.

Bir vale aceleyle yanımıza gelip Dante'den anahtarları aldığı anda içimdeki hayal kırıklığını gizledim. Isabella'ya döndüğümde o çoktan arabadan inmişti.

Kontrollü bir nefes aldım ve onu binaya kadar takip etmeden önce bu duyguyu asma kilitli bir kutuya tıktırdım.

Ne söylemek üzere olduğunu bilmemem daha iyiydi. En başta hata yapıp onunla dalga geçmemeliydim ama Isabella söz konusu olduğunda mantığımla duygularım arasında giderek büyüyen bir iç savaş vardı. Neyse ki Dante ve Vivian yeni evliler diyarına dalmışlardı da yanlış bir şey olduğunu fark etmemişlerdi.

Asansör bizi gökdelenin en üst katına çıkardı; Monarch buradan Central Park'ın geniş alanını görüyordu.

Rezervasyonumuz için erken geldiğimizden, şef garson iyi döşenmiş giriş yolunda beklerken bize ücretsiz şampanya ikram etti. Reddeden tek kişi bendim. Bu gece kafamın rahat olmasını istiyordum ve Tanrı biliyordu ki Isabella'nın varlığı yeterince sarhoş ediciydi.

Telefonum iki yeni e-posta ile aydınlandı: DigiStream ile ilgili takip ve yaklaşan yönetici liderlik inzivası için lojistik. Annem CEO oylamasını açıkladığından beri ortalık şüpheli bir şekilde sessizdi ama Charles Dickens romanlarının ilk baskısı üzerine bahse girerim ki diğer adaylardan en az biri geri çekilme sırasında hamlesini yapacaktı.

"Kai?"

Yukarı baktım. Biraz tanıdık gelen bir kadın beklenti dolu bir gülümsemeyle önümde duruyordu. Yirmili yaşlarının sonunda, uzun siyah saçlı, kahverengi gözlü, ağzının köşesinde belirgin bir güzellik izi vardı.

Şaşkınlık dolu bir nefesle tanıma yerine oturdu.

Clarissa, çocukluk komşum ve Clarissa'nın hayırseverlik çabaları ve başarılarıyla ilgili bana gönderdiği makalelerin sayısına bakılırsa, annemin gelin olarak ilk tercihi.

"Özür dilerim, birbirimizi son gördüğümüzden bu yana uzun zaman geçtiğinin farkındayım." Güldü. "Ben Clarissa Teo. Londra'dan mı? Neredeyse tamamen aynı görünüyorsun.

aynı-" Gözleri takdirle üzerimde gezindi. "Ama birbirimizi son gördüğümüzden bu yana epey değiştiğimi fark ettim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Hatırladığım o garip, diş teli takan genç gitmişti. Onun yerinde, güzellik yarışması gülümsemesine ve sosyete dergilerinden fırlamış kıyafetlere sahip zarif, gösterişli bir kadın vardı.

Geçen hafta onu Google'da araştırdığımı söylemeyi reddettim, ancak gerçekte neredeyse gençlik yıllarındaki kadar farklı görünüyordu. Daha yumuşak, daha küçük, daha az sert.

"Clarissa. Elbette, seni görmek çok güzel," dedim şaşkınlığımı gizleyerek. Annemin istemeden verdiği haberlere göre önümüzdeki haftaya kadar New York'a gelmemesi gerekiyordu. "Nasılsın?"

Birkaç dakika havadan sudan konuştuk. Görünüşe göre, sanatçı ilişkilerinden sorumlu olduğu Saxon Gallery'de yaklaşımakta olan büyük bir sergiye yardımcı olmak için şehre planlanandan daha erken taşınmıştı. Yeni evinin tadilatı bitene kadar Carlyle'da kalıyordu ve yeni bir şehre taşındığı için gergindi ama bu akşam yemekte buluşacağı New York sosyetesinin saygın büyük kadını Buffy Darlington'da bir akıl hocası bulduğu için şanslıydı. Buffy köpeğiyle ilgili acil bir durum yüzünden geç kalmıştı.

Yıllar boyunca buna benzer düzinelerce konuşma yapmışım ama Clarissa, Maltesler ile Pomeranianların artılarını ve eksilerini karşılaştırmaya başlayana kadar mümkün olduğunca ilgiliymiş gibi davrandım.

"Bağışlayın beni. Seni arkadaşlarımla tanıştırmayı unuttum." Nefes almak için durakladığında sözünü düzgünce kestim. "Millet, bu Clarissa Teo, bir aile dostumuz. Şehre yeni taşındı. Clarissa, bunlar Dante, Vivian Russo ve Isabella Valencia."

Kibarca selamlaştılar. Bir kişinin ailesinin, onun hakkında mesleğinden, kıyafetlerinden ya da arabasından daha çok şey söylediği bizim çevremizde tam isimle tanışma yaygındı.

Daha fazla havadan sudan konuşma ve Clarissa'nın Isabella'ya şaşkın bir bakış atmasıyla bir parça gariplik. Dante ve Vivian'ı tanımıştı ama menekşe rengi farları ve deri eteğiyle kendi klasik nötrlerinin ve incilerinin antitezi olan Isabella'dan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu.

Şef garson masamızın hazır olduğunu söylediğinde Clarissa, "Yakında öğle yemeğinde sohbet etmeliyiz," diyerek bizi daha fazla gevezelik etmekten kurtardı. "Çok uzun zaman oldu."

"Evet, seni arayacağım." Kibarca gülümsedim. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler."

Annem "ne olur ne olmaz" diye birbirimizin numarasını vermişti. Bir kez daha havadan sudan konuşmaya can atmıyordum ama uzun zaman sonra eski tanıdıklarla karşılaşmak her zaman tuhaf olmuştur. Belki de Clarissa'ya yeterince değer vermiyordum. Çok iyi bir sohbet uzmanı olabilirdi.

"Eski kız arkadaşın mı?" Masamıza doğru yürürken Isabella sordu. "Çocukluk komşusu."

"Gelecekteki kız arkadaşın o zaman."

Kaşlarımda küçük bir kavis. "Bu oldukça büyük bir sıçrama."

"Ama yanılmıyorum. Senin çıkacağın türden bir kadına benziyor." Isabella Vivian'ın yanına, tam karşıma oturdu. Sözlerinde hiçbir yargılama yoktu, sadece olması gerekenden daha fazla rahatsız eden kesin bir gerçekçilik vardı.

"Aşk hayatımla oldukça ilgili görünüyorsun." Peçetemi açtım ve kucağıma koydum. "Nedenmiş o?"

Kadın homurdandı. "İlgilenmiyorum. Sadece bir gözlem yapıyordum." "Aşk hayatım hakkında."

"Bir aşk hayatın *olduğundan* emin değilim," dedi Isabella. "Senin kadınlar hakkında konuştuğunu hiç duymadım ya da seni kulüpte biriyle görmedim."

"*Özel hayatımı* gizli tutmayı severim, ama sözde kadın arkadaş eksikliğimi bu kadar yakından takip ettiğini bilmek güzel." Ağzım kıvrıldı, düz bir çizgi haline getirmeden önce onun sevimli kekelemesine otomatik bir tepki olarak.

Gülümsemek yok. Yaptığı hiçbir şeyin sevimli olduğunu düşünmek yok.

"Kendi önemine dair aşırı şişirilmiş bir hissin var." Isabella çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Ve bilgin olsun, özel hayat bahanesi sadece ünlüler ve politikacılar için işe yarar. Emin olun, sevgililerinizle ilgilenenlerin sayısı sandığınızdan çok daha az."

"Bildiğim iyi oldu." Bu kez gülümsemem onun somut öfkesi karşısında kısıtlamalarından kurtuldu. "O şanslı azınlıktan biri olduğun için tebrikler."

"Dayanılmazsın."

"Ama bir ünlü ya da politikacı olsaydım ne kadar çekilmez olurdu bir düşünün."

Isabella'nın gözlerinde bir eğlence parıltısı belirdi. Dudaklarını büzüp başını sallamadan önce yanakları bir milisaniye için çukurlaştı,

ve o gamzeleri tekrar ortaya çıkarmak için karşı konulmaz bir istek duydum.

Yanımızda, Dante ve Vivian'ın kafaları Wimbledon maçındaki seyirciler gibi bir ileri bir geri dönüyordu. Orada olduklarını neredeyse unutmuştum. Dante'nin kaşları kafa karışıklığı içinde düğümlenirken, Vivian'ın gözleri şüpheci bir zevkle parlıyordu.

Ben daha fazla araştıramadan garsonumuz elinde ekmek sepetiyle yaklaştı. Masanın üzerinde dolaşan gerilim bulutu dağıldı ve yemek ilerledikçe sohbetimiz daha tarafsız konulara kayd -yemek, son sosyete skandalı, yaklaşan tatil planlarımız.

Dante ve Vivian St. Barth'a gidiyorlardı; ben ise kararsızdım. Genelde Noel için Londra'ya dönerdim ama DigiStream'de işlerin nasıl gittiğine bağlı olarak New York'ta kalmam gerekebilirdi.

Bir yanım sadece iş, kitaplar ve belki de ara sıra Broadway şovunun bana eşlik edeceği sakın bir sezon fikrinden keyif alıyordu. Büyük tatil toplantıları bence çok abartılıyordu.

"Peki ya sen Isa?" Vivian sordu. "Bu yıl Kaliforniya'ya geri dönecek misin?"

"Hayır, Şubat ayına kadar annemin doğum günü için eve gitmeyeceğim," dedi Isabella. Tekrar gülümsemeden önce yüzünde kısa bir gölge belirdi. "Noel ve Yeni Ay Yılı'na o kadar yakın ki, genellikle üç kutlamayı da tek bir hafta sonuna sığdırırız. Annem bu *muhteşem* turon rulolarını yapar ve partinin ertesi sabahı gevşemek için sahile gideriz..."

O aile geleneklerinden bahsederken kadehimi dudaklarıma götürdüm. Bir yanım, bir dilencinin yiyeceğe açlığı gibi onun geçmişi hakkında bilgi edinmek istiyordu. Çocukluğu nasıl geçmişti? Kardeşleriyle ne kadar yakındı? Isabella'ya benziyorlar mıydı, yoksa kardeşlerin sıklıkla yaptığı gibi kişilikleri birbirinden ayrılıyor muydu? Her şeyi bilmek istiyordum - her anıyı, ona olan hayranlığımın bulmacasını çözmeye yardımcı olacak her parçayı ve detayı.

Ama başka, daha büyük bir parçam gölgeyi unutamıyordu. Parlak, neşeli dış görünüşün altındaki karanlığın kısa bir anlık görüntüsünü. Beni bir tünelin sonundaki ışık gibi çağırıyordu, kurtuluşu ya da lanetlenmeyi müjdeliyordu.

Başka bir masadan gelen gürültülü bir kahkaha beni sarmalımdan çıkardı.

Başımı hafifçe salladım ve bardağımı yere bıraktım, son zamanlarda uyanık olduğum anların çoğunun şu düşüncelerle meşgul olmasından rahatsız oldum

Isabella.

Masanın ortasındaki tuza uzandım, yemeğimin tadını normal bir akşam yemeğiymiş gibi çıkarmaya kararlıyım. Sohbeti Vivian'ın Dante'yle Yunanistan'daki yelken maceralarını anlatmasına bırakmış olan Isabella bibere uzandı. Ellerimiz tekrar birbirine sürtündü, asansördeki sıyrılmamızın bir benzeri.

Sustum. İlk seferinde olduğu gibi, mantığı, rasyonaliteyi, *aklı* yakıp yok eden bir elektrik ürpertisi koluma doldu.

Gözlerimiz neredeyse duyulabilir bir *klik* sesiyle kenetlendiğinde, iki miknatis özgür iradede ziyade güçle birbirine çekildiğinde restoran soldu.

Eğer özgür irademe kalsaydı, hiçbir şey *olmamış* gibi yemeğe devam ederdim çünkü hiçbir şey olmamıştı. Bu sadece bir dokunuştı, kaldırımdaki kazara bir çarpma kadar masumdu. Kanımı sıvı ateşe çevirme ya da göğsümün içine ulaşıp ciğerlerimi düğümleme gücüne sahip olmamalıydı.

Sikeyim.

"Affedersiniz." Dante ve Vivian'ın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek aniden ayağa kalktım. Isabella elini bıraktı ve yeniden yemeğine odaklandı, yanakları pembeleşmişti. "Hemen döneceğim."

Yemek odasına doğru yürürken alnımda boncuk boncuk terler oluştu. Gömleğimin kollarını dirseklerime kadar ittim; yanıyordum.

Banyoya ulaştığımda gözlüklerimi çıkardım ve nabzım normale dönene kadar yüzüme buz gibi soğuk su çarptım.

Bana ne haltlar oluyordu?

Bir yıl boyunca Isabella'yı kendimden uzak tutmayı başarmıştım. Düzgün olduğunu düşündüğüm her şeyin tam tersiydi, ihtiyacım olmayan bir karmaşaydı. Gösterişi, gevezeliği, halka açık yerlerde sürekli seks hakkında konuşması...

Gülüştü, kokusu, gülümsemesi. Piyanodaki yeteneği ve heyecanlandığında gözlerinin parlaması. Bunlar en tehlikeli uyuşturucu türüydü ve bağımlılığın kaygan yokuşundan aşağı kaymaya başladığımdan korkuyordum.

Yumuşak bir inilti çıkardım ve yüzümü bir kağıt havluyula kuruladım.

İki hafta önceki o lanetli Pazartesi gününü suçladım. Eğer CEO oylamasının duyurusu ve zamanlaması beni bu kadar hazırlıksız yakalamasaydı, Valhalla'da Isabella'yı aramazdım. Eğer onu aramasaydım, piyano odasında sesine kulak misafiri olmazdım. Eğer onu piyano odasında duymamış olsaydım.

iki saniyelik bir dokunuştan sonra kendimi tutmaya çalışarak umumi bir tuvalete sığınmazdım.

Gözlüklerimi takıp kapıyı açmadan önce sakinleşmek için kendime bir dakika daha izin verdim ve doğrudan şeytanın kendisiyle karşılaştım.

Bir futbol topu mücadelesi gücüyle çarpıştık -benim kolum onun belinde, onun elleri benim kollarıma dayanmış, hava rahatsız edici bir déjà vu hissiyle titreşiyordu.

Bizi sürekli birbirimize düşürdüğü için evrene sessizce lanet okurken bile kalp atışlarım hızlandı. Gerçek anlamda.

Isabella gözlerini kırıştırarak bana baktı, gözleri loş ışıktaki zengin çikolata havuzları gibiydi. "Haklıymışım," dedi. Şakacı sesinde, göğsümde dumanlı dallar halinde dolaşan bir nefeslilik vardı. "Beni takip *ediyorsun*."

Tanrım, bu kadın başka bir şeydi.

"Tuvaletten aynı anda çıktık. Bu pek de sapıklık olarak sınıflandırılmaz," dedim sonsuz bir sabırla. "Masadan ilk benim ayrıldığımı hatırlatabilir miyim? Eğer bir şey soracaksam, beni takip edip etmediğinizi sormalıyım."

"İyi," diye kabul etti. "Peki ya beni piyano odasına kadar takip ettiğin zaman? *İki kez*?"

Şakağımın arkasında donuk bir zonklama başladı. Birden keşke yemeğe çıkmayı hiç kabul etmeseydim diye düşündüm. "Bu konuyu daha kaç kere açacaksın?"

"Bana doğru dürüst bir cevap vermen için ne kadar gerekiyorsa o kadar." Isabella parmak uçlarında durarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. Vücudumdaki her kas gerildi. "Kai Young, bana aşık mısın?"

Kesinlikle olmaz. Bu fikir bile saçmaydı ve bunu ona hemen söylemeliydim. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadı ve Isabella'nın gözlerinin açılmasına yetecek kadar uzun süre tereddüt ettim. Alaycı parıltıları söndü ve yerini alarına benzeyen bir şeye bıraktı.

Göğsümde kızgınlık alevlendi. Ona romantik bir ilgi duymuyordum - ilgim entelektüeldi, başka bir şey değil- ama bu olasılık *o kadar* korkunç muydu?

"Lisede değiliz," dedim, sesim gergin çıkıyordu. "Ben aşık olmam."

"Bu hâlâ doğru bir cevap değil."

Arka dişlerim sıkıldı. Ona, satır aralarını okursa cevabımın aslında doğru bir cevap olduğunu söyleyemeden, havayı alçak bir vızıltı doldurdu ve ardından uğursuz bir ışık titreşimi geldi. Yemek odasında alçak, kolektif bir mırıltı yükseldi.

Isabella kaskatı kesildi, parmakları pazularımın etrafında kıvrıldı. Nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu. "Ne-"

Cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan koridorda bir vızıltı daha duyuldu, tiz ve kızgındı, sanki bir testerenin tahtayı parçalaması gibiydi.

Sonra, son bir titreme ile ışıklar tamamen söndü.

BÖLÜM 9

Isabella

Yemek salonundan gelen birkaç ıgık restoranın sessiz zarafetini paramparça etti. Nefesim kesildi; ıgıklardan ya da ışığın aniden sönmesinden değil, beni duvara hapseden kaslı, sert bir erkek bedeninin ağırlılığından.

Bir an, arabadaki oyuncak sorusunun intikamını almak için Kai'ye takılıyordum; bir sonraki an, göğüs göğüse, uyluk uyluğa, ciğerlerim baş döndürücü odun ve narenciye kokusuyla dolup taşarak ona yaslanmışım.

Yakınlığımız beni geçen haftaya, kendimizi piyano odasında benzer bir pozisyonda bulduğumuz zamana götürdü. Ama bu sefer tesadüf değildi.

Kai'nin vücudu benimkinin üzerinde koruyucu bir kalkan oluştururken, biz orada donmuş bir şekilde dururken dünyanın kenarları bulanıklaştı. Söz yoktu, sadece nefeslerimizin hızla yükselip alçalması ve havaya akü asidi gibi sızan adrenalin vardı. Duyularım karanlıktaki şekilleri ayırt edebilecek kadar keskinleşene kadar sisi yiyip bitirdi.

Kai'nin bana baktığını gördüğümde çenemi yukarı kaldırdım ve kalbim bir kez daha sarsıldı. Hava yüzünün hatlarını seçemeyeceğim kadar karanlıktı ama bu önemli değildi. Elmacık kemiklerinin zarif çizgisi, ağzının yontulmuş acımasızlığı, karanlık, esrarengiz gözlerinin serin perdesinin altında kaynayan sıcaklık.

Işıklar sönmişti - kötü bir şey değildi ama kaç ya da savaş tepkisini tetikleyecek kadar şok ediciydi - ve ilk içgüdüğü beni korumak olmuştu.

Kalbim sıkıştı. Bir avuç pamuğu avuçladım ve boğazımın kuru kabuğunu geçerek yutkundum. Elektrik kesintisine rağmen elektrik etrafımızda cızırdıyordu, alev almasına bir kıvılcım kalmıştı.

Kai kıpırdandı, sanki donmuş kaslarımdaki gerginliği hissedebiliyormuş gibi kolu etrafımda kıvrıldı. İlk bakışta yumuşak, sessiz bir kibarlık ve bilgece bir çekicilikle görünebilirdi ama bir savaşçının vücuduna sahipti. Sert ve zayıf, en zarif kumaşlarla örtülü kaslarla kordonlu. Koyun postuna bürünmüş bir kurt.

Yine de içimdeki alarmlar sessiz kaldı, bedenim uysallaştı. Oluşturduğu tüm teorik tehlikeye rağmen, kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Bir vızıltı ve karanlık, ortaya çıktığı gibi aniden yok oldu. Işık gözlerimi yaktı; şaşkınlığımı göz kırparak giderdiğimde, rüya gibi, kozaya bürünmüş pusum da onunla birlikte buharlaştı.

Kai ve ben yanlışlıkla sıcak bir sobaya dokunmuş insanların telaşıyla geri çekilmeden önce bir süre daha birbirimize baktık.

Oksijen ciğerlerime hücum etti ve kulaklarımdaki gök gürültüsünü güçlendirdi. "Geri dönmeliyiz-"

"Muhtemelen nerede olduğunu merak ediyorlardır-"

Seslerimiz bir gürültü kakofonisi içinde birbirine karıştı. Kai'nin elmacık kemikleri renkten renge büründü ve başını koridorun sonuna doğru eğmeden önce çenesi gerildi.

Yemek odasına doğru yürürken ikimiz de konuşmadık ama hava söylenmemiş kelimelerle ağırlaşmıştı. Vücudumun ona bakan tarafı farkındalıkla karıncalandı. Bunu nasıl yapabildiğinden nefret ediyordum - onun gibi erkeklere karşı bir daha hiçbir şey hissetmemeye yemin etmişken bana bu kadar çok şey hissettirebilmesinden.

Zengin, yakışıklı ve zihinsel ve duygusal sağlığım için çok tehlikeli.

Masamıza döndüğümüzde Vivian "İşte buradasın," dedi. "Çılgınca değil miydi? Restoranın kesintiyi bu kadar çabuk giderebilmesine sevindim."

Gerçekte elektrik kesintisi beş dakikadan az sürmüştü ama Kai ve ben yalnızken zaman o kadar durgun akıyordu ki restoranın bu kadar *normal görünmesine* gerçekten şaşırmıştım. Az önceki çılgınlık patlak verdiği kadar çabuk yatışmıştı ve sarsılmış görünen birkaç müşteri dışında herkes sanki elektrik kesintisi hiç olmamış gibi hayatına devam ediyordu.

"Buna neyin sebep olduğunu biliyor musun?" Peçetemi kucağımda düzelttim ve Kai'ye bakmaktan kaçındım, en küçük bir bakışın bile içimde dönen çalkantılı duyguları açığa çıkarmasından korkuyordum.

Onu daha önce Clarissa'yla gördüğümde hissettiğim kıskançlık, dokunduğumuzda nefesimin kesilmesi, bana sarıldığında hiç çıkmak istemediğim derin ve sıcak bir banyoya batma hissi. Bunların hiçbirini hissetmemeliydim, ama olması *gerekenlere* sadık kalma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştım.

Hayat bizi her fırsatta birbirimizin yoluna itmekte ısrar ederken birini aklımdan uzak tutmak çok zordu.

"Elektrikle ilgili bir sorun olduğunu tahmin ediyorum ama yedek bir jeneratörleri var." Dante başını salladı. "Böyle bir şeyin olması için o kadar lanet gece varken, bu gece olmalıydı."

"Yemeğimizi çok fazla bölmedi," dedi Vivian, her zaman mantığın sesi olarak. "Ciddi bir şey olmadığına sevindim. Restoran herkese ücretsiz bir rezervasyon önerdi..."

Onu duymazdan geldim. Vücudumun hiçbir parçasının Kai'nin masasının üstüne ya da altına değmediğinden emin olmakla meşguldüm. Omuzlarının sertliğine bakılırsa o da aynısını yapıyordu.

Karnımdaki sinirler zangırdadı. *Lanet olsun.*

Vivian'ın şaşkın bakışlarını görmezden gelerek şarabıma uzandım ve büyük bir yudum aldım. Çok şarap içen biri değildim ama Kai'nin yanında en az bir saatim daha vardı.

Alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım vardı.

BÖLÜM 10

Isabella

Monarch'taki akşam yemeğinin geri kalanı olaysız geçti, ama bu Kai'yi bir hafta boyunca son görüşüm oldu.

Perşembe gecesi barda her zamanki içkisine gelmedi ve kendime umursamadığımı söyledim. Bir zamanlar Kai'nin soğukluğunu bir meydan okuma olarak kabul eder ve yasak bir kaçamağa balıklama atlardım ama artık o kız değildim.

Hayır, *yeni* Isabella sorumluluk sahibiydi. Odaklanmıştı. Yönü vardı ve en yaşlı, her şeyi bilen ağabeyini öldürse bile haksız çıkaracaktı.

"Onun çağrılarını görmezden gelmeyi bırak, Isa." Felix elinde bir kucak dolusu bulanık kırmızı tüple yanlarından geçti. "Sen cevap verene kadar durmayacağını biliyorsun."

Telefonum bir başka ısrarlı vızıltıyla titreyerek onun ne demek istediğinin altını çizdi.

Bütün sabah yaptığım gibi görmezden geldim. Gabriel'in son çağrısına cevap verdikten ve kitabım için saçma bir teslim tarihi belirlendikten sonra dersimi almıştım.

En sevdiğim siyah deri çizmelerime bahse girerim ki ilerlememi kontrol etmek için arıyordu. Normal insanların aksine, Gabriel acil durumlar için mesaj atar ve saçmalıklar için arardı, bu yüzden annem için bir sağlık korkusu ya da Kaliforniya'daki aile evimizi yok eden bir deprem hakkında endişelenmiyordum.

"İşte tam da bu yüzden cevap vermiyorum," dedim Felix'e. "Üniversiteden eve döndüğünde en sevdiği gömleğini küçülttüğüm zamanki gibi yüzünün kıpkırmızı ve terli olduğunu hayal etmek hoşuma gidiyor."

En büyük ikinci kardeşim güldü ve başını salladı.

Tüm kardeşlerim arasında bana en yakın olan oydu. Yaş (bu Romero olurdu) ya da mizaç (bu Miguel olurdu) açısından değil, tamamen uyumluluk açısından. Anal-retentive Gabriell'in aksine, Felix o kadar rahattı ki kimse onun ünlü bir sanatçı olduğuna inanamazdı.

Yılın büyük bölümünde Los Angeles'ın gözde Silver Lake semtinde yaşıyordu ama burada çok sayıda sergisi olduğu için New York'ta küçük bir sanat atölyesi/daresi vardı. Dün gelmişti ve gelecek ayki büyük bir sanat sergisi için heykelinin son rötuşlarını yapmakla meşguldü.

Sessizlik içinde çalışmaktan nefret ettiğim için, dizüstü bilgisayarım, bir paket Sour Patch Kids ve vardiyamdan önce onuncu bölümü bitirmek için acımasız bir kararlılıkla stüdyosuna girdim. Sonunda kitabımda ilerleme kaydediyordum ve kaçınılmaz olarak beni yarı yolda bırakmadan önce tüm ivmemi kaybetmek istemiyordum.

"Nazik ol, Isa. Muhtemelen önemli bir şey değildir." Felix kırmızı tüplerden ikisini çift sarmal şeklinde büktü. Daha önce heykelin sembolizmini açıklamaya çalışmıştı ve ben neredeyse sıkıntıdan bayılacaktım. Onu ne kadar sevsem de, bu tür bir sanat zevki için yaratılmamıştım. "Eminim anneme doğum günü için ne alacağını bilmek istiyordur, böylece yanlışlıkla çifte alışveriş yapmamış oluruz."

Ona el yazması ültimatomdan bahsetmemiştim ve sanırım Gabriel de bahsetmemişti.

"Anlaşmayacağız. Hediyeler de dahil olmak üzere herhangi bir konuda anlaşmaya vardığımız gün, cehennemin kutup donması yaşadığı gündür." Felix daha fazla araştıramadan konuyu değiştirdim. Ailenin uzlaştırıcısı oydu, bu yüzden her zaman bizi bir tür uyum içine sokmaya çalışırdı. "Annemin doğum gününden bahsetmişken, yeni kız arkadaşını da getiriyor musun?"

"Belki," dedi Felix kayıtsızca. Şeker gibi kız arkadaşları oluyordu, bu yüzden Şubat ayı geldiğinde yeni bir kız arkadaşı olması beni şaşırtmazdı. "Peki ya sen? Annem o zamandan beri senin aşk hayatın hakkında konuşup duruyor..."

Onu.

Söylenmemiş kelime, düşmeye hazır bir giyotin gibi aramızda asılı kaldı. İliklerime kadar işledi, suçluluk ve utanç yığınlarının altında uzun süredir gömülü olan anıları ortaya çıkarırken kalın bir yumru boğazımı sıktı.

Buzun cama çarpması. Işıkların altında bir mühür yüzüğünün parıltısı. Duymak istediğim tüm kelimeleri fısıldayan derin bir sesin yankıları.

Seni seviyorum. Seni özlüyorum. Uzaklara gideceğiz, sadece ikimiz.

Gözyaşı, kan ve ihanetle sonuçlanan bir fantezi. İki yıl sonra, hala genç halimin aptalca kararlarının sonuçlarıyla boğuşuyordum.

Yumru genişledi, burnuma ve gözlerimin arkasına baskı yaparak stüdyoyu bulanıklaştırdı.

Gözlerimi kırıştırdım ve sırf yapacak bir şeyim olsun diye rastgele bir kelime yazdım. "Hayır. Artık eve erkek getirmiyorum."

Kısa bir an için, karanlık gözler ve keskin bir İngiliz aksanı aklımdan geçti, sonra onları uzaklaştırdım.

Kai ve ben sevgili değildik. Arkadaş bile değildik. Düşüncelerimi bu şekilde işgal etmeye hakkı yoktu.

Tekrar başımı kaldırdığımda Felix kendine özgü bilmiş bakışlarıyla beni izliyordu. "İki yıl oldu," dedi nazikçe. "O pisliğin ilişkilere olan güvenini sonsuza dek mahvetmesine izin veremezsin."

Başımı salladım. "Sorun bu değil." Benzer duyguları daha önce de paylaşmıştı ve yalanlarımın tadı her seferinde daha az acıydı. Kavram olarak ilişkilere güvenmediğimden değil, daha çok kendime güvenmediğimden. Ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. "Çok meşguldüm. Bilirsin, iş ve kitapla."

Bana inanmadığını söyleyebilirdim, ama gerçek Felix tarzında, konuyu zorlamadı. "Eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver. Bekâr arkadaşlarım var."

Bu benden içten bir gülümseme aldı. "Kız kardeşini isteyerek bir arkadaşına ayarlayan tanıdığım tek erkek kardeş sensin. Ayrıca teşekkürler, ama hayır. Ölmeyi tercih ederim."

Bir aile üyesiyle herhangi bir şekilde ilişkisi olan biriyle yatma düşüncesinden ürperiyordum. Kilise (cinsel hayatımın kutsallığı) ve devlet (annem ve aşırı korumacı erkek kardeşlerimin gözetimi) ayrılığına inanan biriydim.

"Ben mükemmel bir karakter yargıcıyım," dedi Felix, tiksintimden etkilenmemişti. "Sana hoşlanmayacağın birini ayarlamazdım."

"Bu konuda endişelenmiyorum çünkü bana kimseyi ayarlamıyorsun." Ekranımın üst köşesine baktım ve saati gördüğümde lanet ettim. "Kahretsin! Gitmem gerekiyor. İşe geç kalacağım!"

Onuncu bölümü bitirmek için çok fazla.

Kanepeden fırladım, dizüstü bilgisayarımı çantama tıktırdım ve çıkışa doğru koştum. Felix'in stüdyosu şehir merkezindeydi; Valhalla ise şehir dışındaydı. Bu beni

Herhangi bir gecikme ya da aksaklık yaşanmazsa, metroyla oraya ulaşmak en az kırk beş dakika sürer.

"Sergime geliyorsun, değil mi?" Felix arkamdan seslendi. "Bugün davetli listesini kesinleştiriyorlar."

Omzumun üzerinden bir el salladım. "Orada olacağım!"

En yakın metro istasyonunda kartımı okuttuğumda nefes nefese kalmıştım ve paltomun altında terden sıırıslam olmuşum. Parker çoğu konuda rahattı ama iş dakikliğe geldiğinde tam bir zorbaydı. Selefimi bir tren yangınından sonra on dakika geç geldiği için kovmuştu.

Neyse ki ulaşım tanrıları benim yanımdaydı ve Valhalla Club'a dakikalar içinde varabildim.

Ancak rahatlamam kısa sürdü çünkü tezgâhın arkasına geçtiğimde Tessa'nın endişeli ifadesini hemen yakaladım. Gözlerini bana dikti ve bara doğru çevirdi.

Bakışlarını takip ettim, aşağıya... aşağıya... kendini beğenmiş bir gülümsemeye oturan ve gözlerini avını gören bir avcı gibi bana dikmiş olan adama kadar.

Oh, lanet olsun.

"Isabella." Soğuk, yağlı ses tenimin üzerinde binlerce görünmez böceğin gezinmesine neden oldu. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Gülümsemem Viktorya döneminden kalma bir korseyi ikiye katlayacak kadar sıkıydı. "Sizin için ne yapabilirim Bay Black?"

Victor Black beni o düz siyah gözleriyle değerlendirdi. Black & Co. şirketinin CEO'suydu, magazin gazeteleri *National Enquirer*'ı Pulitzer malzemesi gibi gösteren bir medya şirketi. Teknik olarak Valhalla'nın D.C. bölümüne aitti ama New York'u sık sık ziyaret ederdi. Ne yazık ki.

"Sex on the Beach." Yüzünde bir sırıtış belirdi. Böcek ordusu üredi ve çoğaldı. "Benim favorim."

"Hemen geliyor." Bariz çifte göndermeyi görmezden geldim ve içkiyi hazırlamaya koyuldum. Ne kadar çabuk bitirirsem, ondan o kadar çabuk uzaklaşabilirdim.

Otuzlu yaşların sonunda, arkaya yatırılmış saçlar, gösterişli kıyafetler. Victor objektif olarak iyi görünümlüydü ama onda bir şey beni hep ürpertmiştir. Belki de bana bakışı, sanki en iğrenç şeyleri hayal ediyormuş gibiydi.

ya da belki de benim bariz ilgisizliğime rağmen durmak bilmeyen teklifleriydi.

Tessa barın aşağısından bana sempatik bir bakış gönderdi. Ondan ne kadar hoşlanmadığımı biliyordu, ama o buradayken her zaman ona hizmet etmem için ısrar ederdi, bu yüzden yapabileceği bir şey yoktu.

"Bu hafta sonu için planların nedir?" Victor sordu. "Pazartesiye kadar şehirdeyim ve yaklaşan birkaç ilginç etkinlik biliyorum."

Eminim biliyordur. Bahse girerim çok az ya da hiç kıyafet ve aşırı hevesli aleti için büyük umutlar içeriyordu.

"Çalışıyorum," dedim, ki bu doğrudu. En iyi bahşişleri hafta sonları alırdım, bu yüzden Cuma ve Cumartesi günlerine her zaman evet derdim.

"Eminim bir ya da iki gece izin alabilirsin."

Ona içkisini uzatırken gülümsemem bir yanardağın içini dondurabilirdi. "Ne yazık ki ödemem gereken faturalar var, bu yüzden hayır, yapamam." Bir kulüp üyesine karşı ancak bu kadar kaba davranabilirdim. Victor da dahil olmak üzere, çoğu "kötü davranışları" yüzünden birini kovduracak kadar küçük ve egoistti.

"Faturalarınızı ödemenin başka yolları da var." Victor bardağı benden alırken kasten elime dokundu. Omurgamdan aşağı bir tiksinti ürpermesi geçti. "Örneğin, bazı durumlarda oldukça cömert olabilirim."

Ne demek istediği açıktı.

Mide bulantısı dalgaları midemde fırtınaya tutulmuş bir gemi gibi savruluyordu. Victor Black'in bana elini sürmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

"Düşünceniz için teşekkür ederim, ancak eminim biliyorsunuzdur, üyeler ve çalışanlar arasındaki dostluk Valhalla'nın kurallarının açık bir ihlalidir." Verdiğim soğuk cevap, damarlarımda kaynayan öfkeyle tezat oluşturuyordu. En yakın içkiyi suratına fırlatmak ya da daha iyisi, kafasındaki iğrenç düşünceleri silip atacak kadar sert bir tokat atmak isterdim ama dediğim gibi, ödemem gereken faturalarım ve elimde tutmam gereken bir işim vardı. "Şimdi, hepsi bu kadarsa, ilgilenmem gereken başka müşterilerim var."

Eli bileğime dolandığında sadece iki adım atabilmişim.

Mide bulantısı, kulaklarımda çınlayan bir adrenalin dalgasıyla birleşerek şiddetlendi. Serbest kalan elimle yüzüne vurmamak için tüm irademi kullandım.

"Kurallar benim için geçerli değil," dedi Victor, sanki tanıklarla dolu bir odada beni rehin tutmuyormuş gibi rahatça. Kibir gözlerinde parlak ve soğuk bir şekilde parlıyordu. "Yapabilirim-"

"Bırak onu Victor." Tanıdık, pürüzsüz, aristokrat bir ses gerginliğimi yeni bilenmiş bir bıçağın ipeği kesmesi gibi kesti. "Birine el kaldırmak sana bile yakışmaz."

Victor'un yüzü karardı ama başka bir üyeyle olay çıkaracak kadar aptal değildi. Elimi bıraktı ve döndü.

Kai onun arkasında duruyordu, kravatı dümdüzdü, mendili ceketinin cebinde katlanmıştı ve gözleri elmas gibi sertti, diğer adamı koltuğuna sabitlemişti.

Victor'un dokunuşundan duyduğum tiksintinin bir kısmını silen bir sıcaklık mideme hücum etti.

"Kulüp içi ağımızdan faydalandığınızı görmek güzel," dedi Kai, içinden dalga dalga yayılan sessiz öfkeye rağmen sesi aldatıcı bir şekilde hoştu. "Ama size taciz etmeme politikamızı hatırlatmazsam ihmalkârlık etmiş olurum. Bunu ihlal ederseniz, ağ erişiminiz sonlandırılacaktır. Yanlış kişiyle ihlal ederseniz Valhalla'dan kalıcı olarak men edilirsiniz." Kibar bir gülümseme, Kuzey Kutbu'nun en kuzey bölgelerinden daha soğuk. "Aforoz edilen üyelere ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Victor'un dudakları inceldi. Aforoz edilmiş üyelere ne olduğunu bilmiyordum ama gözlerinden taşan öldürücü öfkeye rağmen bu tehdit onu susturmaya yetmişti.

"Belki de kulüpte başka bir yerde soluklanmalısınız." Kai bir eliyle kravatını düzeltti. "Müzik salonunda çok güzel bir caz performansı var."

Victor arkasında boğuk bir acı izi bırakarak çıkışta gözden kaybolana kadar rahatlamadım.

Kai onun boşalan koltuğuna oturdu. Havada bir vızıltı koptu ve kalbim eski yoga öğretmenimi gururlandıracak bir pozisyona döndü.

"Teşekkür ederim," dedim sessizce. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Çoğu insan, haksız olsa bile zengin ve güçlü kişinin tarafını tutar. Diğerleri ise, özellikle de bilek kapma gibi "küçük" bir şey için görmezden gelirdi. Ben kadındım, azınlıktım ve bir çalışandım. Victor'un ki gibi durumlarda en az güce sahip olan bendim ve Kai'nin yaptığı bazı açılardan asgari düzeyde olsa da, üzücü gerçek çoğunluğun bunu bile yapamayacağıydı.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Kai, ses tonu yumuşaktı. "Ben sadece yönetim kurulunun bir üyesi olarak görevim gereği ona kulüp kurallarını hatırlattım."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Yorucu bir iş." "Kesinlikle yorucu. Ama elimden geleni yapıyorum."

"O kadar yorucuydu ki geçen Perşembe buradaki randevunuzu kaçırdınız?" Kelimeler kendiliğinden döküldü. Ağzımdan çıktıkları anda onları geri alabilmeyi diledim ama artık çok geçti.

Kai'nin sert ifadesinin kalıntıları eriyerek, ayak parmaklarımdan botlarımdan içinde kıvrılmasına neden olan sıcak bir zevk titreşimini ortaya çıkardı.

"Yine beni mi izliyorsun Isabella?"

Adımı kadifemsi bir şekilde söylemesi neredeyse ahlaksızcaydı, tembel öğleden sonraları ve ipek çarşafı çağrıştırıyordu. Elleri kalçalarımın yukarı kayıyor, öpücükleri boynumdan aşağı iniyor, içime girerken ağzı vücuduma kötü şeyler yapıyordu. Tekrar ve tekrar, ta ki-

Sikeyim.

Kalçalarımın arasında bir sıcaklık oluştu. Parmaklarım tezgâhın etrafında kıvrıldı ama sorusunu omuz silkerek geçiştirdim ve onun bilmiş bakışlarını kırmamak için kendimi zorladım. "Sadece senden kaçabilmek için. Eğlenmek için klasikleri Latinceye çeviren herkes beni korkutur."

Bir kahkaha gözlerinin kenarlarını kırıştırdı ve nabzım tepki olarak sıçradı. Bu noktada Pavlovcu bir duruma dönüşüyordu. Kai ne zaman bir şey yapsa, hain bedenim yıldırım çarpmış gibi tepki veriyordu.

"Bugün çeviri yapmayacağımı bildirmekten mutluluk duyuyorum, ancak sizi daha iyi hissettirecekse, ben de tür kurgusu üzerinde çalışıyorum. Bir keresinde bir Nora Roberts romanı çevirmiştım. Canlandırıcı bir değişiklik oldu."

"Öyle değil, ama bu ayrıntı için teşekkür ederim. Dinozor erotizmini çevirdiğinde bana geri dön."

Kai gözlerini kırıştırdı. "Pardon?"

"Boş ver." Onu çok ileri, çok hızlı itmek istemedim. Zavallı adam, edebiyat balonunun dışında yüzen kitaplardan bazılarını keşfederse muhtemelen kalp krizi geçirirdi. "Biliyor musun, geçen hafta neden Pazartesi günü geldiğini bana hiç söylemedin."

Bu olay olduğundan beri kafamı kurcalıyordu. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler vardı ama nedenini bilmemek, dilimin ucunda duran bir şarkının adını hatırlamaya çalışmak ve başaramamak gibi canımı sıkıyordu.

Kai dinozor erotik esprimden sonra takdire şayan bir hızla toparlandı. "Fark eder mi?"

"Belki büyük ölçekte değil ama ben bir barmenim, bu da iyi bir sondaj tahtası ve terapist olduğum anlamına geliyor." Viskisini doldurdum ve bardağı tezgâhın diğer tarafına kaydurdum. "Birkaç gün önce, yağmurda şoförünü bulamadığı ve yüz bin dolarlık el çantasını geçici şemsiye olarak kullanmak zorunda kaldığı için bir ramen noodle mirasçısını teselli ettim. En kötüsü de..." Sesimi alçalttım. "Çanta sınırlı sayıda üretilen çok özel bir çantaydı ve tasarımcı ona bir tane daha yapmayı reddetti."

"Ah, klasik el çantası ikilemi," dedi Kai sempatiyle. "Ne büyük bir trajedi."

"En ağır türden. Kızıl Haç'a haber vermeliyiz."

"Siz arayın, ben e-posta göndereyim. Bu büyüklükte bir dava için tüm temelleri ele almalıyız."

Gülümsemem tam teşekküllü bir sırıtışa dönüştü. İtiraf etmekten nefret ediyordum ama Kai sinirli bir sopa gibi davranmadığı zamanlarda katlanılabilir biriydi. Hatta katlanılabilirlerden de öte.

"Sorunuzu yanıtlayacağım ama sizi uyarmalıyım, sırlarım tahmin ettiğiniz kadar ilginç değil." İçkisinden bir yudum aldı. "Şirketimin CEO oylamasının beklediğimden daha erken gerçekleşeceğini öğrendim." Sözleri birkaç hafta önce *Wall Street Journal*'da okuduğum bir makaleyi anımsattı. Genelde doğrudan stil bölümüne atlardım ama Kai'nin fotoğrafı web sitesinde en önde ve ortadaydı. Bir göz atmadan edemedim ama kısa süre sonra pişman oldum. Makale çok sıkıcıydı.

"Ne kadar erken?" Ben sordum.

"Yıllar. Kırk yaşıma kadar görevi devralmayı beklemiyordum." Kai sadece otuz iki yaşındaydı.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Mantıklı düşündüm. "Erken terfi gibi bir şey."

Oylamayı kazanması şartıyla, ki muhtemelen kazanacaktı. Kai Young'ın hiçbir şeyi kaybetmediğini hissediyordum.

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "Bu da bir bakış açısı, ama annemi tanısaydınız, iktidarı asla bu kadar erken bırakmayacağını bilirdiniz. Her şeyin yolunda olduğunu söylüyor ama..."

Gözleri bulutlandı ve cümlesinin geri kalanını bir araya getirdiğimde nefesim kesildi. "Hasta olmasından endişeleniyorsun."

Bir duraksama, sonra çenesini hafifçe eğmesi.

"Eğer öyleyse bana söylemez," dedi. "Daha fazla saklayamayana kadar söylemez. Acınmaktan dünyadaki her şeyden daha çok nefret eder."

Sesindeki gerginlikle kaburgalarımın arkasında derin, rahatsız edici bir ağrı oluştu.

Bir ebeveyni kaybetmekten daha yürek burkan bir şey olamazdı. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim - ölümcül hastalıklar ve rahatsızlıklarda olduğu gibi kaçınılmaz olanı uzun süre beklemek mi, yoksa kazalar ve kaderin acımasız darbelerinde olduğu gibi bir ailenin aniden parçalanması mı?

Bazen, keşke babam hasta olsaydı diyorum. En azından o zaman, onu ansızın aramızdan almak yerine hazırlıklı olurduk.

Bir an oradaydı, doğum günümde beni Disneyland'e götürmesi için yalvarırken yüzü sevgi dolu bir hoşgörülle doluydu. Sonra, gitmişti. Umutları, korkuları, hayalleri ve anıları, bükülmüş lastik ve metal yığınları arasında yatan içi boş bir beden kabuğuna dönüşmüştü.

Belki de bencilce davrandım. Onun acı çekmesini istemezdim, ama aynı zamanda ona veda etme fırsatım da olmadı.

Boğazımdaki duygu düğümünü yuttum ve gülümsemeye zorladım. Daha sonra, önümde daha acil kaygıları olan başka biri yokken geçmişte debelenebilirdim.

Kai'nin kendini daha iyi hissetmesini sağlamak amacıyla, "Erken istifa etmesinin onlarca başka nedeni olabilir," dedim. "Örneğin, şantajla maruz kalmış olabilir. Ya da belki de tatilde genç ve ateşli bir aygırla tanıştı ve günlerinin geri kalanını sıkıcı satış raporlarını dinlemek yerine Bahamalar'da onunla oynatarak geçirmek istiyor." Durakladım, kaşlarım çatıldı. "Annenle baban boşandı, değil mi?" İnternette bu yönde bir şeyler okuduğumu hatırladım. "Eğer değilse, az önce söylediklerimi unut ve şantaja devam et."

"Ayrılmışlar ama yeterince yakınlar." Kai'nin gözlerindeki bulutların arasından bir eğlence ışığı belirdi. "Şantaj yapmayı ummam garip, değil mi?"

"Hayır. Seçenekler arasında en kolay çözülebilecek olanı bu ve sanırım annenin seks hayatını düşünmek istemiyorsun."

Kai'nin yüzü kızardı.

"Doğru. Eğer şantajla sonuçlanırsa, bunu hallettikten sonra bana haber ver. Kitabım için iyi fikirlere ihtiyacım var."

O bilgili kara gözler keskinleşti. "Ne kitabı?"

Kahretsin. Bunu ağzımdan çıkarmak istememiştim ama artık geri almak için çok geçti. "Erotik bir gerilim romanı yazıyorum." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

utangaç bir el. Sloane ve Vivian dışında kimseyle bu konu hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum. Onlar beni yargılamazdı, ama bazı insanlar

tür kurgusu. Ya öyle ya da bana menajerim, yayıncım ve yayın tarihim hakkında milyonlarca soru sorarlardı ki bunların hiçbirisi bende yoktu. "Bir süredir üzerinde çalışıyorum ama tılandım."

Gabriel'in aramasından bu yana iyi bir ilerleme kaydetmiştim. Son iki ayda yazdıklarımın daha fazlaydı ama yeterli değildi. Annemin doğum gününden önce bitirmek istemiyordum.

Kai'nin gözleri benimkilere takıldı. Şaşırtıcı bir şekilde sadece merak ve biraz da sempati gördüm. Yargılama yoktu. "Hangi kısımda takıldın?"

"Her şeyi." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyordum ama bugünle ilgili bir şey önceki etkileşimlerimizden farklı hissettiriyordu. Daha kolay, daha rahat. "Olay örgüsü, karakterler..." *Hayatımda ne yapmak istediğimi.* "Bazen birkaç kelimeyi nasıl bir araya getireceğimi unutmuş gibi hissediyorum ama bir yolunu bulacağım."

Belki yeterince söylersem gerçekleşirdi.

"Eminim yapacaksın." Kai'nin dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İyi seçim yapmışsın."

Tüm türler arasında erotik gerilim size en uygun olanı."

Gözlerim kısıldı. "Bu bir hakaret miydi yoksa iltifat mı?"

O çileden çıkaran esrarengiz ses tonuyla, "Sen nasıl istersen öyle olsun," dedi. "Peki neden yazarlığı seçtin? İtiraf etmeliyim ki sizi daha sosyal bir meslekte hayal etmiştim."

Küçük, aptalca bir şeydi ama hiçbir şey yayınlamamış olmama rağmen bunu mesleğim olarak adlandırması kalbimi biraz sıkıştırdı.

Sırf bu yüzden, daha önceki muğlak yorumunu görmezden geldim. "Büyürken çok okuyan biri değildim ama birkaç yıl önce zor bir dönemden geçiyordum ve kafamı dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı." İş stresi, son ayrılığımızın alevleri, tüm lise arkadaşlarımla nişanlandığını görmek ve babamın beni asla evlendirmeyeceğini fark etmek... Hiç de iyi bir zaman değildi. "Eski iş arkadaşlarımdan biri bana en sevdiği gerilim romanını ödünç verdi ve gerisi tarih oldu."

Bazı insanlar romantizme, bazıları fanteziye kaçır ama ben gerilim romanlarını tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buluyordum. Elbette hayatta kaybolmuşum ve dünyanın en pahalı şehirlerinden birinde asgari ücretle geçinmeye çalışıyordum ama en azından psikopat bir kocayla bir kulübede mahsur kalmamıştım ya da bana kafayı takmış bir seri katilden kaçmıyordum.

Her şey bakış açısıyla ilgiliydi.

"Şimdi tek yapmam gereken kendi işimi bitirmek," dedim. "O zaman işimi kaybetme endişesi olmadan istifa edebilir ve Victor Black'in taşaklarına tekmeyi basabilirim."

Kai'nin gülümsemesi bir santim daha arttı ama gözleri gözlüklerinin ardında ciddiyetini korudu. "Bu işi bitireceksin." Bunu o kadar kesin bir ifadeyle söyledi ki kalbim bir anlığına durdu.

"Nereden biliyorsun?" Sesimdeki kendinden şüphe notasından nefret ediyordum.

Her zaman sosyal kelebek, arkadaşlarımı neşelendiren ve onları konfor alanlarının dışına çıkmaya iten kişi olmuştumdur. Ama öyle geceler oluyordu ki, tüm özgüvenimden ve gösterişten sıyrılmış bir halde, kim olduğumu ve ne yaptığımı merak ederek uyuyamıyordum. Yanlış yolu mu seçmişim? Benim için doğru bir yol var mıydı, yoksa amaçsız bir hayalet gibi hayatın içinde sürüklenmeye mahkum muydum? Anlam yok, amaç yok, sadece rutin ve angarya dolu günler. Kötü kararlar ve kısa süreli yükselişlerle harcanan bir hayat.

Tanıdık endişe mengenesi göğsümün etrafında kenetlendi.

"Biliyorum," dedi Kai, sakın sesi beni kötü zamanlanmış varoluşsal sarmalımdan çekip çıkardı. "Çünkü sen bunu yapamayacak kadar güçlüsün. Öyle düşünmüyor olabilirsin ama öylesin. Ayrıca..." Ağırbaşlı ifadesini bir muziplik pırıltısı kırdı. "Harika hikayeler anlatıyorsun, prezervatif çeşitlerine rağmen."

Ona bir kokteyl peçetesi fırlattığımda güldü.

Isı yanaklarımı yaktı ama damarlarıma dolan sıcaklığın yanında bu hiçbir şeydi.

Kai'nin farklı bir yönünü görüyordum ve bu hoşuma gitti. Çok fazla.

Olmadı gerekenden daha fazla.

BÖLÜM 11

Kai

Clarissa'yı ilk randevumuz için Valhalla Kulübü'nün yıllık sonbahar galasına götürdüm. Etkinliğin ne kadar büyük olduğu düşünülürken riskli bir hareketti ama daha fazla erteleyemezdim. Annemden gelen mesajlar gün geçtikçe artıyordu ve aklımı uygunsuzluğa meyilli bir esmerden ve bilincime yerleşmiş bir gülümsemeden uzaklaştırmam gerekiyordu.

Şimdiye kadar işe yaramadı.

"Bu şube Londra şubesinden çok farklı." Clarissa gözlerini yaldızlı balo salonunda gezdirdi. Geçen yılın gala teması Kükreyen Yirmiler'e odaklanmıştı; bu yılki ise yüksek mermer sütunlar, minyatür bir Kolezyum ve serbestçe akan şarapla tamamlanan antik Roma'ya saygı gösteriyordu. "Partilerimiz daha az gösterişli."

"New York Valhalla'nın amiral gemisi. Gösteriş yapmayı severler." Odanın uzak tarafına baktım. Barın etrafında çoktan bir kalabalık oluşmuş, bu gece kimin görevli olduğunu görmemi engellemişti.

Isabella'nın galada çalışıp çalışmadığını kontrol etmeye daha önce direnmişim ama şimdi, keşke daha önceki arzularıma boyun eğseydim diye düşündüm.

Clarissa son derece nazikti. Monarch'taki garip buluşmamızın aksine, bu geceki sohbetimiz onu yarım saat önce aldığımdan beri Londra'daki favori gizli mücevherlerimizden son dünya haberlerine kadar kolayca akıp gitmişti. Ayrıca pembe Roma tarzı elbisesi ve elmaslarıyla göz kamaştırıcı görünüyordu; içeri girerken birkaç konuk ona hayran bakışlar fırlatmıştı.

Ne yazık ki, Clarissa'ya odaklanmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, dikkatim yanımda duran kadınla düşüncelerime yerleşmiş olan kadın arasında bölünüp kalmıştı.

Victor'un Isabella'ya dokunan adi ellerini hatırlayınca çenem gerildi. Boks ringi dışında şiddete başvuran biri değildim ama onu tuttuğunu görmek karanlık ve yakıcı bir öfke uyandırmış, kolunu koparıp odun öğütücüsüne atmak istememe neden olmuştu.

Neyse ki Washington'a dönmüştü ve bu gece burada değildi, yoksa başka bir kulüp üyesini öldürdüğüm için ben de Valhalla'dan atılacaktım.

Bir elimi ağzıma götürdüm ve zihnimi başka bir yere yönlendirdim. Şiddet içeren fantezilerin ne yeri ne de zamanıydı.

Sonraki bir saat boyunca Clarissa'yla birlikte odada dolaştık ve ben onu diğer üyelerle tanıştırdım. Bazılarını zaten tanıyordum. Uluslararası jet sosyete küçüktü ve her yıl aynı ışıltılı sosyal etkinliklerde bir araya geliyorlardı: Cannes, Legacy Ball, Met Gala, New York ve Paris Moda Haftası. Liste uzayıp gidiyordu.

Dante ve Vivian, Laurent'lar, Singh'ler ve Dominic ile karısı Alessandra da buradaydı. Sırp bile birkaç dakika sonra ayrılmış olsa da ortaya çıkmıştı. Gelmesine bile şaşırmıştım; güler yüzlü olmayan, konuşmayan iş adamı nadiren insan içine çıkıyordu. Valhalla'ya geçen yıl katılmıştı ve bir kez bile konuştuğunu duymamıştım. Bardan uzak durmak için cesurca bir çaba sarf ettim, ama Clarissa tuvaleti kullanmak için izin isteyince, hızlıca bir göz atmaktan kendimi alamadım. Kalabalık dağılmıştı ve kendimi odanın uzunluğunu tararken buldum.

Sarı saç, kızıl saç, gümüş... menekşe.

Nefesim kesildi. Isabella barın sonunda durmuş Vivian'la konuşuyordu. Yüksek at kuyruğu, ışıltılı gözler, sınırsız bir sırıtış. Her nasılsa, basit siyah üniformasını bu gece sergilenen pahalı tasarımcı elbiselerinden daha iyi gösteriyordu.

Beynim itiraz edemeden ayaklarım beni odanın diğer ucuna götürdü.

Nadir bir değişiklik olarak, Isabella uygunsuz bir şey hakkında konuşmasına kulak misafiri olmadan önce beni fark etti - belki de simli prezervatifler ya da antik Roma seks partilerinin modern bir canlandırması - ve ben yaklaşırken sesi kesildi.

İçime garip bir hayal kırıklığı saplandı.

"Selam, Kai." Vivian gülümsedi, yere kadar uzanan su rengi elbisesi ve Lau mücevher varisine yakışan elmaslarıyla göz kamaştırıyordu. "Mükemmel bir zamanlaman var. Ben de

Dante'yi bulmak üzereydim. Onu tanıyorsun. Onu çok uzun süre yalnız bırakamam." Koltuğundan kaydı. "İyi eğlenceler. Isa, Perşembe günü Sloane'da görüşürüz."

Isabella ya da ben bir şey söyleyemeden kalabalığın içinde kayboldu.

Onun ardından garip bir sessizlik oluştu. Ellerimle bir şeyler yapmak için avuç içimi kravatımın üzerinde gezdirdim. Smokinim özel dikilmişti ama aniden çok dar geldi, sanki kalp atışlarımın ağır davulunu zar zor zapt edebiliyormuş gibi.

Başkanlarla yemek yemiş, CEO'larla pazarlık yapmış ve kraliyet ailesiyle tatil yapmıştım ama hiçbirisi soğukkanlılığımı Isabella'nın yaptığı gibi bozmamıştı.

"Ee, randevun nerede?" diye sordu, bir yandan içkisini hazırlarken bana bakmadan.

Kim *haklı*. Clarissa. "O tuvalette." Neredeyse yanlış adımdan sonra çabucak toparlandım. "Seni kontrol etmek için iyi bir zaman olduğunu düşündüm. Kulüp arazisinde yasadışı olarak bazı parti hediyelerini dağıtmadığından emin olmak istedim."

"Ha ha." Isabella gözlerini devirdi ama ağzını bir gülümseme kapladı.

"Geçen gece sana ne demiştin? Corissa'yla çıkacağınızı *biliyordum*."

"Onun adı Clarissa ve biz bir randevudayız, çıkmıyoruz. Burada bir fark."

"Ne derler bilirsin. Randevuya giden yol randevularla döşelidir." Ses tonu rahattı ama alttan alta bir gerginlik seziyordum.

"Kıskandın mı?" Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla memnun etmişti.

Karanlık, eğlendirici bir memnuniyetle kaşlarını çattı. "Pek sayılmaz.

Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. İkiniz de çok...

uygunsunuz."

"Bunu bir hakaretmiş gibi söylüyorsun. Benim geldiğim yerde edep bir erdemdir, ahlaksızlık değil."

"Rupert Giles'ın hayat okulunu mu kastediyorsun?" Isabella burnunu kırıştırdı. "Sadece hayal edebiliyorum."

Sırıtmamı engelleyemedim. "Bir *Buffy* göndermesi. Neden şaşırmadım ki?" Bana doksanlı yılların ünlü karakterini hatırlatıyordu. Görünüşü ve boyu nedeniyle genellikle küçümsenen, ama narin dış görünüşünün altında çelik gibi bir omurgaya sahip, son derece zeki.

"Çünkü zevk sahibi olduğumu biliyorsun," dedi kibarca. Üzerinde çalıştığı içeceği bana uzattı. Çilekli. Pembe. "Gelenek."

Isabella ile bir geleneği paylaşma fikri, kokteyl gibi aptalca bir geleneği bile olsa, beni onun olası kıskançlığından daha çok memnun etti.

bir yudum aldığımda yumuşak bir ses duydum. Tatlı ve ekşinin mükemmel bir dengesiydi. "Demek artık geleneksel bir ilişkimiz var," diye mırıldandım. "Gururum okşandı."

"Olma. Aşırı seks düşkünün komşum ve yerel kahve dükkanımdaki barista da dahil olmak üzere herkesle geleneklerim var." Isabella'nın gamzeleri kaşlarımın şaşkınca eğilmesiyle parladı. "Komşum *faaliyetleriyle* uykumu böldüğünde, Nickelback'i bangır bangır açıyorum ve ruh hallerini bozana kadar şarkı söylüyorum. Genellikle on dakika kadar sürer. Kadınlara iyilik yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor çünkü inlemeleri gerçek gibi *gelmiyor*. Parasını orgazm olarak almadan sesli performans sergilemekten daha kötü bir şey yoktur."

Ağzından çıkan *orgazm* kelimesinin sesi kanımı kaynatırken bile boğazımda bir kahkaha köpürdü. "Peki ya barista?"

"Kız arkadaşı Filipinli. Onun için Tagalogca öğrenmek istiyor, ben de her sabah kahve içmeye geldiğimde ona yeni bir cümle öğretiyorum. Oldukça iyi gidiyor."

Isabella'nın kasada birine rastgele Tagalogca ifadeler öğrettiğini düşününce gülümsemem yumuşadı. Kulağa tam da onun yapacağı bir şeymiş gibi geliyordu. Tüm şımarıklığının ve alaycılığının altında altın gibi bir kalbi vardı.

"Bu durumda, böylesine ünlü bir kadronun parçası olmaktan onur duyuyorum." Durakladım. "Aşırı seksi komşu hariç."

"Şanslısın."

Isabella'nın sırtışı nabzımı hızlandırdı. Durdurmaya çalıştım ama kontrol duman gibi parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Onun söz konusu olduğu yerlerde hep

öyle olurdu. "Çok özür dilerim."

Clarissa'nın sesini duymanın şokuyla savunmamı tekrar yerine oturttum. Clarissa'nın kızarmış yanaklarına ve özür dileyen yüz ifadesine bakarak doğruldum.

"Çok kabayım ama erken ayrılmak zorundayım," dedi. "Galeride acil bir durum ortaya çıktı. Öne çıkan sanatçılarımızdan biri yaklaşan sergiden çekildi."

Utanç verici bir rahatlama nefesi ciğerlerimi serinletti. "Açıklamak zorunda değilsin.

İş her şeyden önce gelir."

Clarissa Isabella'ya baktı. Gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi ama bir şey söylemedi. Onun yerine bana tereddütlü bir gülümseme verdi. "Randevumuz için yağmur kontrolü mü?"

"Elbette," dedim kısa bir tereddüitten sonra.

"Eski iş bahanesi," dedi Isabella, Clarissa kalabalığın içinde kaybolduktan sonra. "Berbat bir randevu olmalı."

Bariz yemi görmezden geldim. Gerçek şu ki, ben de erken ayrılmak istiyordum. Görmek istediğim herkesle çoktan konuşmuştum ve yıllarca benzer balolara katıldıktan sonra, gösteriştten etkilenmemiştim. Eve gidip kendimi bir kitaba kaptırmayı tercih ederdim.

Bir süredir üzerinde çalışıyorum ama tılandım...

Tek yapmam gereken kendi işimi bitirmek...

Nereden biliyorsun?

İki hafta önce Isabella ile yaptığım konuşma zihnimde dönüp dururken çenem gerildi. Kariyer hedefleri beni ilgilendirmezdi ama o anda öyle kaybolmuş görünüyordu ve sesi öyle üzgün geliyordu ki...

"Vardıyan ne zaman bitiyor?" Soru ağzımdan kendiliğinden çıktı.

"Yaklaşık bir saat içinde." Isabella'nın kaşları sorgulayıcı bir kavis çizdi.

"Neden?"

Yapmayın, mantıklı bir ses uyardı. *Bu berbat bir fikir. Ona söylememelisin-*

"Sen çıktıktan sonra benimle ana merdivenlerde buluş," dedim. "Sana göstermem gereken bir şey var."

ISABELLA

Erkekler söz konusu olduğunda kötü kararlar verdiğim bir geçmişim vardı, bu yüzden vardiyamdan sonra merdivenlere gelmem sürpriz değildi. Eğer yakalanırsak, başım büyük belaya girerdi. Kai değil tabii ki, çünkü statüsü onu her türlü sonuçtan koruyordu. Ama ben, sıradan bir çalışan? *Çifte standart* demeye kalmadan Valhalla'nın binasından atılırdım.

Yine de merak zorlu bir canavardı ve merdivenlerden yukarı ve ikinci kat koridoruna doğru yürürken beni sıkıca pençesine aldı.

"Beni parçalara ayırabileceğin karanlık bir bölgeye çekmiyorsun, değil mi?" diye sordum. "Çünkü Cumartesi gecemi bu şekilde geçirmeyi tercih etmezdim. Fiziksel acıya karşı güçlü bir tiksintim var."

Kai bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Çok fazla gerilim araştırması yapıyorsun."

"Hayır, sadece bir sürü gerçek suç podcast'i dinliyorum." Sanırım bu da aynı şeydi. "Tedbirli olmaktan zarar gelmez."

"Söz veriyorum karanlık bir yere gitmiyoruz. Orası Salı geceleri için ayrılmıştır."

"Ha ha. Çok komik," diye homurdandım ama tanıdık bir kapının önünde durduğumuzda sustum.

"Kütüphane." Hayal kırıklığı sinirlerimi alt üst etti. "Bu kadar mı?"

Kütüphaneyi ben de herkes kadar sevdim, ancak gizli geçitlerden oluşan bir labirent veya süslü bir gizli oda bekledikten sonra biraz hayal kırıklığına uğradım.

Kai'nin dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "İnançlı ol."

Valhalla'nın kütüphanesi, kurucu ailelerin armalarıyla işlenmiş özenli bir katedral tavana kadar iki kat yükseliyordu. Yuvarlanan merdivenler ve filigranlı spiral merdivenler, ana katı deri ciltli kitaplar ve paha biçilmez ıvır zıvırlarla dolu üst kata bağlıyordu.

Kai'yi o merdivenlerden birinin mitoloji bölümüne kadar takip ettim, orada parmaklarını o kadar eski kitapların olduğu bir rafta gezdirdi ki başlıkları zar zor okunabiliyordu. *İlyada'nın yıpranmış bir kopyasının* üzerinde durdu, diğer eliyle yakındaki bir masanın üzerindeki altın aslan heykelciğini çevirdi ve yeniden rafa koymadan önce kitabı çıkardı.

"Sen ne..."

Açılan kitaplığın yumuşak gıcirtısı sözlerimin geri kalanını yuttu. Çenem çözüldü.

Aman Tanrım.

İçeri girdiğimde pelüş mor halı ayak seslerimi bastırdı, kendimi mirasçılarını bilmece ve gizli geçitlerle şaşırtmaktan hoşlanan zengin, eksantrik bir milyarderle ilgili bir filmin ortasına düşmüş gibi hissettim.

Yani sürpriz gizli bir odaydı. Ve herhangi bir gizli oda değil, hayallerimin gizli odası.

Sağ duvarda, eski bir daktilo ve odayı yumuşak kehribar rengi bir ışıltıya boğan Tiffany cam lamba ile birlikte güzel bir masa ve sandalye yer alıyordu. Karşı duvarda antika bir deri sandık, eski dergi yığınları ve çeşitli biblolar için bir masa görevi görüyordu. Odanın ortasında rahat görünümlü bir kanepe, minderler ve kırmızı kaşmir bir örtü ile doluydu.

Hülyalı bir iç çekiş kaçtı. Genelde gürültü ve kaos huzur ve sessizliğe tercih ederdim ama kendimi bu battaniyeye sarıp sonsuza kadar burada kalabilirdim.

"Valhalla kurulduğunda büyük büyükbabam bu odayı inşa etmişti," dedi Kai, kapıyı arkamızdan kapatırken. "Kurucuların en içe dönük olanıydı ve yalnız kalabileceği ve kimsenin onu bulamayacağı bir yer istedi. Buranın varlığını sadece yönetim kurulu biliyor ve nasıl açılacağını da sadece benim ailem biliyor."

"Ve ben," dedim usulca, yüzümü ona dönerek. Kai durakladı. "Ve sen."

Kelimeler o kadar derinime işlemiştir ki nefesim onları aşmanın yolunu bulamıyordu. "Birine söylememden korkmuyor musun?"

Duvara yaslanmıştı, sıradan bir zarafetin resmiydi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Yapacak mısın?"

Başımı yavaşça sallamadan önce bir süre bakışlarını üzerimde tuttum. Sinirlerim yağmurdaki canlı teller gibi vızıldıyor, vücuduma farkındalık kıvılcımları saçıyordu.

İki kişi. Gizli bir oda.

Buradaki varlığımız acı verici derecede mahrem görünüyordu, bir çift aşkın son randevusu ya da birinin günlüğüne yasak bir bakış gibi.

Kai'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "Bu oda bir hazine değil. Burada paha biçilmez eserler ya da altın depoları yok. Ama yazmak için sessiz bir yer istiyorsanız..."

Farkındalığın kıvılcımları altın rengi, ballı bir sıcaklığa dönüştü.

Sessizlikte iyi çalışmazdım. Kuşkularım ve tereddütlerim, yanımda biri olmadığında iltihaplanıyor, yaratıcılığımı parçalayan pençeler ve dişler büyütüyordu.

Ama Kai'nin jesti o kadar düşünceliydi ki ona söyleyecek yüreğim yoktu, bu yüzden göğsümde filizlenen ağrıya rağmen sadece gülümsedim.

"Teşekkür ederim. Bu..." İçimi kaplayan duyguları nasıl ifade edeceğimi bilemediğimden bocaladım. En son ne zaman birinin karşılık beklemeden benim için bu kadar düşünceli bir şey yaptığını hatırlayamıyordum. Söz konusu olan, arkadaşlarımla bile bazen her şeyden çok bir hobi olarak gördükleri yazarlığım, bunu yapmazlardı. "Bu inanılmaz."

Odada yürürken, ayrıntıları, dekoru ve raflardaki farklı kitapları incelerken ilgisinin sıcaklığı sırtıma yerleşti. Beni şaşırtan şey, kitapların klasiklerle sınırlı olmamasıydı. Çocuk kitapları, akademik metinler, aşk romanları ve fantastik kitaplar da vardı. Dostoyevski ve Austen, *Batı'ya Yolculuk* ve *Kızıl Oda'nın Rüyası* gibi Çin klasiklerinin yanında duruyordu; Neil Gaiman ve George R. R.

Martin, Judy Blume ve Beverly Cleary'nin altındaki rafta yer alıyordu. Eklektik koleksiyon etkileyici bir kültür, tür ve dönem yelpazesini kapsıyordu.

"Dinozor erotikalarını kaçırıyoruz," dedi Kai tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle. "Bu eksikliği yakında gidermem gerekecek. Eğer herhangi bir öneriniz varsa, bana göndermekten çekinmeyin."

Ona dar gözlü bir bakış attım. "Benimle dalga geçmeyi seviyorsun, değil mi?" Bastırılmış bir kahkaha balonunun üzerinden suçladım.

Hayalet gibi bir g l msemi daha, ardından da nabzımı hızlandıran hınzır bir parıldı.

"Böyle bir şey yapacak birine benziyor muyum?" Kai duvarı itti ve bana doğru yürüdü, bir sonraki hamlesini düşünen bir panter gibi adımları kolay ama güçlüydü.

Önümde durduğunda aramızdaki boşluk ve her türlü ciddiysizlik de yok oldu. Vücut ısısı yaşayan, nefes alan bir şeydi, zihnimi bulandırıyor ve dünyam koyu gözler, yumuşak y n ve narenciye ile ahşabın temiz, pahalı kokusundan başka bir şeyden oluşmayana kadar odağımı çalıyordu.

Hassaslaşmış tenimde tüylerim diken diken oldu.

"Haklısın. Sen ve *eğlence* aynı cümleye ait değilsiniz," demeyi başardım. Sanki bütün gece içki servisi yapmak yerine i mişim gibi başım dönüyordu. "Okuduğum kitapların hiçbirini sana tavsiye edemem. Çok vahşiler. Kalp şokuna girebilirsin."

Kai bana, ayak parmaklarıma kadar hissettiğim tembel ve tehlikeli bir eğlenceyle baktı.

"Sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun Isabella?" Soru yumuşak geldi. Karanlık. Sanki bana yanıldığımı kanıtlayabileceği tüm yollar üzerine kafa yoruyor gibiydi. Omurgamda iz bıraktı ve ardında lezzetli küçük elektrik patlamaları bıraktı.

Hava değişti ve kalınlaştı. Saatin her *tik takı* kalbimle ritim tutarak beni dönüşü olmayan uçuruma doğru sürüklüyordu.

Tutarlı bir yanıt oluşturmaya çalışarak başımı salladım. "Sen söyledin. Ben değil."

Sesim benimki gibi çıkmıyordu. Çok ince ve nefessizdi ama Kai'nin yakınlığı odadaki oksijeni söndürmüştü. Kafamı toparlamak için yeterince hızlı ya da derin nefes alamıyordum.

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "Fikrinizi değiştirebileceğimi sanmıyorum." Keskin kenarlar ve resmi heceler gitmişti. Onların yerine kadife ve duman vardı, tenime sessiz vaatler fısıldıyor ve beni yüzümü yukarı eğmeye zorluyordu. Sadece bir parça, sadece bakışlarını tam olarak karşılayacak ve karanlık berraklık havuzlarının altında parıldayan sıcaklığı görecektik kadar.

Ağırlık karnımın alt kısmında toplandı, kalın ve erimiş.

Burada olmamalıydım. Onunla ve bu şekilde değil. Ama sarhoştum ve o çok güzeldi ve dünya uyanmak istemediğim hoş, puslu bir rüyaya dönüşmüştü.

Yıllar süren perhizden sonra kendimi *bir kez* şımartmak çok mu kötü olurdu? O sert, yontulmuş ağzın benimkine bastırıldığında yumuşayıp daha şehvetli bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceğini görmek için?

Dudaklarım aralandı. Kai'nin gözleri düştü ve zaman her zaman yalnız olduğumuzda olduğu gibi yavaşladı.

Göz kapaklarımın aşağı doğru kaymasına karşı koymadım. Vücudum, o buz gibi sofistikeliğin bir öpücükle eriyip erimeyeceğini öğreneceğim anın beklentisiyle gerildi.

Ama o an hiç gelmedi.

Kısık bir küfür duydum. Sonra sıcaklığın lezzetli kozası kayboldu, yerini keskin bir hava esintisi aldı. Soğukluk kollarımı ve göğsümü yıkadı.

Gözlerimi açtığımda kitaplık çoktan arkasından kapanmıştı.

Kai gitmişti.

BÖLÜM 12

Kai

"Bunu kulüp yerine burada yapmamızın bir nedeni var mı?" Dominic simülasyon odasının etrafına küçümseyici bir bakış attı. Paranın satın alabileceği en iyi şeydi, en son teknoloji, imzalı golf malzemelerinden oluşan bir cam vitrin ve eksiksiz bir ıslak bar vardı, ama hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Valhalla'nın daha iyi tesisleri var. Bu en iyi ihtimalle yeterli."

"Züppelik yapma." Bir şişe tek malt viskinin kapağını açtım. "Bazen manzara değişikliği gereklidir."

Dominic, Dante ve ben Hudson Yards'daki yeni eğlence kompleksinde yarı düzenli öğle yemeğimiz ve bilgi alışverişimiz için toplanmıştık. Ben haberleri ve fısıltıları, Dominic piyasa içgörülerini, Dante ise kurumsal çarkları ve anlaşmaları sağlıyordu. Her ne kadar henüz Dominic'in standartlarına uygun bir buluşma yeri bulamamış olsak da, bu karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkiydi.

Omzunda çip olan sessiz evlatlık çocuk, Ohio projelerinde geçirdiği günlerden bu yana uzun bir yol kat etmişti. Dominic tanıdığım en pahalı zevke sahip kişiydi ve ben de nesnel olarak sorgulanabilir sanat eserlerine on milyonlarca dolar harcarken gözünü kırpmayan insanlarla birlikte büyümüştüm.

Dante duvar dibindeki koltuğundan, "Ve bazen insanlar değişimi belli bir yerden uzak durmak için bahane olarak kullanırlar," diye söylendi. "Boks için olmadıkça üç haftadır kulübe adım atmadın."

İçkiyi bir bardağa doldurdum ve kartal bakışlarından kaçındım. "Kulüpte aylıklık etmek dışında başka sorumluluklarım da var. Tatil sezonu yılın en yoğun zamanı."

"Hmm." Ses şüphecilikle ağırlaştı.

Görmezden geldim. İş yoğunluğum hakkında yalan söylemiyordum. Şükran Günü'nden önceki haftaydı, bu da herkes tatile çıkmadan önce DigiStream anlaşmasını tamamlamak için çok az zamanım kaldığı anlamına geliyordu. Ekibim çeşitli finansal nedenlerle anlaşmayı yıl sonundan önce tamamlamanın önemini vurgulamıştı. Görüşmelerin Ocak ayına sarkması tam bir felaket olmazdı, ancak iş söz konusu olduğunda "felaket olmamasına" razı değildim. Anlaşmanın CEO oylamasından önce tamamlanmasını istedim.

Tabii ki Dante haksız değildi. Sonbahar galasından beri Valhalla'dan vebadan kaçır gibi kaçıyordum. Isabella'yı saklandığım yere -kulüpte kimseye göstermediğim en sevdiğim yere- götürdüğüm ve neredeyse onu öptüğüm geceden beri.

İçkimi geri attım. Viski boğazımda bir yol açtı ama o büyük kahverengi gözlerin ve gür, kırmızı ağzın anısını silemedi.

Başımı hafifçe eğsem onun tadına bakabilirdim. Dudaklarının görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını ve tadının hayal ettiğim kadar tatlı olup olmadığını kendim keşfedebilirdim.

İçimde bir sıcaklık dalgalandı. Çenemi tuttum ve fırçaladım.

Tanrı'ya şükür ki ben içgüdülerime yenik düşmeden önce mantığım galip gelmişti. Bir kadını randevuya götürüp, aynı gece başka bir kadını öpmek, önceki kadın çoktan gitmiş olsa bile, kötü bir davranış olurdu.

Sinsi bir ses, "*Buna değerdı*" diye şarkı söyledi.

Kapa çeneni, diye bağırdı başka bir ses. *Senin için neyin iyi olduğunu asla bilemezsin*.

Elimi yüzüme sürdüm. Harika. Şimdi sessizce kendimle tartışıyordum. *Lanet Isabella*.

Dominic simülatördeki turunu bitirdi. Ben de dikkatimi dağıtmak için onun yerini aldım. Büyük bir golf hayranı değildim ama DigiStream'in CEO'su golfe bayılıyordu ve ben de Pine Valley'deki Şükran Günü sonrası oyunumuz için becerilerimi tazelemek istiyordum.

Dominic'in telefonu çaldığında tam atışımı hazırlamıştım. "Kai."

Sesindeki bir şey duyularımı alarına geçirdi. Hem Dominic'in hem de Dante'nin suratları asık bir şekilde hücrelerine baktıklarını gördüğümde içimde soğuk bir korku ipi dolanarak doğruldum.

Anneme bir şey mi oldu? Belki de hastaydı; fenalaşmış ve hastaneye kaldırılmıştı. Ya da belki de bugün Avustralya'ya uçacak olan kız kardeşim ve yeni doğan yeğenimdi. Bir uçak kazası, yangın ya da...

En kötü senaryolar kafamda şimşek hızıyla dönerken korkum buza dönüştü.

Telefonuma uzandım ve ekranımda bangır bangır bağırان manşetleri taradım. Benim ailem değil. Rahatlama kalbimin etrafındaki yumruğu gevşetti ama bu kısa sürdü.

DigiStream kurucu ortağı Colin Whidby aşırı dozda uyuşturucu aldıktan sonra hastaneye kaldırıldı...

Teknoloji süperstarı ve DigiStream CEO'su Colin Whidby'nin durumu kritik...

"Lanet olsun." Dante duygularımı sadece Dante'nin yapabileceği gibi dile getirdi. "Kötü zamanlama."

"Söylemiyorsun." Küfre pek düşkün değildim ama imalar kafama dank edince küfür etme isteği dudaklarımı zorladı.

Colin'in kötü bir uyuşturucu alışkanlığı olduğunu biliyordum; Wall Street'teki insanların yarısı da öyle. Bundan hoşlanmıyordum ama iş ortaklarımın özel hayatlarını da denetlemiyordum. Başkalarına ya da kâr hanesine zarar vermedikleri sürece ne isterlerse yapabilirlerdi. Ayrıca, iki kurucu ortaktan Colin anlamaya en yatkın olanıydı. Kurucu ortağı Rohan Mishra, Colin onu ikna edene kadar direnmişti. Şimdi ya Rohan'la anlaşacaktım ya da kapanış görüşmelerini gelecek yıla, muhtemelen CEO oylaması yapıldıktan *sonraya* erteleyecektim.

Lanet olsun.

CEO pozisyonu söz konusu olmasa bile DigiStream anlaşması çok önemliydi. Yönetim kurulu bana inanmayabilir ama video yayın hizmeti, dünya geleneksel medya aygıtlarından vatandaş odaklı haberciliğe geçerken haberin geleceğiydi.

Ve şimdi, mirasımı sağlamlaştıracak anlaşma tehlikedeydi çünkü yirmi dört yaşındaki bir teknisyen kardeş, ikimizi de efsane yapacak bir sözleşmeyi imzalayacak kadar burnunu kokainden uzak tutamadı.

"Git," dedi Dante, ruh halimi doğru bir şekilde okuyarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver."

Başımı sallayarak cevap verdim, ilk paniğim kendini yapılacaklar ve kontrol listeleri olarak yeniden düzenliyordu. Lobiye indiğimde, çoktan

Colin'in hastane odasına asistanım aracılığıyla ulaştım, Rohan'ın ofisine ulaşarak bir telefon görüşmesi ayarladım ve ekibimi ofiste acil bir toplantı için bir araya getirdim.

Eylemler adrenalinimi azalttı ve sonbaharın keskin havasına çıktığımda her zamanki soğukkanlılığımı ve pratik netliğimi yeniden kazanmıştım.

Colin hastanedeydi ama ölmemişti. DigiStream hâlâ faaliyetleydi ve Rohan tüm toplantılara katılmıştı. Son gelişmelerden onu haberdar etmeme gerek yoktu. Daha fazla kur yapmaya ihtiyacı olabilirdi ama anlaşma ikimizin de çıkarınaydı. Onun gibi inatçı biri bile bunu anlayabilirdi.

Her şeye rağmen tatilden önce anlaşmayı kurtarabilirim. Kurtaramasaydım da CEO olurdum.

Her şey yoluna girecek.

Ana kavşağa ulaştım ve tam bir taksi çağıracaktım ki tanıdık bir kahkaha göğsüme çarptı.

Durduğumun farkında değildim. Tek bildiğim, bir an hareket ettiğim; bir an sonra donup kaldığım ve Isabella'nın bana doğru yürümesini izlediğimdi. Yanındaki belli belirsiz tanıdık görünümlü adamla konuşurken yüzü canlılıkla parlıyordu. Yakut kırmızısı paltosu kaldırımındaki siyah giysili kalabalığın arasında göze çarpıyordu ama paltosu olmasa bile günün en parlak noktası olurdu.

Tekrar güldü ve göğsümde yeşil ve nahoş bir şey kıvrıldı.

Nihai karşılaşmamızı beklerken gerildim. Sadece birkaç adım ötedeydi.

Daha
yakın.

Daha
yakın.

Daha
yakın.

Isabella yanımdan geçip gitti, hâlâ arkadaşıyla derin bir sohbete dalmıştı. Beni fark etmemişi bile.

"Isabella." İsmi niyetlendiğimden daha keskin çıktı.

Arkasına baktı, yüzü bir an için sanki kim olduğumu hatırlamaya çalışıyormuş gibi karardı.

Benim tahriş iki katına çıktı yanında ve Kıskançlık gibi şüpheli ama kıskançlık olması mümkün olmayan dallar damarlarımda dolaşıyor.

"Oh! Selam." Boşluk yerini şaşkın bir gülümsemeye bıraktı. "Kai Young, Yukarı Doğu Yakası'nın dışında. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Mucizeler her gün gerçekleşir." Yanındaki adamı soğukkanlı bir bakışla değerlendirdim. Yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında. Uzun boylu, sırık gibi, kıvrıkcık kahverengi saçlı, ekose atkısı ve mürekkep lekeli parmaklarıyla belirgin bir Avrupalı sanatçı havası vardı.

Gördüğüm anda ondan hoşlanmamıştım.

Isabella bakışlarımı takip ederek, "Bu Leo Agnelli," dedi. "En sevdiğim kitaplardan biri olan *Zehirli Kavanoz'un* yazarı. Okudunuz mu?"

Bu yüzden tanıdık geliyordu. Leo birkaç yıl önce edebiyat dünyasının sevgilisiydi. Hâlâ tanınıyordu ama yayıncılığa iki yıl ara vermesi ivmesini düşürmüştü. Yeni bir kitap üzerinde çalıştığı söyleniyordu ama hiçbir şey doğrulanmamıştı.

"Evet."

Isabella benim heyecansız cevabımı fark edemeyecek kadar onun hakkında övgüler yağdırmakla meşguldü. "Tıkanıklığıma yardımcı olup olmayacağını görmek için yerel bir yazı grubuna katıldım. Bugün ilk toplantımdı, Leo geldiğinde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin!"

"Organizatörün arkadaşayım," diye açıkladı Leo. "Bazı toplantılar için şehirdeyim ve merhaba demek için uğradım."

"Mükemmel zamanlama." Isabella'nın gamzeleri parladı. "Kader gibi bir şey."

"Ne tesadüf." Leo için duyduğu heyecanı anlamıyordum. İyiydi ama *o kadar da* iyi değildi.

Bir ya da iki türde takılıp kalan çoğu yazarın aksine Leo'nun eserleri edebi, çağdaş ve tarihi kurguyu kapsıyordu. *Zehirli Kavanoz* onun kataloğundaki en iç gözlemsel eserdi ve Isabella edebi kurgudan nefret ederdi.

Ben hiç konuşmamışım gibi devam ettiler.

"Toplantılarınız bir sonraki kitabınızla mı ilgili?" diye sordu.

"Bazıları," dedi Leo sırtarak. "Yurtdışında geçirdiğim iki yılla ilgili bir seyahat anısı üzerinde çalışıyorum."

Demek yeni bir proje hakkındaki söylentiler doğrudu. Normalde bu haberi kitap ve kültür editörüme mesajla ilettirdim ama Isabella'nın yüzünün onay karşısında aydınlanması dikkatimi dağıtmıştı.

"Evet! *World Geographic*'teki konuk köşe yazınızı okudum. Silfra'da dalış yaptığınıza inanamıyorum," diye nefes aldı. "Ölmeden önce yapılacaklar listemdeki en önemli şeylerden biri bu."

Onun maceralarını anlatırken çenem gerildi. Şahsen ben bunların önemli olduğunu düşünmüyordum. Leo tektonik plakaların arasına daldıysa ne olmuş yani? Tanrı aşkına, Silfra Çatlağı'nı *o keşfetmedi*.

Isabella bir tutam saçını gözünden uzaklaştırdı. Dövmesi ceketinin kolundan görünüyordu ve dilimle çizgilerini ve kıvrımlarını takip etmeyi düşünmemeye çalıştım.

Gitmem gereken bir toplantı vardı ama onu Leo ile yalnız bırakamazdım. Zamanlaması çok şüphe çekiciydi. Toplantı için şehre mi gelmişti? Muhtemel hikaye. Ya bir sapık ya da daha kötüsü bir seri katilse?

Telefonum asistanımdan gelen ve Whidby kriz müdahale ekibinin olay yerinde olduğunu bildiren yeni bir mesajla çaldı. Dikkatimi isteksizce Isabella'dan ayırdım ve hızlıca bir yanıt yazdım.

Ben: *Birkaç dakika geç kalacağım ama ilk kriz planını hazırlasınlar. Finans, hukuk, her şey. Geldiğimde madde madde istiyorum.*

Alison: *Olmuş bil.*

Başımı kaldırıp tekrar baktığımda Isabella hâlâ Leo'nun seyahatlerini anlatıyordu. Kilimanjaro Dağı'na tırmanmak. Victoria Şelalesi'nden bungee jumping.

Drake Geçidi'nden Antarktika'ya yelken açın.

Yazar mıydı yoksa Indiana Jones mu?

Açık bir kıskançlık içimi kemiriyordu. Bana hiç ona gülümsediği gibi gülümsememişti ve benim neredeyse yaptığım gibi onu öpmesine izin verip vermeyeceğini merak etmekten kendimi alamadım.

Onu kütüphanede bırakmamalıydım. Kendimi koruma duygum ve adabım son anda devreye girmişti ama hayatımda ilk kez keşke girmeselerdi dedim.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Beynim beni durduramadan ağzım açıldı. "Bu Cumartesi büyük bir etkinlik var. Meatpacking Bölgesi'ndeki yeni bir piyano barın VIP açılışı," dedim Isabella nefes almak için durakladığında. "Katılmak istersen fazladan bir biletim var."

Everest Dağı'nda yürüyüş değildi ama özel bir etkinlikti. Eğlenebilecek tek kişi Leo değildi.

"Ah." Gözlerini kırptırdı, son etkileşimimizin nasıl sona erdiği göz önüne alındığında açıkça hazırlıksız yakalanmıştı. Onu kütüphanede bir veda bile etmeden bırakalı üç hafta olmuştu. En iyi anım değildi, ama içimden hem en iyiyi hem de en kötüyü çıkarmanın bir yolunu bulmuştu. "Davet için teşekkürler ama çalışmam gerek-"

"Hina Tanaka açılış gösterisi." Isabella'nın onun kim olduğunu bileceğini umuyordum. Hina dünyanın en iyi piyanistlerinden biriydi ve yıllardır Birleşik Devletler'de konser vermemişti.

"Oh." Bu kez Isabella'nın yüzü heyecanla aydınlandı. "Sanırım yerime bakacak birini bulabilirim."

"Özür dilerim ama sadece iki biletim var," dedim Leo'ya zoraki, kibar bir gülümsemeyle. "Aksi takdirde size de bir davetiye önerecektim."

"Endişelenme," dedi kolayca. "Zaten büyük bir piyano adamı değilim." Saatini kontrol etti. "Yarım saat içinde menajerimle buluşacağım, o yüzden gitmem gerek ama seninle tanıştığıma memnun oldum. Isabella, eve döndüğümde sana *Zehirli Kavanoz'un* imzalı kopyasını göndereceğim."

"Biraz kendini beğenmiş, değil mi?" Leo gittikten sonra söyledim. "Tüm o seyahatleriyle ilgili palavraları."

Isabella bana tuhaf bir bakış fırlattı. "*Leo mu?* O şimdiye kadar tanıdığım en gerçekçi insanlardan biri."

"Evet, daha bugün tanıştınız. Onun karakteri hakkındaki değerlendirmenizin doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hasta mısın? Çünkü çok garip davranıyorsun."

Haksız değildi. Terbiyesiz bir hödük gibi davranıyordum ama kendimi durduramıyordum. Onu gülerken ve Leo ile bu kadar kolay sohbet ederken görmek en kötü mağara adamı dürtülerimi tetiklemişti.

"Ben hasta değilim. Ben-" Kendimi tuttum ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Bir toplantıya geç kaldım. Ama bana adresini gönder, seni Cumartesi günü saat yedide alırım."

"Gerek yok. Seninle kulüpte buluşabilirim." Isabella durakladı. "Veda etmeden beni orada bırakmayacaksın, değil mi?"

Gizli odada olanlara dolaylı yoldan atıfta bulununca yanaklarım kızardı. "Hayır."

"Peki bu bir randevu değil mi?" "Tabii ki değil."

Bu sadece iki tanıdığın önceden belirlenmiş bir zaman ve yerde dostça bir araya gelmesiydi.

Kaba bir veda ettim ve ofise dönerken Alison'ı aradım. "Yirmi dakika içinde orada olacağım," dedim. "Bu arada lütfen Cumartesi günü Russell'la olan akşam yemeğimi yeniden planla. Ona kişisel bir acil durum olduğunu söyle."

Bu hafta sonu şirketimizin misafir COO'sunu dışarı çıkaracaktım ama planlar değişti.

"Tabii ki. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda ama piyano bar açılışı konusunda fikrimi değiştirdim. Ben ve bir kişi için RSVP evet. Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. DigiStream krizini yönetmek için stratejiler üzerinde beyin fırtınası yapıyor olmalıydım ama taksi Manhattan'ın merkezine doğru hızla ilerlerken, zihnimin hafta sonuna doğru hızlıca ilerlemesine ya da nabzımın tamamen masum, yüzde yüz platonik bir randevusuzluk beklentisiyle atmasına engel olamadım.

BÖLÜM 13

Isabella

Piyano bar, Meatpacking Bölgesi'nde, bir kahve dükkânı ile tanesi sekiz yüz dolara yırtık kot pantolon satan son moda bir butik arasında yer alan gizli, speakeasy tarzı bir bodrum katında bulunuyordu.

Dağ büyüklüğünde ikiz fedailer davetlileri karşılıyordu. Onları geçtikten sonra, dar bir merdivenle 1920'lerin Chicago'sundan fırlamış gibi görünen, çıplak tuğla duvarları, kristal avizeleri ve şık tasarım gece kıyafetleri içinde iyi giyimli, şık konukların masalarının etrafında kıvrılmış kırmızı kadife kabinleriyle lüks bir odaya çıkılıyordu. Mekânın bir ucunda beş katmanlı görkemli bir içki duvarı, diğer ucunda ise kuyruklu piyanonun yer aldığı bir sahne bulunuyordu.

Çarpıcıydı, ayrıcalıklıydı ve daha parlak zamanlara bir geri dönüştü. Aynı zamanda inanılmaz derecede, akıl almaz derecede sıkıcıydı.

Bir başka piyanist sahneye çıktığında esnememi bastırdım. Gece, Japonya uçağına yetişebilmek için gösteriyi erken açan Hina'nın göz kamaştırıcı performansı ile yeterince umut verici bir şekilde başlamıştı - görünüşe göre, kulübün sahibine bir iyilik yapmak için son dakikada sahneye çıkmayı kabul etmişti - ama saatlerin geri kalanı işkence dolu saniyelerle ilerlemişti.

Piyanoyu seviyordum ama klasik müzik setleri arasında oturmak istemiyordum. *Harekete* ihtiyacım vardı.

İçkimin kalanını boşalttım ve gösteriyi dikkatli bir ifadeyle izleyen Kai'ye baktım. Profili temiz hatlara sahipti ve yontulmuştu.

Elmacık kemikleri, dumanlı caz salonlarını ve Eski Şangay ihtişamını çağrıştıran klasik bir yakışıklılık.

Geniş omuzlara oturan kömür rengi özel dikim takım elbise, bronzlaşmış tene değen bembeyaz gömlek, hafif ve pahalı bir kolonya kokusu.

Midemde sıcaklık ve viski birikti. O nefis kokuyu gereğinden fazla içime çekmemek için nefesimi tutarak eğildiğimde vücudum sinir bozucu bir takdirle gerildi. Kolonyasına uyuşturucu kattığına ikna olmuştum.

"Daha kaç şarkı kaldı?" Fısıldadım. Eğer ikiden fazla olsaydı ölürdüm.

"Beş." Kai gözlerini sahneden ayırmadı.

Beş mi? Soğuk bir dehşet, sıcaklığı bastırdı.

Burada olmamalıydım bile. Tessa bu geceki vardiyamı üstlenmeyi kabul etmişti ama insanlardan son dakika iyilikleri istemekten nefret ederdim. Ayrıca, Kai Young ile bir gece geçirmeyi gönüllü olarak kabul etmek? Düpedüz delilikti, özellikle de neredeyse öpüşmemizden ve onun aniden gidişinden sonra.

Onu üç hafta boyunca görmemiştim ve benden kaçtığından emindim. Bu, geçen gün onu şehir merkezinde gördüğümde kalbimin çarpmasını engellememişti ya da Leo'dan açıkça hoşlanmadığı için içimden bir memnuniyet fısıltısının geçmesini engellememişti.

Belki de hayal görmüştüm ama kısılandığına yemin edebilirdim. Bu düşünce tenimin altında garip bir heyecan uyandırdı.

"Gösteriler hoşuna gidiyor mu? Hina'nınki dışında," diye düzelttim. "Dürüst ol."

Kai sonunda bana doğru baktı. Masanın tüm genişliği bizi ayırıyordu ama ilgisinin etkisi hâlâ bedenime işliyor, her santimini rahatsız edici bir sıcaklıkla dolduruyordu.

Bacaklarımı çaprazlayıp açtım, garip bir şekilde nefes nefese kalmıştım. Bir kadeh tekila içmek için can atıyordum ama gözleri çıplak kalçama kayınca tüm alkol düşünceleri uçup gitti. Elbisemin yırtmacı açılmıştı ve onun karanlık, esrarengiz bakışları altında tenim yanıyordu.

Barın geri kalanından gelen gürültü, sanki biri radyonun sesini kısmış gibi azaldı. Bacağımı kaydırıp daha fazla kalçamı onun sıcağına maruz bırakmamak ya da aptalca bir şey yapmamak için kendimi örtmemek için inanılmaz bir irade gücü gerekiyordu.

Ondan uzak durmaya yemin etmişken bir piyano barında buluşmayı kabul etmek gibi mi?

kafamın içindeki rahatsız edici ses alay etti.

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Kendime verdiğim sözlerden dönmek gibi kötü bir alışkanlığım vardı. Bu harika bir özellik değildi, ama bu konuda uyarılmaktan pek hoşlanmasam da bunu kabulleniyordum.

Mevcut sonat sona erdi ve ardından kibar bir alkış dalgası geldi.

Kai bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı. Yavaşça yayılan yanık kalçalarımın, belimin, göğüslerimin ve boynumun üzerinde süzöldükten sonra yanaklarıma yerleşti. Koleksiyonumdaki en ince elbiselerden birini giymiştim -Ayna Camı butiğinden aşırđığım küçük bordo kadife bir elbise- ama Sahra'da boydan boya bir parkayla yürüyor da olabilirdim.

Göğsümde ve alnımda boncuk boncuk ter vardı. İyi ki o tekilayı sipariş etmemiştim, yoksa Çaykovski'nin "Piyano Konçertosu No. 1 "inin tam ortasında alevler içinde kalabilirdim.

Kai'nin gözlerinden bir şey geçti. Uzun zamandır unuttuğum soruma yanıt olarak "Performanslar iyi," dedi. Nötr tonundan bir şey anlaşılmıyordu ama tekrar öne doğru döndüğünde gözlerinin hızlıca saatine kaydığını fark ettim.

Bu küçük hareket beni sersemletti.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, tüm kötü niyetli şehvet unutulmuştu.

"Sıkılmışsın."

Normalde buna gücenirdim çünkü merhaba, ben mükemmel bir arkadaştım ama bütün akşam neredeyse hiç konuşmamıştık. Can sıkıntısının benimle hiçbir ilgisi yoktu (umarım) ve her şey iki saatlik akıl almaz klasik müzikle ilgiliydi.

Kai'nin ağzı düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Ben değilim. Bu çok hoş."

"Sen tam bir yalancısın." Boğazımdan kahkahalar fışkırdı ve yanımdaki masadan kınayan bakışlar yükseldi. Onları görmezden geldim. "Sadece saate baktın."

"Saate bakmakla can sıkıntısı arasında doğrudan bir ilişki yoktur."

"Evet, öyle." Hina'nın performansı sona erdiğinden beri saati en az bir düzine kez kontrol etmiştim. Beni kim suçlayabilirdi ki? Dans yok, konuşma yok, şarkı isteğı yok. Tanrı aşkına, kilisede de olabilirdim. "Kabul et. Eğlenmiyorsun."

"Böyle bir şey yapmayacağım." Kai durakladı ve ekledi: "Ayrıca, gösteriler bitmek üzere. İstersen sonra başka bir yere gidebiliriz."

Ondan alabileceğim en büyük itiraf buydu. *Erkekler ve gururları*. Hatalı olduklarını kabul etmektense ölmeyi tercih ederler. Bu arada, *ben*

sözleri olmayan kederli bir şarkıyı bir dakika daha dinlemek zorunda kalırsam ölürüm.

"Neden şimdi başka bir yere gitmiyoruz?" Ben önerdim. "Gece daha yeni başladı ve sen bana New York'unu gösterdin. Ben de sana benimkini göstereyim."

Kaşlarının arasında bir çentik oluştu. "Burası benim New York'um sayılmaz ve erken ayrılmak kabalık olur."

"Hayır, olmaz. Saygılarımızı sunmak için yeterince uzun kaldık." Kendi dizimle dizine vurdum. Takım elbisesinin keskin hatlarının altında omuzları gözle görülür biçimde sertleşti. "Hadi ama. Biraz yaşa, Young. Seni öldürmeyeceğine söz veriyorum."

"Hayır, ama olabilir," diye mırıldandı.

Sessiz kaldım ve konuşmayı yavru köpek gözlerimin yapmasına izin verdim. Küçükken annemin giysileriyle oynadığımda ve yanlışlıkla en sevdiği elbisesini yırttığımda beni beladan kurtaran gözlerdi bunlar. Hayatımın geri kalanı yerine bana sadece iki hafta ceza vermişti.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Kai yorgun bir iç çekiş yaptı. "Aklında ne vardı?"

Masum, yalvaran ifadem eriyerek bir sırtışa dönüştü.

Başarılar! Isabella, bir. Kai, sıfır.

Onu götürebileceğim iyi bir yer bulmak için zihnimdeki etkinlik takvimine göz gezdirdim. Bir gece kulübü çok geneldi, bir seks zindanı çok vahşiydi. Ne tür bir yer onu rahatlık alanından çıkarıp- *aha*.

Zihnim kilometrelerce ötedeki haftalık bir toplantıda durdu. Beni kardeşimle tanıştırmıştı ve düşündükçe daha da mükemmelleşiyordu.

Sırtışım genişledi. *Teşekkür ederim, Felix.*

"Bu bir sürpriz," diyerek Kai'nin sorusunu geçiştirdim. "Bana güveniyor musun?" Kabinden çıkıp çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştım bile, heyecandan kanım kaynıyordu.

Buradan çıkmak ve Kai'yi şantiyeye getirdiğimde yüzünü görmek için sabırsızlanıyordum.

"Pek sayılmaz." Ama beni takip etti, yüzü şüpheyile damgalanmıştı. Vestiyer biletimizi görevliye uzattı. Bir dakikadan kısa bir süre sonra elinde benim yamalı trençkotumla döndü - Goodwill'den bulduğum değerli parçalardan biriydi; hakiki deri parçayı yirmi beş dolardan daha ucuza kapmıştım - ve

Kai'nin özel yapımı Delamonte'si. "Bu faaliyet herhangi bir şekilde yasadışı veya gayrimeşru olmaz, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Elimi göğsümün üzerine koydum, aşağılanmışım. "Bunu sormana bile alındım. Yasa dışı faaliyetlere katıldığımda bunu kendim yaparım. İşbirlikçileri dahil etmeyecek kadar akıllıyım."

Başka, daha da yorgun bir iç çekiş.

"Tamam." Kai ceketini giydi. "Ama karanlıkta parlayan bir şey içeriyorsa, ben gidiyorum."

BÖLÜM 14

Isabella

Kırk dakika sonra taksimiz Bushwick'in endüstriyel bölgelerinde durdu.

Kai önümüzde duran binaya bakarak, "Hayır," dedi. Çatlak pencereler ay ışığında parlıyordu ve duvar yazıları kırmızı taştan dış cepheyi bir renk cümbüşüne, karikatürlere ve küfürlere dönüştürmüştü. En üst katta yanan bir sıra ışık dışında her yer karanlıktı. "Burası seri katillerin kurbanlarının cesetlerini sakladıkları bir yere benziyor."

"Bir de çok fazla gerçek suç dinlediğimi söylüyorsun." Arka koltuktan kaydım ve Kai acı dolu bir ifadeyle şoförümüze ödeme yaptığında bir sırıtışı bastırdım. İsteddiği kadar şikâyet edebilirdi ama buradaydı ve gitmiyordu, yoksa şoförden onu eve götürmesini isterdi. "Yemin ederim, son kontrol ettiğimde hiç ceset yoktu. *Ama* bu bir ay önceydi, yani o zamandan beri bir şeylerin değişmediğini garanti edemem."

"Bu kadar komedi hayranı olduğumu bilseydim, seni Komedi Mahzeni'ne götürürdüm."

"Bu senin açından bir öngörü eksikliğiydi, ama belki bir dahaki sefere," diye espri yaptım, bir dahaki seferin olacağını ima ederek.

Aptal, aşırı hormonlu kalbim bu ihtimal karşısında güm güm attı.

Kai ve ben henüz neredeyse öpüşmemizden bahsetmemiştik. Üç hafta sonra kütüphanede olanlar, yorgunluğun ve gerçek hayata karışan fantezilerin ürünü olan ateşli bir rüya gibi görünüyordu. Şimdi ona bakınca

Dört bin dolarlık paltosunun içinde sert ve düzgün dururken, kontrolünü bu şekilde kaybettiğini hayal etmek zordu.

"Belki de." Kai deponun siyah metal ön kapısına kolera salgını varmış gibi baktı. Birisi üzerine spreyci boyayla üç dev meme ve floresan sarısıyla *Titz yazmıştı*. "Ne kadar büyüleyici."

"Öyle." Bir dahaki *sefere* sözüme yanıt vermemesinden duyduğum hayal kırıklığını omuz silkerek geçiştirdim ve tuş takımına güvenlik kodunu yazdım. Bir saniye sonra kapı vızıldayarak açıldı. "Ne derler bilirsin. Üçüncü göğüs cazibedir."

Kai yumruğunun içine öksürdü. Daha iyi bilmeseydim, bir kahkaha sakladığına yemin edebilirdim.

Kapı arkamızdan çınlayarak kapandı. Loş koridorda yürüdük ve asansöre binerek en üst kata çıktık; girişteki taburede mavi atkuyruklu ve siyah rujlu bir kadın oturuyordu. Binada hiç oda yoktu; her kat devasa, çatı katı benzeri bir alandan oluşuyordu ve kadın, kavernöz fonda aşırı derecede küçük görünüyordu.

Elindeki eskiz defterinden başını kaldırıp kimliklerimizi ve üyelik kartımızı kontrol ettikten sonra bize el salladı.

Stüdyo, kapıdaki kadın ve mavi boyayı bebek yağıymış gibi gövdesine süren sıksa, keçi sakallı bir sarışın dışında boştu. Muhtemelen herkes aşağıdaydı ama Kai'yi derinlere atmadan önce onu rahatlatmak istedim.

Gri beton zemini kaplayan muşambanın kenarında durdu. Odanın ortasında duran geçici ahşap duvar, beyaz yüzer tuvallerle ve raptiyelere asılı boya dolu balonlarla kaplıydı. Sökülebilir tırnaklar tuvalleri yerlerine kilitliyordu. Duvarın yanında, tekerlekli bir bar arabasında içki bardakları, birkaç şişe şeffaf alkol ve katlanmış kâğıtlarla dolu bir kavanoz duruyordu.

Kai'nin gözleri balonlardan bara, şu anda muşambanın köşesinde yoga hareketleri yapan sarışın sanatçıya kaydı. Boya ve bol bir şorttan başka bir şey giymediği düşünülürken oldukça güzel bir manzaraydı.

Sarışın katil peygamberdevesi pozuna geçtiğinde Kai'nin yüzünde belli belirsiz bir buruşukluk belirdi. "Isabella."

"Evet?" Parlak bir şekilde söyledim.

"Bizi tam olarak nereye getirdin?"

"Yaratıcı bir topluluk! Şu boya ve şarap satan yerlerden biri gibi ama daha iyisi." Parlak boya izlerinin birkaç tuvalin üzerinden geçip muşambanın üzerine damladığı duvarı işaret ettim. "Hiç *The Princess Diaries*'i izledin mi? Anne Hathaway'in oynadığı? Mia'nın aslında bir prenses olduğunu öğrendikten sonra annesiyle birlikte olduğu bir sahne var..."

Bana baktı.

"Boş ver. Mesele şu ki, bu filmde yaptıklarına çok benziyor. Amacınız bu balonları dartla delmek, böylece boya tuvale dökülür ve soyut bir sanat eseri yaratır. Eğer ıskalarsanız, kavanozdan bir kâğıt parçası alıp soruya doğru cevap vermeniz ya da Violet'in Özel Moonshine'ından bir shot içmeniz gerekiyor. Violet stüdyonun sahibi," diye açıkladım. "Onun kaçak içkisinin şakası yok. En son biri üç kadehten fazla içtiğinde Bushwick'te koşturup avazı çıktığı kadar milli marş söylemişti. Uygunsuz teşhircilikten tutuklanmışlar ama patronlarının kızının en yakın arkadaşı kefaletini ödemiş çünkü bir ilişkileri varmış-"

"Isabella," dedi Kai
tekrar. "Hmm?"

"Gereksiz ayrıntı."

Yeterince adil. Herkes rastgele New Yorkluların seks hayatlarını benim kadar ilginç bulmuyordu. Belki de seks yaptıkları ve bunu arkadaşlarından ya da yabancılardan duymakla sınırlı kalmadıkları içindir.

Hakkını yemeyelim, Kai bütün gece balonlara dart atma ihtimali karşısında hemen arkasını dönüp kapıdan çıkıp gitmedi. Bunun yerine, bakışlarını sanatçı yogiden kaçırdı, ceketini çıkardı ve yakındaki bir sandalyenin üzerine örttü.

İçimde rahatsız edici bir rahatlama hissi kıvrıldı. Kalıp kalmaması umurumda olmamalıydı. Onun arkadaşlığından o kadar da hoşlanmıyordum.

Paltomu onunkinin üzerine koydum ve sağ tarafımızdaki duvarı kaplayan kancalardan iki önlük aldım.

"Burayı nasıl öğrendin?" Kai kollarını sıvadı ve ona uzattığım önlüğü aldı.

Ön kollarına bir bakış attım. Bronzlaşmış, kaslı, seksi damarlarla kordonlu ve hafif siyah kıllarla kaplı...

Gözlerimi çekmeden önce omurgamdan aşağı bir elektrik ürpermesi geçti. *Yeni Isabella rastgele erkeklerin kollarına bakıp ağzının suyunu akıtmaz. Ne kadar seksi olurlarsa olsunlar.*

Kai kaşlarını kaldırdı ve ben de geç de olsa bir soru sorduğunu hatırladım.

"Kardeşim Felix bana bundan bahsetti." Topuklularımı çıkardım ve nlğümü üzerime geçirdim, bir yandan da bakışlarımı tuvallere dikmeye devam ettim. Böylesi daha güvenliydi. "O bir sanatçı ve kendini sıkışmış hissettiğinde buraya gelmeyi seviyor. Dşuk riskli bir ortamda diğerkaracılarla çevrili olmanın fikirlerini serbest bırakmaya yardımcı olduğunu söylüyor." Felix'in sıkışmışlıktan kurtulma yöntemi bende hiç işe yaramamıştı ama egzersizin eğlenceli olması hoşuma gitmişti. Bazen sorular kısmı için başka biriyle eşleşiyordum; bazen de sadece dart atmakla yetiniyordum. "Los Angeles'ta yaşıyor ama New York'u sık sık ziyaret ediyor ve tüm yeraltı mekanlarını biliyor."

"Bir sanatçı. Bir yazar. Yaratıcı bir aile." Yanıma geldiğinde Kai'nin sıcaklığı yan tarafımı okşadı. irkin siyah önlüğünün içinde bile aristokrat görünüyordu, sıradan insanlar arasında bir prens gibiydi.

Yakındaki tepsiden bir dart oku aldı ve bana uzattı.

Nazikçe aldım. Ellerimiz birbirine değmedi ama avuç iim sanki değmiş gibi karıncalandı. "Bu sadece ben ve Felix," dedim. "Kardeşlerimin geri kalanı sanatla ilgilenmiyor. En büyükleri olan Gabriel aile işimizi yürütüyor. Romero bir mühendis ve Miguel de Berkeley'de siyaset bilimi dersleri veriyor." Alaycı bir gülümseme. "Pek ok Asyalı aile çocuklarını hukuk, tıp ya da mühendisliğe yönlendirir ama benim ailem yasadışı ya da etik dışı olmadığı sürece istediğimizi yapmamıza büyük önem verirdi. *Habulin mo ang iyong mga pangarap*. Hayallerinizin peşinden gidin. Aile sloganımız."

Yazılı bir madde nedeniyle söz konusu hayallere otuz yaşına kadar ulaşmamız gerektiği kısmını atladım. Bu, ailemin karar veremediğimiz için bir tutkudan diğerkine atlamamamızı sağlama yöntemiydi. *Son on yıldır benim yaptığım gibi*.

Eğer otuz yaşına kadar bir kariyer yoluna girmediysek, o zaman...

Boğazımdaki tedirginlik yumrusunu yuttum. *Her şey yoluna girecekti*. Zamanım vardı. Beni para, şöhret ve başarı ihtimalinden daha fazla motive eden bir şey varsa o da ağabeyimin yanıldığını kanıtlama şansıydı.

"yle misin?" Kai sordu.

"Ne?"

"Hayallerinin peşinden koşmak."

Tabii ki. Cevap dilimin ucundaydı ama bir şey yüksek sesle söylememi engelliyordu.

Gözlerimi kaçırmadan önce Kai'ninkilerle tek bir kez, bilerek göz göze geldim. Kalbim göğüs kafesimin arkasında takırdıyordu ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Bunun yerine, ben

Bir balona odaklandım, nişan aldım ve dartımı olabildiğince sert fırlattım. Tahtadan zararsız bir şekilde sıyrıldı.

İç çektim. *Her zamanki gibi.* Aylardır buraya geliyordum ve hedefimi sadece iki kez vurabilmişim.

"Sen seç." Kağıt kavanozunu işaret ettim. "El-göz koordinasyonu eksikliğimin içinde debelenmekle çok meşgulüm."

Miguel ve Gabriel ailedeki tüm atletik genleri almışlardı. Bu hiç adil değildi.

Kai'nin bakışları eğlenceyle parladı ama itiraz etmedi. Kavanozdan bir kâğıt aldı ve açtı. "En büyük korkun nedir?"

Pek çok genel cevabı olan genel bir soruydu - palyaçolar, sevdiğim insanları kaybetmek, yalnız kalmak. Tüm bunlar beni gece geç saatlere kadar uyutmamıştı, özellikle de *It'i* izledikten sonra. Ama ağzımdan çıkan cevabın katil palyaçolarla ya da yolda kalmış bir halde tek başıma ölmekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Amacı olmayan bir hayat." Utanç yanaklarımı ısıttı. Bu cevap kulağa çok genel geliyordu, bir üniversite birinci sınıf öğrencisinin felsefe dersinde söyleyeceği bir şey gibiydi ama bu onu daha az doğru yapmıyordu.

"Metro raylarına düşmek ya da klimanın kafama düşmesi gibi somut bir korku değil," dedim ve New Yorkluların en yaygın iki endişesini saydım. Kai'nin dudaklarına belli belirsiz bir kıvrım dokundu. "Ama bilmiyorum. Bir şey başaramadan ölme düşüncesi..." *İç karartıcı. Boğucu. Dehşet verici.* "Stresli. Özellikle de New York gibi bir şehirde. Burada herkes ne yaptığını ya da en azından ne yapmak *istediğini* biliyor gibi görünüyor. Hayatta kalmak için değil, bir amaç için yaşıyorlar."

Bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini açıklayamıyordum. Sadece bazen sosyal medyada gezindiğimi, nişan, terfi ve diğer büyük hayat değişikliği duyurularını kıskançlıkla izlediğimi biliyordum. Arkadaşlarıma mutluluklarını çok görmüyordum; Vivian evlendiğinde ve Sloane büyük bir müşteri bulduğunda gerçekten çok heyecanlanmışım. Ama şakalar ve dedikodular dışında paylaşacak kendime ait bir şeyim olmasını isterdim. Geceleri düşüncelerimi tüketecek ve ne zaman uzun süre yalnız kalsam beni rahatsız eden huzursuz, şekilsiz endişeyi uzaklaştıracak önemli bir şey.

Kai'nin ağzındaki kıvrım düzeldi. "Senin bir amacın var," dedi. Saçmalamamdan rahatsız olmuş gibi görünmek yerine, tanıdık bir kesinlik içinde konuştu. *Bitireceksin.* "Hikâyelerini paylaşmak için."

İstediğim şey buydu. Ama gerçek amacım bu olsaydı, bu işte daha iyi olmaz mıydım?

Kararsızlığımı içime attım. Bu gece için içimdeki karmaşayı yeterince paylaşmışım. Cumartesi günümü kendime acıyarak geçirmek istemiyordum.

"Haklısın. Her neyse." Gözlerimi ayırdım ve yeniden tuvallere odaklandım. "Bu kadar sıkıcı varoluşsal kriz konuşması yeter. Senin sıran."

Kai'nin bakışlarının sıcaklığı yüzüme dokunmadan önce bir saniye daha yüzüme dokundu. Ona bir soru sormak için can atıyordum ama tabii ki oku dümdüz ve doğru uçtu. Balonlardan birini lazer güdümlü bir füze hassasiyetiyle deldi, tıpkı bir sonraki atışında ve ondan sonrakinde olduğu gibi. Yarım saat sonra, ben tüm atışlarımı kaçırmışım, o ise hiçbirini kaçırmamıştı.

"İmkânı yok." Boyası dökülmüş duvara inanamayarak baktım. "Hile yapıyorsun!"

Kai kara kaşlarını çattı. "Dartta nasıl hile yapılır ki?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım, afalladım. *Lanet olsun ona*. Neden böyle görünmek ve yaptığı her şeyde iyi olmak zorundaydı? Tanrı'nın gerçekten favorileri vardı.

"Bilseydim hedefi kendim vururdum," diye homurdandım. "İyi o zaman. Belli ki sen bir tür insanlık dışı dart atma makinesisin, o zaman bunu değiştirelim." Balonları işaret ettim. "Eğer bir sonraki atışı yaparsam, bir soruya cevap vermek zorundasın. Ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezken senin benim hakkımda bunca şey biliyor olman haksızlık."

Zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. "Adil görünüyor."

Kutudan bir dart daha çıkardım ve gözlerimi duvara diktim. *Bunu yapabilirim*. Ufacık, minicik bir balonu vurmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Derin bir nefes aldım, nişan aldım, fırlattım... ve dartın tek bir tahta, kanvas ya da lateks parçasına bile değmeden yere düşmesini izledim.

Lanet olsun. Omuzlarım çöktü. *Yaklaşamadım bile*.

"Bilerek kaçırdığını düşünmeye başlıyorum," dedi Kai, sesi eğlenmiş gibi geliyordu.

Kaşlarımı çattım. "Hepimiz yetenekli değiliz..." Arkama geçip saçlarım göğsüne degecek kadar yaklaştığında sesim kesildi. Kalp atışlarım dalgalandı. "Ne yapıyorsun?"

"Geceyi on ikiye sıfır skorla bitirmememiz için sana nasıl atış yapacağını öğretiyorum." Sesinin keskin esintisi boynumu sıyırdı. "Ezici zaferler neredeyse hiç zafer değildir."

Stüdyo o kadar büyüktü ki, köşedeki fazla çalışan radyatöre rağmen bir soğukluk taşıyordu, ama Kai'nin vücut ısısı bunun her zerresini uzaklaştırdı. "Bu bir yarışma değil."

"Her şey bir yarışmadır." Kai ellerini kalçalarımaya koydu ve duvara çapraz durmam için vücuduma açı verdi. "Bu standart duruş şeklidir. Ağırlık merkezinizi konumlandırmanızı ve nişan almanızı kolaylaştırır." Yanımdaki darta uzandı ve avucunu dartin üzerine kapatarak kolumu yukarı kaldırdı. Sırtım onun ön tarafına yaslandı ve omurgamda dayanılmaz bir farkındalık hissi uyandırdı. "Dartı çok sıkı kavramak istemezsin. Çok fazla baskı dengesini bozacaktır..."

Genelde teknik açıklamaları duymazdan gelirdim ama Kai'nin sakin ve istikrarlı anlatımı bir süre sonra beni şaşırttı. Belki de aksanıydı. Her şeyi daha iyi yapıyordu.

"Hazır mısınız?" Bu kelime kulağımın üstündeki hassas noktayı sıyırdı. Tüylerim diken diken oldu. Başımı salladım.

Kai elini benimkinden çekti ama ben sağ elimi geri çekip nişan alıp ateş ederken sırtıma hafifçe dokunmaya devam etti.

Yaklaş...

Yaklaş...

Parlak mavi boya bir balondan patladı ve boş bir tuvalin üzerine döküldü. Ona bakakaldım, beynim ne olduğunu anlayamayacak kadar sersemlemişti.

Az önce...

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Farkına varmanın ilk dikenleri midemde belirdi. "Ben yaptım. Ben yaptım!"

Ciyakladım, sevincim şaşkınlığımın önüne geçti. Hiç düşünmeden döndüm ve kollarımı Kai'nin boynuna doladım, göğsüm gururla kabardı. Dart atışı yapmak küçük bir başarıydı ama bir şekilde daha büyük hissettiriyordu. Biraz rehberlik ve destekle imkânsız gibi görünen şeyleri başarabileceğimin kanıtıydı.

Fazla bir şey değildi ama onca başarısızlıktan ve tıkanan yollardan sonra alabileceğim her türlü cesaretlendirmeyi kabul ederdim.

"Dikkatli ol, yoksa boyaya bulanana biz olacağız." Kai güldü. Elleri belime dolandı ve beni sabitledi. Heyecandan neredeyse yere düşüyorduk. "Peki soru ne?"

"Hmm?" Zaferimin etkisiyle hâlâ kafam iyiiken sordum. Akrilikle çevrili olsa bile güzel kokuyordu. "Özel kokusu" için her ne ödedyse, buna değdi.

"Hedefi vurduğuna göre şimdi bana sormak istediğin soru nedir?" diye sordu.

Doğru. Dişlerim alt dudağıma battı. Anlık tatmin ile iyi bir şey bulmak için zaman ayırmak arasında kalmıştım. Ona korkularını ya da en utanç verici anını sormak, daha derine inmek için kaçırılmış bir fırsat gibi görünüyordu.

"Soruyu sonraya saklayabilir miyim?"

"Bu daha önce belirlediğiniz kurallara aykırı."

"Onlar kural değil, yönergeydi. Ayrıca..." Hınzırca bir gülümseme takındım. "Kurallar çiğnenmek içindir."

"Bunu söylediğini duyduğuma neden şaşırmadım?" Kai içini çekti. "Peki. Daha sonraki bir tarihte belirlenmek üzere, sizin seçeceğiniz bir soru."

"Teşekkür ederim." Işıldadım. "Gördün mü? Her şey siyah ve beyaz değil.

Senin için hâlâ umut var."

"Bildiğim iyi oldu. Endişelenmeye başlamıştım," dedi kuru bir sesle.

Kollarım hâlâ boynunda, elleri hâlâ belimdeydi. İlk baştaki heyecan patlamam azalmıştı ve nefeslerim onunkilere uyacak şekilde yavaşlamıştı.

Gözlerinde eğlenceden başka bir şeyin kıvılcımı canlanırken gülümsemelerimiz yavaş yavaş soldu. Etrafımızdaki hava elektrikle doluydu ve parmak uçlarımda durmak için baş döndürücü bir çekim hissettim ve-

Yüksek bir uğultu kıvılcımları uzaklaştırdı. Kai ve ben başımızı, sarışın sanatçı/yoginin yerde meditasyon yaptığı köşeye doğru çevirdik. Orada olduğunu tamamen unutmuştum.

Bize dikkat etmiyordu ama büyü bozulmuştu.

Kollarımızı birbirimizden ayırdık ve geri çekildik. Gariplik aramızdaki yeni boşluğu doldurmak için acele etti.

"Pekâlâ," dedi Kai sert bir sesle, elmacık kemikleri donuk bir kiremit kırmızısıyla renklenmişti. "Bu akşam için beklenmedik de olsa keyifli bir son oldu. Bu aydınlatıcı deneyim için teşekkür ederim. İkimizi de eve götürmesi için bir araba çağırayım mı?"

Kaşları çatıldı. "Ne demek bizi eve götürmek?" "Saat gece yarısını geçti. Yorgun olduğunuzu varsayıyorum."

New York'ta çoğu parti gece yarısına kadar başlamazdı ve ben yorgunluktan başka bir şey hissetmiyordum.

Kai ikimize de kolay bir çıkış yolu veriyordu.

Akıllı olsaydım kabul ederdim ama eve döndüğümde boş bir daireyle karşılaşma düşüncesi beni korkutuyordu. Monty'yi seviyordum ama bir yılanla sohbet edemezdim.

"Aynen öyle. Saat gece yarısı, yani gece daha yeni başlıyor." Yüzüme muziplik dolu yeni bir gülümseme yayıldı. "Sana henüz binadaki gerçek çekilişı göstermedim."

Kai'nin yüzünün bu kadar hızlı solmasına neredeyse gülecektim. "Bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen hayır, ama yine de öğreneceksin." Önlüğümü çıkardım ve kirli çamaşır kutusuna attım. "Hadi gidelim. Tuvallerimizi sonra alırız. Eğlenceyi kaçırmak istemeyiz."

Aklında eğlenceden farklı bir kelime varmış gibi görünüyordu, ama beni takip etti ve bariz bir isteksizlikle de olsa önlüğünü çıkardı. Paltolarımızı stüdyoda bıraktık ve asansöre binerek bodruma indik.

Çelik araba gümbürdeyerek durduğunda, "Kendini hazırla," dedim.

Kai'nin kaşları arasındaki şaşkınlık çizgisi derinleşti. "Ne..."

Kapılar açıldı ve güçlü bir gürültü dalgası sözlerinin geri kalanını bastırdı. Şaşkınlığı gözle görülür bir dehşete dönüştü. Bu sefer gülmemi engelleyemedim.

Gündüzleri, bodrum yüceltilmiş bir depo odasıydı. Ama geceleri? Brooklyn'in en ateşli, en özel partisiydi. İsim yok, reklam yok, sadece iyi müzik, ucuz içkiler ve paramparça olmuş çekingenlikler.

Hulk'a benzeyen fedai beni görür görmez tanıdı. Felix'in büyük bir hayranıydı ve dişlek bir sırıtışla bize el sallayarak geçmeden önce ellerimizi giriş sembolüyle damgaladı.

"Bu... bir çılgınlık mı?" Müzik yüzünden Kai'yi net olarak duyamıyordum ama yüzündeki dehşete düşmüş ifade bana partilere karşı hisleri hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Tabii ki hayır!" Bağırdım. "Rave'lerde daha çok uyuşturucu var!"

Boğazımdan bir kahkaha daha koptu. Bir limonu bütün olarak yutmuş gibi görünüyordu.

"Haydi!" Bileğinden tuttum ve onu bara doğru çektim. Valhalla'nınki gibi gösterişli değildi ama içkiler sert ve fiyatlar ucuzdu. Bazen ihtiyacımız olan tek şey buydu.

Terli, dönüp duran kalabalığın arasından geçmemiz biraz zaman aldı ama sonunda diğer tarafa geçmeyi başardık. Barın oyuğu, insanların bağırmandan birbirlerini duyabilmeleri için müzikten yeterince korunak sağlıyordu. İki spesiyal sipariş ettim ve birini Kai'ye uzattım.

"İlk içkiler benden." Plastik bardağımı kaldırdım. Dediğim gibi, süslü değildi ama kabı içmiyordum. "Konfor alanlarının dışına çıkmaya."

Kai tereddüt etti, daha önce kapıya baktığı gibi içkiye baktı, sanki çok yaklaşırsa onu öldürebilirmiş gibi. Bir an için reddedeceğini sandım, ama sonra başını salladı, şüpheli bir şekilde *siktir et gibi görünen bir şey* mırıldandı (eğer dudak okuma becerilerime göre bir şey varsa) ve bardağını benimkine dokundurdu.

"Konfor alanlarının dışına çıkmaya."

Başlarımızı arkaya eğdik ve aynı anda içkilerimizi yudumladık. Burbonun ateşli yakıcılığı mideme doğru yol aldı. Tadı berbattı ama ortaya çıkan vızıltı tat alma tomurcuklarımı geçici olarak öldürmeye değerdi.

"Tanrım." Kai yüzünü buruşturdu. "Bunun içine ne koymuşlar? Pil asidi mi?"

"Sorma. Bazen cehalet mutluluktur." Onu dans pistine geri sürükledim.

Boştaki elini yüzüne sürdü. "Bir gün benim ölümüm olacaksın."

Birinin ölümüne neden olabilecek kadar güçlü olduğum fikri beni etkilemişti. Mecazi anlamda, gerçek anlamda değil. Cinayet hakkında okumaktan hoşlanıyordum, işlemekten değil.

Birkaç şarkı ve atış gerekti ama Kai sonunda okul dansında onaylamayan bir müdür yerine normal bir insan gibi davranacak kadar rahatladı.

Beni döndürüp sonra tekrar içine çektiğinde zevkle güldüm. Kışındaki sopayı çıkardığında aslında oldukça iyi bir dansçıydı.

"Fena değil."

"Fena değil mi?" Sahte bir kırgınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Üniversitemin yıllık dans yarışmasını dört yıl üst üste kazandım. Biraz saygı göster."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yaptın."

Yeteneği yetenekli *olmaktı*. Son derece sinir bozucuydu ama gözlerindeki o çocuksu parıltıyla bana gülümserken öfkemi tutmakta zorlanıyordum.

Zarif düzlemleri ve keskin hatlarıyla her zaman güzeldi ama bu gece farklı görünüyordu. Daha gerçek, sanki gerçek benliğinin ortaya çıkması için yeterince katman atmış gibiydi.

Müzik yavaşladı, boğucu, hipnotik bir ritim aldı. Vücutlarımız da b u n a ayak uydurarak, nabzımın kulaklarımda zonklamasına neden olan şehvetli bir ritimle sallanmaya başladı. O gece ikinci kez, tanıdık bir farkındalık aramıza girerken gülümsemelerimiz soldu.

Işıklar gözlüklerinden parlıyor, önce mavi, sonra yeşil, sonra tekrar kırmızı ve mavi yanıp sönüyordu. Terden nemlenmiş gömleği geniş omuzlarına yapışmıştı ve bir tutam kalın, siyah saç bir saatlik dansın etkisiyle gözünün üzerine düşmüştü. Ani bir istekle saçlarını alnından geriye doğru taradım.

Nabzım daha sert atıyor, müziği bastırıyordu.

Kai'nin gözlerindeki çocuksu parıltı gitmişti. Onun yerine kabul etmememiz gereken tüm o birikmiş ateş ve arzu parlıyordu.

Yapmamalıyız. Hiçbir şey yapmamamız için tek bir neden bile düşünemediğimi düşünürsek, ne kadar garip bir kelime. Aslında, pek bir şey düşünemiyordum.

Eli sırtımdan boynuma doğru kaydığında sersemlemiş bir baş dönmesi içimi doldurdu. Başını eğdi ve çenem güneşe doğru eğilmiş bir çiçek gibi yukarı kalktı.

Nefeslerimiz bir anlığına birbirine karıştı.

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi ve zihnim tamamen boşaldı. *Bunun dışında başka hiçbir şey yoktu. Sıcaklık, zevk, dudaklarının sert baskısı ve dilinin benimkine karşı yumuşak kayışı.*

Başımı daha da geriye eğerek ona mümkün olduğunca fazla erişim sağlarken parmaklarım saçlarına kaydı. Tadı viski, nane ve Tanrım, o gibiydi. O kadar lezzetli ve tarif edilemez bir şeydi ki içinde boğulmak istedim.

Ağzımdan onunkine doğru bir inilti kaydı. O da acı dolu bir iniltiyle karşılık verdi, elleri kalçalarımı ve enseme sıkıca kavradı, öyle ki kalçalarımın arasında bir sıcaklık tutuştu.

İki yıl sonra ilk öpücüğüm. Garip ya da en azından biraz rahatsız hissettirmesi gerekirdi ama hissettirmedi. Bunun yerine, tamamen, mükemmel bir şekilde *doğru* hissettirdi.

Kemiklerim sıvılaştı. Eğer beni tutmasaydı, dans pistinin ortasında eriyip giderdim.

Bunu inkar etmek mümkün değildi. Sosyetik aksanı ve sıkıcı hobileri olan sert, düzgün Kai Young inanılmaz bir öpücüydü.

O karanlık, terli bodrumda sonsuza kadar kalmaktan mutlu olabilirdim, ancak bir gürültü patlaması bizi balyoz kullanan bir devin inceliğiyle baloncuğumuzdan kopardı.

Müziğin yumuşak R&B'den hareketli pop rock'a geçişiyle irkildik.

Kai ve ben birbirimize baktık, göğüslerimiz kabarmıştı. Tempodaki değişiklik beynimi kaplayan bulanıklığı yok etti ve az önce ne olduğunu anladığımda bilincime yavaş bir korku sızdı.

"Yapmalıyız-"

"Geç oldu-"

Sözlerimiz birbirinin üzerine tökezledi, çılgın vuruşların altında kayboldu. Önemli değildi. Ne söylemek istediğini biliyordum çünkü aynı kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu.

Biz ne yaptık?

BÖLÜM 15

Isabella

Kai'yi öpmüştüm.

Sıkıcı, düğmeli Kai. Her zaman en uygunsuz şeyleri söylediğime kulak misafiri olan Kai. Valhalla Kulübü üyesi Kai. Ve bundan *hoşlanmışım*.

Dünya gerçekten tersine dönmüştü.

Tezgâhı sildim, hareketlerim yavaş ve dalgındı, Cumartesi gecesine ait anılar görünmez bir ipek makarası gibi içimde çözülüyordu. Kai ve ben paltolarımızı ve tuvallerimizi aldıktan sonra kulüpten ayrılmış ve tek kelime etmeden ayrı taksilerle eve dönmüştük. O günden bu yana dört gün geçmişti ama zihnim öpüşmemizi tekrarlamaktan kendini alamıyordu.

Sadece fiziksel eylemin kendisi değildi. *Hissettiğim şey* Kai'nin kollarında olmanın olabileceğim en güvenli yer olduğuydu. Daha önce pek çok erkekle öpüşmüştüm ama aramızda sadece bizimki uyuşmuştu.

Ya öyle ya da çok ama çok sarhoştum.

İçimi çektim ve boş odaya göz gezdirdim. Şükran Günü'nden bir gün önceydi, bu da kulübün ölü bölge olduğu anlamına geliyordu. Genelde bu vardiyayı severdim çünkü çok az çalışarak ya da hiç çalışmadan para kazanıyordum ama bu sessizlik beni deli ediyordu.

Otuz dakika daha. Sonra dizüstü bilgisayarımı alıp en sevdiğim kafeye gidebilir ve yazabilirdim. Şubat ayındaki son teslim tarihini unutmamıştım ama o kadar dalgındım ki üzerinde duracak zamanım olmamıştı.

Gözümün ucuyla gri bir ışık yakaladım. Kafamı kaldırdım ve ciğerlerimdeki hava söndü.

Kai. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, ki yönetim kurulu üyesi olarak öyle sayılırdı.

Ceket yok, kravat yok, sadece kolları kıvrılmış beyaz bir elbise gömleği ve mükemmel bir şekilde dikilmiş bir çift kömür pantolonuna keskin çizgiler çizen askılar. Alnını gölgeleyen küçük kaşlarını saymazsak, her zamanki cilalı haline geri dönmüştü.

Göğsümdeki düğümü aşmak için oksijeni zorladım.

Öpüştüğümüzden beri birbirimizi görmemiş ya da konuşmamıştık ve onun varlığının üzerimde yaratacağı etkiyi hafife almıştım. O içeri girdiğinde hareket etmeyi tamamen bırakmasaydım, yanlışlıkla üç yüz dolarlık Baccarat bardaklarından birini yere düşürebilirdim.

Gözlerimiz birleşti. Üzerimize farklı, daha ağır bir sessizlik çöktü, yasak anılardan ve söylenmemiş sözlerden örülmüş türden.

Kai bara ulaştı ve karşımdaki koltuğa oturdu; bir bardak viski doldurdum ve tek kelime etmeden ona doğru ittim.

Onu dudaklarına götürdü, boğazı seksi bir yutkunmayla çalıştı.

Dikkatimi dağıtacak başka müşterilerim yoktu, bu yüzden sadece onu izledim, aramızdaki sessizlik genişlerken bile midemde kıvrılan tembel arzu dalları.

Bardağı yere bıraktı ve sanki söyleyeceğimiz doğru şey için birbirimizin yüz ifadesini ölçüyormuşuz gibi dikkatle birbirimizi izledik.

"Neden Londra'da değilsin?" Saatler gibi gelen ama muhtemelen sadece dakikalar olan bir süreden sonra nihayet sordum. "Şükran Günü için."

Ağzının kenarı kırışarak gerginliğin bir kısmını eritti. "İngilizler Şükran Günü'nü kutlamaz."

Doğru.

"Ayrıca..." Kaşlarının arasındaki çatıklık bir anlığına yeniden ortaya çıktı. "İlgilenmem gereken bir iş krizi var."

"Hafta sonu tatilinde mi?"

"Krizler bu şekilde uyumsuzdur. İnsanların programlarına çok az saygı duyarlar." Cevabını eğlence süsledi.

"Yani bütün hafta sonu çalışacak mısınız? Bu çok iç karartıcı." Herkes aileleriyle kutlama yaparken Kai'nin bilgisayar başında sabahladığını hayal ettiğimde göğsüme bir sızı saplandı.

Onun için üzülmemeliydim. Çoğu insanın bir yılda kazandığından daha fazlasını bir günde kazanıyordu ama yine de insandı. Herkes dinlenmeyi hak eder.

"Kulağa geldiği kadar kötü değil. İşimden zevk alıyorum." Başparmağını bardağının kenarında gezdirdi. "Peki ya sen? Tatilini nasıl geçiriyorsun?"

"Yazmak, alışveriş yapmak ve Şubat ayındaki Noel-doğum-yılbaşı paloozasına hazırlanmak. Biliyorum, ağız dolusu bir isim," dedim ağız tekrar büzüldüğünde. "Ama daha iyi bir isim bulamayacak kadar tembeliz." Tereddüt ettim, sonra ekledim, "Yani ikimiz de bu hafta sonu şehirde olacağız."

Bunun neden önemli olduğundan emin değildim. Birbirimizi dört gün boyunca yemek, seks ve alışveriş için evlerimize davet edecek değildik ya. Öyle değil mi?

Kai başını yavaşça salladı. "Bu gece San Francisco'ya kırmızı göz uçuşum var," dedi. "İş kriz yönetiminin bir parçası."

"Oh." Hayal kırıklığı mideme bir ağırlık gibi çöktü.

"Kütüphaneyi tekrar ziyaret ettiniz mi?" Aniden konuyu değiştirdi. "Yazmak için mi?"

"Henüz değil." Bana onu çok fazla hatırlatıyordu. Bu kadar sessiz olmasaydı bile orada yazabileceğimden şüpheliydim. "Belki bir gün."

"Anlıyorum." Bu kez hayal kırıklığına uğramış görünen oydu.

Sessizlik tekrar bozuldu, ısıtıcının uğultusuyla noktalandı. Tanrım, bu tam bir işkenceydi. Neden sadece istediğimi söyleyemiyordum?

Çünkü bu kötü bir fikir. Çünkü kurallara aykırı. Çünkü-Anladım. Kapa çeneni.

Kai tereddüt etti. "Cumartesi günü hakkında-"

"Bu bir hataydı." Bariz olanı söyleyemeden sözünü kestim. "Biliyorum. Bunu söylemek zorunda değilsin. Yaptığımız şeyi... yapmamalıydık."

Kaşları daha da çatıldı. "Söyleyeceğim şey bu değildi."

Bocaladım. "Öyle değil mi?"

Ortaya çıkan sessizlikte saat ilerliyordu. Kalp atışlarım da onunla birlikte atıyor, beni sürüklemekle tehdit eden duygu dalgasıyla birlikte yükselip alçalıyordu.

"Hayır." Çenesinde bir kas çalıştı. "Tabii bunun gerçekten bir hata olduğunu düşünmüyorsanız."

"I..." Bir yandan, bu bir hataydı. Kai ve ben farklı dünyalardan geliyorduk. Genç varis olarak rolü muhtemelen Clarissa gibi düzgün bir sosyete varisiyle evlenmeyi gerektiriyordu. Onunla daha da yakınlaşmak kalp kırıklığına giden kesin bir yoldu. Oraya gitmiştim, tişörtü almıştım ve asla geri dönmek istemedim.

Diğer taraftan.

Yutkundum. Kai ile Őu anda neye sahip olduĐumuzu bilmiyordum ama onu koparma dűŐűncesi bir tırpan gibi iĐimi parĐaladı.

"Őimdi cevap vermek zorunda değilsin." Kai ayağa kalktı ve boş bardağına bakarak baŐını salladı, ifadesi okunamıyordu. "Hesabıma yaz. Ben űst katta olacağım."

Beynim onun sűzlerini iŐlediĐinde, o Đoktan gitmiŐti.

Ben űst katta olacaĐım.

Ben barı temizleyip kapatırken veda cűmlesi dűnűp duruyordu. Bunu bana sűylemesi iĐin bir neden yoktu.

Şimdi cevap vermek zorunda değilsin... Ben yukarıda olacağım.

Bir seĐim. Eve gidebilir, űpűcűk hiĐ olmamıŐ gibi davranabilir ve hayatıma devam edebilirdim.

Ya da yukarı Đıkabilirim.

Yeni Isabella akıllıca olanı yapmalı ve birinci seğeneği seğmeliydi ama benim hiÇbir versiyonumun yapması *gerekeni* yapmakta iyi olmadığı artık Đok aÇıktı.

Barın kapısını arkamdan kilitledim ve ikinci kata Đıktım. Bir yanım bunu yaparak işimi riske attığımı biliyordu. Ne yazık ki bu yanım o kadar zayıftı ki kalbimin sesini zar zor duyabiliyordum.

Kai'ye olan ĐekiciliĐimi istediğim kadar rasyonalize edebilirdim ama gerĐek Şu ki o beni yıllardır başka hiÇbir Şeyin hissettirmediği kadar canlı hissettiriyordu.

Piyano odasının űnűnde durdum ve elimi kapı koluna dayadım.

GűŐűmdeki davul sesi őiddetlendi. *Artık geri dűnűŐ yok.*

Kapıyı ağtıım, iÇeri girdim... ve işte oradaydı, aldatıcı bir şekilde rahat bir pozla piyanonun kenarına ya s l a n m ı ő t ı .

Koyu renk saĐlar, koyu renk gűzler, her santimine iŐlenmiŐ bir yıkım.

űst kattaki ipucunu vermemiŐ olsaydı bile, iĐĐűdűlerim beni ona yűnlendirirdi. Kalabalık bir balo salonunda bakıŐların birbirine karıŐması, sessiz bir koridorda tesadűfen karıŐlaŐmak... Nerede olursak olalım, gűrűnmez bir gűĐ bizi ĐeliĐe yapıŐan mıkнатıslar gibi birbirimize Đekiyordu.

Gűzlerimiz kilitlendi.

Duygular Kai'nin yűzűnde titreŐti. Geceleyin geĐen bir gemi gibi oradaydı, sonra kayboldu, ama yeterliydi.

Vűcudu gerginlikle kaplı bir őekilde dűĐrűlurken aynı anda beni de ona dűĐru Đekti.

Beş adım.

Dűrt.

űĐ.

İki.

Bir.

Ondan birkaç santim ötede durdum, aklım ve nabzım allak bullak olmuştu. Tek kelime etmedim. Söylememe gerek yoktu; varlığım yeterince şey anlatıyordu.

Boğazı büküldü.

Bir nefes geçti ve sonra çarpıştık. Eller.

Dudaklar. Dişler.

Ağzı benimkine çarptı, parmaklarım saçlarına dolandı ve bacaklarım arzudan ağırlaşır güçsüzleşene kadar aramızda aciliyet ateşlendi.

Bu kez kalabalık yoktu, müzik yoktu, sadece ona olabildiğince yaklaşmak için duyulan umutsuz, çılgınca bir ihtiyaç vardı.

Sırtım piyanonun kenarına çarptı. Nefesim kesildi, çarpmadan çok Kai'nin uyarılmışlığının kalçama yaptığı kalın, ısrarlı baskıdan. Acı hissetmedim. Kanım sıvı ateş gibiydi, zevk, istek ve ihtiyaç dışındaki tüm hisleri yakıp yok ediyordu.

Kai'nin vücudu benimkine yaslandı. Kollarıyla beni sardı ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdiğinde boğazımda bir inilti yükseldi.

O sert, çekingен CEO gitmişti. Onun yerinde, ele geçirilmiş bir adam gibi öpüşen, kirli vaatler ve kötü niyetle dolu biri vardı.

Ellerim sıcak teninde ve şekillendirilmiş kaslarında dolaşır, arzuyla yanıp tutuşuyordu. Birbirimize o kadar sıkıca bastırmıştık ki kalbinin vahşi atışlarını hissedebiliyordum ama bu yeterli değildi.

Daha fazlasını arzulayarak ona doğru eğildiğimde Kai inledi.

"Haklıymışım. Sen benim ölümüm olacaksın," diye mırıldandı.

Geri çekildi. Boğazımdan bir itiraz yükseldi, ama gözlüklerini çıkarıp beni tekrar, bu sefer daha da derinden öpmeden önce bir kenara fırlattığında, ağzı benimkini öyle ustalıkla keşfediyordu ki tüm mantıklı düşünceler dağıldı. Güçlü, sıcak eller uyluklarımın arkasını kavradı ve beni piyanonun üzerine kaldırdı. Biri kalçamda kaldı, iç çamaşırımı ıslatan ıslaklığı fırçalayana kadar yukarı ve aşağı kayd; diğeri göğsümü avuçlamak için üstümün ve sütyenimin altından çaldı.

"Lütfen." Aklım başımda olsaydı yarı soluk soluğa, yarı iniltili sesim utanç verici olurdu.

Ciğerlerime yeterince oksijen çekemiyordum. Başım hafifledi, bilincimin her bir zerresi merkezimde oluşan ısıya yöneldi.

"Ben de hiç yalvardığını duymayacağımı sanıyordum." Kai'nin ipeksi mırıltısı omurgam boyunca ilerledi ve bacaklarımın arasına düştü. Külotumu kenara itip başparmağını hassaslaşmış klitorisimin üzerinde gezdirirken boş bir acıyla titreşti.

Görüşüm bulanıklaştı.

Üstümü yukarı itip ağzını meme ucumun etrafına kapattığında ya da bir parmağını içimde beni ağlatacak kadar derine soktuğunda görmedim. Beni tüketirken, yalayıp emerken ve ben akıl almaz bir zevkle kıvrana kadar acımasız bir hassasiyetle benimle oynarken zaman tüm anlamını yitirdi.

Bu noktada neredeyse piyanonun üstünde yatıyordum ve içimdeki en hassas noktaya bastığında boğazımdan keskin bir çığlık koptu. Elim yanlılıkla açıkta duran fildişi tuşlara çarparak çırpındım.

Havaya yayılan uyumsuz notalar, inlemelerden, sızlanmalardan ve içime girip çıkan parmaklarının ıslak seslerinden oluşan mevcut, pis senfoni maskeliyordu.

Uyarılmışlığım kalçalarımın aşağıya ve Steinway'in lake kaplamasına damlıyordu. Duygudan başka bir şey değildim, hem çok fazla hem de yeterli olmayan bir ritmin içinde kaybolmuştum.

"İşte bu, aşkım." Gravel, Kai'nin yumuşak sözlerini sert bir emre dönüştürdü. "İyi bir kız ol ve benim için gel."

Hepsi bu kadardı.

Orgazmım alev almış benzin gibi içimi kavurdu. Daha yüksek, daha sıcak, Kai beni temizlerken orada yatmaktan, gevşek ve bitkin olmaktan başka bir şey yapamayacağım kadar tükenene kadar dalga dalga üzerime çöküyordu.

Kalçalarımı yumuşak bir şeyle -belki bir mendille- silerken ve giysilerimi nazikçe yerine çekerken içime baygın bir hoşnutluk yayıldı.

"Şükran Günü'nü kutlamanın bir yolu da bu," dedim uykulu bir sesle. "Macy'nin geçit töreninden çok daha iyi."

Yumuşak kahkahası tenimi örttü. "Teknik olarak bugün Şükran Günü Arifesi."

Kai piyanodan inmeme ve ayağa kalkmama yardım etti, ancak dizlerim o kadar güçsüzdü ki dengemi yeniden kazanmadan önce biraz yalpaladım.

Bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşatması ile şimdi arasında bir zamanda gözlüklerini tekrar takmıştı. Saçları ellerimden dolayı dağılmıştı ve yanaklarının tepelerinde renk lekeleri vardı ama yine de benden çok daha derli topluydu.

"Bugünün hangi gün olduğunu bilecek kadar zihin açıklığına sahipsen, bir sorun var demektir." Gözlerimi onun pantolonundan taşan uyarılmışlık hissine diktim. Boğazım kurudu ve midemde yeni bir sıcaklık dalgası yayıldı. "Uçağın yine ne zaman?"

İkinci tur için zamanımız var mı? Sorunun ardındaki gerçek anlam ikimizin de gözünden kaçmamıştı.

Gözleri karardı ve ardından acıklı bir gülümseme geldi. "Yarım saat içinde bir konferans görüşmem var. Tatilden önceki son görüşme. Görünüşe göre, herkes için uygun olan tek zaman bu."

Bir iş görüşmesi için seksi geri mi çeviriyordu?

Çok aşağılanmış görünmemeye çalıştım.

"Gelecek hafta daha fazla zamanımız olduğunda konuşuruz," dedi Kai. "Bu... yani, ben beklemiyordum..." Bocaladı, o kadar sevimli bir şekilde telaşlanmış görünüyordu ki kızgınlığımı tutamadım.

O haklıydı. Şükran Gün'ünden bir gün önce aramızdaki her neyse derinlemesine konuşmak için iyi bir zaman değildi. Tanrı aşkına, çalıştığım kulübün piyano odasında beni parmaklamıştı - insanlar ne olduğunu öğrenirse beni kışımın üstüne atacak ve kara listeye alacak olan aynı kulüp.

Orgazm sonrası kafam güzel değilken bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Dehşetin işaretleri geri döndü. Nasıl oluyordu da kendimi hep bu durumların içinde buluyordum?

Kötü kararlar vererek, diye bir ses kafamın içinde şarkı söyledi. Asla bir plan yapmayarak ve kendinizi olmak istemediğiniz yerlerde bularak.

Çürütme zahmetine girmedim. Denesem de yapamazdım.

"Mantıklı." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, aniden emin olmadığımı hissettim. Gerginliğimiz haftalar, hatta belki de aylar süren bir birikimin ardından olağanüstü bir şekilde patlamıştı ve şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydık. Sorun şuydu ki, temizlik konusunda her zaman berbattım. Kendimi nasıl kurtaracağıma dair hiçbir fikrim olmadan sürekli pisliğe bulaşıyordum.

Odayı ve kendimizi toparlamayı bitirdiğimizde Kai ve ben sessizliğe gömüldük. O da benim gibi ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, gerçi zihinsel olarak telefon görüşmesine hazırlanıyor da olabilir, diye düşündüm ekşiyerek.

Odadan ilk ben çıktım ama iki adım atmadan aniden durdum. Karnım birkaç santim düştü.

Koridorda biri vardı.

Uzun boylu, geniş ve son derece ürkütücü olan bu dev gibi adam, yüzü ifadesiz bir şekilde bana bakıyordu. Gözleri buz gibi, rahatsız edici bir maviydi, o kadar solgundu ki neredeyse renksizdi. Koyu renk saçları kısa kesilmişti ve kaşından çenesine kadar yüzünü çaprazlamasına kesen vahşi bir yara izi, yüzünü kusursuz iki parçaya ayırıyordu. Yara izi ve tüyler ürperten gözleri olmasaydı, bu elmacık kemikleriyle manken olarak çok para kazanabilirdi.

Bakışlarım daldı ve boynunu bir ip gibi saran kalın kırmızı yanıkları görünce içimde bir sarsıntı oldu. Bakışlarının düz soğukluğunun aksine, yanıklar benim incelemem altında öfkeyle çarpıyor gibiydi, sanki derisinden sıçrayıp beni boğmaya saniyeler uzaktaydılar.

Boğazımı cevap veren bir baskı sardı. O yara izleri için ne kadar acı çekmiş olmalı.

Gözleri buz gibi keskinleşmişti. Kaba bakışlarımdan dolayı beni azarlamasını bekledim ama etrafımdan dolaşıp köşede kaybolmadan önce Kai'ye başını salladı.

Karşılaşma yirmi saniyeden az sürmüştü ama bakışlarının buz gibi dokunuşu tenimi ürpertti.

"Kimdi o?" Her kimse, kesinlikle bir kulüp üyesiydi ve beni ve Kai'yi piyano odasından birlikte çıkarken görmüştü.

Kalbim panikle güm güm atıyordu.

"Vuk Markovic, daha çok Sırp olarak bilinir. İnsanların kendi adını kullanmasından hoşlanmaz." Kai ayrıntıya girmedi ama ses tonu bana hikâyede anlattığından daha fazlası olduğunu söylüyordu. "Onun için endişelenme. Bir şey söylemeyecektir. İçine kapanıktır."

Sadece akıl sağlığım için bile olsa ona inanmayı seçtim.

Merdivenlere doğru yürürken omzumun üzerinden baktım. Koridor boştu ama yine de ensemde gezinen ürpertiden kurtulamıyordum - biri sizi izlediğinde hissettiğiniz türden bir ürperti.

BÖLÜM 16

Kai

Şükran Günü hafta sonumu bir otelde, iş ve Isabella arasında gidip gelerek geçirdim. Özellikle de çalışmaya *çalışırken* Isabella'yı hayal ederek.

Milyarlarca dolarlık bir anlaşma söz konusuydu ve tek düşünebildiğim hayatıma girip onu paramparça eden kadındı.

Öpücük. Piyano odası. Hayatımın en iyi ve en kötü iki kararı.

Günler sonra şimdi bile zihnimde Isabella'nın elime boşalırken attığı çığlıklar yankılanıyordu. Sayısız senfoniye, orkestraya ve müzik dünyasının en iyi ve en parlak isimlerinin yer aldığı performanslara katılmışım ama hiçbir şarkı bu kadar tatlı gelmemiştii.

"Dikkatini bile vermiyorsun." Dante'nin sinirli sesi anıları, camın ipeği delip geçmesi gibi kesip geçti.

"Hmm?"

Bana doğru bıkkın bir bakış fırlattı. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, pislik.

En azından dinleyebilirsin. Bu toplantıyı bu yüzden yapmıyor muyuz?"

Öğle yemeğinde ofisinde bir beyin fırtınası ayarlamıştık. Birbirimizi istediğimiz kadar yumruklamakta özgür olduğumuz haftalık boks maçlarımız dışında, işle ilgili konularda sık sık birbirimize danışırdık. Çoğu zaman onun tavsiyelerini dinleyemiyordum, çünkü çözümleri yasa dışıydı, ama tarafsız bir üçüncü tarafa sahip olmak güzeldi.

"Hayır. Sadece senin neşeli ve iyimser kişiliğini özledim." Suyumu sahte bir kadeh kaldırıyla kaldırdım. "Günümü aydınlatıyorsun."

"Siktir git." Homurdandı ama ağzında bir gülümsemenin gölgesi oynaşıyordu. "Mishra hâlâ seninle görüşmeyi reddediyor mu?"

"Şimdilik öyle, ama pes edecek." Colin Whidby hâlâ hastanedeydi ama durumu stabil hale gelmişti. Atlatacaktı. Sorun, birkaç ay daha ayağa kalkamayacak olmasıydı. Ne kadar uzun süre beklersek, bir şeylerin ters gitme ihtimali o kadar artıyordu.

Ekibim ve ben DigiStream anlaşmasını yıl sonundan önce tamamlamak için gece gündüz çalışıyorduk, ancak bunun gerçekleşme olasılığı giderek azalıyordu. Diğer kurucu ortak Rohan Mishra, sözleşmedeki bazı maddeler konusunda ayak diriyor ve yüz yüze görüşmeyi reddediyordu. Bir yüz yüze görüşme, bir düzine telefon görüşmesine bedeldi.

Lanet olsun, Whidby. Kağıtları imzalayacak kadar burnunu kokainden uzak tutabilseydi, bu sorunu yaşamayacaktık. Eğer bu anlaşmayı batırıyordum, iş dünyasının alay konusu olurum. İtibarım zedelenirdi. Miras gitti.

Düşüncesi bile tenimi kaşındırdı.

Ve yine de, tehlikede olan şeye rağmen, odaklanamıyordum. Geçen hafta Valhalla'da olanlar, köklerini taze toprağa salan bir ağaç gibi zihnime yerleşmişti. Dikkatimi bölüyor, zihnimin yarısını zafere, diğer yarısını da geçen Çarşamba öğleden sonrasının bitmek bilmeyen tekrarlarına sürüklüyordu.

Gül ve vanilya kokusu. Isabella'nın teninin güzel kızarması. İnemelerinin arasına serpiştirilmiş adımın gırtlaktan gelen nefesi.

Isı tenimi diken diken etti.

"Eğer gerçekten sıkıştıysan, tanıdığım biri var," dedi Dante ve dikkatimi tekrar günümüze çekti. "Mishra'nın kısa sürede katlanmasını sağlayacak bilgileri bulabilir."

Tamam. Mishra. DigiStream. *Odaklan.* "Sakın bana Harper olduğunu söyleme," dedim yüzümü buruşturarak.

Harper Security'nin CEO'su Christian Harper, teknoloji ve güvenlikle ilgili her konuda Dante'nin başvurduğu kişiydi. Tanıdık ama Dante'yle daha yakındı, zamanında onun ilk müşterisiydi ve kara şapka yöntemleriyle çok daha rahattı. Ben kanunun doğru tarafında kalmayı tercih ediyordum. İtibarım lekesizdi ve öyle kalmaya niyetliydim.

Dante omuz silkti. "İşi halledebileceğini biliyorsun."

Başımı salladım. "Mishra'yı kendi başıma halledebilirim." Açıkçası, diğer adama imza attırmak için şantaj tenezzül etmem gerektiğini düşünmesi beni biraz aşağılamıştı.

Ben kaybetmedim. Aklıma bir şey koyduğumda kaybetmezdim. Öyle ya da böyle, DigiStream anlaşması gerçekleşecekti.

"Bu senin anlaşman," dedi Dante. "Ama sana bir çözüm sunmadığımı söyleme."

Bir kapı sesi bizi böldü, ardından kapının yumuşak bir gıcırtyla açıldığını duyduk.

Dante doğruldu. İçeri kimin girdiğini anlamak için dönmeme gerek yoktu; gözlerinin böyle parlamasına neden olan tek bir kişi vardı.

"Merhaba Vivian," dedim başımı yemeğimden kaldırmadan. Güldü. "Merhaba, Kai."

Dante'nin karısı masaya geldi ve yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. Son anda başını çevirdi, böylece ağzı onunkiyle buluştu. Vivian'ın yanakları kızardı ve ton balıklı ekmeğimin tadı birden dış çürütecek kadar tatlı geldi.

"Toplantım erken bitti, ben de öğle yemeği için sana sürpriz yapayım dedim," dedi nefes nefese. Masanın üzerine iki beyaz paket servis poşeti koydu ve Dante onun yanına bir sandalye çekerken bana özür dileyen bir bakış attı. "Randevun olduğunu fark etmemiştim. Geri gelebilirim."

"Gerek yok," diye araya girdi. "Toplantı sona erdi. Kai'nin bundan sonra başka bir randevusu var." Bana bir bakış fırlattı. "Çıkarken kapıyı kapatır mısın?"

Vivian kaşlarını çatı. "Kaba olma. Tabağına bak. Hâlâ yarısı dolu."

"Bunların hepsini yiyemez. Diyet yapıyor." Dante bana sert bir bakış attı. "Öyle değil mi?"

"Aslında bugün oldukça açım," diye mırıldandım. "Masa'dan gelen suşi asla ziyan edilmemeli, yine de Vivian'ın ne getirdiğini merak ediyorum. Harika kokuyor."

Eğer bakışlar öldürebilseydi, Dante'nin bakışı beni oracıkta yakardı. Ben de ona masum bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Boks ve çeviriden sonra onu kızdırmak en sevdiğim eğlenceydi. Vivian, "Moondust Diner'dan hamburger, patates kızartması ve shake," dedi. eşyaları çantalardan çıkardı. "Kal. Hepimize yetecek kadar var ve Monarch'tan beri konuşmadık."

Dante'nin uyarı hırıltısını duymamış gibi davrandım. Buluşma saatimizi çoktan ayarlamıştım. Vivian'ın cömert teklifini geri çevirmek kabalık olurdu.

misafirperverlik.

"Madem ısrar ediyorsun," dedim. "İyi bir hamburgere bayılırım."

Bunun bedelini daha sonra boks ringinde ödeyecektim ama endişelenmiyordum. Dante ve ben eşit seviyedeydik ve yüzündeki ifade için buna değerdı.

O kaşlarını çatarken Vivian'la sohbet ettik. Lüks bir etkinlik planlama şirketinin sahibiydi ve birçoğu ortak tanıdıkları olan çılgın istekler ve talepkar müşteriler hakkında pek çok hikayesi vardı.

Kibarca dinledim, gerektiğinde sorular sordum ve cevapladım, ancak aklımın aramızdaki belirli bir bağlantıya kaymasına engel olamadım.

Vivian ve Isabella çok iyi arkadaşlardı. Isabella geçen hafta olanlardan ona bahsetmiş miydi? Vivian bana karşı farklı davranmıyordu, bu yüzden Isabella'nın arkadaşlarına bir şey söylemediğini varsaydım.

Rahatlamalı mıydım yoksa alınmalı mıydım emin değildim.

Vivian Dante'ye, "Bu arada, bu gece geç saatlere kadar evde olmayacağım," dedi. "Kızlarla dışarı çıkıyorum. Isa'nın erkek yasağını delmeye çalışıyoruz."

Suyum yanlış boruya gitti. Dante'nin kaşları birbirine çarparken ben öksürüğe boğuldum.

"Erkek yasağı da neyin nesi?"

Vivian, "Eski sevgilisiyle yaşadığı tatsız bir deneyim yüzünden iki yıldır kimseyle çıkmıyor," diye açıkladı. "Bu suskunluğunu bozmanın zamanı geldi diye düşündük."

Kesinlikle olmaz. Onun kuraklık büyüü bozuldu. Benim tarafımdan.

Tepkim o kadar keskin, o kadar içgüdüsel ki ciğerlerimdeki nefesi kesmişti. Kanımda dolaşan karanlık, mantıksız sahiplenme duygusu ya da Isabella'nın üzerinde başka bir adamın elleri olduğu düşüncesinin gözümü kızıla boyaması için hiçbir referans çerçevem yoktu. Kıskanç bir insan değildim ve bir öpücük ve orgazm bir ilişki yaratmıyordu.

Ama önemli değildi. Isabella söz konusu olduğunda, önceki tüm adetlerim pencereden dışarı çıktı.

"Yasağı delmek mi istiyor, yoksa bu bir müdahale mi?" Telefonumu kontrol ettim, ses tonum kayıtsızdı ama Vivian'ın cevabını beklerken kaslarım gerildi.

"Eminim öyledir. Düğünümüzde bunu yapmak istediğini söyledi ama klasik Isa modasına uyarak çok fazla şampanya içti ve düğün gerçekleşmeden uyuyakaldı." Vivian güldü. "Her neyse, doğum günü yaklaşıyor, biz de onu dışarı çıkarmak için iyi bir zaman olacağını düşündük."

"Nereye gidiyorsun?" Rahatça sordum.

Dante'nin gözleri bana doğru kaydı. Onun lazer incelemesini görmezden geldim ve Vivian'a odaklandım.

"Verve. Şehir merkezinde yeni bir kulüp," dedi, kocasının giderek artan kuşkusundan habersizmiş gibi. "İsa açıldığından beri gitmekten bahsediyor."

"Laurent'ın yeri. Duymuştum." Laurent'lar imparatorluklarını restoranlar üzerine kurmuşlardı ama konukseverliğin diğer alanlarına da yayılıyorlardı. "Doğum gününün bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum."

"On dokuz Aralık. Size söyleyeceği gibi, tam bir Yay burcu," dedi Vivian gülümseyerek.

"Isabella'ya bu ani ilgi neden?" Dante sordu. "Sonunda annene o çok istediği gelini mi vermek istiyorsun?"

Ona ters ters baktım. Bazen tek yaptığı şeyin kaşlarını çatmak ve insanları yumruklamak olduğu günleri özlüyordum. Artık şakaları vardı.

"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. "Sık sık görüştüğüm bir tanıdığımı soruyorum. Bu sosyal bir nezakettir, belki biraz tazelemek istersiniz."

"Ah, elbette. Benim hatam." Dante'nin sırtışı biraz daha büyük olsaydı, yüzünden düşerdi. Piç kurusu gününü gün ediyordu. Burada kalıp Vivian'la baş başa geçirdiği zamanı bölmemin intikamını alıyordu şüphesiz.

Önemli değildi. İsteddiği kadar böbürlenebilirdi ama Isabella'yla ilgilendiğime dair hiçbir kanıtı yoktu. Verve'de ortaya çıkıp, bölgeci bir mağara adamı gibi onu potansiyel taliplerinden uzaklaştıracak değildim.

Bundan daha fazla gururum vardı.

BÖLÜM 17

Kai

Verve'e adımımı attığım anda içime bir sıcaklık, alkol ve gürültü dalgası çarptı.

Kendimi savunmam gerekirse, o gece kulübü ziyaret etmeyi gerçekten planlamamıştım. Gece kulüplerinin fazlasıyla sahip olduğu kalabalık mekânlardan, sarhoşluktan ve migrene neden olan remikslerden hoşlanmıyordum.

Ancak, bir Young Corporation yöneticisi ve dünyanın önde gelen moda ve yaşam tarzı dergisi *Mode de Vie*'nin yayıncısı olarak, şehrin gözde mekânlarının nabzını tutmak benim işimdi. Verve'ü bizzat deneyimlemeseydim durum tespiti yapmış olmazdım, değil mi?

Kalabalığın arasında ilerlerken en son hit şarkının derin basları kemiklerimi sızlattı. Nereye baksam gürültü ve insanlarla karşılaşıyordum; dar elbiseler giymiş kadınlar, daha dar kotlar giymiş erkekler, daha çok zinaya benzeyen danslar yapan çiftler. Henüz tanıdığım hiç kimsede Isab'a dair bir işaret yoktu.

Özellikle birini aradığımdan değil.

VIP salonuna giden yolu yarılamıştım ki kulüp müdavimlerinden biri bana çarptı ve neredeyse içkisini ayakkabılarıma döküyordu.

"Oops! Özür dilerim!" diye bağırды, gözleri sadece uyuşturucu, alkol ya da her ikisine birden atfedilebilecek bir şekilde parlıyordu. Boştaki eliyle kolumu kavradı ve bana baktı. "Çok tatlısın. Kız arkadaşın var mı?"

"Onun yerine kız arkadaşlarınızı bulmaya ne dersiniz?" Ben önerdim. Kendimi nazikçe onun elinden kurtardım ve onu bardaki arkadaşlarına doğru yönlendirdim (eski hayranımla aynı bekarlığa veda partisi kuşaklarını taktıkları için kolayca tanınabilirlerdi). Barmene işaret ettim. "Hanımefendi için bir şişe su lütfen."

Adam döndüğünde, kadın çoktan Armani marka bir takım elbiseli biriyle fotoğraf çekirmekle meşguldü.

Suyu içeceğinden şüpheliydim ama yine de orada bıraktım. Bir kulüpteki tek ayık kişi olmak, yabancılarla dolu bir odada bebek bakıcılığı yapmak gibiydi.

Kendime bir viski söyledim, tanıdık bir ses gürültüyü kestiğinde buraya gelme kararımın çoktan pişman olmuşum.

"Kai? Sen misin?"

Döndüm, bakışlarım parlak karamel saçlı ve mavi-gri gözlü esmer kıza odaklandı. Yüzüm bir gülümsemeye dönüştü.

"Alessandra, ne hoş bir sürpriz. Seni kulüplere gidecek bir tip olarak düşünmemiştim."

Dominic'in karısı gülümsememe kendi küçük gülümsemesiyle karşılık verdi. Objektif olarak, o güne kadar tanıdığım en güzel kadınlardan biriydi. Doksanlı yıllarda Brezilya'nın en büyük süper modellerinden biri olan annesinin daha genç bir versiyonu gibi görünüyordu. Ama görünüşüne ve Wall Street'in en zengin adamlarından biriyle evli olmasına rağmen, belki de bu yüzden, etrafında hep bir melankoli havası vardı.

Dominic benim arkadaşımdı, ama hatalarına karşı kör değildim. Bir kaya kadar romantikti.

"Değilim, ama Dom işle meşgul ve kız kıza bir gece geçirmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki..." Omuz silktili, gözlerinden kısa bir hüznün parıltısı geçti. "Evden çıkmanın iyi olacağını düşündüm. Tanrı biliyor ya, orada yeterince zaman geçiriyorum."

Kızlar gecesi. Midemde bir şüphe tohumu filizlendi ama ses tonumu olabildiğince rahat tuttum. "Açıklamak zorunda değilsin. Anlıyorum." Bir duraksamadan sonra, "Kiminle geldin?"

"Vivian ve arkadaşları. Geçen yılki sonbahar galasında tanıştık ve görüşmeye devam ettik. Bu akşam için bir planım olmadığını öğrenince beni onlarla dışarı çıkmaya davet etti." Alessandra başını asansöre doğru eğdi. "Bize katılmak ister misin? VIP salonunda bir masamız var."

Vivian ve arkadaşları. Yani Isabella.

Bu bilgi kanımda bir kibrit çaktı ama gözle görülür bir tepkiyi bastırdım. "Kız kıza bir geceyi bölmek istemem."

"İzinsiz girmeyeceksiniz. Gecenin bütün amacı karşı cinsle tanışmak. Evli olduğumuz için ben ve Vivian değil," diye düzeltti Alessandra. Alyansını parmağının etrafında döndürdü. "Ama Sloane ve Isabella bütün gece gelen teklifleri savuşturdular. Sloane savuşturuyor, Isabella ise kabul ediyordu." Güldü. "Şimdiye kadar buradaki bekâr erkeklerin yarısıyla dans etmiş olmalı."

Göğsümde karanlık ve istenmeyen bir şey alevlendi.

"Ne kadar güzel," dedim, sesim kısıktı. Ona dokunan her bir pisliğin ismini isteme dürtüsüne karşı kolay bir gülümsemeyi zorladım. Normal bir insan olsaydım düşüncelerimin bu kadar vahşileşmesi beni dehşete düşürürdü ama Isabella'yı gördüğüm andan beri normal değildim.

Zengin, kremsi bir kahkaha patlaması havaya yayıldı ve konsantrasyonumu bozdu.

Bir parça kızgınlıkla başımı kaldırdım. Kabaca bölünmeden önce Savaş Sanatı çevirimde iyi bir ilerleme kaydetmiştim.

Barı taradım, gözlerim daha önce hiç görmediğim bir kişiye takıldı. Mor-siyah saçları, bronzlaşmış teni, inanılmaz kıvrımları Valhalla'nın imzası haline gelmiş siyah personel üniformasının içine dökülmüştü. Kulaklarında gümüş küpeler parlıyordu ve bir tutam saçını gözünden uzaklaştırmak için elini kaldırdığında bileğinin iç kısmındaki dövmenin koyu renkli kıvrımlarını fark ettim.

İş arkadaşı bir şey söyledi ve içinden bir kahkaha daha patladı. Öyle olmasaydı bile kahkahanın sahibinin o olduğunu bilirdim. Aynı vahşi, sınır tanımayan enerjiyi yayıyordu.

Elleriyle konuşuyordu, yüzü hareketliydi. Ne söylediğini ya da neden baktığımı bilmiyordum ama ne zaman başka tarafa bakmaya çalışsam, varlığı gri gökyüzündeki bir gökkuşağı gibi dikkatimi çekiyordu.

İçimden bir huzursuzluk fısıltısı geçti.

Her kimse, onunla tek bir kelime bile konuşmadan başıma bela olacağını anlamıştım.

"Kai?" Alessandra'nın sesi beni kulübe geri döndürdü.

Anıyı göz kırparak uzaklaştırdım ve rahat bir gülümseme takındım. *Odaklan.* "Ama sanırım yine de size katılacağım. Akşamı yabancılarla geçirmektense arkadaşlarla geçirmeyi tercih ederim."

"Mükemmel." Gülümsememe karşılık verdi. "Vivian seni gördüğüne çok sevinecek."

Asansörle üçüncü kata çıkarken havadan sudan konuşuyorduk, ama ben sadece dikkatimin yarısını veriyordum.

Şükran Günü arifesinden beri Isabella'ya ulaşamamıştım. Birincisi, işim başımdan aşkındı ve ikincisi, düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Mantıklı tarafım her şeyi olduğu gibi bırakmamda ısrar etti. Onu daha fazla takip etmenin hiçbir yararı olmayacaktı, özellikle de yönetim kurulu her hareketimi izlerken. CEO oylamasından önce bir skandalı göze alamazdım ve Isabella ile ilgili her şey - uygunsuz konuşma konularından, kurduğum her savunmayı bir gülümsemeden başka bir şey yapmadan geçme yeteneğine kadar

-Skandal çılgılığı attı. Ancak *mantıksız* tarafım hiç umursamadı.

Hayatımda ilk kez mantıksız tarafım kazanıyordu.

Alessandra ve ben VIP salonuna girdiğimizde, gözlerim otomatik olarak tanıdık bir çift gamze ve siyah saç için odayı taradı.

Hiçbir şey.

Vivian ve Sloane köşedeki masada oturuyorlardı ama Isabella ortalıkta görünmüyordu.

Tuvalette ya da başka bir içki alıyor olabilir... ya da kulübün başka bir yerinde biriyle dans ediyor olabilir.

Yeşil kanıma zehir gibi yayıldı.

Hayatımda hiç kimseyi kıskanmamıştım. Kıskanmama da gerek yoktu; her zaman odadaki en hızlı, en zeki, en başarılı kişi ben olmuştum. Rekabete neredeyse hiç dikkat etmedim çünkü ortada bir rekabet *yoktu*.

Ama o anda, varsayımsal bir kişiyi o kadar kıskanıyordum ki nefes alamıyordum.

Masaya yaklaşırken taşan duygularımı nötr bir ifadeye dönüştürmeye çalıştım. Başarabildiğimden emin değildim; bir orman yangınından yükselen duman gibi çok yoğun ve tüketkendi.

"Umarım sakıncası yoktur ama bir misafir getirdim." Alessandra, beni görünce kaşları havaya kalkan Vivian'ın yanındaki koltuğa oturdu. "Kai'yi aşağıda gördüm ve ne kadar çok olursa o kadar iyi olur diye düşündüm."

"Araştırma için buradayım," diyerek Vivian'ın sorusunu önledim. "*Mode de Vie*, Manhattan gece hayatıyla ilgili bir makalede Verve'e yer veriyor."

Kendime not: Mode de Vie'nin eğlence editörüne Manhattan gece hayatı hakkında bir makale yayınlamasını ve Verve'den bahsetmesini söyleyin.

"Anlıyorum." Yüzünde bir eğlence belirdi. "Şey, Ále'nin dediği gibi, ne kadar çok, o kadar iyi. Umarım makaleniz için güzel bilgiler bulursunuz."

"Araştırmayı kendin mi yapıyorsun?" Sloane arkasına yaslandı ve soğuk, şüpheli gözlerle beni değerlendirdi. Alessandra ve Vivian bir gece için

giyinmişlerdi.

Ama Sloane'un sıkı topuzu ve geniş paçalı pantolon takımı doğrudan ofisten gelmiş gibi görünüyordu. "Bu, bölüm başkanları için değil, kідemsiz yazarlar için ayrılmış bir şey değil mi?"

"İlgilendiğim projelerde uygulamalı bir yaklaşımı tercih ederim." "Şehir gece hayatıyla ilgili olanlar gibi."

Gülümsemem gerginleşti. "Evet."

"İlginç." İkinci bir sorgulamaya hazırlanıyor gibi görünüyordu ama neyse ki beni daha fazla sorguya çekmeden yakındaki bir masadan gelen kahkaha sesi dikkatini çekti. Gözlerini sağa çevirdi ve yüz ifadesi o kadar çabuk buz kesti ki iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. "Şaka yapıyor olmalısın."

Bakışlarını takip ederek karşımızdaki kabinde uzanan gruba baktım. Bu grup ünlülerin çocuklarından, çılgın sosyete çocuklarından ve içlerinden biri son gelenler için koltuğundan kabaca kaldırılan birkaç asalaktan oluşuyordu.

Sırtı bana dönüktü ama dövmeleleri nerede olsa tanırdım. Pazusuna rakip bir ailenin armasını yaptıran tek bir kişi vardı.

Xavier Castillo, Kolombiya'nın en zengin bira patronunun en küçük oğlu.

Sloane hışımla masasına doğru yürüdü. Döndü, kadının bariz hoşnutsuzluğuna rağmen yüzünde bir sırıtiş belirdi. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama kadının el hareketleri ve adamın saygısız ifadesine bakılırsa bir cinayete tanık olmama dakikalar kalmıştı.

Alessandra'nın kaşları çatıldı. "Xavier mi o? İbiza'da olduğunu sanıyordum."

Onu şehirde gördüğüme ben de en az onun kadar şaşırmıştım. Genellikle günlerini bir yatta, mankenler ve diğer hedonist varislerle çevrili bir şekilde geçirirdi. Babası şirketini sıfırdan inşa etmişti ama Xavier'in hırsı sıfırın güneyinde bir yerlerde geziniyordu.

"Birkaç hafta önce New York'a taşındı. Sloane'un en yeni müşterisi." Sloane parmağını göğsüne götürdüğünde Vivian yüzünü buruşturdu, gözleri taşı delemek kadar keskindi. Xavier esnedi, görünüşe göre etkilenmemişti. "Bazı büyüme sancıları yaşıyorlar."

Sloane bir başka kısa konuşmadan sonra çıkışa doğru yürüdü. Masamızın önünden geçerken suratsızca, "Hemen döneceğim," dedi. Xavier onu takip etti, aynı anda hem sıkılmış hem de eğlenmiş görünmeyi başarıyordu.

Bana başıyla selam verdi ve Vivian ile Alessandra'ya göz kırptı; Alessandra da onların gidişini alaycı bir gülümsemeyle izledi.

"Ve sonra üç tane oldu," dedi. "Kızlar gecesi buraya kadarmış."

"Lafı açılmışken, Isabella nerede?" Gayri ihtiyari sordum. Sloane'un müşteri sorunları her ne kadar büyüleyici olsa da, Isabella'nın Xavier'le ya da Xavier'e ne yaptığı hakkında spekülasyon yapmak umurumda değildi, yine de onu bir stiletto ile bıçaklamasına izin vermezdim.

"İkinci katta." Vivian içkisinden ağırbaşlı bir yudum aldı. "*Muhteşem bir* adam onu dansa kaldırdı ve biz de onları yalnız bırakmak istedik, bu yüzden onu takip etmedik. Ne kadar güzeldi, değil mi Ale? Biraz Asher Donovan'a benziyordu."

Alessandra'nın kaşları daha da çatıldı. "*O kadar da* güzel değildi..."

Vivian ona sertçe baktı. Kadınların paylaştığı o tuhaf sessiz iletişim gerçekleşmiş olmalıydı, çünkü Alessandra'nın yüzü kısa sürede gevşedi. Gözleri bana doğru kaydı. "Ama evet, sanırım oldukça yakışıklıydı. Isabella kesinlikle öyle düşünüyordu."

Dişlerim o kadar sert sıkıldı ki canım yandı. "Bir yabancıyla gitmesine izin mi verdin? En son ne zaman kontrol etti? Şu anda ona *uyuşturucu veriyor* olabilir."

Haberleri okumadılar mı? Suç oranı artmıştı. Her hafta yeni tecavüz ilacı çeşitleri sokaklara düşüyordu. Onlar Isabella'nın arkadaşlarıydı! Ona göz kulak olmaları gerekirdi, yoldan geçen her Asher Donovan'a benzeyeni ona kakalamak değil.

Donovan o kadar yakışıklı bile değildi, Tanrı aşkına.

"O bir yetişkin. Kendi kararlarını verebilir," dedi Vivian sakince. "İsa kendi başının çaresine bakabilecek kadar akıllı. Ayrıca, bu gecenin amacı ona tek gecelik bir ilişki bulmaktı."

"Ya da daha fazlası," diye ekledi

Alessandra. Vivian'ın gözleri parladı.

"Ya da daha fazlası."

İkisi de durumun ciddiyetini kavramış görünmüyordu.

Kızgınlık göğsüme yayıldı ve derimin altında fokurdayan huzursuzluğu besledi. "Affedersiniz." O kadar ani bir şekilde ayağa kalktım ki az kalsın önümden geçen şişe servisinin tepsisindeki bardakları deviriyordum. "İkinizi de görmek çok güzeldi ama kulübe bir göz atmam gerekiyor. Araştırma için."

"Elbette." Vivian'ın gülümsemesi genişledi. "Makalenizde iyi şanslar."

Onları salonda bıraktım, Vivian tuhaf bir şekilde kendini beğenmiş görünürken Alessandra sadece şaşkın görünüyordu.

Asansörü bekleyemeyecek kadar sabırsızdım, bu yüzden ikinci kata çıkan merdivenleri kullandım. Aşağı inerken telefonum Dominic'ten gelen bir aramayla çaldı; zamanlaması ilginç olsa da görmezden geldim. Hiç bu kadar geç saatte aramazdı ve

ofiste olması gerekiyordu. Dominic çalışma modundayken sayılar dışında hiçbir şeye dikkat etmezdi.

Ama gece yarısı beni neden aramış olabileceğine dair tüm düşünceler hedefime ulaştığımda eriyip gitti. Geniş VIP salonunun aksine, ikinci kat sarhoş yirmili ve otuzlu yaşlardaki insanlarla doluydu. Odada Reggaeton bangır bangır çalıyordu ve havadan seks, alkol ve ter damlıyordu.

Kulübün ne kadar dolu olduğu düşünülürken Isabella'yı bu kadar çabuk bulmak tüm olasılıklara meydan okuyordu. Ama kafamı çevirdim ve işte oradaydı. Yüzlerce kişilik bir kalabalığın içinde bile, yabani otlarla dolu bir tarladaki ayçiçeği gibi göze çarpıyordu.

Yüzü kızarmış, gözleri parlıyor, yanakları sınırsız bir gülümsemeyle çukurlaşmıştı. Saçları gevşek dalgalar halinde sırtından aşağıya dökülüyordu ve içimde o kuzguni ve menekşe rengi ipeği avuçlarıma içine alma isteği yanıp tutuşuyordu. Bir çekişte benim olacaktı, ağzı alınmak için olgunlaşmıştı, boynu dişlerim ve dilim için çıplaktı.

Sertleştin, zihnim eğlendirmekle ilgisi olmayan fantezilerle canlandı. Daha az arzu edilen dürtülerimi yıllar boyunca kusursuz kutulara kilitlemiştim, ama ona bir bakışla bu kilitler alevler içindeki parşömen gibi dağıldı.

Isabella'nın kahkahası müziği aşıp kulaklarıma kadar geldi. Önündeki adama bakmak için başını kaldırdı. Kahverengi saçlar, üzerine tam oturmayan bir gömlek, bir politikacı ya da araba satıcısının profesyonelce beyazlatılmış dişleri. *Güzelmiş, kıçımın kenarı.* Tam bir dangalağa benziyordu.

Arzum kıskançlığın keskin kenarına dönüştü. Bir kolunu beline dolayıp kulağına bir şeyler fısıldadığında, yangından bir kıvılcım uzakta parlıyordu.

Isabella bakışlarıma sıcaklığını hissetmiş olmalıydı çünkü cevap vermek yerine başını bana doğru çevirdi. Bakışlarımız çarpıştı, onunki şaşkınlıkla parlıyordu, benimki ise şüphesiz çok yakından incelemeyi tercih etmediğim duygularla karanlıktı.

Gülümsemesi soldu ve odanın öbür ucundan nefesinin kesildiğini duydum.

Bu imkansız olmalıydı, ama ona o kadar uyum sağlamıştım ki, insanlarla dolu bir kulüpte en küçük hareketini bile ayırt edebiliyordum.

Araba Satıcısı ona yine bir şeyler söyledi. Bakışmamızı kesti, ama ayaklarım çoktan hareket etmiş, beni zemine ve onun yanına taşımıştı.

"İşte buradasın, sevgilim." Elimi Isabella'nın sırtına, göt herifin hâlâ beline dolanmış olan kolunun tam üstüne koydum. Kibar gülümsemem kanıma karışan sahiplenme duygusunu maskeliyordu. "Bana yeni bir arkadaş edindiğini söylememiştin."

Adamın gözleri kısıldı. Kolunu Isabella'nın üzerinden çekmedi. "Sen de kimsin be?"

"Önümüzdeki on saniye içinde gitmezsen zaten acınası olan yüzünü yeniden düzenleyecek biri," dedim hoş bir şekilde. "Çakma Patek Philippe'iniz saati doğru söyleyemiyorsa, bu tam şu an olabilir."

On saniye cömert bir süreydi. Onu gördüğüm anda yumruğumu çenesine indirmek istemişim.

Yüzünde kırmızı lekeler oluştu. "Siktir git. I-"

Gülümsemem keskinleşince adam sessizliğe gömüldü. Ring dışında şiddetten hoşlanmıyordum ama dişlerini seve seve söküp ona yedirirdim.

Nabzım kanlı bir beklentiyle kükredi.

Yüzüme çizilmiş niyetleri okumuş olmalı ki hızla kolunu indirdi, bir bahane mırıldandı ve koşarak uzaklaştı.

"Bu da neydi böyle?" Isabella sordu. Elim silkti ve bana ters ters baktı. "Randevumu kaçırdın!"

Çenemde bir kas kasıldı. "Onunla gelmediysen bu bir randevu değil."

Valhalla'dan birinin bizi görebileceği aklıma geldi ama akranlarım böyle yerlere pek sık gitmezdi. Görseler bile VIP salonunda olurlardı, genel dans pistinde değil. Ama dürüst olmak gerekirse, umursamayacak kadar öfkeliydim. Tüm yönetim kurulu yanımızda duruyor olabilirdi ve ben hala Isabella'ya odaklanmış olurdum.

Çenesini yukarı doğru eğdi. "Eğer onunla *gidersem* öyle."

"Onu korkutup kaçırmak için tek gereken buysa, seni hak etmiyor demektir," dedim soğukkanlılıkla. "Eğer onunla gitseydin, karyola olmadan kirli bir şilte üzerinde iki dakika boyunca kesinlikle tatmin edici olmayan bir zinaya katlanmak zorunda kalacaktın, bu yüzden bana teşekkür etmelisin. Nasıl kaçıp gittiğine bakılırsa, geceni değerli kılmak şöyle dursun, basit bir çocuk şarkısını bile alkışlayacak kadar ritim bulabileceğinden şüpheliyim."

Isabella'nın çenesi çözüldü. Kahkahalara boğulmadan önce uzun bir süre bana baktı. "Vay be. Zina mı? Kim böyle konuşur ki?"

"Yanılıyor muyum?"

"Bilemem. Dediğim gibi, nasıl olduğunu teyit edemedim onu korkutup kaçırdın-" Kolumu beline dolayıp onu kendime çektiğimde cümlesi bir solukta kesildi.

"Sence onunla geçirdiğin zaman hoşuna gider miydi Isabella?" Yumuşakça sordum. "Parmaklarımı o küçük tatlı amına gömdüğümde benim için yaptığın gibi onun için çılgılık atar mıydın? Elimi serbest kalmanla sırlıslık olana kadar sürdüğünde? Çılgılıklarını hâlâ duyabiliyorum aşkım. Her günün her lanet saniyesinde."

Yanaklarını koyu bir kızarıklık kapladı ve az önceki neşesini bastırdı. Gözleri, benim sağduyuma zarar veren ateşle eşleşen bir ateşle parlıyordu. "Dur."

"Neyi durdurayım?" Boştaki elim belinden sırtının alt kısmına doğru kaydı.

Teninin sıcaklığı avuç içime işliyor, beni dağlıyordu.

"Böyle şeyler söylemeyi bırak."

Gürültü nefes nefese söylediği sözleri bastırmalıydı ama onu sanki boş bir odadaymışız gibi net bir şekilde duydum.

Parmak uçlarımla sırtının çıplak bölgesini sıyırdığımda boğazı bir yutkunmayla büküldü. Elbisesi belinin hemen üstüne kadar iniyordu ve teni dokunuşumun altında ipek gibi kayıyordu.

"Ne gibi şeyler? Gerçekler mi?" Başımı eğdim, ağzım kulağının kabuğuna değdi. "Pişman olduğum bir şey varsa, o da piyano odasında başladığımız işi bitirmeden çekip gitmektir."

Eğer öyle olsaydı, belki de onun anısı geçen hafta bana bu kadar işkence etmezdi. Belki de onun aklına gelebilecek tek erkek olduğum için kendimi onun derinliklerine kazımak için duyduğum bu vahşi, pençeleyen ihtiyacı tatmin ederdi.

Tanrı aşkına, kitaplarımla geçireceğim bir akşamı bir gece kulübü için terk etmiştim. Eğer bu geri dönüşü olmayan bir sarmala girdiğimin işareti değilse, hiçbir şey değildi.

İçinden bir ürperti geçti. Dudaklarım kulak memesine kadar inip ısırıldığında başı geriye düştü. "Kai..."

İsmimin Isabella'nın dudaklarında çıkardığı nefesli ses, kontrolümü kaybetmeme neden oldu.

Şehvet içime doldu, mantığın ve rasyonalitenin her parçasını bir kenara itti.

Hayatta çok az şey kesindi ama şunu biliyordum: Eğer yakında ona sahip olamazsam ve o da beni benim onu istediğim kadar umutsuzca istemezse, ölürdüm.

"Yukarı çık ve arkadaşlarına gideceğini söyle." Elimi ensesinde dolaştırdım, sesim o kadar kısık ve karanlıktı ki tanımakta zorlandım. "Beş dakikan var tatlım, yoksa her zaman sandığın gibi bir centilmen olmadığımı ilk elden öğreneceksin."

BÖLÜM 18

Isabella

Erken ayrıldığım için arkadaşlarıma nasıl bir mazeret uydurduğumu hatırlamıyordum. Kai'yle birlikte gece yarısını geçe, kalbim boğazımda, vücudum sinirden gümbür gümbür atarken buraya nasıl geldiğimi de pek hatırlamıyordum.

Berber dükkanları sahte şampuan şişelerinde alkol servis etse ve ek iş olarak mankenlik yapabilecek gibi görünen DJ'ler çalıştırsa, berber dükkanına benzeyen bir bar olan Barber'deydik.

Verve'deki kaosun aksine, burası ayrıcalıklı olduğunu haykırıyordu. İşlemeli giriş bileklikleri, şehvetli müzik, buranın varlığından haberdar olan şanslı azınlığın parfümleriyle kokan hava. Kulüpten sadece birkaç blok ötedeydik ama sanki başka bir dünyadaydık.

Kai ve ben ana katı VIP alanından ayıran kadife perdeden geçerken beklentiler derimin altında dalgalanıyordu. Benden bir karış daha uzun olmasına rağmen adımlarımız mükemmel bir ritim tutturmuştu. Arada bir gömleğinin kolu tenime değiyor ya da saçlarım onun kolunu gıdıklıyordu. İkimiz de gözle görülür bir tepki vermiyorduk ama her küçük dokunuş etrafımızda zaten kaynayan gerilime damlıyordu.

Beş dakikan var tatlım, yoksa düşündüğün gibi bir beyefendi olmadığımı ilk elden öğreneceksin.

Bacaklarımın arasında bir baskı hissediyordum. Geçen haftadan sonra, Kai'nin pek çok centilmenlik dışı şey yapabileceğinden hiç şüphem yoktu. Bu olasılığın beni ne kadar tahrik ettiğini hem seviyor hem de nefret ediyordum.

Perde arkamızdan kapanıp bizi başka bir berber dükkânına benzeyen bir odada kozaladığında beklentim tepeden tırnağa karıncalanmaya dönüştü. Siyah-beyaz kareli fayanslar zemini kaplıyordu ve siyah minderli döner koltuklar kişisel bar istasyonlarını sabitliyordu. İstasyonlarda fırçalar, saç kurutma makineleri ve jöleler yerine bardaklar, garnitürler ve alkol bulunuyordu.

Oda tuhaf bir şekilde boştu, ama Kai bir istasyona doğru yürüyüp aynaya vurduğunda kalbim şaşkınlıkla sarsıldı. Ayna kayarak açıldı ve papyonlu bir barmen ortaya çıktı. Kai'ye iki şişe uzattı ve ayna tekrar kapandı.

Kurgunun inanılmaz derecede havalı mı yoksa rahatsız edici derecede ürkütücü mü olduğuna karar veremedim.

Kai'nin bakışları yüzümde gördüğü şeyle eğlenerek parladı. Şişelerden birini bana uzattı, ben de tek kelime etmeden kabul ettim.

Verve'den ayrıldığımızdan beri birbirimizle konuşmamıştık ama sessizlik arzumu soğutmak yerine daha da artırmıştı. Dikkatimi dağıtacak bir konuşma olmayınca zihnim bir düzine yöne savruldu: Bushwick'te ilk kez öpüştüğümüz bodrum katına; bana hayatımın en iyi orgazmlarından birini yaşattığı Valhalla'daki piyano odasına; ve onun ortaya çıkışının nabzımı itiraf etmek istediğimden daha fazla yükselttiği Verve'deki dans pistine.

Başımı geriye atıp içkimi yudumlarken gözlerimi onunkilerden ayırmadım. Kai'nin ifadesinden tembel bir ilgi sızıyordu ama bakışları ateşe çok yakın duruyormuşum gibi yanıyordu.

"Verve'de ne yapıyordun?" Sonunda konuştum, merakım aramızdaki hassas dengeyi bozma korkumun önüne geçmişti. "Bana pek kulüp tipi gibi gelmedin."

Vivian makale araştırması hakkında bir şeyler söylemişti ama buna bir an bile inanmamıştım. Milyarlarca dolarlık şirketlerin başkanları etrafta dolaşıp angarya işler yapmazdı.

Kai o karanlık, bilgili gözleriyle beni izledi. "Cevabını zaten bildiğin sorular sorma Isabella."

Tenimin üzerinde bir ürperti dolaştı. Tanrım, adım söyleyiş biçimi ahlaksızcaydı, gölgeli köşelerde öpücükler çalan hınzır bir aşık gibiydi. Pürüzsüz ipek, koyu kadife üzerine katmanlanmış. Aldatıcı derecede düzgün ama baş döndürücü derecede şehvetli.

Ona durmasını söylemişim ama aslında sesine, dokunuşuna, onunla ilgili her şeye bağımlıydım. Ve bana bakışı, kontrolden çıkan tek kişinin ben olmadığımı düşündürüyordu.

"Buraya gel." Yumuşak komut omurgamdan aşağı kayıyordu.

Beynim itiraz edemedi ayaklarım hareket etti. Bir adım, iki adım, üç adım, ta ki bedenlerimiz neredeyse birbirine değene kadar. Vücut ısı tenimi yaladı ve direncimin sınırlarını yaktı.

"Bunu yapmamalıyız," diye nefes aldım. "Bu Valhalla'nın kurallarına aykırı."

Kendime söyleyip durduğum şey buydu. Kurala, bir gemi kazasından kurtulan bir kazazedenin dalgaların sürüklediği bir odun parçasına sarıldığı gibi sarıldım. Bu benim cankurtaran halatımdı, beni arzularımın vahşi dalgaları altında boğulmaktan alıkoyan tek şeydi. Ama gelgitin çekimi çok büyüktü ve şimdiden kollarımın yorulduğunu hissedebiliyordum. Bir akıntı daha olursa, gidiciydim.

"Biliyorum," dedi Kai, sanki Central Park'ta geziniyormuşuz gibi sakince. "Kurallar umurumda bile değil."

Kalp atışlarım hızlandı. "Bu senin yapacağın bir şey değil." Kelimeler o kadar hızlı çıktı ki neredeyse birbirine karışacaktı ama durursam boğulacağımdan korkarak konuşmaya devam ettim. "Kurallara dininmiş gibi taptığını sanıyordum. İngiliz eğitimi böyle, değil mi? Bahse girerim Oxbridge bu tür şeyler söz konusu olduğunda oldukça katıdır. Sen-"

"Isabella."

Boğazımdan zorla bir yudum aldım. "Evet?"

"Kapa çeneni ve seni öpmeme izin ver."

Ve bir akıntı vardı.

Düşünecek zamanım yoktu. Bir dakika önce ayaktaydım; bir dakika sonra Kai ağzını ağzıma yapıştırdı ve kemiklerim o kadar utanç verici bir hızla eridi ki beni tutmasaydı yere eriyip düşecektim.

Brooklyn'deki öpüşmemiz tatlı, geçici bir sürpriz olmuştu. Bu seferki kasıtlıydı, öylesine acıtıcı, hedefe yönelik bir hassasiyetle sunulmuştu ki, tüm savunmalarımı bir çırpıda yok etti.

Havamı yumruklayan eli. Ağzının şehvetli sertliği. Baş döndürücü sıcaklığı ve kokusu.

Her zayıflığım yağmalandı ve okşanarak boyun eğdirildi.

Başım hafifledi ve Kai bizi bir sandalyeye oturtmak için manevra yaptığında direnmedim. Bir yanım boş odaya rağmen hâlâ halka açık bir yerde olduğumuzu ve her an birinin içeri girebileceğini söylüyordu ama Kai saçlarımı böyle yumruklayıp alt dudağımı çekiştirirken bu pek de önemli görünmüyordu.

Her ürperti bir sonrakinin içinde eridi, ta ki ben uzun, kesintisiz bir zevk ürpertiyle sarsılana kadar.

Sonra geri çekildi ve kendimi onun kucağında bulmadan önce sığ bir nefes aldım. O pozisyona nasıl geldiğimizi bilmiyordum ama şikayet etmiyordum. Ağzı boynumun kenarından aşağıya doğru ateşli bir yol çizerken ve uyarılmışlığı sırtıma aynı hızda bastırarak ciğerlerimdeki oksijeni tekrar dışarı çıkarırken değil.

Ufukta bir serap gibi parıldayan orgazmı kovalayarak ona yaslandım. Dokunmak için yeterince yakın, ama sahiplenmek için çok uzak.

"Bacaklarını benim için aç, aşkım." Kai'nin mırıltısı damarlarıma bal damlattı. *Tanrım, şu aksan.*

Buna mecburdum. Elleri sıırılsıklam tangama ulaşana kadar uyluğumun iç kısmında tembelce ilerlerken bacaklarımın arasında basınç oluştu. İhtiyacımın gücü boğazımdan alçak, utanç verici bir inilti çıkardı. Bana daha yeni dokunmuştu ve ben şimdiden berbat bir haldeydim.

"Aynen böyle." Diğer eliyle omuzlarımdaki askıları çekiştirdi ve elbisemi yavaşça aşağı çekti. Sütyen takmıyordum ve sıkı, hassaslaşmış meme uçlarıma değen her hava, merkezime cevap niteliğinde bir sarsıntı gönderiyordu. Daha fazla sürtünme için çaresizce kıpırdandım ama pozisyonumda yeterince kaldıraç alamadım. "Ne kadar ıslak olduğunu hissetmeme izin ver."

İç çamaşırlarımı kenara itti.

"Kai." İki parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi. Acı veren tatlı gerginlikle alnımda boncuk boncuk terler oluştu. "Yapamayız..." Göğsümü avuçlayıp sıkıttığında cümlem buharlaştı. Parmakları daha derine inerken başparmağını meme ucuma sürttü.

Şehvet ve ihtiyat egemenlik için savaşıırken bile başım geriye düştü. Bizi barın geri kalanından kadife bir perde dışında hiçbir şey ayırmıyordu. Birinin Kai'nin kucağında yarı çıplak oturduğumu, elbisemi belime kadar ittiğimi, bacaklarımı açtığımı ve beni bir oyuncak gibi oynarken tenimin kızardığını görmesi için perdeyi kenara itmesi yeterliydi.

"Birileri duyacak." Parmaklarını kabzasına kadar gömüp başparmağını şişmiş klitorisime bastırdığında aşağılayıcı bir inilti havayı pençeledi.

Derimin altında küçük havai fişek patlamaları oldu. Alçak, ritmik bas havayı doyuruyordu ama kalbim o kadar yüksek atıyordu ki adanın öbür ucundan insanların duyabileceğinden emindim.

"Hayır, yapmayacaklar." Kai'nin sesi çıldırtıcı derecede sakindi, sanki yarı kamusal alanda beni parmaklamak yerine akademik bir metni inceliyormuş gibiydi. "Nedenini bilmek ister misin?"

Başımı salladım. Dişlerim alt dudağıma öyle bir kuvvetle saplandı ki bakırın tadı dilimden taşı.

"Çünkü boşalmayacaksın," dedi usulca. Uyarı vurgusuyla göğüs ucumu sertçe çimdikledi. İkiz zevk ve acı çizgileri boğazımdan bir inilti daha çıkmasına neden oldu. Uyluklarımdan aşağıya ve onun pahalı, mükemmel ütülenmiş pantolonuna uyarılma damladı. "Halka açık bir yerde olduğumuzu düşünürsek, bu son derece uygunsuz olurdu."

Kadife perde hışırdadı. Bir yabancı'nın kahkahası oturduğumuz yere tehlikeli bir şekilde yaklaştı ama umursamadım.

Tüm vücudum ihtiyaçla titriyordu. Sadece Kai'nin verebileceği bir şey için aç ve boştum.

Fiziksel olanın ötesine geçti. Daha önce başka erkeklerle seks yapmıştım ama hiç böyle *istememiştim*. Sanki yakında onu içime almazsam ölecekmişim gibi. "Lütfen." Kelimeyi kırık bir inilti şeklinde söylediğimde Başparmağımı klitorisimin üzerine koydum.

Yavaş. Sert. İşkencesi tamamen enfes.

Onunla yüzleşmek için dönmeye çalıştım ama bir kolunu belime doladı ve beni olduğum yere hapsetti.

"Arkanı dönebilirsin demedim." Ağzı boynuma geri döndü. Her tüy kadar hafif öpüşte kelimeler tenime kazınıyor.

Nefesim kesildi. "İnsanlar her zaman senin dediklerini mi yapar?" Omzumun kıvrımına karşı gülümsediğini hissettim. "Evet."

Basit bir cevap bu kadar ateşli olmamalıydı, ama lanet olsun, öyleydi. Ve beklemekten yorulmuştum.

Sonunda kolunu belimden çekecek kadar güç topladım. Bana izin verdi; deneseydi onu alt edebileceğimi düşünecek kadar saf değildim.

Yumuşak bir dönüşle kucığına oturdum. Çıplak göğüslerim gömleğinin yumuşak beyaz pamuğuna değiyordu.

Kai'nin nefes alış veriş düzenli, yüz ifadesi sakindi ama gözleri bizi tamamen tüketmekle tehdit edecek kadar yoğun bir şekilde parlıyordu.

O kadar da etkilenmemiş.

Bu bilgi bana ilerlemem için güven verdi. "Komik. Ben de insanların söylediklerini yapmasına alışkınım."

Bakışlarından eğlence akıyordu. "Bana bir şey yapmamı mı emredeceksin Isabella?"

"Evet." Öne doğru eğildim ve göğüslerimi göğsüne bastırdım. Eğlencesi kayboldu ve yerini karanlık havuzlara bıraktı. "Becer beni."

Bir vuruş geçti.
Kai hareket
etmedi.

Çenesinde ve boynunda gergin çizgiler vardı ama gözlüğünü çıkarmak için elimi uzattığımda kıpırdamadan durdu.

Aramızda fazladan bir engel olmadan onu görmek istedim.

Bardakları yumuşak bir takırtıyla arkamdaki tezgâhın üzerine bıraktım. Küçük bir sesti ama sonunda bir tepkiyi tetikledi.

Kai öyle aniden ayağa kalktı ki neredeyse kucağından düşüyordum. Nefesimi cezalandırıcı bir öpücükle yuttu ve tüm düşüncelerim yok oldu.

Eller. Dudaklar. Dişler.

Onunki nerede bitiyor, benimki nerede başlıyor anlayamadım. Bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey *buydu*. Onun tadı ve hissi, herhangi bir uyuşturucudan daha baş döndürücü ve daha etkiliydi.

Kollarım boynuna dolandı ve beni yakındaki duvara doğru iterken bacaklarımı beline doladı.

Daha önceki hassasiyeti etrafımızda paramparça olmuştu. Bu saf, katıksız bir şehvetti ve rasyonel düşünce kadar düzgün bir şeye yer yoktu.

Kai göğsüme doğru öpücükler kondurdu, ağzı tenimde sıcak bir damgaya dönüştü. Bir meme ucunu ağzına aldığında içimde bir ürperti yuvarlandı, parçalanmaya yakın olana kadar yaladı, çekiştirdi ve alay etti.

Elleri kalçalarımı morartıcı bir güçle kavradı; dişlerim umutsuz bir istekle boynu ve omzu arasındaki kıvrıma battı. Ter, sıcaklık ve vahşi bir terk edilmişlik içindeydik ve asla bitmesini istemiyordum.

Ellerinden birini kalçamdan çekti. Bir fermuarın metal sürtünmesini ve ardından folyonun kırışmasını belli belirsiz duydum.

Aletinin sıcak, sert başı amıma sürtündü. Yalvaran bir iniltiyle kalçalarımı *oylattım* ama o kıpırdamadı, kahretsın.

"Bana bak," dedi Kai kabaca.

Çenemi aşağı eğdim ve gözlerimdeki bulanıklığı kırptım. Şok ve daha ilkel bir şey içime işledi.

Şehvet, Kai'nin zarif cilasını sıyrıp atmıştı. Yüzüne sert çizgiler kazımış, elmacık kemiklerinin yontulmuş düzlemlerini germiş ve gözlerini siyah havuzlara çevirmişti.

Onu tanımakta güçlük çekiyordum ama kalçalarımın arasındaki ağır, ısrarcı ağrı onun bu versiyonuna pervasızca karşılık veriyordu.

Arzu, o içimde işkence gibi santim santim ilerlerken bakışlarımızı birleştirdi. Dayanılmaz derecede samimi hissettiriyordu ama o dibe vurana ve gözlerim içgüdüsel olarak bir nefesle kapanana kadar başka tarafa bakmadım.

Acı içimi sızlattı, ardından beyaz bir zevk patlaması geldi. Son iki yıldır bana eşlik eden oyuncaklarım olmuştu ama hiçbirisi bu kadar büyük ya da bu kadar derine gömülü olmamıştı. Amansız gerginlik ciğerlerimdeki oksijeni tüketti ve vücudum istemsizce büküldü ve ona uyum sağlamak için mücadele ederken büküldü.

"Lütfen." Ona durması için mi yoksa boşalmam için mi yalvarıyordum emin değildim. İkisi de. İkisi de değil. Hiçbiri önemli değildi. Tek bildiğim, sadece onun verebileceği bir şeyi arzuladığımdı ve umutsuzca bunu kendi başına çözebileceğini umuyordum çünkü şu anda adımı bile hatırlayamıyordum.

Kai geri çekilirken beni yerimde tutmak için kalçalarımı kavradı. Yavaşça, sadece sikinin ucu içime girene kadar. Sonra tekrar soktu. Daha derine. Daha hızlı. Daha sert.

Beni kemiklerimi titretecek kadar büyük bir güçle duvara yaslayıp sikerken kalan tüm tutarlılık paramparça oldu. Her şey bulanıklaştı. İçimden ciyaklamalar ve inilti dökülürken tırnaklarım omuzlarına batıyor, onun homurtularına ve müziğin derin, ritmik baslarına karışıyordu.

Tüm vücudum aşırı duyuşal yük altındaydı. Ne kadar alırsam alayım, yetmiyordu. *Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.*

Kai'nin dişleri boynumu sıyırdı. "Hâlâ sıkıcı olduğumu mu düşünüyorsun?" Alaycı sesiyle kulağıma fısıldadı, özellikle de vahşi bir hamleyle aynı anda.

Beyaz bir his içimi parçaladı. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve kırılmamış bir kısrak gibi vahşi ve kontrolden çıkmış bir şekilde çırpındım. Kalbim çarpıyor, parmaklarım pençeliyor, ağzım pervasız bir çığlıkla açılıyor ve elini ağzıma kapattığında aniden kesiliyordu. Çığlığımın boğuk kalıntıları avucunun etrafından sızdı.

"Şşş." Kai'nin sesi yumuşaktı, acımasızca becerme şeklinin aksine neredeyse nazikti. "Birinin içeri girip tatlı küçük amcığının sikim tarafından harap edildiğini görmesini istemeyiz, değil mi?"

Böylesine aristokrat bir aksanla söylenen beklenmedik kaba sözler beni çileden çıkardı.

"Tanrım, *Kai*."

Orgazmım içimi parçaladı, akılsız, ayak parmaklarımı kıvıran bir zevk dalgası halinde dalga dalga yayıldı. Gerçekliğe geri dönmeden önce dünya askıya alınmış, nefessiz bir anda karardı.

Yumuşak, derin itişler düzensizleşti. Nefesi dişlerinin arasından tıslıyordu ve ben ona yapıştım, sonunda yüksek bir iniltiyle boşaldığında tutunmaktan başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim.

İniş sırasında birbirimize sarıldığımızda göğüslerimiz kabardı. Sırtımı dayadığım duvar olmasaydı, ikimiz de yere yığılabildik.

Aman Tanrım. Konuşmaya çalıştım ama ses tellerim çalışmıyordu. Çok yorulmuş ve doymuştum.

Sonunda kalp atışlarımız normale döndü. Kai geri çekildi ve prezervatifini atmadan ve giysilerimizi düzeltmeden önce beni nazıkçe ayağa kaldırdı.

"Biliyorsun..." Düşünceli bir ifadeyle elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağı doğru düzeltti. "Bu senin konuşmadan geçirdiğin en uzun süre olabilir."

Seksin neden olduğu transımdan çıkıp ona alaycı bir bakış attığımda göğsü kahkahalarla gümbürdedi.

"Kendini beğenmiş gibi davranma," dedim. "Bu sadece iki yıldır ilk kez seks yapmanın bir sonucu. Sen sandığın gibi bir seks tanrısı değilsin."

Bu apaçık bir yalandı, ama egosunun daha fazla şişmesine izin veremezdim, yoksa uzaya uçup gidecekti. *O zaman* orgazmlarımı nereden bulacaktım?

"İlginç." Kai bar istasyonundan gözlüklerini alıp taktı. "Sikimin üzerine boşalırken söylediğin bu değildi."

Sözleri karşısında midem karıncalanırken bile yanaklarım sıcaktan kavruldu. "Çekilmez birisin." Çıkışa ihtiyatlı bir bakış fırlattım. "Kimse bizi görmediği için şanslıyız."

Yakalanma ihtimali yadsınamaz bir heyecan katmıştı ama *Aslında* yakalanmak felaket olurdu.

"Almazlardı. Güvenlik, ben işaret verene kadar kimsenin buraya dönmesine izin vermeyeceğini biliyor," dedi omuz silkerek. "Beş yüz dolar motivasyon için uzun bir yol kat ediyor."

Çenem çözüldü. "Başından beri nöbet tutan biri mi vardı?" Ve beni tüm kulübü teşhir etmekten bir sarhoş parti müdavimi uzakta olduğumuza inandırmıştı. İnanılır gibi değil.

"Tabii ki. Birinin bizi basmasına pek izin veremezdim."

"Çünkü Genç varisin bir barda cinsel faaliyetlerde bulunurken çekilen fotoğrafları CEO adaylığını riske atacaktır."

"Hayır. Çünkü biri seni böyle görürse, onu öldürmek zorunda kalırım." O kadar basit, o kadar gelişigüzel söylemişti ki, kelimelerin aklımda yer etmesi biraz zaman aldı.

Bunu yaptıklarında, ciğerlerimdeki hava kayboldu.

Birden *Kai Young*'la seks yaptığım aklıma geldi. Hem de bir barın arkasında. Birkaç hafta önce biri bana bu durumda olacağımı söyleseydi, yüzlerine gülerdim.

Şimdi erkek yasağım ayaklarımızın dibinde paramparça yatıyordu ve ben seks sonrası tuzağına yakalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydım, diğer bir deyişle durumu olduğundan daha fazla anlamaya çalışıyordum.

Eski Isabella buna razı olur ve bulabildiği her kırıntıyı alırdı. Bazen cehalet mutluluktu, özellikle de genç, deneyimsiz ve aşk ya da ona yakın bir şey için çaresiz olduğunuzda.

Ama o yolda yürümüştüm ve beni bir daha asla ziyaret etmek istemediğim bir yere götürmüştü. Bu yüzden seksten hemen sonra ciddi konuşmalar başlatan kişi olmaktan nefret etsem de doğrudan konuya girdim. İlişkimiz, havayı temizlemeden bazı şeylerin sürüncemede kalmasına izin vermeyecek kadar karmaşıktı.

"Peki sonra ne olacak?" Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki neredeyse moraracaktı. Kai'nin kaşlarının arasında şüpheli bir çizgi oluştu.

"Bu." Aramızda işaret ettim. "Bizi. Ne yapıyoruz biz?"

"Sanırım mükemmel orgazmlardan kurtuluyoruz."

Hayal kırıklığının tüm ağırlığı mideme demir attı. "Aptalı oynamayacak kadar zekisin," dedim, onun bu kibirli tavrından incinerek.

Onun için yıllarca kendime verdiğim sözü bozmuştum ve o beni anlamlı bir konuşma yapacak kadar bile ciddiye almadı.

Kai'nin gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. Gözleri yüzümü aradı; gördüğü şey onu irkiltti.

"Haklısın. Özür dilerim," dedi sessizce. "Ama bildiğini sanıyordum."

Bu kez kafası karışan bendim. "Neyi bildiğimi?"

"Bundan sonra geri dönüş yok." İtirafı tenimde sıcak bir nefes gibi hissediliyordu. "Seni almama asla izin vermemeliydin, Isabella. Çünkü artık verdiğime göre, gitmene izin veremem."

BÖLÜM 19

Kai

Boku yemiştim, hem gerçek hem de mecazi anlamda.

Eğer Isabella seks yapmadan önce düşüncelerime hükmetmişse, seks yaptıktan sonra da onları tamamen tüketmişti. Onu berbere götürdüğümünden beri bir hafta geçmişti ve onun tadı aklımdan çıkmadan bir dakika bile geçmemişti.

Bir elimi ağzıma götürdüm ve annemin kapanış konuşmasına odaklanmaya çalıştım. Bu yıl Manhattan'daki ofisimizde gerçekleşen şirketin yıllık liderlik toplantısının son günüydü. Üst düzey yöneticiler dört günlük seminerler, atölye çalışmaları ve ağ kurma çalışmaları için dünyanın dört bir yanından gelmişti ve ben bunların hepsinden hızlıca geçmiştim.

Dikkatim dağılmış olabilirdi ama gözlerim kapalıyken de Young Corporation'ın diğer üyelerini satabilir, zekâmla alt edebilir ve onlardan daha iyi performans gösterebilirdim.

Telefonum yeni bir mesajla çaldı.

"...pazarın yönünü yansıtan daha büyük, daha iyi bir şirket kurmak için liderler olarak bireysel güçlü yönlerinize yaslanın..." Mesajlarımı kontrol ederken annemin sesi gidip geliyordu.

Isabella: *Şu anda yalnız mısın?*

Küçük bir gülümseme dudaklarımı büktü.

Hayır. Şirket toplantısındayım.

İnziva başladığından beri onu görmemişim ama her gün mesajlaşıyorduk. Konuşmalarımız çoğunlukla memler ve komik videolardan (onun gönderdiği) oluşuyordu,

ilginç makaleler ve yemek önerileri (benim tarafımdan gönderilen) ve flörtöz alt metinler (ikimiz tarafından gönderilen). Normalde uzun mesajlaşmaları pek sevmezdim çünkü kaçınılmaz olarak amacını yitirirdi, eğer varsa bile, ama onun mesajlarını utanç verici bir beklentiyle dört gözle beklerdim.

Isabella: *Mükemmel. O zaman senin için bir resmim var;)*

Ekranda bir fotoğraf belirdi. İçgüdüsel olarak telefonumu masadan çektim, ama rahatlardım ve hayal kırıklığına uğradım, skandal bir şey değildi.

Isabella kütüphanenin gizli odasındaki kanepeye uzanmış, yanakları muzip bir sırıtışla çukurlaşmış ve saçları ametist rengi ipekten bir sprey gibi etrafına dağılmıştı. Serbest eliyle bir şişe Meksika kolası tutuyordu.

Isabella: *İşte, geleceğin çok satan yazarı çok çalışıyor*

Gülümsemem bir santim daha arttı.

Ben: *Görüyorum. Görünmez klavyenizde yazmaktan elleriniz yorulmuş olmalı.*

Isabella: *Öncelikle, beyin fırtınası da işe yarıyor, judgy mcjudge*

Isabella: *İkinci olarak, sana anlatacağım inanılmaz detaylı bir seks sahnesi buldum.*

Isabella: *Ama madem bu kadar kabasın, bunu kendime saklayacağım.*

Kasıklarımda bir sıcaklık hissettim ama duygularımı nötr bir ifadeye büründürdüm.

Ben: *Belki de düzgün noktalama işaretleri ve büyük harf kullanımı için de eşit miktarda zaman harcamalısınız. Bunların yazarlar için gerekli beceriler olduğunu duymuştum.*

Isabella: ...

Bu ne cüret?

Isabella: *sana mesaj atıyorum, üniversite tezi yazmıyorum*

Isabella: *ve evet, tüm noktalama işaretlerini bilerek*

kaldırdım **Isabella:** *umarım seni tetikler :)*

Bir kahkaha boğazımı hışkırdattı, sessizlikte doğal olmayan bir şekilde yüksek çıkan yumuşak bir ses.

Toplantı. Lanet olsun.

Kafamı kaldırdığımda odanın geri kalanının bana baktığını gördüm. Annem onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatmıştı, bu da daha sonra azar işiteceğim anlamına geliyordu.

"Paylaşmak istediğin bir şey var mı?" Tobias onun yanındaki yalaka koltuğundan seslendi. "Belki de heyecan verici yeni bir anlaşma? DigiStream ile işler nihayet yoluna girdi mi?"

Diğer tarafta Richard Chu sırtıyordu. Genelde yönetim kurulu üyeleri liderlik inzivalarına katılmazlardı, ancak CEO oylama komitesi bu yıl "seçeneklerini daha iyi değerlendirebilmek" için katılmayı tercih etmişti.

Tobias'ın beni çağırarak kadar cesur olmasının tek nedeni Richard'ın varlığıydı. Küçük serseri, annesinin eteğinin arkasına saklanan bir çocuk gibi yönetim kurulu velinimetinin arkasına saklandı. Muhtemelen Richard'ın onu bu kadar çok sevmesinin nedeni de buydu; onu kontrol edebileceğini biliyordu.

"Yakında kapanışa doğru gidiyoruz," dedim yumuşak bir sesle. "DigiStream gibi büyük anlaşmalar zaman alır. Bunun deneyimli olduğunuz bir alan olmadığını anlıyorum, ancak bu inzivalar bunun içindir. Öğrenmek için."

Tobias'ın sırtışı hiç değişmedi. "Bunu söylemen çok komik." Gözlerindeki parıltı omurgamdaki ilk huzursuzluk damlasını gönderdi. Egosu o kadar kırılıyordu ki en ufak bir hakarete bile tepki veriyordu ama gözünü bile kırpmadan laf sokmamı sineye çekmişti. "Bugün senin büyük haberlerin olmayabilir ama benim var." Elini kravatının üzerinde gezdirdi, köhne altın saati ışıkların altında kendini beğenmiş bir şekilde parlıyordu. "Aylar süren kapalı kapılar ardındaki görüşmelerin ardından Black Bear Entertainment ile bir anlaşmaya vardığımızı duyurmaktan mutluluk duyuyorum."

Masada gürültü patırtı çıkmadan önce kelimeler havada şaşkın bir an için dönüp durdu. Sadece annem, diğer bir CEO adayı ve ben sessiz kaldık.

Black Bear Entertainment dünyanın en üretken eğlence şirketlerinden biriydi. Bu şirketin satın alınması, tarihsel olarak şirketin en zayıf bölümlerinden biri olan abonelikli video hizmetimize çok ihtiyaç duyulan devasa ve çeşitli bir içerik katacaktı. Yıllardır bunu desteklemeye çalışıyorduk.

Şu anki CEO olarak annem anlaşmayı zaten biliyor olmalıydı. Anlaşmanın DigiStream'i gölgede bırakmasından endişe etmiyordum, zira anlaşma tamamlandığında en az üç kat daha değerli olacaktı ama Tobias'ın gösterişli bir duyuruyla beni alt etmesi beni çok kızdırdı. Kara Ayı'nın peşinde olduğuna dair duyular almıştım; başarılı olmasını beklemiyordum.

Diğer sessiz adaya bir bakış attım. Paxton James, okunamayan bir ifadeyle Richard'ın yanında uzanıyordu. Benim dışımda, iş geliştirmeden sorumlu başkan yardımcısı odadaki en genç kişiydi. Zeki, esprili ve yenilikçiydi. Tüm adaylar arasında en çok ondan hoşlanmıştım ama onu Tobias'lı küçümsemişim gibi küçümsemem gerektiğini de biliyordum. Çoğu zaman CEO pozisyonunu istemiyormuş gibi davranıyordu ama

sağlıklı bir hırs dozu olmadan bu kadar hızlı yükselemezdi.

Muhtemelen gizleniyor ve Kara Ayı bombasının oylamadaki şansı için ne anlama geldiğini değerlendiriyordu.

Diğer adayların Tobias'ın haberine verecekleri tepkileri inceledim.

İletişim Müdürümüz Laura Nguyen sırtını dikleştirmiş, küçümsemesi sıkı bir gülümsemeyle zar zor gizlenmiş bir şekilde oturuyordu. Son beş yılda Young Corporation'ın kamuoyundaki profilini hızla yükseltmişti ve Tobias'ı benden bile daha fazla sevmiyordu. Basın ve insanlar söz konusu olduğunda iyi bir muhakeme yeteneğine sahip olduğunun kanıtı.

Onun yanında Russell Burton koltuğuna çökmüştü. On yılı aşkın bir süredir şirketin Operasyon Direktörü olarak görev yapıyordu. İki çocuk babası olan bu sessiz, mütevazı adam sistemlerle insanlardan daha iyi ilgilenen biriydi. Bunca yıllık yetkin hizmetinden sonra adaylığı formalite icabıydı ama biri oylama konusunu her açtığında ne kadar yeşile döndüğüne bakılırsa, CEO'luk yükünü üstlenmektense gözüne biftek bıçağı sokmayı tercih ederdi.

"Tebrikler." Sesim gürültüyü yarıp geçti. Oda tekrar sessizliğe gömüldü ve Tobias'a nazik bir gülümseme sundum. "Bu satın alma şirket için büyük bir nimet. Nereye gideceğini görmek için heyecanlıyım."

Ona daha büyük bir tepki verme tatminini yaşatmadım. Küçük ve kıskanç davranmanın hiçbir faydası yoktu. Kıskanmamıştım bile, sadece sinirlenmiştim.

Toplantı resmen sona erdi. Herkes mutlu saatler için dışarı koşarken, alçak sesle konuşmalar ve metalin halıya sürtünme sesi odayı doldurdu. Toplantı sonrası buluşma isteğe bağlıydı, ancak kimse kaynaşma fırsatını kaçırmazdı.

Sokağın aşağısındaki barı tutmuştuk ve sonraki iki saat boyunca Isabella'yı düşünmemeye çalışarak odanın içinde dolaştım. Akşamı onunla geçirmeyi tercih ederdim ama yüzleşmek için zaman ayırmam gerekiyordu.

Paxton durgun bir anda yanıma yaklaştı ve doğrudan konuya girdi. "Sence Kara Ayı Tobias'ın işine yarar mı?"

"Evet, ama yeterli değil."

"Onu bu kadar kolay gözden çıkarma. O kurnaz bir piç."

Arkadaşıma bir bakış attım. O rahat tavrının altında bir köpekbالیğının içgüdüleri yatıyordu. "Bana tanıdığım başka birini hatırlatıyor."

Paxton bunu inkâr etme zahmetine girmeden sırtıttı. "Yolculuk için buradayım. Otuz beş yaşından önce bir Fortune 500 şirketinin başkan yardımcısı mı? Nebraska'dan gelen bir çocuk için hiç fena değil. CEO olmak güzel olurdu ama buna bel bağlamıyorum. Bununla birlikte..." Tobias'ın Richard ve iki arkadaşıyla birlikte oturduğu yere başıyla işaret etti.

diğer oy veren komite üyeleri. "Bu tür saçmalıklara karşı toleransım düşüktür. Eğer ben olamıyorsam, senin olmanı tercih ederim."

Bardağımın üzerinden onu inceledim. "İttifak istiyorsun."

"Anlaşma," diye düzeltti. "İttifak kulağa çok resmi geliyor. Ama size karşı dürüst olacağım. Şu anda iki seçmen benim tarafımda. Kulağa çok fazla gelmeyebilir ama bir eşitlik durumunda, her ilave oy önemlidir. Onları oylarını size kaydırmaya ikna edebilirim."

"Bunu kalbinin iyiliği için yapacağını tahmin ediyorum," dedim kuru bir sesle.

"Bu ve bir terfi sözü," dedi Paxton hiç duraksamadan. "Sullivan emekli olduğunda Reklam Satış Başkanı olacağım. O zaten bir ayağını kapıdan dışarı atmış durumda ve benim de bu iş için yeterli yeteneğe sahip olduğumu biliyorsun."

"Kendini aşıyorsun, değil mi? Sullivan'ın şirkette daha beş yılı var."

Paxton bana alaycı bir bakış attı.

Yeterince adil. Sullivan, Citarella'daki bir poşet yiyecekten daha fazla kontrol edildi. Reklamcılarımız onu severdi ama ayrılmadan önce ona en fazla iki yıl verdim.

"Geçen hafta yeterince alışveriş konuştuk," dedim. "Bu gece içkilerin ve yemeklerin tadını çıkarın. İşle ilgili konuları daha sonra görüşürüz."

Cevabımı bilerek belirsiz bıraktım. Paxton'ı bir insan olarak severdim ama ona güvenebileceğim kadar güvenirdim.

"Elbette." Kadehini kaldırdı, görünüşe göre teklifini ılık karşılamamdan etkilenmemişti. "Dört gözle bekliyorum."

Şenlikler dokuz civarında sona erdi. Şirketin lider kadrosu, sadece bir avuç kişi kalana kadar teker teker dışarı çıktı.

Sonunda. Kabalık etmeden mazeretlerimi bildirip ayrılabilirdim. Gelecek yıl boyunca bana yetecek kadar ağ kurmuştum.

"Kai." Annem çıkarken beni durdurdu. "Bir kelime." Bir iç çekişi bastırdım. *Çok yaklaştım.*

Onu barın sakın bir köşesine, diğer yöneticilerin doğrudan görüş alanının dışına kadar takip ettim.

Bütün akşam takındığı profesyonel gülümseme eriyip gitmiş, ardında gerginlik çizgileri bırakmıştı.

"Merak etmeyin," dedim. "Black Bear anlaşması gerçekleştiğinde DigiStream'in yanında hiçbir şey olacak. Yönetim kurulu bunu biliyor."

Zarif, koyu renk kaşlarını kaldırdı. Pürüzsüz cildi ve Londra'nın en iyi estetisyen ve renk uzmanının elinden çıkmış simsiyah saçlarıyla ellili yaşlarının sonlarında değil de otuzlu yaşlarının sonlarında biri gibi görünebilirdi. "Geçecek mi?"

"Elbette," dedim, bunu sorması bile beni aşağılamıştı. "Ben ne zaman başarısız oldum ki?"

"Mishra'nın geri adım atmadığı ve Whidby'nin CEO'luk görevinden kalıcı olarak alınma riskiyle karşı karşıya olduğu söyleniyor. Ben bunları duyuyorsam, yönetim kurulu da duyuyor. Memnun değiller."

Omuzlarım gerildi. "Biliyorum. Tüm bu senaryolar için önlemlerim var."

"Eminim biliyordur, ama bu yeterli değil." Annem dudaklarını büzdü. "Bu sadece anlaşmalarla ilgili değil, Kai. CEO seçimleri kâr ve zarar tabloları kadar net değildir."

"Farkındayım."

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Sesi alçaldı. "Oy almak liyakatle ilgili değildir. Bu siyasetle ilgili. Soyadınız hem bir avantaj hem de bir dezavantaj. Bazı yönetim kurulu üyeleri sizi tercih ediyor çünkü siz bir Young'sınız ve istikrara değer veriyorlar. Ama diğerleri tam da bu nedenle size kızıyor. DigiStream gecikmesini ve şirketin geleceğine ilişkin modern görüşlerinizi taze kan için kullanıyorlar. Bu grubun sesi her geçen gün daha da yükseliyor."

Havada bir ürperti dolaştı ve iliklerime kadar işledi. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"İsminiz ve sicilinizle övünmeyi bırakıp size karşı çıkanların gönlünü almanız gerektiğini söylüyorum, yoksa oyları kaybedebilirsiniz."

Kaybetmek kelimesi içimde dişli bir canavar gibi yırtıldı.

Tarih kazananları hatırladı. Kaybedenler bilinmezlik içinde kayboldular, isimleri çok fazla el tarafından düzleştirilmiş heykeller gibi zamanla kayboldu. Her yönden ölü, sanki hiç var olmamışlar gibi.

Basınç göğsümü boğdu.

"Kaybetmeyeceğim," dedim, sesim amaçladığımdan daha soğuktu. "Ben asla kaybetmem."

"Yapmadığından emin ol." Annem tam olarak ikna olmuş görünmüyordu. "Söylemem gerekenden fazlasını söyledim zaten. Tarafsız olmam gerekiyor ama söz konusu olan ailemizin adı. Bir Young, Young Corporation'ın CEO'luğunu kaybederse insanların ne diyeceğini bir düşünün. Bu utançtan asla kurtulamayız."

Düşmanlarını ve müttefiklerini karşısında titreten o saçma sapan bakışlarını bana dikti. "İş için kampanya yap, Kai. Ne gerekiyorsa yap

onları mutlu et. Bunun sana yakışmadığını düşündüğünü biliyorum ama gururunun kazanmanın önüne geçmesine izin verme. Tabii Tobias'ın sana köşedeki ofisten emir vermesini istemiyorsan."

Midem bulandı.

Kampanya kelimesinden en az *kaybetmek kadar* nefret ederdim. Çok... haysiyetsizceydi. Sahte gülümsemeler, yalakalıklar, her iki tarafın da bildiği ama yalan olduğunu kabul etmediği basmakalıp sözler.

Ama annem hangi düğmeye basacağını çok iyi biliyordu; Tobias Foster'dan tek bir emir almaktansa bir şişe zehir yutmayı tercih ederdim.

Dışarı çıktığımda gecenin soğuk havası öfkemi yatıştırdı. Yine de derimin altında bir huzursuzluk vardı ve evime dönmek her zamanki cazibesini taşııyordu.

Telefonumu çıkardım ve son mesaj dizimi açtım.

Ben: *Hala Valhalla'da mısın?*

Sosyalleşmekten bıkmış olmalıydım ama Isabella ile konuşmak beni asla diğer insanlarla konuşmak gibi tüketmedi.

Isabella: *Hayır, eve yeni geldim*

Isabella: *Bu gece vardiyam yok... İma edilen davet açıldı.*

Ben: *Yirmi dakika içinde orada olacağım*

BÖLÜM 20

Isabella

Kai'ye adresimi mesaj attıktan tam yirmi dakika sonra, saat ona beş kala kapı çaldı.

Kapıyı açtığımda onu koridorda, saçları dağılmış ve yanakları rüzgârdan kızarmış bir halde bulduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Onu neredeyse bir haftadır ilk kez yüz yüze görmek, nefesimi uzun süre tuttuktan sonra ilk kez nefes almak gibiydi.

Soğuk bir coşku ciğerlerime doldu.

"Merhaba," dedim nefes nefese.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Merhaba."

"Dakikliğin korkunç olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Çok fazla kelimeyle değil, hayır." Sıradan bir omuz silkme hareketi yaptı. "Eğer bu bir sorunsa, ayrılıp geri gelebilirim."

"Sakın buna cüret etme." Bileğinden tuttum ve gülerek onu dairenin içine sürükledim. "Ve kendinden bu kadar memnun görünme. Sadece dairemin temizliğinin boşa gitmesini istemedim."

Kai daha da memnun görünüyordu. "Benim için temizlik mi yaptın? Gururum okşandı."

Kan boynuma ve göğsüme doğru yükseldi. Şu anda bana dokunsa muhtemelen kendini yakardı. *Bu onu haklı çıkarırdı.* "Ben öyle bir şey demedim. Zaten biraz toparlanmaya ihtiyacı vardı. Zamanlama tamamen tesadüf."

"Anlıyorum."

"Her neyse." Gözlerindeki bilmiş parıltıyı görmezden geldim ve kasıtlı olarak ona sırtımı döndüm. Bir kolumu yeni düzenlenmiş alanda gezdirdim.

"Mütevazı evime hoş geldiniz. East Village'ın tam kalbinde, 600 metrekarelik kira kontrollü lüks bir ev."

Stüdyo dairemde şansım yaver gitmişti. Bir arkadaşımın arkadaşı Arizona'ya taşınmadan önce burada yaşamıştı ve ben de satışa çıkmadan önce kapmıştım. Şehir merkezinde, doğal ışık alan, bina içi çamaşırhanesi olan ve hamam böceği ya da fare istilasına uğramayan bir yer için 1600 dolar mı? New York standartlarına göre kelepirdi.

Kai yanıma geldi ve daireyi daha ev gibi yapmak için eklediğim küçük dokunuşları inceledi - seyahatlerimde edindiğim shot bardakları koleksiyonu, pencerenin altına saklanmış elektrikli klavye, Vivian ve Sloane'un doğum günlerimden biri için şaka olarak yaptırdıkları yağlı boya portre. Monty'yi beyaz firfırlı bir yaka takan Viktorya dönemi aristokrasi olarak tasvir ediyordu. Hayatımda gördüğüm en saçma şeydi ve çok hoşuma gitmişti.

Stüdyo muhtemelen Kai'nin dolabı büyüklüğündeydi ama onunla aşırı derecede gurur duyuyordum. En azından kirayı ödeyebildiğim sürece benimdi ve yeni gelenleri bavullarını açtıklarından daha hızlı çiğneyip tüküren bir şehirde onu evim haline getirmiştim.

"Bu daire tam sana göre," diye gözlemledi Kai, sıcak ve eğlenen bakışları kapının yanındaki tavus kuşu tüylerinden oluşan altın vazoya takıldı.

Göğsümde bir şey kıpırdadı. "Teşekkür ederim."

Sonra, evin gerçek efendisini tanıtmamak kabalık olacağı için, vivaryuma doğru yürüdüm ve yeşillikler arasında uzanan top pitonunu aldım.

"Monty ile tanışın." Onu New York'a taşındıktan birkaç ay sonra satın almıştım. Top pitonların bakımı inanılmaz derecede az ve ucuzdu, bu da onları barmenlik programım ve maaşım için mükemmel kılıyordu. Monty bir kedi ya da köpek kadar sevimli değildi ama tek yaptığı yemek, içmek ve uyumak olsa bile eve bir evcil hayvanla gelmek güzeldi.

Omzumun üzerinden kayarak geçti ve merakla, ağzı bir gülümsemeyle titreyen Kai'ye baktı.

"Piton Monty. Sevimli."

"Babam *Life of Brian*'ın büyük bir hayranıydı," diye itiraf ettim. Ben o kadar sadık bir hayran değildim ama kelime oyunlarını severdim ve babam hâlâ hayatta olsaydı, bundan çok keyif alırdı.

"İlginç. Senin bir Pomeranian kızı olacağını düşünmüştüm." "Harika saçlı ve sevimli olduğum için mi?"

"Hayır, çünkü sen küçük ve yaramazsın." Koluna vurduğumda Kai'nin gülümsemesi kahaahaya dönüştü.

"Kibar ol, yoksa Monty'yi üzerine salarım."

Kai, "Oldukça büyük bir tehdit, ama dost canlısı bir top pitonu yerine bir engerek olsaydı daha çok endişelenirdim," dedi.

Monty bunu kanıtlamak istercesine başını Kai'nin uzattığı ele sürttü.

"Hain," diye homurdandım. "Seni besleyen kim?" Ama bu sevimli manzara karşısında kendi gülümsememi bastıramadım.

Çoğu insan yılanlardan korkardı çünkü onların çirkin, zehirli ya da kötü olduklarını düşünürlerdi. Bazı yılanlar öyleydi ama birkaç çürük elmaya bakarak bütün bir türü yargılamak, seri katil nüfusuna bakarak bütün insanları yargılamak gibiydi. Bu büyük bir haksızlıktı ve Monty'ye ilk fırsatta hayvan kontrolünü çağırmak ister gibi bakmak yerine ona saygılı davranan herkese karşı bir zaafım vardı.

Birkaç dakika sonra Monty'yi tekrar vivaryumuna yerleştirdim, burada esnedi ve mutlu bir şekilde bir topun içine kıvrıldı. İyi sosyalleşmişti ve kucağa alınmaya diğer yılanlardan daha fazla toleransı vardı, ancak onu yabancıardan gelen çok fazla temasla strese sokmamaya çalıştım.

"Geri çekilme nasıldı?" Ellerimi yıkadım ve benden sonra yıkayan Kai'ye döndüm. "Dört günlük liderlik eğitimi, şirket cehenneminin derinliklerinde yaratılmış özel bir işkence yöntemine benziyor."

Bana katılmam için yeterince *para* veremediler.

Tamam, bir milyon dolar için yapardım ama daha azı olmaz.

"O kadar da kötü değil," dedi Kai gülerek. "Kapsam çeşitlendirmesi ve konsolidasyon üzerine oldukça aydınlatıcı bir oturum vardı."

Burnum tiksintiyle kıvrıldı. "Kapsam çeşitlendirme ve konsolidasyon" terimini kullanan bir adamla seks yaptığıma inanamıyorum. New York'ta flört etmenin geldiği nokta bu mu?"

Yüzünde hınzır bir sırıtiş belirdi. "Daha birkaç gece önce adımı haykırırken şikayet etmiyordun."

İki ay önce biri bana havasız Kai Young'ın bana böyle gülümseyeceğini söyleseydi, hangi ilacın etkisinde olduğunu sorardım. Şimdi ise yüzümdeki kızarıklığı bastırmak için çabalıyor ve başaramıyordum.

"Bunun seni etkilemesine izin verme," dedim yüksek sesle. "Övünmeye başlamadan önce bunu tekrarlaman gerekecek. Kim bilir? Tek vuruşluk bir mucize olabilirsin."

"Belki de." Bana bir adım daha yaklaştı. Kalp atışlarım hızlandı ve hava beklentiyle bulanıklaşarak değişti. "Teorini test edelim mi?"

İnsanlar hakkında şöyle bir şey var. Anlık tatminler uğruna neredeyse her zaman sağduyuyu bir kenara bırakırız.

Her hafta pizza yemenin sağlıklı olmadığını biliyordum ama yine de yapıyordum.

Her sabah Netflix izlemeden önce yazmam gerektiğini biliyordum ama yazmadım.

Kai ile birlikte olmanın kötü fikirler tarihindeki en kötü fikir olduğunu biliyordum ama yıllardır tek başıma boğuluyordum ve onunla birlikte olmak nefes alabildiğim tek zamandı.

Beni öptüğünde ya da o zeki, çevik eller birkaç ustaca çekiştirme ve çekmeyle kıyafetlerimizi çıkardığında direnmedim. Benim ellerim de ona katıldı, açıklıkla çıplak teni ve yontulmuş kasları eşeledi.

İlk seferimiz patlayıcı olmuştu, aylarca süren birikimin doruk noktasıydı. Bu seferki tatlı ve durgundu, korkuyla kısıtlanmamıştı ve ayrı geçirdiğimiz bir haftanın etkisiyle daha da artmıştı. Gece önümüzde sonsuz bir olasılık tuvalinde uzanıyordu ve biz onu öpücükler ve iç çekişlerle boyadık, ta ki zevk onları cesur bir vuruşla bir kenara süpürene kadar.

Bittiğinde, Kai üzerimden yuvarlanırken ben yatağın derinliklerine gömüldüm, uzuvlarım durgun bir sıcaklıkla ağırlaştı.

"Viv ve Sloane'a söyleme," dedim, "ama sen şimdiye kadar ağırladığım en iyi misafirsin. İki vuruşluk mucize. On üzerinden on tavsiye ederim."

Egosunu daha da şişirip şişirmediğim umurumda değildi. Seks sonrası mutluluğun bulutlarında yüzmekle meşguldüm.

Gülüşü beni gülümsetiyordu. Ondandır aldığım her sınır tanımaz tepki, bir ipliğin daha çözülmesi idi. Maske düşüyor, gerçek Kai giderek daha fazla ortaya çıkıyordu ve ondan itiraf etmek istediğimden daha çok hoşlanıyordum.

"Sırrın benimle güvende."

Gözlerini kırıştıran mizaha rağmen sesinde alttan alta bir gerginlik sezdim. Kaşlarının arasında belli belirsiz ama açıkça görülebilen bir çentik oluştu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Yeni seks yapmış birinin olması gerekenden daha stresli görünüyorsun. Cevabına bağlı olarak, ya çok kırıldım ya da biraz endişelendim."

"Sorun sen değilsin," dedi. "Bu iş."

"Tabii ki öyle. Sürekli işle ilgili endişelerin olmasaydı New Yorklu bir iş adamı olur muydun?" Ciddileşmeden önce şaka yaptım. "DigiStream mi?"

"Bu da işin bir parçası." Uzun bir duraklama oldu. Sonra usulca, neredeyse duyamayacağım kadar usulca, "Annem CEO oylarını kaybedebileceğimi söyledi," dedi.

Bu itiraf beni seksin neden olduğu sersemliğimden şoke etti.

Ayağa fırladım, acelemden çarşaf göğsümden kayd. Yüzü bir parça aydınlandı, sonra çarşafı geri çektiğimde düştü. Bu kadar öfkeli olmasaydım bunu çok sevimli bulurdum.

"Neden? Bu iş için en uygun kişi sensin!" Gerçekte ne yaptığı ya da diğer adayların kim olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğim halde tartıştım. Kai'den daha zeki ya da daha yetenekli birini hayal bile edemiyordum.

Ayrıca, o bir *Young*'dı. Soyadı şirketin gökdeleninde o kadar büyük ve parlak bir şekilde parlıyordu ki kilometrelerce öteden görülebiliyordu. Nasıl kaybedebilirdi ki?

"Ofis politikası." Bana durumun kısa bir özetini yaptı, bu da öfkemi azaltmadı.

"Bu çok aptalca," dedim konuşmasını bitirdiğinde. "Zengin insanlar kıçlarının öpülmesinden neden bu kadar hoşlanıyorlar? Bir süre sonra rahatsız etmiyor mu?"

Kai'nin ağzının kenarı seğirdi. "Harika sorular, sevgilim. Sanırım cevaplar onların egosu ve evet, rahatsız ediyor ama umurlarında değil." Parmakları çarşafın üzerinde benimkilere dolandı. "Yine de, benim adıma duyduğun öfkeyi takdir ediyorum."

"Annen yanılıyor olabilir," dedim, ama bu pek olası görünmüyordu. Bencil yönetim kurulu üyeleriyle iyi geçinmek dünyanın sonu değildi ama Kai'nin sicilinin kendi adına konuşması gerekirken dalkavukluğa başvurmak zorunda kalması can sıkıcıydı. "Neden bu kadar erken istifa ettiğini bulabildin mi?"

"Hayır. Doğru zaman gelene kadar bana söylemeyecek. Onu tanıyorsam, bu hiçbir zaman olmayabilir."

"Peki ya baban? O ne düşünüyor?" Kai onun hakkında hiç konuşmazdı. Leonora Young medya imparatorluğunu spot ışıkları altında yönetirken, kocası çok daha gizemli bir figürdü. Onun sadece bir ya da iki fotoğrafını görmüştüm.

"Hong Kong'da. Orada Young Corporation'dan ayrı bir finansal hizmetler işi yürütüyor. Annemle babam ayrı," diye açıkladı Kai kaşlarını havaya kalktıığında. Annesi Hong Kong'dan çok uzakta, Londra'da yaşıyordu. "On yıldır ayrıydılar ama gerektiğinde arada sırada birlikte kamuoyu önüne çıkıyorlar. Ayrıldıkları açık bir sır."

"Boşanma olmadan bir ayrılık için bu uzun bir süre."

"Birbirlerine birlikte olamayacak kadar kızıyorlar ama ayrılamayacak kadar da çok seviyorlar. Ayrıca, mal varlıklarını bölüşmek çok karmaşık olur," dedi Kai kuru bir sesle. "Kimse için sağlıklı bir durum değil ama Abigail ve ben buna alıştık ve işlevsiz ailelere göre oldukça uysal bir durum."

Vivian'ın babasının Dante'ye daha aşık olmadan önce onunla evlenmesi için şantaj yaptığı düşünülürse, bunun yetersiz bir ifade olduğunu söyleyebilirim.

"Neden ayrıldılar?" Kai'nin göğsüne doğru kıvrıldım, sesinin ve sabit kalp atışlarının beni rahatlatmasına izin verdim.

Dışarıda geçirdiğim geceleri evde geçirdiğim gecelere tercih ederdim ama burada uzanıp sonsuza kadar onun konuşmasını dinleyebilirdim. Özel hayatı hakkında nadiren konuşurdu, bu yüzden bunun tek bir saniyesini bile hafife almıyordum.

"Annem çok çalışırdı, babam küserdi, vesaire vesaire." Kai'nin sesi sanki kendi ailesinin değil de başka bir ailenin tarihini anlatıyormuş gibi kopuk çıkıyordu. "Sebebin bu kadar klişe olması neredeyse utanç verici, ama klişelerin var olmasının bir sebebi var."

"Doğru," diye mırıldandım. Annem çalışırken babam kardeşlerimi ve beni büyütmek için öğretmenlik işini bırakmıştı. Anneme kızmamıştı, ama kariyerinin ilk günlerinde bir akşam yemeğini ya da gezmeyi daha kaçırdığında ara sıra sinirlendiği de olmuştu.

"Benden bu kadar bahsettiğiniz yeter," dedi Kai. "Yazma seansının geri kalanı nasıl geçti?"

"Hımm... iyi," diye çekindim. Gizli odada taslak hazırlamayı denemiştim ama beklendiği gibi sessizlikte pek bir şey yapamamıştım. Kulaklıklarımın müzik dinlemenin de çok az faydası olmuştu. "Dediğim gibi, yazmaktan çok beyin fırtınası yaptım. Ama bu da sayılır."

"Hımm." Kai başını eğdi ve omzumun üzerinden tembel bir öpücük bıraktı. "Detaylı bir seks sahnesinden bahsettiğini hatırlıyorum..."

Midemde taze bir ateş tutuştu. "Ve sana bu konuda tek bir şey bile söylemediğimi hatırlıyorum çünkü çok kabaydın," dedim kibarca.

"En içten özürlerimi sunarım. Sizi bu kadar kırmamalıydım." Boştaki eliyle göğsümü okşadı. Zevk içime işledi ve bir soluk şeklinde ortaya çıktı. "Belki bunu telafi etmenin bir yolu vardır..."

Vardı ve o da bunu tekrar tekrar yaptı, ta ki yıldızlar sönene ve şafağın ilk karanlık ipucu pencereden içeri süzülene kadar.

BÖLÜM 21

Kai

Sonraki hafta seks, iş ve daha fazla seksle geçti. Isabella ile birlikte olmadığım zamanlarda kampanya stratejimi hazırlamakla meşguldüm. Bu gerekli bir kötülüktü, ancak oy veren üyelere kişiselleştirilmiş Noel hediyeleri göndermek dışında, Yeni Yıl sonrasına kadar uygulamam gerekmiyordu. Tatillerde herkes kendini çok fazla kaptırıyordu.

Bununla birlikte, diğer sosyal yükümlülüklerimi de yerine getirmem gerekiyordu. Her ne kadar tüm boş zamanımı Isabella ile geçirmek istesem de, ilişkimizin yasadışı doğası onu Saxon Gallery'nin büyük kış sergisi de dahil olmak üzere davet edildiğim hiçbir etkinliğe götüremeyeceğim anlamına geliyordu.

Ev sahibesinden bir kadeh şampanya aldım ve sergiye göz attım. Galeri genellikle şehir merkezindeki kalabalığa hitap ediyordu ama kış sergisindeki büyük isimler şehir dışından ve uluslararası VIP'lerden epeyce kişiyi çekmişti. Dante ve Vivian'ı sergide el ele yürürken gördüm. Süpermodel Ayana, kırmızı tüllerden oluşan ruhani bir kıyafetle odanın içinde süzülürken Sebastian Laurent bir köşede duruyordu.

Vuk Markovic bile mavi ayda bir ortaya çıksa da kimseyle etkileşime girmeye niyetli görünmüyordu. Köşede durmuş, soğuk gözleriyle diğer konukları mikroskop altında böcekleri inceleyen bir bilim adamı gibi inceliyordu.

"Kai, gelebildiğine çok sevindim." Clarissa yanımda belirdi, siyah kokteyl elbisesi ve kulaklığıyla zarif ama biraz da yıpranmış görünüyordu.

Galerinin sanatçı ilişkileri direktörüydü ve beni şahsen davet etmemiş olsaydı etkinliği tamamen kaçırıyordum. Sonbahar galasından beri onu görmemiştim ama o gece onu yönlendirdiğim için kendimi yeterince suçlu hissediyordum ve kabul ettim.

"Elbette. Sergi harika görünüyor," dedim. "Sen ve ekibin geri kalanı harika bir iş çıkardınız."

Aramıza garip bir sessizlik girmeden önce bir süre havadan sudan konuştuk.

Sohbetlerimiz hiçbir zaman Isabella ile olanlar kadar rahat ya da heyecan verici olmamıştı ama galada yeterince rahat konuşmuştuk. Ancak Clarissa bu gece dikkati dağıtık görünüyordu, sanki aklı vücudundan binlerce mil uzakta uçuyordu.

"Çok uzun süre sohbet edemem. Sanatçıların ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarından emin olmalıyım. Yaratıcı tipler oldukça kaprisli olabiliyor." Gülümsedi ama sesinde tuhaf bir ton vardı. Bakışları galeride birini arıyormuş gibi dolaştıktan sonra tekrar benimkine takıldı. Meraklı bir kararlılık yüz hatlarını sertleştirdi. "Yakında bir ara bir şeyler içmeliyiz. Valhalla galasından erken ayrıldığım için sana hâlâ bir çek borçluyum."

"Memnuniyetle," dedim, ama Isabella'yla ilişkim varken muhtemelen bir randevu olduğunu düşündüğü bir şeyi kabul ettiğim için biraz tedirgin hissediyordum. "Müsait olduğunda bana haber ver."

O gittikten sonra, yüzünde hâlâ o dalgın ifadeyle, Dante ve Vivian'a doğru çapraz bir yol çizdim. Yolun yarısına ancak gelebilmişim ki biri bana çarptı ve neredeyse elimdeki içkiyi deviriyordu.

"Çok özür dilerim!" Tanıdık bir ses bakışlarımı sağıma çekti. "I-Kai?"

"Isabella?"

Birbirimize baktık, yüzlerimiz şaşkınlığın aynası gibiydi. Bana bu gece de bir etkinliği olduğunu söylemişti ama onu burada görmeyi milyon yıl geçse de beklemezdim. Siyah kadife elbisesi kıvrımlarının üzerine dökülerek kilometrelerce bronzlaşmış tenini ortaya çıkarırken, siyah ince topuklu botları onu göz hizama yaklaştırıyordu. Chelsea'deki bir galeri sergisinden çok East Village'daki bir yeraltı partisi için giyinmiş olsa da bir konuk olduğu belliydi.

"Burada ne yapıyorsun?" Isabella önce toparlandı.

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

"Burada kardeşimle birlikteyim. O... bir yerlerde." Odanın içinde bir elini salladı. "Onu bir süre önce kaybettim ama beni meşgul edecek bir sürü şarap ve atıştırmalık var."

"Anlıyorum." Şaşkınlığım yerini eğlenceye bıraktı. Boşta kalan eli, Pisa Kulesi'ni andıracak kadar yüksek bir ordövr tabağını taşıyordu. "Yeterince yiyecek aldığına emin misin, aşkım?"

Isabella'nın yanaklarını ve burnunun ucunu hafif bir pembe renk kapladı. "Aslına bakarsan, hayır. Tam daha fazlasını almak üzereydim ki *biri* yoluma çıktı."

"Ne kadar kabalar."

"Hem de çok. Bugünlerde kimse terbiye görmüyor."

"Yaklaşan toplumsal çöküşümüzün bir işareti, şüphesiz." Çenemi aşağı doğru eğerken ağzım tembel, minnettar bir gülümsemeye dönüştü. "Daha az uğursuz bir not olarak, çok güzel görünüyorsun. İyi ki ben gitmeden önce onu giymemişsin, yoksa ikimiz de şu anda burada duruyor olmazdık."

Etkinlik için üstümü değiştirmek üzere eve gitmeden önce bütün günü onun evinde geçirmiştim. Şimdi, keşke gece boyunca kalsaydım diyorum. Ne yapabileceğimize dair, yaratıcılık konusunda tüm sanatçılara rakip olabilecek bazı fikirlerim vardı.

Isabella'nın sahte öfkesi daha derin bir kızarıklığın altında eridi. Başını sallamadan önce hava ılık ve ballı bir şeyle yoğunlaştı. "Şşşt." Gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Biri seni duyacak. Dante ve Viv hemen *şurada*."

"Dante ve Vivian birbirlerine ay gözüyle bakmakla o kadar meşguller ki başka bir şey fark etmiyorlar."

Ama Isabella haklıydı. Masum bir konuşma yapıyor olsak da -Şimdilik dikkatleri üzerimize çekmek akıllıca olmazdı. Vuk bizi piyano odasından birlikte çıkarken gördükten sonra zaten şüphelenmişti. Neyse ki adam mecbur kalmadıkça konuşmaz ve başkalarının işine karışmazdı ama her zaman o kadar şanslı olamayabilirdik.

Diğer konuklardan biri arkadaşından kurtuldu ve doğruca bana yöneldi. Şirketin amiral gemisi olan gazetenin kültür sanat muhabiriydi, bu da onu eğlendirmem gerektiği anlamına geliyordu.

Muhabir yaklaşırken, "Galerinin arka tarafında, dalga heykelinin arkasında bir oyuk var," diye mırıldandım. "Bir saat içinde benimle orada buluş."

Isabella cevap vermedi. Arkasını döndü ama gözlerindeki cevap parıltısını görmeden önce değil.

Sonraki elli beş dakika boyunca, tuvaleti kullanmak için izin almadan önce gönülsüzce ortama karıştım. Tuvalet doğru sağa dönmek yerine arka taraftaki bölmeye geçtim. Sergi ana salonda yapıliyordu, bu nedenle ısıtıcının düşük uğultusu dışında bu özel alan sessizdi. A

Yapısı bozulmuş dalga heykeli, oyuğu yoldan geçenlerden gizleyerek burayı buluşma için mükemmel bir nokta haline getirmiştir.

İçeri girdiğimde Isabella zaten bekliyordu.

"İlk iki seferde şaka yapıyordum ama bu tesadüf değıl. Sen Beni takip ediyorsun," diye dalga geçti.

Üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattım. "Kendinizi oldukça yükseklerde görüyorsunuz Bayan Valencia."

Sırtışı daha da büyüyerek yanaklarında güzel gamzeler oluşturdu. "Ama bu yersiz mi?"

"Hiç de değıl."

Cevap veren nefesi göğsümü okşadı. Gül ve vanilya kokusu duyularımla alay ediyordu ve efsane tanrıçalarının bile hiç bu kadar ilahi kokmadığından emindim.

Avuçlarım, yumruğumu o ipeksi koyu dalgaların etrafında dolaştırma ve vücudunun her kıvrımını ve vadisini haritalama arzusuyla karıncalandı - boynunun zarif sütunu, omzunun pürüzsüz kıvrımı, belinin girintisi ve kalçalarının genişliğı. Kadife ve ipek, almak için olgunlaşmış.

İhtiyaç içimde canlı bir şey gibi titreşiyordu ama kollarımı iki yanımda tuttum, tıpkı onun yaptığı gibi. Akranlarımız ve gazetecilerle dolu bir etkinlikte gizlice kaçmak yeterince tehlikeliydi, ama ondan uzak durmaya çalışmak okyanustan kıyıyı öpmeyi bırakmasını istemek gibiydi.

İmkansız.

Benim enem aşağı doğru eğilirken onunki yukarı doğru eğildi ve gözlerimizi birleştirdi. Konuşmadık. Dokunmadık. Yine de bu gecemin en önemli anıydı.

"Resmi sanatçı konuşmalarından önce ayrılmak istiyorum," diye mırıldandım. "Ama bu benim için kabalık olur, değıl mi?"

"Muhtemelen." Saının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdığımda Isabella yutkundu. Elimde değıldi; delirmeden önce onunla bir şekilde temas kurmaya ihtiyacım vardı. "Ama kibarlık abartılıyor."

İyi, çünkü şu anda aklımdan geçen düşüncelerin kibar bir yanı yoktu.

"Bu beklenmedik bir şey."

Yağılı ses sıcak yakınlığımızı bir kova buzlu sudan daha etkili bir şekilde bastırdı. Elim düştü ve Isabella ile ben farklı yönlerle çekilen kuklalar gibi sarsılarak ayrıldık.

"Kai Young ve yardımcısı halka açık bir etkinlikte öpüşüyorlar. O günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

Victor Black oyuk girişinde duruyordu. Gözleri Isabella ve benim aramda dolaşırken kötücül bir zevkle parlıyordu. Yeni gelmiş olmalıydı; onu daha önce görmemiştim.

Göğsümün etrafına bir korku ipi dolandı.

Teknik olarak Isabella ve ben yanlış bir şey yapmıyorduk ama Victor'un masum durumları abartılı ve çok satan saçmalıklara dönüştürme yeteneği vardı.

"Valhalla'da değiliz," dedi Isabella soğuk bir sesle. "Ben burada bir misafirim. Birinin sizi çıkışa yönlendirmesini istiyorsanız, açıkça işaretlenmiş rozetler takan görevlilerden birine sormanızı tavsiye ederim."

"Benim hatam. Bir fahişe gibi giyindiğinizde unutmak çok kolay." Dikkati bana yönelirken Victor'un gülümsemesini kin kaplamıştı. "Beni konuşurken gördüğünde bu kadar üzölmene şaşmamalı-"

Onun tepki vermesinden daha hızlı bir şekilde odayı geçtim. Ön kolumu boğazına dayayarak onu duvara yapıştırdığımda cümlesinin geri kalanı acı dolu bir homurtuya dönüştü.

"Gecenin ikinci hatası, Siyah," dedim sessizce. "Saygısızlık etme
"Ben odadayken *hiçbir* kadın böyle değildir." *Özellikle de Isabella.*

Soğuk öfke göğsümde parçalara ayrıldı ve odayı kıpkırmızı yaptı. Victor'un yüz hatları hassas noktalardan oluşan bir haritaya dönüştü; gözler, burun, çene ve şakaklar. İyi hedeflenmiş bir darbe hepsini paramparça edebilirdi.

Isabella'nın varlığı beni yarı dizginli tutan tek şeydi. Büyük bir tepki Victor'un şüphelerini doğrulayacaktı ve yüzünü yeniden düzenlemenin kısa vadeli tatmini uzun vadeli sonuçların yanında sönük kalacaktı.

O da aynı sonuca varmış olmalıydı. Gözlerinden akan korkuya rağmen geri adım atmadı.

"Elbette." Boğazı sıkıştığı için sesi yüksek ve kısık çıktı. "Haklısın. Büyük Kai Young, CEO oylamasına bu kadar yakın bir zamanda bir Valhalla *barmeniyle* arkadaşlık etmek gibi aptalca bir şey yapmayacak kadar akıllıdır." Kolumu boynuna daha sıkı bastırdığımda acı dolu bir nefes daha verdi.

"Kai."

Isabella'nın endişeli sesiyle görüş alanımdaki kızılık kayboldu.

Kolumu indirdim ve Victor'a ters ters baktım. Doğruldu ve devam etmeden önce öksürdü, "Oy veren üyeler skandal söz konusu olduğunda çok titizdir. Greentech'in yönetici adaylarından biri birkaç yıl önce dadısıyla yaşadığı bir ilişki yüzünden pozisyonunu kaybetti. On beş yıllık sıkı çalışma boşa gitti."

Hatırladım. Skandal aylarca haberlere konu olmuştu.

Aradaki fark, evli olmamamdı. Kiminle istersem onunla çıkabilirdim.

Bunu Valhalla'ya ve kurula söyle, diye fısıldadı sinsi bir ses.

Dişlerimi sıktım. Victor'un yüzündeki endişenin yerini yavaşça zafer aldı. Hedefini vurmuştu ve bunu biliyordu.

"Sen bir CEO'sun," dedi Isabella yanıma gelerek. "Belli ki şirket yönetim kurulları skandalları o kadar da umursamıyor. Bu yılın başlarında araban havaya uçmamış mıydı?"

Victor'un yüzü kıpkırmızı oldu. Porsche'sinin alevler içinde yok olması ilkbaharda manşetlere çıkmıştı. Sorumlu kişiyi asla bulamamıştı ama düşman listesi kilometrelerce uzundu. Herhangi biri olabilirdi.

Normalde, mülkün anlamsızca tahrip edilmesinden nefret ederdim, ama ona sempati duymakta zorlandım. Kimse ölmemişti. Zarar gören tek şey egosu, arabası ve itibarıydı, ki bu sonuncusu zaten çok da iyi değildi.

"İsa!" Keten gömlek ve pantolon giymiş bir adam odaya girerek Victor'un tepkisini kesti. "İşte buradasın. Ben de seni arıyordum."

Onu hemen Oscar olarak tanıdım, galerinin öne çıkan sanatçılarından biri. Uzun boylu ve zayıf, omuz hizasında siyah saçları at kuyruğu şeklinde bağlanmış ve boynunu süsleyen bir dizi puka kabuğuyla, Chelsea'de özel bir sanat sergisine öncülük etmek yerine Hawaii'de takılması gerekiyormuş gibi görünüyordu.

Şaşırmış görünen Victor'un yanından geçip Isabella'nın omuzlarına bir kol attı. Omurgam gerildi.

"Yakında konuşmamı yapacağım. Parçalardan birine ilham verdiğin için seni de yanımda getirmeyi düşündüm."

Burnunu kırıştırdı. "Hayır, teşekkürler. Konuşmalardan nefret ederim ve bu gece senin gecen."

Daha önceki şiddet dalgası dağılmış, yerini başka tür bir gerilime bırakmıştı.

"Isabella, Oscar'ı tanıdığımı bilmiyordum," dedim sıkı bir gülümsemeyle, kolunu ondan çekme dürtüsüyle savaşıyor.

"Birbirimizi tanıdığımızdan daha fazlasıyız. O gezegendeki en sevdiğim insanlardan biri." Ona gülümsedi.

Çenemde bir kas kasıldı. "Ne kadar güzel."

Peki ben neyim? Doğranmış ciğer mi?

Onu ne zaman başka bir erkeğe gülümserken görsem, kıskanç, bölgeci bir mağara adamına dönüşmekten hoşlanmıyordum ama ona karşı duyduğum çekimle ilgili hiçbir şey mantıklı değildi.

Isabella ses tonumu duyunca gözlerini kırıştırdı, sonra da gözlerinde bir eğlence belirdi. "Oscar-"

"Ah, çok özür dilerim!" Asyalı güzel bir kadın dalga heykelinin yanında aniden durdu. Victor ortadan kaybolmuştu. Gittiğini fark etmemiştim ama iyi ki kurtulmuşum. "Bölmek istememiştik. Buraya kimsenin dönmesini beklemiyorduk." Yanaklarını narin bir gül rengi kapladı.

Onun yanında, kahverengi saçlı ve buz yeşili gözlü tanıdık görünümlü bir adam, ilk biz gelmemize rağmen onları rahatsız ettiğimiz için bizim hatamızıymış gibi bizi inceledi.

Tipik Volkov.

"Alex, Ava, sizi görmek güzel." Oscar ve Isabella'ya olan kızgınlığımı bir gülümsemeyle maskeleydim. *Adamın kolu neden hâlâ kızın omuzlarında?* "Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Ava sergiyi görmek istedi, işte buradayız." Alex Volkov'un sesi, karısının ismindeki yumuşaklık dışında, odanın sıcaklığını düşürecek kadar soğuktu.

Herkesçe bilinen soğuk emlak milyarderi, Kuzey Kutbu'ndaki bir buz mağarasının sıcaklığına sahipti ama birkaç yıl önce Ava'yla çıkmaya başladığından beri oldukça yumuşamıştı.

Arkadaş olmasak da dosttuk. Young Corporation'ın New York'taki merkezinin bulunduğu gökdelenin ve benim oturduğum sokağın yarısının sahibiydi. Ona da Christian Harper'a baktığım gibi bakıyordum, ama en azından Alex'le neyle karşılaşacağımı biliyordum. Christian özel dikilmiş koyun postuna bürünmüş bir kurttu. Dante birkaç kez daha Rohan Mishra ve diğer CEO adaylarının kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmasını teklif etmiş, ben de her seferinde reddetmişim.

Dante etik sınırları zorlamakta rahattı ama hile yaparak kazanmayı reddettim. Sahte zaferlerin zaferi olmazdı.

Şeytandan bahset.

"Burada gizli bir parti var ve kimse bizi davet etmedi mi? Gücendim." Dante'nin derin ses tonu, yanında Vivian'la köşede belirmesinden önce duyuluyordu. "Ben de herkesin nereye gittiğini merak ediyordum."

"Sanırım konukların büyük çoğunluğu hâlâ ana sergi alanında," dedim kuru bir sesle, Isabella'yla olan samimi toplantımın nasıl olup da bu sirke dönüştüğünü merak ederek.

Sonra, sanki oda yeterince kalabalık değilmiş gibi, Clarissa bir fırtına gibi içeri daldı, yüz ifadesi çok sertti.

"Uh-oh." Oscar sonunda kolunu Isabella'nın omuzlarından çekti. "Sanırım başım belada." Sesi pek de endişeli gelmiyordu.

"İşte buradasın," dedi kısık bir sesle. "Konuşman üç dakika içinde başlayacak. Benimle gelmek zorundasın. Şimdi."

Clarissa'nın sesinin hiç bu kadar sinirli çıktığını duymamıştım, gerçi dürüst olmak gerekirse, New York'a taşınmadan önce onunla yıllardır konuşmamıştım.

"Orada olacağım." Oscar hareket etmedi. Kımıldamadı.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra içini çekti ve onu takip ederek dışarı çıktı. Odanın geri kalanı da peşlerinden dışarı süzüldü.

Isabella'nın yanında yürüyebilmek için geri çekildim.

"Siz ikiniz arkadaşça görünüyordunuz," dedim. "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Gözleri yeni bir kahkahayla dans etti. "Kai, Oscar benim kardeşim. Gerçek adı Felix, ama sanatçı takma adı olarak babamızın adını kullandı. Bu onun saygı gösterme şekli."

Kardeşi mi?

İçimde bir şok dalgası dalgalandı. Oscar'ın -Felix'in- başının arkasına baktım. "Nasıl..."

Koyu rengine rağmen Oscar/Felix açıkça beyazdı. Isabella Filipinliydi.

"Ailesi o daha bebekken öldü," dedi. "Annem ve babam onu yasal olarak evlat edinmeden önce vaftiz ebeveynleriymiş. Ben doğmadan önce ailemizin bir parçasıydı." Gamzeleri tekrar ortaya çıktı. "Gördün mü? Kıskanmana gerek yok."

Isı tenime dokundu. "Kıskanmadım."

"Tabii ki hayır. Her erkeğe, onları parçalara ayırıp mangalda pişirmek istermiş gibi bakıyorsun."

"Herkesin içinde olmasaydık," dedim, sesim alçak ve sakindi, "seni dizlerimin üzerine yatırır ve küstahlığın için seni tek başına cezalandırırdım."

Isabella'nın nefesi duyulabilir şekilde kesildi. "Sen öyle san."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ama bu bir Pirus zaferiydi çünkü tehdidimi yerine getirememek onun için olduğu kadar benim için de eziyet vericiydi.

Oscar/Felix'in konuşmasına çoktan başlamış olduğu ana sergi salonuna akın ettik.

Elimi cebime attım ve yanımda duran kadın yerine onun sözlerine odaklanmaya çalıştım. Parmaklarım kâğıt parçasına benzeyen bir şeye dokunduğunda içimi serin bir şaşkınlık kapladı.

Gizlice aldım ve açtım. Diğer konuklar sanatçıların konuşmalarını dinlemekle o kadar meşguldüler ki notu okuduğumda nasıl kaskatı kesildiğimi fark edemediler.

İsim yok, imza yok, sadece iki basit cümle.

Dikkatli olun. Herkes görüldüğü gibi değildir.

BÖLÜM 22

Isabella

Hem Kai'nin şirketi hem de Valhalla Aralık ayının ikinci yarısında boşaldı ve bize gönlümüzce gizlice dolaşmak için bolca hareket alanı sağladı. Herkes St. Moritz ya da St. Barth's'a kaçmıştı ama biz tedbiri elden bırakmamak için şehrin gözde yerlerinden uzak durduk.

Bunun yerine, yatağımı - savurganlık yaptığım tek mobilya eşyası - ve kulübün çeşitli köşelerini ve çatlaklarını iyi kullandık. Arada sırada, Bronx'taki New York Botanik Bahçesi, Flushing'deki küçük hamur tatlısı ve çay dükkânları, Harlem'deki bir yeraltı komedi şovu gibi alışılmışın dışındaki buluşma yerlerine gittik.

Zaman ve mesafe nedeniyle tek başıma asla ziyaret edemeyeceğim bölgelerdi ve Kai ile birlikte keşfetmeyi çok sevdim. Ancak en sevdiğim yer yine de her şeyin başladığı yeri.

Gizli odamıza adım attım. Kitaplık arkamdan kapandı ve Kai'nin zaten orada olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Koltukta oturmuş, o çok sevdiği sıkıcı klasiklerden birini okuyordu. Gömleği ve pantolon askısıyla, kolları kıvrılmış ve gözlükleri burnunun ucunda, dünyanın en seksi profesörü gibi görünüyordu.

"Üniversitede hocalarım size benzeseydi, plajda okulu asmak yerine sınıfta çok daha fazla zaman geçirirdim," dedim.

Kai yerini bir kitap ayracıyla ayırdı ve yukarı bakmadan önce kitabı bir kenara koydu. "Kumsalda mı takılıyorsun?" dedi aşırı derecede

ilgi. "İddianızı desteklemek için orada çekilmiş fotoğraflarınız olduğunu sanmıyorum. Doğrulama amacıyla tabii ki."

"Elbette," dedim ciddi bir ses tonuyla. "Fotoğraf yok ama daha iyi bir şeyim var." Bir elimi önümde gezdirdim. "Bu trençkotu en sevdiğim vintage mağazasında buldum. Tam bir casus gibi görünüyor, sence de öyle değil mi? Etrafta gizlice dolaşmak için mükemmel."

Kai hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Sanırım," dedi kuşkuyla. "Bu kesinlikle... bir tarz."

"Hmm." Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatarak başımı eğdim. "Belki de altıma ne giydiğimi gördüğünde daha çok beğenirsin..."

Kemerimi çözdüm ve vardiyamdan sonra giydiğim siyah dantel ve ipek ayakkabıyı ortaya çıkardım. Akıl almaz bir fiyata satılıyordu ama Vivian sayesinde Dante'nin portföyündeki lüks markalardan biri olan Delamonte'de her zaman geçerli olan arkadaş ve aile indirimine sahiptim.

Kai durdu, bakışları bir yırtıcının avına kilitlenmesi gibi dayanıksız malzemeye kilitlendi.

Ona doğru yürürken paltom yere düştü, topuklarım pelüş halının üzerinde rahatça kayıyordu.

"Bugün bir oyun oynayabileceğimizi düşündüm." Kucağına oturdum ve kollarımı boynuna doladım.

"Ne tür bir oyun?" Sesi oldukça sakindi ama ağzımı çenesine bastırdığımda nefes alış verişi hızlandı.

"Boşalana kadar bana dokunmana izin verilmeyen." Boynundan aşağı, boğazının çukuruna kadar öpücükler kondurdum. O kadar lezzetli kokuyordu ki onu bir battaniye gibi sarmak istedim. "Eğer yaparsan kaybedersin ve bir ay boyunca sadece benim seçtiğim kitapları okumak zorunda kalırsın."

Kai DigiStream ve iş yüzünden çok stresliydi. Umarım bu onu gevşetir.

"Peki ya kazanırsam?" Kelimeler yoğunlaşan havada dumanlı bir hal aldı.

"Eğer kazanırsan..." Parmaklarımı pantolon askısına doladım ve doğruldum. "Yirmi dört saat boyunca ne istersen yapacağım."

Gözleri karanlık bir ilgiyle parlıyordu. "Ne istersem mi?"

Bir korku çizgisi güçlü bir uyarılma hissiyle karıştı. "Evet."

Başka birine yapabileceğim bir teklif değildi ama ona güveniyordum. Durumdan faydalanmayacaktı.

Ayrıca, kaybetmeye hiç niyetim yoktu.

Kai arkasına yaslandı. Öğrencisini inceleyen bir profesörün ya da bir köylüyü gözlemleyen bir kralın ilgisizliğiyle beni izlerken yüzüne bir ifade çöktü.

Elinden geleni yap, gözleri meydan okudu.

Jartiyerini çözüp gömleğinin düğmelerini iliklerinden sıyırırken kalbim göğüs kafesimin arkasında gümürdüyordu. Yavaşça, teker teker, gövdesi ortaya çıkana ve çıplak teninin sıcaklığını tadana kadar.

Nefeslerimiz ve saatin yumuşak tik takları odayı doldurdu.

Kai bir bilginin zihnine ama bir sporcunun vücuduna sahipti. Zayıf ve yontulmuş, şık kasları spor salonu çalışması yerine boks yapmanın sonucuydu.

Dilimi meme ucuna değdirdim ve ortaya çıkan titremesine gülümsedim.

Göğsünün ve karın kaslarının belirgin çıkıntılarından aşağıya doğru yolculuğuma devam ettim.

Kemerine ulaştım. Engelleri kaldırmam ve onu hapsediği yerden kurtarmam bir dakikadan az sürdü.

Aleti dışarı fırladı, kalın ve damarlı ve şimdiden prekum sızdırıyordu. Tadını ve verdiği hissi hatırlayınca ağzım sulandı.

"Tanrım, seni boğazımdan aşağı almak için sabırsızlanıyorum," dedim boğuk bir sesle.

Ellerimi etkileyici uzunluğunun üzerine koydum ve dilimi başının etrafında döndürerek vücudundan geçen titremenin tadını çıkardım.

Kai'ye sakso çekmeye bayılırdım. Hiçbir şey beni onun kontrolünü kaybettiğini görmek ve zevkinden sorumlu olanın ben olduğumu bilmek kadar tahrik edemezdi. İstedikim gibi verebilir, alabilir ve alıkoyabilirdim.

Bugünü saklamak gibi bir niyetim yoktu.

Başımı aşağı yukarı salladım, yaladım, emdim ve her seferinde onu daha derine çektim. Başımı kaldırdım, Kai'nin yüzündeki çıplak yoğunluğa bakınca midemdeki ateş topu sımsıkı sarıldı. Çenesi o kadar sıkılmıştı ki kas spazmını görebiliyordum.

Daha derine... daha derine...

Aleti boğazımın arkasına çarptı. Tıkandım, öğürme refleksim devreye girince gözlerim sulandı. Ağzımın kenarlarından salya sızdı ve çenemden aşağı damladı.

Artan nabzımla birlikte klitorisim de zonkluyordu. Umutsuzca kendime dokunmak istiyordum, ama dokunursam boyun eğecek ve beni tekrar sikmesi için yalvaracaktım.

Kai'nin parmak eklemleri kolçakların etrafında beyazlaştı. Oyun başladığından beri hiç ses çıkarmadı. Kontrolünün tasmaına karşı açıkça zorlanırken, sessizliği dolduran oral seksimin ıslak, özensiz sesleri hakkında

çok ateşli bir şey vardı.

Görüşümün önünde noktalar dans etti ve sonunda bir nefesle geri çekildim. Ciğerlerime dolan oksijen beni sersemletti ama Kai'nin bir sonraki sözleriyle tekrar buharlaştı.

"Geri çekilebileceğini söylemedim." Sesi doğaüstü bir sakinlik taşıyordu. "Emmeye devam et, Isabella."

Emir içimden erimiş lav gibi aktı. Kararları benim vermem gerekiyordu ama direncim daha tam olarak oluşmadan dağıldı.

İtaat ettim, onu tekrar kabzasına kadar aldım.

"Siktir." İniltisi doğrudan bacaklarımın arasında oluşan ağrıya doğru ilerledi. "Aynen böyle, tatlım. Sikimi çok güzel alıyorsun."

Bana dokunmadı ama cesaretlendirici sözleri onun yerine geçti. Saçlarımda bir yumruk gibiydiler, beni artan bir hızla yukarı ve aşağı yönlendiriyorlardı. Elleri göğüslerimdeydi ve parmakları, ıslaklığım yüzüme bulaşan gözyaşı, salya ve precum karmaşasıyla eşleşene kadar klitorisimi manipüle ediyordu.

Kai'nin başı geriye eğildi. Boynundaki tendonlar gerildi ve sonunda boğazımdan aşağı boşalana kadar sert nefesleri benim boğulmalarım ve hıçkırıklarımınla karıştı.

"Her damlasını yut. İşte bu kadar." Parmakları saçlarıma dolandı. "Ağzın döllerimle doluyken dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun."

İnledim. Göğsümde küçük bir gurur ışığı parladı ve ancak iyice yutkunduktan sonra kalçalarımın üzerine oturdum.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı Kai, bir elini başımın üzerinde gezdirerek.

Gurur daha da parlıyordu ama oyunun amacını unutturacak kadar değil.

"Bana dokundun," diye nefes aldım, sesim yorgunluktan titriyordu.

"Sonunda. Kaybettin."

Bakışlarından eğlence akıyordu. "Boşaldıktan sonra sana dokundum aşkım.

Bu da benim kazandığım anlamına geliyor."

"Bu..." Bocaladım, emin değildim. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki zamanlamaya dikkat etmemiştim.

Kai saçımı sıkıca kavradıktan sonra bıraktı. "Bir kitap seç."

"Ne?" Konunun aniden ve şaşırtıcı bir şekilde değişmesiyle kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kırptım.

"Bir kitap." Rafları kaplayan deri ciltli kitaplara başıyla işaret etti. "Birini seç."

Merakım beni rastgele bir kitap seçmeye zorladı.

"Aç şunu."

Ortakdaki bir sayfayı açtım. Tesadüfen Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı kitabını* seçmiştim, sevdiğim birkaç klasikten biri.

"Şimdi kanepeye eğil ve bacaklarını aç."

Sıcaklık kanımda dolaşp beni ateşe verirken bile şaşkınlığım artıyordu. Bu pozisyonda ona karşı çıplaktım, iç çamaşırımın küçük parçaları şişmiş uyarılmamı ya da kalçalarımı ıslatan suları gizlemek için çok az şey yapıyordu.

"Yeni bir oyun oynayacağız." Kai arkama geçti. "Çok basit. Eğer durmadan ya da kekeleymeden tam bir sayfayı yüksek sesle okuyabilirsen, gelmene izin vereceğim."

"Ne..." Çürük ipeği yana kaydırıp klitorisimin üzerine bir tüy fırlattığında nefesim kesildi. *O tüyü nereden bulmuştu?*

Bir fırça daha ve onu nerede bulduğunun bir önemi kalmamıştı.

Bir inilti boğazımdan yukarı tırmandı. Ona doğru geri itmeye çalıştım ama diğer eli kalçamı kavrayarak beni hareketsiz kalmaya zorladı.

"Okumaya başla, Isabella." Sesinin altında demir vardı. "Yoksa bütün gün burada kalırız."

Sadist biri. Bana tüyle işkence ederken sayfayı okumaya çalıştığımda aklımdan geçen tek düşünce buydu. Zevk sarsıntıları yaratacak kadar sertti ama ne kadar çırpınırsam çırpınayım orgazm olamayacak kadar esnekti.

"Bay Darcy, büyük bir nezaketle..." Tüy özellikle hassas bir noktaya dokundu ve cümlem bir iniltiyle kesildi. Omurgamdan aşağı küçük ürpertiler yayıldı.

Kai'nin avucu keskin bir tokatla çıplak kışıma indiğinde şok olmuş bir çığlığa dönüştüler. Nefes kesici bir acı hissi ve ardından yavaş yavaş bir ısı patlaması oldu.

"Baştan başla," diye emretti affetmeyen bir profesörün sert komutuyla.

Yaptım, ama duraklamadan ya da kekeleymeden önce asla iki paragraftan fazlasını yapamadım. Gözlerim yaşarana ve akılsızca kıvrana kadar her hata bana bir tokat daha kazandırdı. Acı ve zevk tek bir lezzetli, ıstırap verici yanıkta bulanıklaştı.

Artık metne neredeyse hiç dikkat etmiyordum. Öyle bir noktaya gelmişti ki ağzımdan çıkan her kelime sert bir şaplakla değişiyordu.

"Lütfen," diye hıçkırdım. "Yapamam... İhtiyacım var..."

"Evet, yapabilirsin." Kai'nin sesi de cezası kadar inatçıydı. İki parmağını damlayan, açığına soktu.

Aman Tanrım. İçim düğümlendi; nefeslerim ağır, sızlanan pantolonlarla çıktı. *Çok yakındı.* Bir hareket etse. Yapardım... Yapabilirdim...

"Tabii bilerek batırmıyorsan." Parmak eklemleri içime girene kadar itmeye devam etti. "Bu seni tahrik ediyor mu, Isabella? Eğilip pis bir kız öğrenci gibi cezalandırılmak?"

"Hayır. Evet. Bilmiyorum," diye inledim, başım dönmüştü ve düzgün düşünemeyecek kadar tahrik olmuştum. Parmaklarını içeri doğru kıvrıp bükteğinde gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Tekrar kıpırdandım ama faydası olmadı. Karnımda kaynayan fitili ateşlemek için yeterli sürtünmeyi sağlayamıyordum. "Gelmem gerek... Bırak geleyim... *Lütfen.*"

Ama ne kadar yalvarıp yakarsam yakarayım, Kai pes etmeyi reddetti.

"Görevinizi tamamladıktan sonra gelebilirsiniz. Oyun bu." Elini geri çekti ve zarif, tüylü işkencesine devam etti. "Bunları seviyorsun, değil mi? Şimdi en baştan başla."

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sonunda, sayfayı karıştırmadan okuyacak kadar irade ve zihin gücü topladım. Kelimeler, son cümlede nefes kesen bir kreşendoya ulaşmadan önce, daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde döküldü.

Kai'nin parmakları tekrar içime girdi. Başparmağı klitorisime bastırdı ve diğer eli kıkırma keskin, son bir tokat attı.

Orgazmım acımasız, zihnimi uyuşturan bir yırtılmayla içimden geçti. Yoğunluktan tüm vücudum eğildi; kitap gevşek ellerimden fırlayıp hafif bir gümbürtüyle mindere çarparken gözlerimin arkasında ışık patlamaları oldu.

Bir sonsuzluk sonra tekrar aşağı süzüldüğümde, ne kadar sert boşaldığım için hala titriyordum. Çığlıklarımın yankıları havada asılı kalmış, yanaklarımı utançla yıkamıştı.

"Mükemmel." Kai'nin sesi yumuşadı. Yine kendisiydi, beni ne kadar zamandır orgazmın kıyısında dans etmeye zorlayan zalim, talepkâr efendi değildi. Güçlü ve nazik elleri yanıklarımı düzeltti ve yoğurdu. "Bunu yapabileceğini biliyordum. A+ iş, Bayan Valencia."

"Siktir git," diye mırıldandım, kelimelerime fazla zehir katamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "Austen'ı bir daha asla aynı şekilde okuyamayacağım."

Kai beni çevirdi ve dudaklarıma gülümseyen bir öpücük kondurdu. "İyi tarafından bak. Ne zaman bir engelle karşılaşsan, biliyorsun ki

biri sizi boşaltmaya çalışırken *Gurur ve Önyargı'nın* tam sayfasını yüksek sesle okumaktan daha zor olabilir."

Dudaklarımdan aynı anda bir kahkaha ve inilti döküldü. "Seksi tuhaf bir motivasyon dersine dönüştürebilen tanıdığım tek kişi sensin."

"Latinceyi akıcı bir şekilde konuşabilmem ve inanılmaz orgazmlar üretebilmemle birlikte bu özel bir yetenek."

"Huh. *Şaşırtıcı* olup olmadığını bilmiyorum..."

Beni kucağına alıp kanepeye fırlattığında çığlık attım. "Başka bir derse ihtiyacın var mı?" diye tehdit etti, gözleri kalbimi eriten eğlenceli bir ışıkla dans ediyordu. Seks ve şakalaşma bir yana, Kai'nin en sevdiğim hali rahat ve konforlu olanıydı. Her zaman çok stresliydi ve onu mutlu görmek beni mutlu ediyordu.

"Olabilir. Okulda hiçbir zaman harika olmadım." Onu yanıma çekip kolumu ve bacağımı dev bir oyuncak ayı gibi üzerine örttüğümde direnmedi. Uyuşukluk bir şimşek gibi aniden bastırdı. Esnedim ve ona daha da sokuldum. "Ama hadi..." Bir esneme daha. "Önce dinlen. Yeniden şarj olmalıyım." Son cümleyi göğsüne doğru mırıldandım.

Kai ve ben rahat bir sessizliğe gömüldük. Geçtiğimiz birkaç hafta akıllara durgunluk veren seks ve bayıltıcı randevularla dolu bir kasırgaydı ama aradaki sessiz anların yerini tutamazlardı. Burada onun yanında uzanıp sonsuza kadar kalp atışlarını dinleyebilirdim.

"Noel için ne yapıyorsun?" Kai bir süre sonra sordu. Dalgınca saçlarımın uçlarıyla oynadı ve dokunuşundaki rahat samimiyetten içime bir sıcaklık sızdı.

"Dandik romantik diziler izliyorum ve annemin geleneksel Noel tariflerini katlediyorum," dedim. "Bir gün ben de onunki kadar güzel buko pandan yapacağım. Peki ya sen?"

"Dandik aksiyon filmlerini izliyor ve paket servis siparişi veriyorum," diye espri yaptı. Bir sessizlik daha oldu. Sonra o kadar sessizce sordu ki neredeyse duymuyordum, "Neden benimle geçirmiyorsun?"

Gözlerim onunkilere kaydı. "Ne?"

"Noel'i benimle geçir. İkimiz de şehirde olacağız ve filmler konusunda bir uzlaşmaya varabiliriz."

Kalbim şaşkınlığının darbesi altında tekledi.

Seks ve flört bir şeydi. Tatilleri birlikte geçirmek başka bir şeydi. Ailem kutlamalarımızı lojistik nedenlerle ertelemiş olabilir ama Noel bizim için kutsaldı. Kiminle geçirdiğimiz önemliydi.

Ayrıca, Kai ve ben ilişkimizde zaten ince bir çizgide ilerliyorduk. Şu anda eğleniyorduk ama farklı dünyalardan geliyorduk. Her şeyin yüzümüze patlaması an meselesiydi.

Bu düşünce göğsümü sıkıştırdı.

Öte yandan... eğer sahip olduğumuz şey sona erecekse, sürdüğü sürece her saniyenin tadını çıkarmak mantıklı olmaz mıydı?

Fazla düşünmeyin. Doğru hissettireni yap. Babamın tavsiyesi aklımdan geçip gitti.

Müzikten bahsediyordu ama aynı prensip burada da geçerliydi.

Ani bir karar verdim. Yeni Isabella'nın yapması gereken bu değildi, ama Yeni Isabella bunu yapabiliirdi.

Dudaklarımı gülümseyerek Kai'ninkilerin üzerinde gezdirdim. "Noel'i seninle geçirmeyi çok isterim."

BÖLÜM 23

Kai

KAI

Tatilleri Isabella ile geçirmeyi dört gözle bekliyor olsam da, Noel'den önce kutlamamız gereken bir fırsat daha vardı. İkisini bir arada kutlamamız için ısrar etti ama ben kabul etmedim.

"Bu senin doğum günün. Ayrı ayrı kutlanmalı." Kollarımı beline doladım ve çenemi boynuyla omzunun arasına sıkıştırdım. Yatağında oturduk, sırtı önüme yaslanmıştı, vücutlarımız o geceki doğum günü partisinden sonra gevşek ve durgundu.

"Biz zaten kutladık." Isabella esnedi. Arkadaşları seçkin bir İtalyan restoranında özel bir oda kiralamış, ardından da yakındaki bir gece kulübünde VIP deneyimi yaşamışlardı. "Bunu ikinci kez yapmamıza gerek yok."

"Bu gece arkadaşlarının fikriydi. Aynı şey değil." Vivian beni nezaketen davet etmişti ama arkadaşlarının bizden haberi yoktu, bu da geceyi basit tanıdıklar gibi davranarak geçirdiğimiz anlamına geliyordu. Onu öpemiyor, onunla dans edemiyor ya da onunla istediğim gibi konuşamıyordum. Ama o mutlu olmuştu, önemli olan da buydu. "Dileğini söyle," dedim tembel bir başparmağı teninde gezdirerek. O kadar sıcak ve yumuşaktı ki onu burada, böyle, sonsuza kadar tutabilirdim. "Ne istersen."

Isabella bana bakmak için başını çevirdi. "Gerçekten mi? Herhangi bir şey?"

"Kahvaltıda Paris, akşam yemeğinde Barselona mı? Bir saat içinde uçağımı hazırlayabilirim."

Gülüşü göğsümü okşadı. "Kai, yarın Avrupa'ya gitmiyoruz."

"Biliyorum. Bu gece gideriz."

Bana tamamen bakmak için geri çekildi. "Dur. Ayrıca bu gece Paris'e uçmuyoruz."

Yüzündeki inançsızlık ifadesi karşısında ağzım açık kaldı. "Neden olmasın? Bugün hafta sonu." Bencilceydi ama onun tüm gülümsemelerini ve kahkahalarını kendime saklamak istiyordum. Bu mümkün olmadığına göre, onu en çok gülümsetmekle yetinecektim. Arkadaşlarının sırası gelmişti; şimdi sıra bendeydi. "Kahvaltıda kruvasan yemek ve Montmartre'da dolaşmak için zamanında orada olurduk. İnsanları izleyebilir, Shakespeare and Company'de kitaplara göz atabilir, Marais'de vintage alışverişi yapabilirdik..."

Paris'in baştan çıkarıcı bir portresini çizdim, hafta sonu kaçamağı düşüncesiyle beklentim çoktan yükselmişti. Meraklı gözler yok, çiğnenemez kurallar yok. Sadece biz, birlikte şehrin tadını çıkarmak.

Isabella'nın ifadesi bir anlığına dalgalandı ve sonra reddederek sertleşti. "Cazip ama ben başka bir şey istiyorum. Daha normal bir şey."

"Lincoln Center'da özel bir gösteri gibi mi?" Bu Avrupa'ya uçmaktan bile daha kolaydı.

"Hayır." Isabella'nın gözleri muziplikle parlıyordu ve işte o zaman korkunç bir hata yaptığımı şüpheye yer bırakmayacak şekilde anladım. "Coney Adası'na gitmek istiyorum."

ISABELLA

Brooklyn'in güney ucunda, SeaGate ve Brighton Plajı arasında yer alan Coney Adası, lunaparkı, plajları ve tahta kaldırımıyla biliniyordu. Yaz aylarında insanlarla dolup taşar, ancak kışın lunapark kapanır ve bölge hayalet bir kasabaya dönüşürdü.

Bu da burayı, radarın altında kalmaya çalışan bir çift için mükemmel bir buluşma noktası haline getiriyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Cıvıladım. "Eğlenceli değil mi?"

"Eğlence aklıma gelen ilk kelime değil," dedi Kai kuru bir sesle. Bugün normal bir insan gibi giyinmiş, bir kazak ve kot pantolon giymişti. Evet, kazak kaşmirdi ve evet, kot pantolon muhtemelen ortalama bir insanın aylık kirasından daha pahalıydı ama en azından takım elbise ve kravattan kurtulmuştu.

İş kıyafetleri içinde ne kadar seksi görünüyorsa, gündelik kıyafetler içinde o kadar iyi görünüyordu.

"Oh, hadi ama," dedim. "Kışın plaj berbat ama sosisli sandviçler güzeldi, değil mi?"

"Şehirde sosisli sandviç yiyebilirdik, aşkım." "Aynı şey değil. Coney Island sosislileri farklıdır."

Kai yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir bakışla karşılık verdi.

Tahta kaldırımında yürüyorduk, bir tarafta lunapark, diğer tarafta Atlantik Okyanusu vardı. Önceki haftalara kıyasla bugün hava o kadar da soğuk değildi ama kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine yaklaştırdığında itiraz etmedim.

Vücuduma bir sıcaklık yayıldı. Dudağımı ısırdım, sevimsiz bir gülümsemeyi engellemeye çalıştım ama başaramadım.

Paris kulağa rüya gibi geliyordu ama benim istediğim buydu. Güzel, normal bir çift olabileceğimiz güzel, normal bir randevu. İyi bir macerayı ne kadar sevsem de, normalliğin çok az değer gördüğünü düşünüyordum.

"Benimle buraya geldiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Avrupa'da olmadığımızı biliyorum ama daha rahat bir gezintinin iyi olacağını düşündüm. Birkaç haftadır telaşlıydım."

Kai'nin yüzü yumuşadı. "Bir şey söylediğimde ciddiye aldın. Buna Coney Adası'nı ziyaret etmek de dahil." Ağzı küçük bir yüz ifadesiyle buruştu.

Dudaklarımın arasından bir kahkaha patladı. "Züppelik yapma. Sanki seni kışın ortasında Atlantik'i yüzmeye zorluyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Bir, aşırı sıcaklarda bile mükemmel bir yüzücüyüm. İki, ben züppe değilim. Sadece titiz bir zevkim var."

"Eğer titizlikten kastınız *sıkıcılıksa*, o zaman haklısınız."

Eğlenceli şakalaşmalarımız New York Akvaryumu'nda da devam etti; burada interaktif "dokunma tankları" ile biraz fazla eğlendim. Çok yalvardıktan ve kandırdıktan sonra Kai'yi ellerini suya daldırmaya ve deniz yaşamına dokunmaya ikna ettim.

"Balıktan korkuyor musun?" Yüzündeki temkinli ifadeye bir kahkaha daha bastırarak sordum.

"Hayır, balıklardan *korkmuyorum* ama dokuları-" Geniş sırtışımlı görünce durdu. "Sen bir tehditsin."

"Belki, ama ben aynı zamanda doğum günü kızıyım, yani ben ne dersem o olur. Şimdi, ahtapotlar hakkında ne düşünüyorsun?"

Sonraki dört saat boyunca Kai'yi Coney Adası'nın etrafında sürükledim. Akvaryumdan sonra buz patenine gittik ve yerel bir bira fabrikasında biraz fazla bira içtik.

Brooklyn ya da bira seven bir adam değildi ama balık olayı dışında bir kez bile şikayet etmedi. Günümüzü tanınmış bir pizzacıdan aldığımız jumbo dilimlerle bitirdiğimizde neredeyse eğleniyor gibi görünüyordu.

"İtiraf et," dedim bir ağız dolusu peynir ve sucuk yerken. "Sen *yaptın* iyi eğlenceler."

"Senin sayende." Kai kendi diliminden bir pepperoni kopardı ve benimkinin üzerine koydu. O bu malzemeden nefret ederdi, bense bayılırdım, yani cennette yapılmış pizza ortaklarıydık. "Burası yüzünden değil."

Midemde kelekler uçuştı. Hiç denemeden her seferinde mükemmel şeyi söylemeyi nasıl başarıyordu?

Onun hakkında en çok sevdiğim şeylerden biri de buydu. Düşünceli ve şefkatliydi çünkü o böyle *biriydi*. Gizli bir amacı yoktu.

Yemeğimizi bitirip tekrar yürümeye başladıktan sonra "Peki bu doğum günü diğerlerine kıyasla nasıl geçiyor?" diye sordu. Güneş ufukta alçalıyordu ve gün batımından önce yola çıkmak istiyorduk.

"Oldukça yüksek. Aslında..." Tahta kaldırımında durdum ve kollarımı boynuna dolamak için döndüm. Parmak uçlarımda durdum ve ona yumuşak bir öpücük verdim. "Mükemmeldi. Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Ağzı benimkine değdi. "Mutlu yıllar, aşkım." Daha önce bana güzel bir altın ve ametist kolye hediye etmişti, Ama onun en güzel hediyesi bana eşlik etmesi ve burada benimle vakit geçirmesiydi.

Sarsılmaz bir sıcaklık kemiklerime yerleşti. Mevsimin kış olması ya da yüzümün rüzgârdan acımış olması önemli değildi. Kai elimi tutmasaydı güneşli bir mutluluk bulutunun üzerinde süzülürdüm.

"Doğum günü dileğimin ilk kısmı gerçekleşti," dedim yürüyüşümüze devam ettiğimizde. "Bakalım ikinci kısmı ne olacak." Ne yazık ki bu parayla satın alınabilecek bir şey değildi.

Kai bana şaşkın bir bakış attı. "İkinci kısım ne?"

"Noel için annem kadar iyi buko pandan yapmak. Yıllardır deniyorum." Kendimi sevimli bir önlükle mutfakta dolaşırken ve Kai'nin şaheserim olan tatlıyı yerkenki şaşkın ifadesini hayal ettim. "Olacak. Sadece bekle."

BÖLÜM 24

Kai

Aslında Isabella buko pandan'ı annesi kadar iyi yapamıyordu.

Valencia'lı aile reisinin meşhur tarifini hiç tatmamıştım ama soğuk tatlının bir ısırığı bana bilmem gereken her şeyi anlattı.

"Anlamıyorum." Isabella lezzete dehşetle baktı. "Bu sefer malzemelerin oranını doğru tutturduğuma yemin edebilirim! Annem bunu nasıl yapıyor?"

Ren geyiği desenli yün ve umutsuzluk içinde mutfak taburesinin üzerine yığıldı. O kadar sevimli görünüyordu ki, durumun hassaslığına rağmen gülümsememi engelleyemedim.

"Korkarım sadece annelerin sahip olduğu bazı süper güçler var." Dumanı tüten bir fincan sıcak çikolataya fazladan bir yığın marshmallow ekledim ve ona doğru ittim. "Geleneksel tarifleri pişirmek bunlardan biri."

Isabella şeker yüklü içkiden asık suratlı bir yudum aldı. "O kadar kötü mü?"

Evet. Genelde tatlı olan bu yemeğin bu kadar tuzlu olmaması gerektiğinden oldukça emindim. Ama genel bir dürüstlük ilkesiyle hareket etsem de, vahşi atlar bu özel gerçeği benden çıkaramazdı.

"Tamamen yenilebilir." Çayına süt karıştırdım ve benden detay vermemi ya da Tanrı korusun bir ısırık daha almamı istememesi için dua ettim. "Ancak, bugün Noel. Yemek yapmak yerine günün tadını çıkarmalıyız. Neden onun yerine yemek sipariş etmiyorum?"

İç çekerek kabul etti. "Bu muhtemelen iyi bir fikir."

Rahatladığımı gizledim ve telefonumdan siparişi verdim.

Dün gece annesinin Noel tarifleriyle uğraşmamız gerekiyordu, ama kapıma kırmızı bir elbiseyle gelince dikkatimiz dağıldı. Elbisenin Isabella'nın standartlarına göre mütevazı olduğunu kabul ediyorum ama bunun bir önemi yoktu. Patates çuvalı da giyse, bu görüntü beni yine de içimden vururdu.

Oldukça endişe vericiydi. Bilimsel bağışlarımın bir sonraki turunda onun üzerimdeki şaşırtıcı etkisi üzerine bir araştırmayı finanse etmeyi düşünüyordum.

Mutfaktan, hizmetçimin Şükran Günü'nden sonra devasa bir Noel ağacıyla süslediği yemek odasına geçtik. Beyaz mermerden ren geyiği heykelleri, şık altın çelenkler ve bir dizi karlı kadife çorap da şenlikli atmosfere katkıda bulunuyordu.

"Bu çok güzel." Isabella ellerini çorapların üzerinde gezdirdi. "Senin yerinde olsaydım, bunları asla çıkarmazdım."

Midemde bir sıcaklık hissettim.

Her yıl aynı dekoru istiyordum. Her yıl değiştirmek zaman ve verimlilik kaybıydı ve bu konuda hiç düşünmemiştim. Ama onun gözünden görmek, ayrıntıları biraz daha takdir etmemi sağladı.

"Onları asmaya devam edebilirim," dedim. "Ama o zaman sonbahar dekoru, Cadılar Bayramı dekoru, Yeni Ay Yılı dekoru olmaz..."

"İyi bir noktaya değindin." Bir iç çekişle daha elini bıraktı. "Sürekli böyle şeyler yapmandan nefret ediyorum."

Yemeklerimiz şaşırtıcı bir hızla geldi ve Netflix'e karşı masa oyunları üzerine biraz tartıştıktan sonra, tarçınlı rulo krepler, şampanya çörekleri, Benedict yumurtaları ve tatlı patates hash'i üzerinde giderek daha rekabetçi Scrabble turlarına yerleştik.

"Vizcacha mı? Şaka mı yapıyorsun?" Üst üste üçüncü turu kazandığımda Isabella avucunu tahtaya vurdu. "Bu kelimeleri nereden buluyorsun?"

"Son turda quetzallerle gelmişsiniz," diye işaret ettim.

"Bir, üniversitede Guatemala'yı ziyaret ettim ve iki, yine de kaybettim." Gözlerini kısmıştı. "Hile mi yapıyorsun?"

"Kopya çekmeme gerek yok," dedim gücenerek. "Kopya çekmek entelektüel tembeller ve sahtekârlar içindir."

Isabella birkaç kez beni yenmeye çok yaklaştı ama finalde beşe sıfır skorla bitirdik. Sonunda neredeyse kazanmasına izin verecektim, ama yapmadı.

benim acınası bir mağlubiyetimi hoş karşılamazdı. Ayrıca, bir zaferden isteyerek vazgeçme düşüncesi midemde safra gibi birikti.

Vizcacha patlaması dışında, sonucu sakın bir şekilde karşıladı.

Yemeğimizi bitirip Scrabble tahtasını kaldırdıktan sonra, "Senin için bir şeyim var," dedi. "Hediyelerle ilgili bir şey söylemediğimizi biliyorum ama bunu gördüm ve dayanamadım."

Elini çantasına attı ve bana kahverengi kâğıda sarılı bir paket uzattı. Üzerinde *Kai*'ye yazıyordu. *Mutlu Noeller!!* yazıyordu. Kırmızı kalpler *i*'leri noktalıyor ve kırmızı fiyonkla eşleştirdi.

Elle çizilmiş kalpleri görünce içime bir sızı saplandı.

Kağıdı ya da fiyongu yırtmamaya büyük özen göstererek hediye metodik bir şekilde açtım. Ambalaj düştü ve daha önce karşılaştıklarına hiç benzemeyen bir kitap ortaya çıktı.

Tutarlı bir yanıt veremeyecek kadar şaşkın bir şekilde kapağa baktım. "Bu..."

"Wilma Pebbles'ın son dino erotik kitabı *A Raptor Ripped My Bodice*'in imzalı bir kopyası," diye onayladı Isabella. "Wilma her yıl sadece az sayıda imzalı kitap sattığı için çok rağbet görüyor. Kitaplar tükenmeden önce bir tane kapabilmek için aynı anda üç ekran açtırdım. Tebrikler." Gamzeleri derinleştirdi. "Edebi koleksiyonunuz artık tamamlandı. Ayrıca, yönetim kurulu seni kızdırdığında tercüme edebileceğin yeni bir şeyin var. Eminim Hemingway çevirmekten daha rahatlatıcı olacaktır."

Eğer kalpler savunmamın dış duvarını çatlattıysa, şimdiki zaman -ve onun açıklaması- onu tamir edilemeyecek şekilde yıktı.

Hayatım boyunca sayısız hediye almıştım. On altıncı yaş günümde özel yapım bir Audi; Oxford'a kabul edildiğimde sınırlı sayıda üretilen bir Vacheron Constantin saat; Cambridge'den master ile mezun olduğumda Hong Kong'daki Peak'in tepesinde bir çatı katı. Hiçbiri beni velociraptor erotizminin çürük bir ciltsiz kitabı kadar etkilemedi.

"Teşekkür ederim," dedim göğsümdeki garip sıkışıklığı anlamlandırmaya çalışarak. İçtenlikle bir kalp krizinin ilk sancılarını çekmediğimi umuyordum. Bu, Noel'i ilgili tüm taraflar için sonsuza dek mahvederdi.

"Bekle, hepsi bu değil." Isabella çantasından bir zarf çıkardı.

"Raptor'un da iyi bir korse yırtılmasından hoşlanan bir kardeşi var mı?" Alay ettim.

"Ha ha. Aslına bakarsan, öyle, ama sen daha o kitap. Hayır. Bu benim şu ana kadarki taslağım." Isabella kitabı uzattı.

Zarf, gözle görülür derecede gergin bir ifadeyle bana döndü. "İyi olduğunu garanti edemeyeceğim için hediye sayılır mı emin değilim ama okumak istedin, işte burada. Sadece ben gidene kadar okumayacağına söz ver."

Kitap hakkında söylediklerimi unut. Isabella'nın devam etmekte olan çalışması için bana güvenmesi...

Hay sikeyim. Boğazımdaki baskıya rağmen yutkundum.

"Söz veriyorum." Zarfı Wilma Pebbles'ın altına sıkıştırdım ve ağacın altından bir kutu aldım. Hediyelerin çoğu gösteriş içindi; sadece iki tanesi istisnaydı. "Bu arada sana da bir sürprizim var. Görünüşe göre hediyeler konusunda aynı fikirdeymişiz."

Isabella'nın yüzü aydınlandı. "Sürprizlere *bayılırım.*" Kutuyu aldı ve hafifçe salladı. Bir tıkırtı duyuldu. "Nedir bu? Makyaj malzemesi mi? Ayakkabı mı? Yeni bir dizüstü bilgisayar mı?"

Güldüm. "Aç ve öğren."

Isabella'nın ambalaj kâğıdını korumak gibi bir derdi yoktu. Metalik folyoyu tereddüt etmeden yırttı ve ortaya basit bir siyah kutu çıktı.

Kapağı kaldırıp tamamen hareketsiz kaldığında içimi alışılmadık bir endişe kapladı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Kai..."

Kutunun içinde, kâğıt mendil yatağının içinde 1960'lardan kalma eski bir daktilo duruyordu. Üreticisi onlarca yıl önce iflas etmişti ve hala müzayede salonlarında ve antika dükkanlarında dolaşan bir düzineden az ürünü vardı. Noel'den önce onu yenilemek ve işlevsel hale getirmek için bir kral fidyesi ödemiştik ama buna değmişti.

"Yazdıklarını sürekli sildiğini söyledin, ben de bunun yardımcı olacağını düşündüm." Kutunun kenarına dokundum. "Daktiloda silme seçeneği yok."

"Bu muhteşem." Isabella parmaklarını tuşların üzerinde gezdirirken gözleri kuşkuyla parlıyordu. "Ama bunu kabul edemem. Bu çok fazla. Tanrı aşkına, sana *dinozor erotikası* aldım. Bu hiçbir şekilde eşit bir takas değil."

"Bu bir takas değil. Bu bir hediye." "Ama..."

"Kendi evinde bir ev sahibinin hediyesini reddetmek kabalıktır," dedim. "Bana inanmıyorsanız size görgü kuralları el kitabımın tam referans sayfasını gösterebilirim."

"Gerçekten... biliyor musun? Bilmek istemiyorum." Başını salladı. "Sana inanıyorum." Eğildi ve beni öptü, yüzü yumuşacıktı.

duygu. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Bir elimle yüzünü kavradım ve öpücüğü derinleştirdim, beynimde dolaşan uygunsuz düşünceleri görmezden gelmeye çalıştım. Onun yanında uyanmanın ne kadar doğal olduğu ya da bunun aylardır hissettiğim en huzurlu an olduğu gibi. Ya da her Noel'i onunla, sadece ikimizle geçirebileceğimi ve mutlu olabileceğimi.

Bu düşüncelerle eğlenmeye hiç hakkım yoktu. Şu anda sahip olduğumuzdan daha fazlasını vaat edemezken değil.

Midem bulandı. Huzursuzluk balonunu bir kenara ittim ve arkama yaslandım. "Unutmadan, başka bir şey daha var." Başımla kutuyu işaret ettim. "Kenarlarını kontrol et."

Biraz hıştırdan sonra Isabella daha küçük, daha ince bir kutu çıkardı. Kabaca bir Kindle boyutundaydı ama ekli klavye nedeniyle iki kat daha kalındı.

"Bu dijital bir daktilo," diye açıkladım. "Seyahat etmesi çok daha kolay."

"Her şeyi düşünmüş olmana neden şaşırmadım?" diye alay etti. O Elimı sıktı, yüzü yumuşadı. "Tekrar teşekkür ederim. Bunlar şimdiye kadar aldığım en güzel hediyeler, belki Monty tablosu hariç."

"Anlaşılabilir. On dokuzuncu yüzyılda yaşamış bir aristokratın yağlıboya portresini yenmek zor."

"Aynen öyle."

Bakışlarımız birbirini yakaladı ve oyalandı. Aynı anda gözlerimizi kaçırmadan önce aramızdaki küçük boşluğa söylenmemiş binlerce kelime sığırdı.

Son yirmi dört saat içinde defalarca seks yapmıştık ama yine de en acı verici samimiyeti hissettiren küçük anlardı.

Elle çizilmiş bir kalp.

Basit bir teşekkür.

Olmamız gereken yerin burası olduğuna dair soyut, yaygın bir his. "Hadi film izleyelim," dedi Isabella, gerginliği kırarak. "Bu gerçekten Noel film maratonu olmadan."

"Sen seç." Alnına yumuşak bir öpücük bıraktım ve ciğerlerime geri dönen basıncı hafifletmeye çalışarak ayağa kalktım. "Patlamış mısır yapacağım. Ama kraliyet ailesinin olduğu filmler *yok*." Son birkaç yıldır Kraliçe Bridget ve Eldorra Prensi Rhys'in masalsı aşk hikâyesinin haberlerde durmaksızın yer almasından sonra, kraliyet ailesinden soğumuştum.

"Ama neredeyse hepsi bu kadar!" Isabella itiraz etti. "Bana öyle bakma...ugh, peki. Umarım fırıncılarla bir alıp veremediğin yoktur, yoksa gerçekten şansımız kalmaz."

Mutfağa girip patlamış mısır makinesini çalıştırırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Onun yanında değilken nefes almak daha kolaydı. Bu bir rahatlama olmalıydı, ama oksijen akışı neredeyse rahatsız ediciydi.

Patlamış mısırı bir kaseye koymuştum ki telefonum çaldı.

Bilinmeyen numara.

Bunu bir tele-pazarlamacı olarak geçiştirebilirdim, ancak soğuk aramaları etkili bir şekilde engellemek için fahiş bir miktar ödemiştım ve birkaç arkadaş, aile ve iş ortağı dışında hiç kimse kişisel cep telefonu numarama sahip değildi.

"Alo?"

"Mutlu Noeller, Young."

Christian Harper'ın pürüzsüz, kendine özgü ses tonuyla omurgam şaşkınlıktan kaskatı kesildi. Numaramı nereden bulduğunu sorma zahmetine girmedim. Özel bilgileri ortaya çıkarmakta ustaydı, Dante'nin onun hizmetlerinden bu kadar çok yararlanmasının nedeni de buydu.

"Mutlu Noeller," dedim soğuk bir kibarlıkla. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Hediyemi açmaya fırsatın olup olmadığını görmek istedim. Sanırım dün bir kurye elden teslim etti."

Aklım sıska, siyah saçlı kuryeye ve bana uzattığı küçük kutuya gitti. Dün açacaktım ama Isabella hemen ardından gelmişti.

Her yıl benzer hediyeler yağdığından beri bu konu hakkında pek düşünmemiştim ama şimdi içimde bir huzursuzluk damlası omurgamdan aşağı süzülüyordu.

"Ne oldu?"

"Aç ve öğren," dedi Isabella'ya daha önce söylediklerimin ürkütücü bir aynası gibi.

Sessiz kaldım. Christian Harper'dan gelen istenmeyen paketi açtığım gün, Times Meydanı'nda kendi özgür irademle cırılçıplak yürüdüğüm gündü.

Christian içini çekti, sesine can sıkıntısı ve eğlenceyi eÇit oranda katmayı baÇarmıÇtı. "Ortak bir arkadaşımızdan bir hediye. Ocak sonunda Fortune 500'deki en genç CEO'lardan biri olarak yerini sağlamlaÇtırmak için ihtiyacın olan her Çeyi içeren küçük bir çip. Bir şey değil."

Bu ima bir sandık tuğla gibi çarptı.

"Şantaj," dedim açıkça.

Dante'yi *öldürecektim*. Böyle bir şey yapabilecek tek ortak arkadaşımız oydu. İyi niyetliydi, ama yöntemleri

en iyi ihtimalle şüpheli.

"Sigorta," diye düzeltti Christian. "Dante bunu kullanamayacak kadar ahlaki açıdan saf olduğunu söyledi, ama arka cebinde bir koz bulundurmaktan asla zarar gelmez. Çki türlü de umurumda değil, ama sana hiçbir Çey vermediğimi söyleme. Şimdi izin verirsiniz kız arkadaşımın yanına dönmem gerekiyor. İyi tatiller."

Cevap veremeden telefonu kapattı.

"Her şey yolunda mı?" Atıştırmalıklarımızla oturma odasına döndüğümde Isabella sordu. "Bu çok uzun sürdü."

"Evet." Onun yanına yerleştim ve Christian'ın çağrısını aklımın bir köşesine attım. Nükleer bombaya eşdeğer bir bilgi göndermiş olması önemli değildi; onu asla kullanmayacaktım. "Her şey yolunda."

BÖLÜM 25

Isabella

Sloane bilgisayarından başını kaldırmadan, "Biraz daha hızlı yazarsan bileğini burkacaksın," dedi. "Yavaşla."

"Yavaşlayamam. Bu kitabı bitirmek için bir aydan az zamanım var ve sadece" -kelimeleri kontrol ettim- "kırk iki bin altı yüz dört kelimem var, bunların birkaç yüz tanesi yer tutucu."

Yılbaşından sonraki haftaydı. İnsanlar tatilden dönmüştü ve Sloane ile kamp kurduğumuz Yukarı Batı Yakası'ndaki kafe hareketliydi. Bir saat içinde yakınlarda bir müşteri toplantısı vardı ve odaklanabileceğim gürültüsüz bir yere ihtiyacım vardı.

Normalde Vivian idari işlerle uğraşırken ben de onun ofisini yazım alanı olarak kullanırdım ama bugün onun için ofis dışındaydım. İşte buradaydım, kığım tahta bir tabureye dayalı, kalbim hızla çarpıyor ve ellerim dört fincan espresso yüzünden gergin bir şekilde el yazmamı şekillendirmeye çalışıyordum.

Tatiller bir rüya gibiydi. Yedim, uyudum ve Kai yanımdayken şehirde süzıldüm ve dünyada hiçbir şey umurumda değildi. Ama artık tatil bitmiş ve Manhattan hırıltılı, çılgın enerjisine geri dönmüştü, görevimin imkansızlığı Everest Dağı gibi önümde beliriyordu.

Üç haftada kırk bin kelime. *Tanrım*, neden daha önce yazma konusunda daha disiplinli olmamıştım?

Çünkü dikkatin dağılmıştı.

Çünkü hep zor şeylerden kaçırıyorsun.

Çünkü yarın diye bir şey kalmayana kadar zor şeyleri yarına ertelemek kolaydır.

Panik ve kendimden nefret boğazımda sıkı bir düğüm oluşturdu.

Karşımda Sloane, yüzü soğukkanlı bir verimlilik maskesiyle tıkr tıkr çalışıyordu. Aşağı yukarı aynı yaşıydık ve kendi süper başarılı işinin sahibiydi. Vivian'ın da öyle. Nasıl oluyordu da onların işleri tıkırındaydı da benim yoktu? Onların sırrı neydi?

Düzenli bir maaşım ve iyi bir yaşam tarzım vardı ama onlar gelişirken ben sadece hayatta kalmaya çalışıyordum. Arkadaşlarımla başarılarını küçümsemediyordum; ancak başarısızlıklarımın ağırlığı göğsümde çok ağır bir şekilde oturuyordu. *Neden gerçekten önemli olan yerde kendimi gösteremiyorum?*

"Xavier'le işler nasıl gidiyor?" diye sordum. Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı, yoksa üretkenlik çöplüğüne dönecektim. Hiçbir şey yaratıcılığımı kendimden şüphe etmek kadar engelleyemezdi. "Hâlâ hayatta mı, yoksa onu öldürüp cesedini arabanın bagajına mı sakladın?"

"Şimdilik hayatta, ama yirmi dört saat sonra tekrar sor," diye mırıldandı Sloane. "Onu bir kasap bıçağıyla parçalara ayırmaktan bir saygısız espri uzaktayım. Benim için kötü bir halkla ilişkiler olacak ama bunu çevirebilirim. Çekilmez biri."

Yanımdaki Lululemon giyen sarışın başını kaldırdı ve yavaşça uzun, ortak masanın diğer tarafına doğru ilerledi.

"Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden müşterin olarak kabul ettin?" Sloane onu havaalanından aldığı günden beri ondan şikâyet ediyordu. Şimdiye kadar iyi geçinmeyi öğrenmişlerdir diye düşünüyordum ama kızgınlığı gün geçtikçe artıyor gibiydi.

"Babasının iyiliği için." Sert ses tonu daha fazla araştırmaya izin vermedi. "Merak etmeyin. Xavier Castillo'yla başa çıkabilirim. Aptal gülüşü, gamzeleri ve şaka yetenekleri beni görevlerimden alıkoyamaz" - klavyesine vurdu - "beni görevlerimden alıkoyamaz."

Kaşlarımla havaya kalktı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca Sloane'u hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Tabii ki hayır." Durakladım. "Göreviniz neydi?"

"*Profesyonel olmak*-" Derin bir nefes aldı, tuttu ve bir elini mükemmel topuzunun üzerinde yumuşatmadan önce bıraktı. Sesi düzleşti. "Sıfır hedefi ya da hırsı olan müsrif bir playboy değil, toplumun *değerli bir* üyesi olarak itibarını onarmak, geliştirmek ve sürdürmek."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin," dedim neşeyle, Xavier'in aslında hiçbir hedefi olmayan müsrif bir playboy olduğu gerçeğini akıllıca es geçerek. "Sana güveniyorum."

"Teşekkür ederim."

Sloane ve ben tekrar sessizliğe gömüldük.

Kelimelerimin iyi olup olmadığından emin değildim ama yazmaya devam ettim.

Kai ona Noel'de verdiğim bölümler hakkında hiçbir şey söylememişti, bu da endişeme yardımcı olmamıştı. Onları henüz okumamış mıydı? Okuduysa neden bahsetmemişti? *O kadar* kötüler miydi? Hayırsa, neden bahsetmedi? Belki de onları okumakla gerçekten ilgilenmiyordu. Belki de yarım kalmış, düzenlenmemiş bir taslağı ona vererek onu zor bir duruma soktum. Bunu ona sormalı mıyım, yoksa bu işleri daha da garip hale mi getirir?

"İsa." Sloane'un sesinde garip bir nota vardı.

"Hmm?"

Dinozor erotizmini bırakmalıyım. Ne düşünüyordum ki? "Haberlere baktın mı?"

"Hayır, neden? Asher Donovan başka bir arabaya mı çarptı?" Dalgınca sordum. Cevap gelmedi.

Yukarı baktım. Sloane'un nötr ifadesi karşısında omurgamdan aşağı soğuk bir his yayıldı. Sadece bir şeyler çok ama çok yanlış olduğunda o bakışı takınırdı.

Ekranını görebilmem için sessizce dizüstü bilgisayarını çevirdi.

National Star'ın kendine özgü kırmızı ve siyah yazıları web sitesinin her yerine yayılmıştı. Sayfaya iğrenç manşetler ve ünlülerin çirkin fotoğrafları hakimdi ki bu alışılmadık bir durum değildi. Bu değersiz tabloid gazetesi...

Bekle.

Gözüm tanıdık bir elbiseye takıldı. Uzun kollu, zümrüt yeşili kaşmir, etekleri kalçalarımı sıyıran bir elbise. Looking Glass butiğinin bodrumunun derinliklerinden on beş dolarlık bir çalıntı.

İki hafta önce Kai ile çıkarken giymiştim.

Karnım dibe vurdu.

Onlar ünlülerin fotoğrafları değildi. *Bizim* fotoğraflarımızdı. Kai ve ben Coney Adası'ndayken. New York Botanik Bahçesi'nde gezinirken, başlarımız kahkahalarla eğik. Queens'te bir dim sum restoranında bana muhallebili tart yedirirken. Ben onun apartmanından çıkarken, iyice dağılmış ve biraz suçlu görünüyordum.

En samimi anlarımızdan bazılarını yakalayan düzinelerce fotoğraf. Tanıdığımız hiç kimsenin bu kadar uzak yerlerde olmayacağını düşünmüştük ama belli ki yanılmışız.

Tenim sıcak ve soğuktan kızardı. Kahvaltıda yediğim çörek boğazımdan yukarı tırmanıp Sloane'un tertemiz MacBook'unu mahvetmekle tehdit ediyordu.

Ben öldüm.

Kulüp bunu gördüğünde, her şey bitmişti. İşimi kaybederdim ve muhtemelen elli mil yarıçapındaki herhangi bir barda çalışmam için kara listeye alınırdım. Daha da kötüsü, eğer muhabirler *biraz* araştırma yaparlarsa.

"Nefes al." Sloane'un keskin sesi panik sisini yararak geçti. Dizüstü bilgisayarını kapattı ve elime bir bardak su tutuşturdu. "Bunu iç. Ona kadar say. Her şey yoluna girecek."

"Ama..."

" "Yap şunu."

Rahatlık ve sıcaklık açısından en iyisi değildi. Ancak kriz yönetiminde mükemmeldi. Ben suyu yudumlarken, o çoktan bombayı etkisiz hale getirmek için on maddelik bir plan hazırlamıştı.

Birinci adım: Kaynağı itibarsızlaştırın.

"Bu *National Star*, bu da yardımcı oluyor," dedi. "O paçavrayı kimse ciddiye almaz. Yine de iyi olacak."

"Kızmadın mı?" Sözünü kestim. Midemdeki sıvı kayganlaşarak midemi bulandırdı. "Kai olayını senden ve Viv'den sakladığım için mi?"

Sloane gözlerini devirdi. "İsa, lütfen. Çalışan bir beyne sahip olan herkes ikinizin birbirinizden hoşlandığını görebilir. Ben sadece bu konuda bir şeyler yapmanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. Ayrıca, bize neden söylemediğini de anlıyorum. İşiniz göz önüne alındığında hassas bir durum. Bu da beni ikinci noktaya getiriyor. Valhalla-"

Sözü yine kesildi, bu sefer telefonumun vızıltısıyla.

Parker. Şeytandan bahset.

Midem daha da kötüleşti. "Bu düşünceni unutma." Bir ciğer dolusu hava emdim ve kendimi destekledim. "Alo?"

Yani. Öldü.

"Isabella." Amirimin sesi hat üzerinde pürüzlü buz küpleri gibi şingırdadı. Her zamanki sıcaklığından eser yoktu. "Lütfen mümkün olan en kısa sürede Valhalla'ya rapor verin. Konuşmamız gerek."

Yarım saat sonra Valhalla Kulübü'nün yönetim ofisine karnımda bir yığın beton blokla girdim.

Her üç yılda bir üyeler arasında dönüşümlü olarak görev yapan yönetim kurulu başkanına ayrılmış olan maun panelli ofis, Gürcü kütüphanesi ile katedral arasında bir yeri andırıyordu. Odanın en ucunda devasa, koyu renkli bir masa bulunuyordu.

Vuk Markovic, askerlerini denetleyen hoşnutsuz bir generalin sert duruşuyla arkasında oturuyordu. Komitenin şu anki başkanı o olmalıydı. Kulüp politikalarına dikkat etmediğim için Kai ve Dante dışındaki komite üyelerinin kim olduğunu bile bilmiyordum; her ikisinin de Vuk'un masasının karşısında oturduğunu sarsılarak fark ettim. Onlar sağdaki sandalyelerde oturuyordu; Parker ise solda, yüzü gergin bir şekilde oturuyordu.

İçeri girdiğimde her çift göz bana doğru döndü.

Öz-bilinç tenimi karıncalandırdı. Yürürken Kai'nin bakışlarından kaçındım, herhangi bir göz temasının göğsümde oluşan basıncı serbest bırakacağından korkuyordum.

"Isabella." Parker başıyla yanındaki sandalyeyi işaret etti. "Otur." Odadaki en düşük rütbeli kişiydi ama toplantıyı doğrudan konuya girerek başlattı. "Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırdım ve bir korku yumağını yuttum. Aptalı oynamanın bir faydası yoktu. "*National Star*'daki fotoğraflar yüzünden."

Parker Vuk'a baktı. O solgun, ürkütücü gözler sinir bozucu bir odaklanmayla beni izliyordu ama tek kelime etmedi.

Parker, "Kulübün üyeler ve çalışanlar arasında sıkı bir kardeşlik yasağı kuralı vardır," dedi. "İşe alınırken imzaladığınız iş sözleşmenizde bu kural açıkça belirtilmiştir. Söz konusu kuralın herhangi bir ihlali-"

"Arkadaşlık etmiyorduk." Kai'nin düzgün sesi onun cümlesinin geri kalanını kesti. "Isabella ve benim ortak arkadaşlarımız var. Birbirimizi kulüp dışında sık sık görüyoruz. Dante bunu doğrulayabilir."

Başım istemeden de olsa ona doğru sallandı. Dikkatini Parker'ın üzerinde tutmaya devam etti ama ben rahatlık dallarının etrafımı sardığını hissedebiliyordum.

Boğazımda dağınık bir duygu düğümü düğümlendi.

"Bu doğru." Dante'nin sesi sıkılmış gibiydi. "Kai ve ben arkadaşız. Isabella ve karım en iyi arkadaşlar. Hesabı sen yap."

Neden burada olduğundan emin değildim. Kai'yi anlayabilirdim, çünkü bu onu da ilgilendiriyordu. Belki Dante karakter tanığıydı? Teknik olarak

yargılanmıyorduk ama yargılanıyormuşuz gibi hissediyordum.

Her iki durumda da, suçluluk duygusu içimi kemirirken bile onun desteği için minnettardım. Kai ve ben kuralları bilerek çiğnemiştik ve şimdi başkaları da bu işin içine çekiliyordu.

Parker durakladı, aptal yerine konmadan -fotoğraflar sıradan tanıdıklar arasındaki samimiyetten çok daha fazlasını ortaya koyuyordu- ya da işverenlerini kızdırmadan nasıl cevap vereceğini bulmaya çalıştığı belliydi.

"Kusura bakmayın ama Bay Young, siz ve Isabella o fotoğraflarda yalnızdınız," dedi dikkatle. "El ele tutuşurken görülmüşsünüz-"

Kai, "Ben sadece ona zorlu bir arazide rehberlik ediyordum," dedi, sesi o kadar yumuşak ve kendinden emindi ki mazeretinin saçmalığını neredeyse gizliyordu. "Vivian'ın doğum günü için sürpriz bir parti planlamak üzere tatil boyunca birkaç kez buluştuk."

"*Vivian Russo* için Coney Adası'nda sürpriz bir parti mi planlıyordunuz?" Parker şüpheyile sordu.

Kısa ama hamile bir duraklama odayı doyurdu. "Dönme dolapları seviyor," dedi Dante.

Başka, daha uzun bir duraklama.

Parker yardım istemek için tekrar Vuk'a baktı. Cevap vermedi. Şimdi düşündüm de, adamın tek bir kelime ettiğini bile duymamıştım.

Kai ve ben *her* ikimiz de hatalı olsak da sıcak koltukta oturan kişinin ben olduğum dikkatimden kaçmadı. Ama o zengin ve güçlü bir VIP'ydi, bense değildim. Adil olmasa da aramızdaki muamele farkı beklenen bir şeydi.

Kai, "Fotoğraflar arkadaşlık etmeme kuralını ihlal ettiğimizizin kanıtı değil," dedi. "Bu *National Star*, *New York Times* değil. Son sayılarında hükümetin Nebraska'da uzaylı yumurtası topladığını iddia ettiler. Hiç güvenilirlikleri yok."

Parker'ın ağzı inceldi.

Suçluluk duygum çamura dönüştü. Amirimi severdim. Bana karşı hep iyi davranmıştı ve bunca zaman sırrımı saklamıştı. Onu böyle zor bir duruma sokmaktan nefret ediyordum.

"Anlıyorum efendim," dedi. "Ama bu konunun ele alınmamasına izin veremeyiz. Diğer üyeler-"

Kai, "Bırakın diğer üyeler için ben endişeleneyim," dedi. "Ben-"

"Hayır. O haklı." Sessizce araya girmem tartışmalarını durdurdu. Kalp atışlarım belirsizlikle çınlıyordu ama kendimi kaybetmeden önce ilerledim.

Sinir. "Kuralları biliyordum ve detaylar önemli değil. Önemli olan nasıl görüldüğü ve ne bizim ne de kulüp için iyi görünmüyor."

Kai bana baktı. *Ne yapıyorsun?*

Sessiz mesaj kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde yankılandı. Beni bu kadar kararlı bir şekilde savunmaya çalışması kalbimi burksa da onu görmezden geldim. Yalan söylememişti ama söylemişti. Benim için.

Parker'a odaklanarak, "Söylemeye çalıştığım şey, ne yaptığımı biliyorum," dedim. *Bu sadece bir iş.* Başka bir iş bulabilirim. Muhtemelen aynı sosyal haklara, saatlere ve maaşa sahip olmazdı ama hayatta kalırdım. Ve eğer Gabriel tekrar işveren değiştirdiğim için bana bok atarsa... o köprüye geldiğimde geçecektim. "Ve sonuçlarını kabul etmeye hazırım."

Bir zamanlar başkalarının benim için savaşmasına izin vermekten mutlu olurum ama artık eylemlerimin sorumluluğunu alma zamanım gelmişti.

Kai'nin bakışları yanağımda bir delik açtı. Onun yanındaki Dante doğruldu ve odaya girdiğimden beri ilk kez bir merak kıvılcımı ortaya çıkardı. Varlığı açıkça Kai'ye olan sadakatinden kaynaklanıyordu ve Valhalla'daki geleceğime özel bir ilgi duymuyordu.

Parker iç çekti, sesi pişmanlıkla doluydu. Onun en iyi çalışanlarından biriydim ama kurallara çok bağlıydı. Müdürüm olarak benim hatalarımın cezasını o çekirdi.

Onay için Vuk'a baktı. Çenesi eğildi ve bunu bekliyor, *istiyor olmama* rağmen, sonraki sözleri yine de içimde bir delik açtı.

"Isabella, kovuldun."

BÖLÜM 26

Kai

Isabella gittikten sonra onu takip etmedim. İçgüdülerim onu rahatlatmam için bağıırıyordu ama mantığım elimi tutmamı engelledi. Şu anda üzerimizde çok fazla göz vardı; onu bu karmaşanın daha da derinlerine sürükleme riskini almak istemedim.

Ayrıca, özel hayatıma odaklanmadan önce yatıştırmam gereken yaklaşık yüz kişi daha vardı.

Gazeteciler, yönetim kurulu üyeleri, şirket yöneticileri, arkadaşlar ve aile... Fotoğraflar o sabah internette patladığından beri telefonum susmak bilmiyordu. Bir film yıldızı ya da rock yıldızı değildim ama yine de zengin ve skandallarla dolu hayatlarla ilgilenen pek çok insan vardı. Skandal dünyanın en büyük ve en ünlü şirketlerinden birinin geleceğini etkiliyorsa bonus puan.

"Aklından ne geçiyordu?" Annemin öfkesi, New York ve Londra'yı birbirinden ayıran binlerce kilometrelik mesafeye aldırmandan hattı aştı. "Ne yaptığının farkında mısın? Oylamaya haftalar kaldı. Bu *her şeyi* mahvedebilir."

Bir migren kafatasımın üzerinde gezindi ve sıkıldı. Valhalla'nın konferans salonunun penceresinden dışarı baktım, midem bir duygu kokteyli ile çalkalanıyordu.

Bu pisliğin arkasında Victor Black'in olduğundan hiç şüphem yoktu. *National Star* onun yayın organıydı ve o piç kurusu, egosunu zedeledikten sonra beni takip etmesi için birini gönderecek kadar aşağılık ve kindardı.

"Bunlar masum fotoğraflar," dedim. "Ve bu *National Star*. Kimse *Star*'ı ciddiye almaz."

Daha önce kullandığım bahanenin aynısıydı. Ne yazık ki annem Parker kadar kolay ikna olmamıştı.

Annem soğuk bir ifadeyle, "*Masum olan, Dünya Kitap Günü'nde çocuklara kitap okurken çekilmiş fotoğraflarıdır, New York'ta o kadınla gezip tozarken değil,*" dedi. "Bir barmen mi? Gerçekten mi, Kai? Ben sana Clarissa gibi birini ayarladım ve sen sıradan bir servet avcısını mı seçtin? Tanrı aşkına, kızın mor saçları var. Ve *dövmeleri*."

Öfke utancımın peşine takıldı ve onu bir anda yakıp kül etti. "Onun hakkında böyle konuşma," dedim, sesim ölümcül derecede kısıktı.

Annem bir an sessiz kaldı. "Sakın bana ona aşık olduğunu söyleme." Sözlerine alaycı bir ifade karışmıştı.

Tabii ki hayır.

İnkâr dilimin ucunda duruyordu ama ne kadar zorlarsam zorlayayım yerinden kımıldamıyordu.

Isabella'yı severdim. Onu hatırlayabildiğim herkesten daha çok seviyordum. Ama *sevmek* ve *düşmek* arasında uçsuz bucaksız bir okyanus kadar fark vardı. İlki güvenli, açıkça işaretlenmiş bir yoldu. İkincisi ise bir uçurumun kenarından aniden, potansiyel olarak ölümcül bir çarpışmaydı ve ben bu sıçramayı yapmaya hazır değildim.

Isabella'ya karşı hissettiklerimi nasıl kategorize edeceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim onu bir daha görememe düşüncesinin göğsümü kesen tırtıklı bir bıçak gibi hissettirdiğiydi.

"Bunu hâlâ kurtarabiliriz. Dediğin gibi, bu *Yıldız*." Annem asıl sorduğu sorudan uzaklaştı. Muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir cevap alacağından korktuğu için Isabella konusuna girmede. "Güvenilmezliği üzerine eğilin. Yönetim kurulunu rahatlatın. Ve Tanrı aşkına, o kadınla görüşmeyi kes."

Tutuşum telefonumu boğdu. "Ondan ayrılmıyorum."

Son birkaç ay berbat geçmişti. Isabella şu anda hayatımdaki tek parlak noktaydı. Onu çıkarın ve...

Sikeyim.

Göğsümdeki ani baskıyı hafifletmeye çalışarak kravatımı gevşettim.

"Ciddi ol." Annem İngilizce'den Kantonca'ya geçmişti, bu da kızdığının kesin bir işaretiydi. "Bir kız için geleceğini çöpe mi atacaksın? Uğruna çalıştığın her şeyi. Kariyerini, aileni, *mirasını*."

Dişlerim sıkıldı. "Bunu abartıyorsun. Onlar sadece fotoğraf." Hem de müstehcen bile değiller.

Kahretsin, daha fazla önlem almalıydım. Kibirliydim, dikkatsizdim. Kimsenin anlamayacağından o kadar emindim ki.

Ne düşünüyordum ki?

Sorun da bu zaten. Sen değildin.

Isabella yüzünden dikkatim çok dağılmıştı ve bu ikimizi de kığımızdan ısırmak için geri dönecekti.

Zihnim Saxon Galerisi'nde aldığım nota geri döndü. Bunu bir şaka olarak geçiştirmiştim ama belki de düşündüğümde daha fazlası vardı. Zamanlama son derece şüpheli görünüyordu.

Dikkatli olun. Herkes görüldüğü gibi değildir.

Kimden bahsediyor olabilirler? Victor mu? Clarissa mı? Galerideki başka birinden mi?

"Bunlar sadece fotoğraf," dedi annem, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Başka neler çıkacağını kim bilebilir? Bir yangını başlatmak için sadece bir kıvılcım yeter ve ne kadar küçük olursa olsun *herhangi bir* skandal size çok önemli oylar kaybettirebilir."

Basınç genişledi, görüşümü kararttı. Odaklanamıyordum. Her zamanki soğuk berraklığım kaybolmuş, yerini bir hengâme kasırgasına bırakmıştı. Kafamın içinde binlerce ses vardı ve yoğun saatlerde trene binmeye çalışan yolcular gibi diğerlerinin önüne geçmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Sende kalsın. Bırak onu.

"Ben hallederim."

"Sadece-"

"Ne kadar zamanım olduğunu biliyorum." Ailemi nadiren terslerdim. Asyalı çocuklar, ne kadar büyümüş ya da başarılı olurlarsa olsunlar, ebeveynlerine karşılık vermezlerdi. Ama beş dakika içinde telefonu kapatmazsam patlardım. "Dediğim gibi, halledeceğim. İki hafta içinde fotoğraflar sadece bir anı olacak ve ben de CEO olarak seçileceğim."

Diğer seçenek düşünülemez kadar korkunçtu.

Kaybediyor. Tobias'tan emir almak. Alay konusu olmak. Küllerin tadı ağzımı doldurdu.

"Umarım öyledir." Annem nadir görülen öfke kaybımı kabul etmedi; söz konusu olan daha büyük şeyler vardı. "Yoksa tarihe ailesinin imparatorluğunun kontrolünü kaybeden genç olarak geçeceksin. Bir dahaki sefere yeni kız arkadaşınla şehirde koşturmak istediğinde bunu hatırla."

Telefonu kapattıktan sonra kalan aramalarımı sesli mesaja gönderdim ve Isabella'nın evine gitmek için bir araba tuttum. Hâlâ takip ediliyor olma ihtimalime karşı şoföre dolambaçlı bir rota izlettim ama takip ediliyor olsam da bunun pek bir önemi yoktu. Fotoğraflar zararını vermişti.

Isabella kapıyı açtığı anda oldukça sakin görünüyordu.

"İyiyim," dedi ben daha sormadan. Burnunun ucundaki ve gözlerinin kenarındaki kızarıklık olmasaydı ona inanabilirdim. "Bu sadece bir iş. Başka bir iş bulurum. Gördün mü? Aramaya başladım bile." Bilgisayarında açtığı iş arama sitesini işaret etti. "Özel yetenekler bölümüne *samimi fotoğraflarda bile fotojenik olmayı* eklemeyi düşünüyorum." Küçük bir yalpalama şakasını ele verdi.

Gülümsemedim. "Isa."

"Daha önce de kovuldum. İstifa ettiğim kadar çok değil ama bilirsiniz, sonuç aynı." Yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. "Kayıtlarda bir başarısızlığın daha ne önemi var? Bu-"

"Isa."

"İşlerin büyük planında bunun bir önemi yok. Tek boktan kısmı Parker'ın beni diğer barlarda kara listeye alması. New York gece hayatı sektöründeki herkesi tanıyor. Yapacağını sanmıyorum-"

"Isabella." Kollarımı açtım. "Buraya gel, aşkım."

Sessizliğe gömüldü, gözleri cam gibiydi. Hızlı hızlı konuşurken göğsü kabardı ve uzun bir süre kıpırdamadı.

Sonra yüzü buruştu ve içimi şarapnel gibi parçalayan sessiz bir hıçkırıkla açık kollarıma düştü. Başının tepesine bir öpücük kondurdum ve ağlarken ona sarıldım, keşke kendimi bu kadar çaresiz hissetmeseydim.

Hiç kimse Valhalla'nın kurallarının üstünde değildi, yönetim komitesi bile. Ona kolayca başka bir iş bulabilir ya da yeni bir iş bulmasına *gerek* kalmaması için faturalarını ödeyebilirdim ama bu pek de iyi olmazdı. Kimsenin sadakasını kabul etmeyecek kadar bağımsızdı. Ayrıca, Isabella'yı Valhalla'dan kovulmasının buradaki temel sorun olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordum.

Bir dakika geçmeden başını kaldırdığında bunu doğruladı, gözleri yaşlardan kızarmış ve şişmişti.

Bir sızı göğsümü tırmaladı ve kalbimi bıçakladı.

"Özür dilerim." Hıçkırdı. "Bu çok aptalca. Gerçekten güzel ve muhtemelen çok pahalı gömleğinin her yerine ağlamak istememiştim." Ovaladı

Sanki sihirli bir şekilde siyah izleri silecekmiş gibi başparmağını maskara lekeli pamuğun üzerinde gezdirdi.

"Sadece bir gömlek." Bileğini kavradım, onu sakinleştirdim. "Ve aptalca değil.

Yorucu bir gün geçirdiniz."

"Kai Young, yetersizliğin kralı." Isabella'nın sulu gülümsemesi neredeyse olduğu anda dağıldı. "Beni kızdıran kovulma kısmı bile değil. Yani, tabii ki üzgünüm ama bir yanımda bunun olmasını bekliyordum. Ben sadece..." Sert bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. "Kendimi çok başarısız hissediyorum. Birkaç hafta sonra annemin doğum günü var, kitabım henüz bitmedi ve eve gidip aileme kovulduğumu söylemek zorunda kalacağım. Bu daha da kötü çünkü bana çok destek oldular. Gabriel dışında, ama o başka bir hikaye. Bunca zaman bana inandılar ve ben onları hayal kırıklığına uğratmaya devam ediyorum."

"Onları hayal kırıklığına uğratmayacaksın. Başarı için zaman sınırı yok ve onlar senin ailen," dedim. "Senin mutlu olmanı istiyorlar."

"Seninle ya da arkadaşlarımla birlikteyken mutluyum. Ama sen gittiğinde ve ben yalnız kaldığımda, kendimi kaybolmuş hissediyorum. Hayatta nerede olmam gerektiğini bilmiyormuşum gibi." Son kelime acı veren, savunmasız bir fısıltı olarak çıktı.

Ağrı şiddetlendi, ilacı olmayan bir zehir gibi kemiklerime ve damarlarıma sızdı. Bankada milyarlarım ve hızlı aramada dünyanın en güçlü insanları vardı ama kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim.

"Yalnız değilsin," dedim usulca. "Ben varım."

Başka biri olsaydı, kelimeleri içimden kerpetenle çekip çıkarması gerekirdi. Ama Isabella ile bu itiraf aramızda bir hava akımı kadar kolay geçti.

Gözleri taze bir parıltıyla aydınlandı. Yanağından bir damla yaş süzülür ve başparmağımla gözyaşını sildim, keşke kelimelerden ve bir sözden daha fazlasını sunabilseydim. Onu mutlu görmek için her şeyimi verirdim - gerçekten mutlu, sadece şu anda mutlu değil. Korku yok, endişe yok, sadece tam potansiyeline ulaşma özgürlüğü.

"Birlikte kaybolacağız." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Şanslısın ki, mükemmel bir yön duygusuna sahibim."

"Komik, çünkü benim *herhangi bir* yönüm yok." Başını sallamadan önce ifadesi daha da karardı. Gergin melankoli bir santim geri çekildi. "Her erkek harika bir yön duygusuna sahip olduğunu düşünür. Eminim kaybolduğunda bile yardım istemeyi reddediyorsundur." Isabella burnundan bir kahkaha attı. "Neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Senden ne haber? Yönetim kurulu fotoğraflar yüzünden çıldırmış olmalı. Ben tam olarak CEO

ortağı olabilecek biri değilim. " Endişe

gözlerindeki geçici mizahı yuttu. "Oylamayı etkilemeyecek, değil mi?"

Sorusu kalbimi yakaladı ve sıktı. Kovulan oydu ve *benim için* endişeleniyordu.

O anda, ona kendisini başarısız, hayal kırıklığı ya da mükemmelden daha azı gibi hissettiren herkesi avlamak istedim.

"Bazı komplikasyonlara neden oldu ama üstesinden gelemeyeceğim şeyler değil." Kaşlarındaki çatıklığı bir öpücükle düzelttim. "Benim için endişelenme, aşkım."

"Daha dikkatli olmamız gerektiğini biliyorum," dedi sessizce. "Ama yaptıklarımızdan pişmanlık duymamam kötü bir şey mi?"

"Hayır." Dudaklarım yanağının kıvrımından ağzının köşesine doğru ilerledi. "Çünkü ben de bilmiyorum."

Fotoğraflar ortaya çıktığından beri son üç ayı düzinelerce kez tekrarlayıp incelemiştim. Piyano odası, tatiller, Brooklyn'deki ilk "randevumuz" ve ardından gelen kütüphane randevusu... Pervasızdılar, evet, ama aynı zamanda hayatımın ezici griliğindeki tek güneş ışığı parçalarıydı. Isabella, kurak bir çölün ortasında açan bir gül gibi hayat, renk ve enerji dolu bir şekilde içeri girene kadar dünyamın ne kadar sessiz olduğunu fark etmemiştim.

Onunla geçirdiğim hiçbir anı dünyadaki tüm sakinliğe ve huzura değişmezdim.

Kaostan nefret ettiğimi sanıyordum ama bir şekilde, bir yerlerde kaosu sevmeye başlamıştım.

"Ne yapacağız?" Isabella fısıldadı. "*Yıldız'da* hâlâ bizi takip eden insanlar olabilir..."

"Ben o işi hallettim." Fotoğrafları görür görmez işe aldığım özel ekip, bir tazıdan daha hızlı bir şekilde kuyruğu bulup çıkarabilirdi. Bu yeterli olmalıydı, ama dürtü ve yüzündeki endişeyi silmek için duyduğum umutsuz arzu sonraki sözlerimi ağzımdan çıkardı. "Hadi gidelim."

Sözlerimden irkildi. "Ne?"

"Hafta sonu için bir yerlere gidelim. Biraz ara verelim, enerji toplayalım ve yeniden toparlanalım." Bunu düşündükçe, meraklı gözlerden ve buz gibi pençelerden uzak, sıcak bir yere stratejik bir geri çekilme fikrini daha çok sevdim

şehrin. "Ailemin Turks ve Caicos'ta mülkleri var. Orada kimse bizi rahatsız edemez."

Isabella bana California'ya yalınayak yürümeyi önermişim gibi baktı. "Öylece *gidemeyiz*."

"Neden olmasın?"

"Çünkü!" Bir kez olsun benim spontanlığıma karşı tedbirli davrandı. "Fotoğraflar yüzünden zaten başın belada. Kuyruğun bizi oraya kadar takip etmese bile, birileri bizi görebilir ve magazin gazetelerine daha fazla fotoğraf satabilir."

"Yapmayacaklar. Güven bana." Bilgisayarına başımı salladım. "Kitabını bitirmeli ve yeni bir iş bulmalısın. Benim de yüzlerce yangını söndürmem ve CEO oylaması için yeni bir strateji geliştirmem gerekiyor. Bunlar üzerinde birlikte çalışabiliriz. Bu bizim yönetici inzivası versiyonumuz olur."

Isabella tereddüt etti.

"Manzara değişikliğinin yaratıcılığınızı ne kadar ortaya çıkarabileceğini bilseniz şaşardınız," dedim. "Bir düşünün. Kalabalık bir Midtown kafesinde mi yoksa güzel bir tropik adada mı çalışmayı tercih edersiniz?"

"Midtown'daki kafelere gitmiyorum. Çok depresifler." Pes ediyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordum. "Kimsenin bizi görmeyeceğinden emin misin?"

"Olumlu."

"Tanrım, ne lanet bir gün." Başını iki yana salladı, boğazından histerik bir kahkaha kaçtı. "Uyandım, kovuldum ve şimdi Turks ve Caicos'a kaçmayı düşünüyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, kovulduktan sonra kaçmak için bundan daha iyi bir zaman olamaz," dedim. "Sınırsız tatil günü."

Küçük ama içten bir kahkaha daha attığında ağzım kıvrıldı. İş hayatım alevler içinde olabilirdi ama Isabella'nın gülümsemesini görmek dünyamı bir süreliğine de olsa düzeltiyordu.

"Kolumu bük, neden yapmıyorsun?" Gözlerinde hüznün izleri vardı ama her zamanki ışıltısı yavaş ve istikrarlı bir şekilde geri dönüyordu. Isabella bunu göremiyordu ama o tanıdığım en güçlü, en dirençli insandı. "Eğer yönetici hayatından sıkılırsan, seyahat satışı işine girmelisin. Çok para kazanırsın."

Gülümsemem bir milimetre daha arttı. "Bunu aklımda tutacağım."

"Şimdi asıl soruya gelelim." Isabella sırtıttı ve mideme rahatsız edici bir sıcaklık doldu. "Karayıpler'de bir hafta sonu kaçamağı için ne alınır?"

BÖLÜM 27

Isabella

Kai, ailesinin Turks ve Caicos'ta mülkü olduğunu söylediğinde, hasır mobilyaları ve güzel bahçeleri olan esintili bir sahil malikanesi hayal etmiştim. Koca bir *ada hayal etmemiştim*.

Çevresindeki suların renginden dolayı Jade Cay olarak adlandırılan ada, dört yüz dönümden fazla yemyeşil bitki örtüsü, el değmemiş plajlar ve egzotik vahşi yaşamı kapsıyordu. Bali tarzı ana konut, adanın en yüksek noktasını işgal ederek Karayipler'in üç yüz altmış derecelik muhteşem manzarasını ve beş yıldızlı lüks bir tatil köyünün tüm olanaklarını sunuyordu. Sekiz yatak odası, etrafı saran üç teras, iki sonsuzluk havuzu, şimdiye kadar tattığım en lezzetli ıstakozu yapan özel bir şef.

Burada mutlu bir şekilde yaşayıp ölebilirim.

Kai ve ben dün öğleden sonra geldik. Geceyi yerleşmekle geçirdik, ama bugün yola çıktık ve koşmaya başladık. Sabah yazmaktan (ben), telefon etmekten (o) ve beyin fırtınası yapmaktan (ikimiz de) ibaretti. Kai haklıydı; tropik cennette taslağım üzerinde çalışmak, Noel sonrası New York'un kış cehenneminde çalışmaktan çok daha iyiydi.

Şu anda en üst terasta öğle yemeği molası veriyorduk ve son teslim tarihim ufukta bir fırtına bulutu gibi belirirken bile kendimi hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Burada, okyanus ve güneş ışığıyla çevrili bir ortamda, *Star* fotoğraflarını ve kovulmayı neredeyse unutabilirdim.

Ana yemekle tatlı arasında bir zamanda Kai tuvalete gitmek için izin istedi ve elinde ince siyah bir dosyayla geri döndü.

"Kaldır şunu," dedim, masanın altından ayağımla ayağını dürterek. "Yemek sırasında çalışmak yok, unuttun mu?"

"Bu geleneksel anlamda bir iş değil. Bu bir hediye." *Yürümek* kelimesini duyan bir köpek gibi canlandığımda gözleri kahkahalarla parladı.

"Hediye mi? Benim için mi?"

"Yazar tıkanıklığıyla ilgili sorunlar yaşadığını söylemiştin, ben de biraz araştırma yaptım ve tıkanıklığın üstesinden gelmenin yollarını bir araya getirdim." Bana bir dosya uzattı. "Bu yöntemlerin bilimsel olarak sağlam olduğunu birkaç sinirbilimciyle teyit ettim."

Neredeyse taze sıkılmış greyfurt suyum boğazıma kaçacaktı. "Yazar tıkanıklığım için *sinirbilimcilerden oluşan* bir ekibe mi danıştın?"

Omuz silktilti. "Her yıl çeşitli bilimsel kuruluşlara önemli miktarda bağış yapıyorum. Bu nedenle, bazı kişisel isteklerimi yerine getirmekten mutluluk duyuyorlar."

Klasörü açtım ve önerileri taradım. Çoğu, internette gezinirken zaten bildiğim tavsiyelerdi. Meditasyon yapmak, yaratıcı oyunlar için her gün bir blok zaman ayırmak, Pomodoro tekniğini kullanmak, vesaire vesaire. Daha önce görmediğim birkaç tane vardı ama Kai bana bir paket yoga dersi tanıtım broşürü verseydi de fark etmezdi.

Tanrı aşkına, çözümleri araştırmak ve sinirbilimcilere danışmak için zaman ayırmıştı. Önceki erkek arkadaşlarım evime gelirken pizza aldıklarında bana iyilik yaptıklarını sanıyorlardı.

Birisi en son karşılığında hiçbir şey beklemeden bu kadar düşünceli bir şey yaptığında, bir milyarder bana ailesinin gizli odasını göstermiş ve burayı bir yazı alanı olarak önermişti.

Duygularım boğazımı sıktı. Başımı eğdim ve utanç verici bir acıyı göz kırparak geri çektim. İstedğim son şey yengeç ve pilav için hüngür hüngür ağlamaya başlamaktı. Bu hafta Kai'nin önünde zaten bir kez ağlamıştım; iki kez ağlamak aşırıya kaçmak olurdu.

Kaçak duygularımla mücadele ederken sayfaları gürültüyle çevirdim. Sondan ikinci maddede durduğumda boğazımdaki baskı hafifledi.

"Sıkışmış hissettiğinizde sık ve sıkı cinsel aktivitelerde bulunun," diye yüksek sesle okudum. "Orgazm, diğer şeylerin yanı sıra yaratıcılığı da teşvik eder." Kai'ye şüpheci bir bakış attım, o da bana masum bir bakışla karşılık verdi. "Huh. Bunu kim buldu merak ediyorum."

Sırıltısı yavaşça yayıldı ve sıcak bir bal gibi eridi. "Merak etmene gerek yok.

Bu bilimsel olarak kanıtlanmıştır, aşkım."

Benim aşkım.

Etrafımızdaki dünya ürkütücü bir sessizliğe büründü. Hiçbir kuş cıvılamadı. Dalgalar uzak kıyılara çarpıyordu. Rüzgar bile durma noktasına geldi.

Kai bana daha önce birçok kez *aşkım demişti* ama hiç "*benim*" dememişti. Tek kelime. İki harf.

Bazen tüm farkı onlar yaratırdı.

Kai'nin gülümsemesi bir farkındalık çizgisine dönüştü. Aramızdaki gerginlik gövdeyi sararak göğsüme beton bir ağırlık gibi yerleşti.

Tatsız değildi, ama öyle bir sessizlikti ki, yüzeyin altında gizlenen her türlü itirafı bastıracak kadar anlamla doluydu. Bu konuşmalara hazır değildik.

Duraklama, bilinmesi gereken bölgeye uzamadan önce konuyu değiştirdim.

"Peki, orgazm teorisini test etmeden önce diğer önerilerinin nasıl sonuç vereceğini görelim," dedim hafifçe. "Peki ya sen? Mishra ile görüşmeler nasıl gidiyor?"

DigiStream, *National Star* fotoğrafları nedeniyle Kai'nin söndürmek zorunda kaldığı pek çok yangından biriydi. CEO'ları aşırı dozda uyuşturucudan hastaneye kaldırıldığında boş zamanlarını kiminle geçirdiğiyle bu kadar ilgilenmelerinin ikiyüzlülük olduğunu düşünmüştüm ama ne biliyordum ki? Ben sadece bir barmendim. *Eski barmen*, eğer yakında yeni bir iş bulamazsam.

Kai yer değiştirdi ve bir anda dünya kükreyerek geri geldi. Kuş ve okyanus sesleri geri döndü ve rüzgâr saç tellerimi yüzüme savurdu. Gerginlik güneşin altındaki buz havuzları gibi eridi.

"Whidby'yi iki gün önce CEO'luktan aldılar," dedi. "Mishra resmen onun yerini aldı ve safları sıklaştırıyor, bu da temelde başa döndüğüm anlamına geliyor. Orada tam bir kaos var."

"Kurucu ortağı imzalamaya bu kadar hazırlanırken neden anlaşma konusunda bu kadar isteksiz?" Kai ve ben onun işi hakkında pek konuşmazdık. Bunun beni sıkacağını söylerdi, ben de tüm kalbimle katılırdım ama DigiStream anlaşmasını gerçekten merak ediyordum.

"Whidby kolaydı. Parayı istiyordu. Mishra saf bir insan. DigiStream'in kontrolünü, tırnak içinde söylüyorum, içini *boşaltacak* bir şirkete bırakmak istemiyor."

Sonraki kelimelerimi dikkatle seçtim. "İçini boşaltacak mısınız?"

"Tam olarak değil. Başarıları büyük ölçüde kültürlerinden ve ekip dinamiklerinden kaynaklanıyor. Bunu mahvetmek istemem," dedi Kai.

"Ama tüm satın almalar

hem alıcının hem de satıcının bir tür değişiklik yapmasını gerektirir. Operasyonlarının şirketin geri kalanına uyum sağlayacak şekilde düzenlenmesi gerekiyor."

"Anlaşmazlık noktası bu," diye tahmin ettim.

Kai onaylarcasına çenesini eğdi. "En büyüğü. Mishra entegrasyon konusunda endişeli. DigiStream'in tam olarak şu anda olduğu gibi çalıştığı bir anlaşma istiyor. Açıkçası, bu mümkün değil. Ben kabul etsem bile yönetim kurulu üyeleri kabul etmeyecek. Tüm yeni satın almalar için stratejik planı onaylamaları gerekiyor."

"Genel bir anlaşma yerine endişelendiği belirli değişiklikler konusunda taviz vermenin bir yolu var mı?"

Kai'nin kaşları havaya kalktı. "Belki de. Detaylar biraz karışık ama Whidby'nin görevden alınması görüşmeleri sekteye uğratmadan önce benzer bir plan üzerinde çalışıyorduk." Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bir de iş konuşmaktan hoşlanmadığını söylüyorsun."

"Uyumuyorum. Zamanın yüzde doksanında beni uyutuyor. Bu konuşma geri kalan yüzde ona girdiği için şanslısın." Gülüşü yüzüme cevap niteliğinde bir gülümseme getirdi ama bir sonraki soruma geçtiğimde bu gülümseme kayboldu. "Bunun olacağını söylemiyorum, ama varsayımsal olarak, kazanamazsan ne olur?"

"Unvanım ve pozisyonum bende kalacak ama alay konusu olacağım." Yüzü taş kesilmişti. "Diğer adaylar işlerine geri dönüp devam edebilirler çünkü onlar zaten uzak ihtimallerdi. Ben bir Young'ım. Sonsuza dek ailesinin şirketini bir yabancıya kaptıran kişi olarak tanınacağım."

"Yine de büyük hissedarlardan biri olacaksın," diye belirttim. Araştırmıştım. Kai şirket hisselerinin dörtte birinden fazlasını kontrol ediyordu ve annesinden sonra ikinci sıradaydı.

"Aynı şey değil." Çenesindeki bir kas yumuşamadan önce gerildi. "İnsanlar liderleri hatırlar, seçmenleri değil."

"Bence insanlar ne olursa olsun sizi hatırlayacaktır," dedim. "CEO değilken bile rekorlar kırdın ve işinde berbat olan pek çok genel müdür var. Başarılarınız bir unvandan daha önemli."

Kai'nin ifadesi yumuşadı. Ağzını açtı ama telefonum çaldı ve cevap veremeden sözünü kesti.

Arayanın adını duyunca şaşkınlık ve kafa karışıklığı bir arada yaşandı.

"Ben Alessandra."

Arkadaştık ama durup dururken beni araması için bir neden düşünemiyordum.

"Al," dedi Kai. "Hafta sonu aradığına göre önemli bir şey olmalı."

Sonunda merakım galip geldi. Terasın diğer tarafına yürüdüm ve telefona cevap verdim. "Hey, Ale."

"Hey. Şu anda konuşmak için müsait misin?"

Kai'ye ve yarısı yenmiş öğle yemeğine baktım. "Bir süreliğine. Ne var ne yok?"

"Bunun benim için küstahça olabileceğinin farkındayım, bu yüzden şimdiden özür dilerim." Sesinde bir parça mahcubiyet vardı. "Ama Valhalla ile yollarınızı ayırdığınızı ve yeni bir iş aradığınızı duydum."

Canlandım. "Öyleyim. Barmen arayan birini tanıyor musun?"

"Hayır. Ancak..." Duraksaması, bir sonraki kelimelerini tartışan birinin tereddütünü taşıyordu. "Ben bir asistan arıyorum. Bir ajans aracılığıyla çalışmak istemiyorum. Tanıdığım ve güvendiğim birini tercih ederim, bu yüzden sizi düşündüm."

Hayal kırıklığı mideme işledi. "Buna minnettarım ama dürüst olmak zorundayım. Berbat bir asistan olurdum. Bırakın başkasınınkini, kendi takvimime bile zar zor ayak uydurabiliyorum."

"Hayır, kişisel asistan değil," dedi Alessandra hemen. "Bir iş asistanı. Daha açık olmalıydım."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Bir işin olduğunu bilmiyordum."

"Bilmiyorum. Henüz değil, dolayısıyla bir asistana ihtiyacım var." Garip bir kahkaha attı. "Bir sürü fikrim var ama bunları hayata geçirmek için yardıma ihtiyacım var. Vivian bir zamanlar bir startup'ta çalıştığından bahsetmişti. Yani sıfırdan bir şey inşa etmenin nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var."

"Bu yaptığım işi abartmak olur," dedim kuru bir sesle. "Pazarlama asistanı olarak çalıştım ve orada sadece birkaç ay kaldım. Bütün o fintech kardeşlere dayanamadım." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Yeni bir işe ihtiyacım vardı ama yapamayacağım bir şeyin sözünü vermek istemiyordum. "Dürüst olmak gerekirse, Dominic daha yararlı olacaktır. Sıfırdan milyarlarca dolarlık bir şirket kurdu." *Ve o senin kocan.*

Son kısmı kendime sakladım. Alessandra evliliği hakkında pek konuşmazdı ama cennette bir sorun olduğunu söyleyebilirdim.

"Aynı milyar dolarlık şirket onu bu gibi küçük projelere yardım edemeyecek kadar meşgul tutuyor." Hafif ses tonunun altından bir hüznün akımı geçti ve sonra kayboldu. "Dürüst olacağım. Senden hoşlanıyorum ve iyi çalışabileceğimizi düşünüyorum."

birlikte. Rekabetçi bir maaş ve esnek çalışma saatleri sunabilirim, böylece taslağınız üzerinde çalışmak için zamanınız olur."

Kalbim hopladı, sonra da battı. Harika bir teklifti ama bir iş kurmak ve asistan olmak hakkında ne biliyordum ki? Hiçbir şey. Başka bir işe başlayıp yine başarısız olmak istemiyordum. Bildiğim şeylere bağlı kalsam daha iyi olacaktı.

"Buna ne dersin?" Alessandra çabucak söyledi. "Detayları sana e-posta ile göndereceğim, sen de üzerinde düşünebilirsin. Yakında birini işe almak istiyorum, bu nedenle önümüzdeki bir veya iki hafta içinde bana bir cevap verebilirseniz harika olur."

Bir süre daha tereddüt ettikten sonra kabul ettim.

Telefonu kapatıp masaya döndüm, öğle yemeğimi bitirdim ve teklifini Kai'ye ilettim. Alessandra'nın kendi işini kurduğundan bahsettiğimde kaşları havaya kalktı ama benim işle ilgili çekincelerimi dile getirmedi.

"Kabul etmelisin," dedi. "Ale iyi bir insan ve onun için çalışmak şehirdeki herhangi bir barmenlik işinden neredeyse kesinlikle daha iyi olacak."

"Ama ben hiç iş asistanı olmadım." Midem bulandı. "Ya her şeyi berbat edersem ve şirketini daha başlamadan yok edersem?"

"Yapmayacaksın." Her zamanki gibi, kararlı ve kendinden emin sesi düğümlerin bir kısmını çözdü. "Başkalarına inandığın kadar kendine de inan Isa."

Keşke *yapabilseydim*, ama yüzlerce keşkem yokken inanç daha kolaydı. parçalıyor.

Kai içimdeki kargaşayı fark etmiş olmalı ki sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Bugün başka iş yok," dedi elini uzatarak. "Adanın tadını çıkaralım. Size göstereceğim bir şey var."

Sonraki dört saat boyunca, Kai ve ben gözlerden uzak tropik bir adada kendimize ait olmanın tüm avantajlarından faydalandık. Şnorkelle daldık, Jet Ski'lere bindik ve etrafımızda yüzen balıkların pullarını görebileceğim kadar berrak sularda keyif yaptık. Güneş ufka doğru battığında kurulandık ve manzaralı yoldan ana eve geri döndük.

"Bu şimdiye kadar yaptığım en klişe şey," dedim. "Sahilde uzun bir gün batımı yürüyüşü mü? Bizi bir balayı dergisinin kapağına da koyabilirdin."

broşür ve bize *o jenerik çift* deyin." Dudaklarımdan hülyalı bir iç çekiş süzüldü. "Bayıldım buna."

Eğer başka bir adam, başka bir ada ve başka bir gün batımı olsaydı, bundan nefret ederdim. Yürüyüşün nesi ilginçti? *Hiçbir şey*.

Ama bu Kai'ydi. Parlak, muhteşem, düşünceli Kai, tembel yarım gülümsemeleri ve benim bile bulamadığım parçalarımı gören bilen gözleriyle. Derin bir altın ışıltısı adayı kaplamış, ona rüya gibi bir pus katmıştı ve ben o anda onunla yan yana yürümekten başka bir şey yapmak istemediğimden kesinlikle emindim.

Çok sevdiğim o gülümsemelerinden biriyle, "İçimde öyle bir his vardı," dedi. Bir zamanlar onun havasız ve sıkıcı olduğunu düşündüğüme inanamıyordum. Tamam, inanabilirdim ama o zamandan beri fikrimi değiştirmiştim. "Ama sana henüz en iyi kısmını göstermedim."

"Bu, aletini çıkarıp beni sahilde baştan çıkarmaya çalıştığının bölümü değil, değil mi?" Alay ettim.

"Sevgilim, seni kumsalda baştan çıkarmak isteseydim, çoktan sikimin etrafında çılgılık atıyor olurdun," dedi Kai, rahat ses tonu müstehcen sözleriyle çelişiyordu.

Isı yanaklarıma yayıldı ve karnımı çekiştirdi. "Yeteneklerin hakkında oldukça yüksek bir fikre sahipsin."

"Korkarım ki, sürekli ve çılgınca geri bildirimlerin kaçınılmaz sonucu bu."

Sahilin sonuna doğru kayalık bir çıkıntıya ulaştığımızda burnumu kırıştırdım ve kalçamı onunkine çarptım. "Egomanyak."

Kai güldü. "Bana daha kötülerini de söyledin." En büyük kayanın yanında durdu. "Buradayız."

Yıpranmış kireçtaşı oluşumuna şüpheyile baktım. Bana göstermek istediği şey *bu muydu*? Sahildeki diğer kayalara benziyordu. "Oh. Bu çok, um, pürüzlü."

"Taş değil, aşkım," dedi, sesi kuruydu. "*Bu*."

O zaman oymaları fark ettim; okyanusa bakan tarafa, bir kalbin içine kazınmış C+M harfleri. Bu, Karayipler'deki özel bir adada değil, bir lise tuvaletinde bulunması beklenen türden tatlı, sevimsiz bir deklarasyondur.

"Bunu birkaç yıl önce buldum," dedi Kai. "Ailem adayı o zaman satın aldı. Adanın önceki sahiplerinin baş harfleriyle uyuşmadıkları için C ve M'nin kim olduğunu bilmiyorum ama bir yerlerde birlikte mutlu bir şekilde yaşadıklarını düşünmek hoşuma gidiyor."

Parmaklarımı kaba yontulmuş kaya yüzeyinin üzerinde gezdirdim. Nedense, basit ve içten oymalar kalbimi burktu. "Kai Young, gizli bir romantik. Kimin aklına gelirdi ki?"

"Noel'de bana hediye ettiğin dinozor erotizmi. Gözlerimi yepyeni bir romantizm dünyasına açtı."

"Kapa çeneni." Güldüm, sonra durakladım. "Gerçekten okudun mu?" Dudaklarında bir sırıtiş belirdi. "Asla bilemeyeceksin."

Taslağım hakkında hâlâ bir şey söylememiştii. Bu noktada, her şeyi unutmasını tercih ederdim. Eğer berbat olduğunu düşünüyorsa, bilmek istemiyordum.

"Oymaların ne kadar eski olduğunu bilmiyorum ama en az yarım on yıl dayanmışlardır," dedi Kai, yüzü düşünceli bir ifadeyle ağırlaşarak. "Şimdiye kadar aşınmış olmaları gerekirdi. C ve M her kimse, izlerini bırakmışlar."

Kai gibi ben de gizemli çiftin dünyanın herhangi bir yerinde mai tailerini yudumlayıp sahilde birlikte geziniyor olmalarını umuyordum. Öyle olmasalar bile, bu oymalar bir zamanlar yaşadıkları aşkın beklenmedik bir anıtydı. Ne olursa olsun, birbirlerini taştta ölümsüzleştirecek kadar çok sevdikleri bir zaman ve yer olduğunun kanıtı.

Kai elini cebine attı ve bir keski çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Yarı korkmuş bir halde sordum. Keskiyi nereden bulmuştu ki?

"İsimsiz dostlarımıza biraz arkadaşlık etmemiz gerektiğini düşünüyorum." Aleti uzattı. "Gidelim mi?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bir anlık tereddütten sonra keskiyi aldım ve ucunu yavaşça kayaya bastırdım. Nem kireç taşını yumuşatmış, işlenmesini kolaylaştırmıştı.

Kai ve ben net harfler şekillenene kadar sırayla oyduk. Mesajı tartışmamıza gerek yoktu; zaten biliyorduk.

$K + I$, bir kalbin içinde.

Şimdiye kadar yaptığım en sevimsiz şeydi ama bu göğüs kafesime baskı yapan harika, acıtıcı bir baskıyı engellemedi.

Oyma bir yüzük değildi. Bir söz değildi. Kelimenin normal anlamıyla bir aşk ilanı bile değildi. Yine de bir şekilde, dünyaya birlikte damgamızı vurmuş olmamız benim için bunların hepsinden daha önemliydi.

Küçüktü ama bizimdi ve mükemmeldi.

Kai'nin eli benimkini buldu. Parmaklarımız birbirine geçti ve basınç patlayacağımı sandığım ana kadar arttı.

"Gizli romantik Kai'den gittikçe daha çok hoşlanıyorum," dedim boğazımdaki yumruyu yutkunarak. Neşeli bir ton denedim. "Eğer bu dino erotizminin sonucuysa, geleceğinde daha fazla Wilma Pebbles bekle."

"Güzel. İlkini Latinceye çevirmeyi çoktan bitirdim."

Gözlerim onun gülen gözlerine takıldı. "Sen ser-"

Bir öpücükle sözümü kesti ve sözlerimin geri kalanı ağzının ısrarcı sıcaklığı altında eridi.

New York'ta tatiller. Gizli bir odanın sığınağı. Karayipler'in kalbinde yer alan bir ada.

Sadece bize ait olan büyülü zaman ve mekan cepleri.

Güneş ufukta parlak bir şekilde kaybolurken ve öpüşmemizin tonları alacakaranlığın serin mavilerine dönüşürken, kendimi bu özel anda, bu özel adamla sonsuza kadar kalabilmeyi dilerken buldum.

BÖLÜM 28

Isabella

Hafta sonumuzun geri kalanı iş ve oyundan oluşan hoş bir pus içinde geçti. Kai'nin yazar tikanıklığı önerilerini aldım ve faydaları bir şekilde ozmoz yoluyla aktarılacakmış gibi tekrar tekrar okumak yerine onları gerçekten uyguladım.

Meditasyon yapmanın bana göre olmadığını çabucak anladım ama yaratıcı oyun önerisi yardımcı oldu. Orgazm da öyle, onu (ve beni) çok memnun etti.

New York'a döndüğümüzde yirmi beş bin kelime yazmış ve Alessandra'nın iş teklifini ölesiye tartışmıştım. Sonunda kabul ettim.

Kai haklıydı. Kendime daha fazla güvenmem gerekiyordu. Ayrıca, *harika bir* maaş teklif ediyordu ve iş arama sitelerinde gezinmek için sıfır motivasyonum vardı.

Kabul ettikten sonra işler hızla ilerledi. Döndükten üç gün sonra Alessandra'nın iş asistanı olarak ilk iş gününe başladım (gerçek iş adı beklemede). Kai yine DigiStream görüşmeleri için Kaliforniya'daydı ama o sabah ondan gelen çok cesaret verici bir sesli notla uyandım.

Unutma, şaplak yerken tam sayfa Austen okudun. Eğer bunu yapabiliyorsan, her şeyi yapabilirsin.

Haklıydı ama bu, Alessandra'yı dairesine kadar takip ederken sinirlerimin midemle oynamasına engel olmadı.

Davenport'lar Hudson Yards'da tavandan tabana pencereler ve yüzen cam spiral merdivenlerle tamamlanan geniş ve modern bir çatı katında yaşıyorlardı,

ve dalma havuzu ve ateş çukuru olan özel bir teras. İki kişi için absürt derecede büyüktü ve o kadar çok paha biçilmez eşya ile doluydu ki, yanlışlıkla iki milyon dolarlık bir Fabergé yumurtasını kırmamak için herhangi bir şeye dokunmaktan korkuyordum.

"Ne tür bir iş kurmakla ilgileniyorsun?" diye sordum.

Muhtemelen işi kabul etmeden *önce* teyit etmeliydim ama dilenciler seçici olamazdı ve Turks ve Caicos'ta başka önceliklerim vardı. Yani, yemek, yazmak ve bol miktarda seks.

"Göreceksin," dedi Alessandra gizemli bir gülümsemeyle. Muhtemelen tanıdığım en güzel insandı, ama melankolik bir hava güzelliğini yumuşatıyordu.

"Bu meth değil, değil mi?" Kai'yle yeni yılda yaptığımız *Breaking Bad* maratonu aklımdan geçti.

Gülüştü rüzgârda gümüş çanlar gibi çınlıyordu. "Ne yazık ki kimya hiçbir zaman benim güçlü yanımdı." Koridorun sonundaki kapıyı açtı. "Hayır, bu biraz daha yaratıcı bir şey."

İçeri adım attığımda ilk fark ettiğim şey kokuydu. Yemyeşil ve hoş kokulu, beni anında Karayip iklimlerine geri götürdü. İkincisi, masayı ve pencere kenarını kaplayan rengarenk buketlerdi. Son olarak, gözlerim zarif ahşap çerçeveler içinde preslenmiş çiçeklerden oluşan bir galerinin asılı olduğu uzak duvara takıldı.

"Oh, vay canına," diye nefes aldım. Ne beklediğimden emin değildim ama *bunu* beklemiyordum.

"Bu aptalca bir hobi," dedi Alessandra, yanakları kızararak. "Kanseri falan tedavi etmiyorum ama eğlenceli ve kocam çalışırken zaman geçirmeme yardımcı oluyor."

"Aptalca değil. Bunlar *muhteşem*." Parmaklarımı siyah kâğıt üzerine basılmış kocaman bir herbaryumu koruyan cam çerçevenin üzerinde gezdirdim. "Bunu yapmak ne kadar zamanını aldı?"

"Kuruma süresini de dahil ederseniz yaklaşık bir ay. Bu benim favorilerimden biri. Hepsi gece açan çiçekler, dolayısıyla arka plan siyah." Alessandra alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı. "Bunları bazen arkadaşlarıma hediye ediyorum. İnsanlar bunları seviyor gibi görünüyor, ben de düşündüm ki neden bir online mağaza açmayayım? Küçük bir tane."

"Bu harika bir fikir."

Paraya ihtiyacı yoktu ama sanata tutkuyla bağlı olduğu belliydi. Odada en az bir düzine preslenmiş çiçek eseri saydım. O olmalı

Bunu en az bir yıldır yapıyorum.

Yüzü rahatladı. "Teşekkür ederim. Böyle düşünmene sevindim. Metamfetaminden çok daha iyi, değil mi?"

Güldüm. O haklıydı. Birlikte iyi çalışacaktık.

İlk günüm olduğu için sonraki iki saati programımı, lojistiğimi ve beklentilerimi belirleyerek geçirdik. İkimiz de ne yaptığımızı gerçekten bilmiyorduk, ama birlikte çözerken eğlendik.

Gerektiğinde değiştirilmek üzere geçici bir görev listesi üzerinde anlaştık. Ben araştırma, pazarlama ve idari görevlerde yardımcı olacaktım, iş isimleri için beyin fırtınası yapmak da buna dahildi. Alessandra başlangıçta her şeyi gösteriştikten uzak tutmak istiyordu, ancak yönümüzü bulduktan ve lojistiği çözdükten sonra daha fazla kişiyi işe alacaktı. O zamana kadar iki kişilik bir şov olacaktı.

Belirli saatlerim yoktu. Teslim tarihlerime uyduğum sürece, istediğim zaman ve istediğim yerde çalışabiliyordum.

"Bununla birlikte, istersen burada çalışabilirsin." Alessandra dairenin etrafını işaret etti. Bir Super Bowl maçına ev sahipliği yapabilecek kadar büyük olan oturma odasına geri dönmüştük. "Kendini mecbur hissetme ama yalnız kalmaktan sıkılırsan kapım her zaman açık."

"Bu teklifini kabul edebilirim. Yalnız çalışmaktan nefret ediyorum." Bir sonraki sorumu sorup sormamakta tereddüt ettim. "Dominic'in aldırmayacağından emin misin?"

Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Farkına bile varmayacak."

Evlilikleri beni ilgilendirmezdi ama içimde bir acıma hissi oluşmasına engel olamadım. *Para mutluluğu satın alamaz.* Klişeydi ama doğrudu.

Gözlerim şöminenin üzerinde duran düğün fotoğrafına takıldı. "İkinizin çok güzel bir fotoğrafı."

Fiziksel özellikleri yıllar içinde pek değişmemişti -Alessandra aynı kusursuz cilde ve çarpıcı kemik yapısına, Dominic aynı altın sarısı saçlara ve yontulmuş çeneye sahipti- ama fotoğraftaki insanları tanımakta güçlük çekiyordum. Fotoğrafta Alessandra'nın yüzü sevinçle parlıyordu ve yeni kocası ona bariz bir hayranlıkla bakıyordu. Genç, mutlu ve inanılmaz derecede aşık görünüyorlardı.

Onları, ekonomi gazetelerine hükmeden soğuk Wall Street titanı ve karşımdaki sessiz, melankolik kadınla uzlaştırmak zordu.

"Teşekkür ederim." Alessandra'nın gülümsemesi gergin bir hal aldı. Şömineye bakmadı. "Fotoğraflardan bahsetmişken, sosyal medyada

Hesaplar, değil mi? Fotoğrafçılıkta iyi değilim ama bir profesyonel tutabilirim..."

Onun bariz saptırmasını kabul ettim. Bu onun evliliğiydi. Eğer bu konuda konuşmak istemiyorsa, onu zorlamayacaktım.

İki saat sonra evinden ayrıldığım da öğleden sonraydı ve görüşmemizden çok keyif almıştım. Taslağı bitirmenin yanı sıra yapmam gereken tonlarca iş vardı ama kovulduktan sonra yeniden işe yarar hissetmek güzeldi.

En yakın metro istasyonuna girdiğimde bir haber alarının ping sesi kafamı dağıttı. Sloane'un tavsiyesine rağmen ismim için haber alarmı kurmuştum. Elimde değildi; insanların ne dediğini bilmem *gerekiyordu*.

Cebimden telefonumu çıkardım. Kai ve benim hakkımda daha fazla magazin dedikodusu çıkmasını bekliyordum, hatta belki bizi Turks ve Caicos'ta birlikte yakalayan biri bile çıkabilirdi. Adadaki diğer insanlar sadece onun çalışanlarıydı ama bunu kimse bilemezdi. *National Star* gibi adi yayın organlarının her yerde gözleri ve kulakları vardı.

Ancak son manşet dalgasının bizim hazırlıksız kaçışımızla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey benimle ilgiliydi. Özellikle de ailem ve geçmişimle.

Boğazımı safra kapladı.

Oh, lanet olsun.

BÖLÜM 29

Kai

Colin Whidby hastaneye kaldırılana ve ardından görevden alınana kadar DigiStream müzakerelerinde benim birincil irtibatım olmuştu. Karizmatik, girişken ve abartmaya eğilimli olan Whidby, dergi kapaklarını süsleyen ve viral röportaj kliplerinde yer alan türden bir startup kurucusuydu.

Rohan Mishra onun tam tersiydi. Sessiz, sakın ve metodik olan yirmi dört yaşındaki bu harika çocuk beni bariz bir şüphecilikle izliyordu.

Sonunda onu bir kez daha görüşmeyi kabul etmeye ikna etmiştim ama görüşmelerimiz e-posta ve video konferans yoluyla olduğundan daha fazla ilerlemiyordu.

"Kullanıcı tabanınız ve teknolojiniz var, ancak işinizin gerektirdiği kadar hızlı ölçeklendirme kabiliyetine sahip değilsiniz" dedim. "Mevcut kitleniz ABD, Kanada ve Avrupa'nın bazı bölgelerinde yoğunlaşmış durumda. Biz sizi dünyaya açabiliriz. Gelişmekte olan pazarlardaki varlığımız-"

"Gelişmekte olan piyasalar umurumda bile değil," dedi Rohan. "Sana söyledim. Mesele para değil. Colin ve ben bu şirketi sıfırdan kurduk. Stanford'u bıraktık ve kışımızı yırtarak şirketi bugün olduğu yere getirdik. Etrafa saçtığın sıfırlardan etkilenmiş olabilir ama ben etkilenmedim. Araştırmamı yaptım, Young. Senin Kara Ayı'ya yaptığın gibi bir şirketin gelip bizi parçalamasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Lanet olsun, Tobias.

Çenem sıkıştı. Daha Black Bear sözleşmesinin mürekkebi kurumadan "önemli bir yeniden yapılandırma" için düğmeye basmıştı. Toplu işten çıkarmalar, moral bozukluğu. Tam bir karmaşaydı.

"Kara Ayı'yı yöneten kişi ben değilim," dedim. "Sizi temin ederim, DigiStream benim gözetimim altında sorunsuz bir şekilde entegre edilecek."

"İster siz olun ister bir başkası, fark etmez. Hepsi aynı şey." Rohan başını salladı. "Sen kendi kârını düşünüyorsun, başkasınınkini değil. Whidby'nin gidişiyle şirketin istikrara ihtiyacı var, daha fazla değişime değil."

Hayal kırıklığı derimin altında sürtünüyordu.

Lanet olası Whidby. Aklımdan kaç kez geçtiğini düşünürsek, bu cümleyi dövme yaptırmalıyım.

"Bana spesifik endişelerinizin bir listesini verin" dedim. "İşten çıkarmalar, ekibin yeniden yapılandırılması, işyeri kültürü. Bunları halledeceğiz. Bir yılı aşkın süredir görüşmeler yapıyoruz ve ikimiz de birleşmenin her iki şirket için de bir nimet olacağını biliyoruz. Bu milyar dolarlık bir anlaşma birkaç küçük ayrıntıya bağlı."

"Küçük ama önemli." Rohan parmaklarını kol dayanağına vurdu. "Gazeteleri gördüm ve söylentileri duydum. CEO olarak seçilmeniz garanti değil."

Omurgam sertleşti. Turks ve Caicos'tayken en acil yangınları söndürmüştüm ama kontrol altına alınmamış pek çok küçük yangın vardı. Annem Jade Cay olayını öğrenmişti, bu yüzden bütün hafta boyunca onu aramaktan kaçınmıştım. Hafta sonu bana şifreli bir sesli mesaj bırakan Clarissa'yı ve ittifak teklifiyle tekrar ulaşan Paxton'ı takip etmem gerekiyordu. İşlerin gidişatına bakılırsa, bunu ciddi ciddi düşünüyordum.

"Dürüst olmak gerekirse, senin playboy tipi olduğunu düşünmemiştim," dedi Rohan, gözleri keskin. "Bir barmenle gizlice dolaşmak mı? Daha önce çizdiğin imaja hiç benzemiyor."

Kızgınlık çenemi sertleştirdi. Kaybetmek kadar nefret ettiğim bir şey varsa o da sahtekâr olarak adlandırılmaktı. "Özel hayatımın konuşmalarımıza dahil olduğunu fark etmemiştim."

"Olmamalı, ama Whidby'nin başına gelenleri düşününce, skandala karışmış biriyle iş yapmakta neden tereddüt ettiğimi anladığınızdan eminim." "Bir çalışanla çıkıyordum, uyuşturucu kullanmıyordum," dedim

açıkça. Geçmiş kullandım

Gerçeği söylemesem de kasıtlı olarak gergindim. Kimsenin benim hakkımda bir şey bilmesine gerek yoktu.

Isabella ile ilişkisinin oylama sonrasına kadar devam edeceğini söyledi. "Artık Valhalla'da çalışmıyor, bu da konuyu tartışmalı hale getiriyor."

"Belki de." Parmakları daha hızlı vuruyordu.

Bir barmenle gizlice dolaşmak mı? Daha önce tasvir ettiğin imajdan çok farklı.

Satır aralarını okuyabiliyordum. Rohan'ın umurunda olan tek şey Isabella değildi. Magazin dedikoduları karakterimi sorgulamasına neden olmuştu ve kandırılmaktan endişe ediyordu.

Ne yazık ki onu ne kadar rahatlatmaya çalışsam da yerinden kıpırdamadı.

"Oylamadan sonra son görüşmelerimize devam edebiliriz," dedi Rohan yarım saatlik sonuçsuz bir ileri geri konuşmanın ardından. "Yeni CEO'nun hem ruhen hem de kağıt üzerinde şartları yerine getireceğinden emin olmadan hiçbir şey imzalamıyorum. Bunu riske atamam ve dediğin gibi, bir süredir görüşmeler yapıyoruz. Eğer seçildiyse ve hala bir anlaşmaya varamadıysak, o zaman üzgünüm. Anlaşma ölmüştür."

Rohan'ın ofisinden ayrıldım ve sert bir içki içmek için doğrudan otelimin barına gittim. Başım, viskimin hafifletmek için hiçbir şey yapmadığı şiddetli bir migrenle çarpıyordu.

Dört ay önce DigiStream anlaşmasına kilitlenmiş, CEO pozisyonuna ulaşmış ve sinir bozucu duygularımı kontrol altına almıştım. Şimdi ise iş ve özel hayatım üzerindeki kontrolüm yıpranmış bir paltonun dikişlerinden daha hızlı çözülüyordu.

Aşağıya doğru düşüş, üst kata çıktığım ve Isabella'nın Valhalla'da "Hammerklavier" çaldığını duyduğum anda başladı. Eğer o gün barda kalsaydım, şu anda tamamen farklı bir durumda olabilirdim.

Sorun şuydu ki, eğer barda kalsaydım, Isabella ve ben tanıdık olarak kalacaktık. Ne gizli oda, ne Brooklyn randevusu, ne Noel filmi maratonları, ne ada kaçamakları, ne de cehennem gibi geçen ayları katlanılabilir kılan düzinelerce küçük an.

İçim burkuldu.

Bir elimi yüzüme sürdüm ve düşüncelerime odaklanmaya çalıştım. Buraya iş için gelmiştim, *keşke* ve *keşkeler* üzerine düşünmek için değil.

Telefonum bir haber alarmıyla aydınlandı.

Şöyle bir baktım, sonra donup kaldım.

National Star "Kai Young'ın Metresinin Yalanları Ortaya Çıktı!" diye böbürlendi.

Midemde ekşi bir his yayıldı. Başlığa tıkladım ve Isabella'nın bir barda çalışırken çekilmiş dev bir fotoğrafıyla karşılaştım. Seksi bir pantolon, minik bir bluz giymiş ve tezgâhın üzerine eğilmiş kocaman gülümsüyordu. Birkaç erkek öğrenci tipi göğüs dekoltesine bakıyordu.

Yüzlerini tam olarak göremiyordum ama içimden onları avlamak ve gözlerini oymak için ani, içgüdüsel bir dürtü geldi.

Öfkemi yuttum ve asıl makaleye ilerledim.

Barmen, oyuncak ve... milyoner varis mi? Doğru okudunuz! Kai Young'ın son kaçamağı, yağmacı bir işverenin ağına yakalanmış masum bir çalışan değil. [Görünüşte "iyi" olan milyarder varisin, genç kadını bir ilişkiye zorlamak için seçkin Valhalla Kulübü'ndeki gücünü nasıl kötüye kullandığına dair makalemizi okuyun].

Zavallı kızın geçmişini biraz araştırdık ve Isabella Valencia'nın aslında o kadar da fakir olmadığını öğrendik. Aslında o, Hiraya butik otel zincirinin kurucusu ve CEO'su Perlah Ramos'un tek kızı. Kurnaz aile reisi kızlık soyadını korurken çocukları kocasının soyadını almış...

Şok, omurgamdan aşağı buz sıçrattı. Hiraya Otelleri mi? Şu anda onların tesislerinden birinde içiyordum.

Valencia çifti, Ramos'un en büyük oğlu ve Hiraya COO'su Gabriel, ödüllü bir mühendis, UC Berkeley'de kadrolu bir profesör ve ünlü sanatçı Oscar (né Felix Valencia) dahil olmak üzere birçok yetenekli çocuğa sahiptir. En küçük çocuklarının -ve tek kızlarının- gerçek kimliğini gizli tutmasına şaşmamalı! Bir dizi kısa ömürlü barmenlik ve daha da kısa ömürlü tuhaf işler dışında, utanç verici derecede az başarısı var. Kardeşleri tarafından bu kadar gölgede bırakılmak zor olmalı.

Oscar dışında Ramos/Valencia ailesinin basından çekindiği biliniyor. Perlah Ramos sekiz yıldan uzun bir süredir röportaj vermedi. Bu, Isabella ile daha önce neden kimsenin bağlantı kurmadığını açıklıyor, ancak züppe Kai Young'ın neden yardımla uğraşmaya tenezzül ettiğini açıklamıyor. Varis olsun olmasın, Isabella onun alışlagelmiş Ivy League eğitimi tipinden çok uzak.

En genç Valencia'nın beynini kullanmadığı başka konularda da oldukça yetenekli olduğunu tahmin ediyoruz...

Yeterince okumuştum.

Öfke bir kalp atışında şoku geride bıraktı. Damarlarımda hızlı, beyaz bir sıcaklık yanarken görüş alanıma kıpkırmızı bir renk sıçradı.

Kaliforniya'yı da DigiStream'i de sikeyim. *National Star*'ı dava edecek ve Black'in medya şirketini akbabalar bile çürüyen leşine dokunmayana kadar parça parça dağıtacağım. Sonra da Victor Black'in izini bulup onu öldürecektim.

"Kai Young?"

Tanıdık olmayan bir ses, giderek artan ve endişe verici derecede şiddetli düşüncelerimi böldü.

Kafamı kaldırdım. Benim yaşlarımda bir adam yanımda duruyordu, takım elbisesi ve kravatı dolabımdakiler kadar düzgün ütülenmişti.

Tanıma duygusu öfkemden yükselen alevleri söndürdü.

Yeni gelenin kim olduğunu sormama gerek kalmadı. İkisinin de koyu renk gözleri, dolgun dudakları ve zeytin rengi tenleri aynıydı. Kadın hayat ve renk fişkirirken, adam ana rahminden çıktığından beri çürümüş bir limonu emiyormuş gibi görünüyordu ama benzerlikler yadsınamazdı.

"Gabriel Valencia, Hiraya Otelleri COO'su." Isabella'nın kardeşi bana ince bir gülümseme verdi. "Konuşmamız gerek."

On beş dakika sonra Gabriel'in ofisinde bir sandalyeye yerleştim.

Hiraya Otelleri'nin merkezi Los Angeles'taydı, ancak eyalet genelinde oteller işletiyordu. COO olarak Gabriel'in hepsinde olmasa bile çoğunda bir ofisi olmalı.

Masasının üzerinden birbirimize ihtiyatla baktık.

Isabella'nın ailesiyle tanışmayı böyle hayal etmemiştim ama en azından birkaç suç ve bir cinayet işlemeyi önce sözümü kesmişti.

Gabriel sert bir tavırla, "Öncelikle, size alışılmışın dışında yaklaştığım için özür dilemeliyim," dedi. "Misafirlerimizin mahremiyetine son derece önem veririz. Bununla birlikte, otellerimizden herhangi birine bir VIP giriş yaptığında bana haber verilir. Bu koşullar altında, adınızı gördüğümde neden sizi aradığımı anlamış olmalısınız."

"Koşullar derken, sanırım *National Star*'ın hit yazılarını kastediyorsunuz?" Onlara makale demeyi reddettim. Makaleler bir nebze de olsa tarafsızlık gerektiriyordu; en son yayınlananlar ise iftiraydı. Avukatlarımla onlarla işi bittiğinde *Star*'dan geriye pek bir şey kalmayacaktı. Bundan emin olurdum.

Victor kısa vadeli zaferini kazandı ama uzun vadede çok önemli bir hata yaptı.

Gabriel'in ağız granit bir çizgi halinde daha da düzleşti. "Senin yüzünden kız kardeşimin fotoğrafları o paçavranın her yerine sıçradı. Ailemin adını çamura buladılar ve otellerimizi, şirket ofislerimizi, kişisel hatlarımızı arayıp durdular." Sanki bir işaretmiş gibi, ofis telefonu tiz bir sesle çaldı. Görmezden geldi. "Makale yeni yayına girdi ve çoktan başladı."

"Tacizle uğraştığınız için üzgünüm ama bu bir *National Star* meselesi," dedim sakince. "O fotoğrafları onlara ben sızdırmadım, son yayınlarıyla da hiçbir ilgim yok."

Isabella'nın Hiraya Otelleri servetinin varisi olduğunu ortaya çıkardıkları yer.

İğrenç yalanlar yüzünden o kadar heyecanlanmışım ki bombayı gözden kaçırmıştım. Şimdi, Isabella'nın kimliğinin farkına elmas netliğinde varmışım.

Neden bunu bir sır olarak saklamıştı? Arkadaşları gerçeği biliyordu da bir tek ben mi bilmiyordum?

Tedirginlik göğsümde bir düğüm oluşturdu.

"Belki de değil, ama sen olmasaydın bu durumda olmazdı," dedi Gabriel. "Hiç tanışmadık ama ününüzü biliyorum. Çalışanlarınızdan faydalanmayı sevmediğinizi sanıyordum."

Çenem gerildi. Bugün karakterim üçüncü kez sorgulanıyordu ve bundan bıkmaya başlamıştım.

"Ondan faydalanmadım," dedim soğuk bir şekilde. "Bu rızaya dayalı bir ilişkiydi. Hiçbir kadını istemediği bir şeyi yapmaya zorlamadım."

"Öyleydi mi yoksa öyle mi?"

Durakladım. Isabella'nın ailesiyle nasıl başa çıkmak istediğini bilmiyordum ama sessizliğim yeterli bir cevaptı.

Gabriel'in burun delikleri alevlendi. "Daha önce de senin gibi adamlarla çıkmıştı," dedi. "Zengin, çekici, istediklerini elde etmeye alışkın. İşler sarpa sarana kadar onu gizli tutmaktan memnun. Isabella sert görünür ama özünde romantiktir ve kardeşi olarak onu korumak benim görevim, kendinden bile. Kötü kararlar vermek gibi bir alışkanlığı var."

Elimi kol dayama yerimin kenarına kapattım. Kız arkadaşımın erkek kardeşinin suratına yumruk atmak muhtemelen en iyi hareket değildi ama onu çocuklaştırmasından nefret ediyordum. Benden sır saklıyor olabilirdi ama tanıştıktan sonra

Gabriel, nedenini anlayabiliyordum. Ben de kimsenin onunla akraba olduğumu bilmesini istemezdim.

"O bir yetişkin." Sakin olmaya çalıştım. "İyi ya da kötü kararları kendisine ait. Onun hayatına karışmaya hakkınız yok."

"Daha önce yapmadım ve bakın ne oldu. Easton'la olan o karmaşa. Valhalla'dan kovulmak. *Sana* bulaşmak." Gabriel parmaklarını masasına vurdu. "Genç varis olarak istediğin kadına sahip olabilecekken neden küçük kız kardeşimle New York'ta dolaştığını bana açıklamak ister misin?"

Çünkü o güzel, akıllı ve komik. Çünkü onun gülümsemesini görmek güneşin doğuşunu izlemek gibi ve onunla birlikte olmak yaşadığımı hissettiğim tek an. Başka hiçbir kadın onunla kıyaslanamaz.

"Sormak zorunda olman," dedim sessizce, "ona ne kadar değer vermediğini kanıtlıyor."

Gabriel'in ifadesi tekrar kapanmadan önce kısa bir anlık şaşkınlık hissettim. "Diğer erkeklerden farklı olduğunu düşünüyor olabilirsin ama değilsin," dedi. "Isabella'dan uzak dur. Hayatını mahvedecek başka bir fırsatçı pislige ihtiyacı yok. Bu sana ilk ve son uyarım."

"Peki ya yapmazsam?" Hoş bir şekilde sordum.

Soğukkanlı ifadesi benimkiyle eşleşti. "Yakında ne olacağını öğreneceksin."

Tehdit bana pek dokunmadı. Gabriel istediği kadar gözümü korkutmaya çalışabilirdi ama ben aşırı korumacı ağabeylerden çok daha kötülerıyla uğraşmıştım. Eğer Isabella gitmemi istiyorsa, bunu bana kendisi söylerdi. Başkalarının onun için kişisel savaşlar vermesine ihtiyacı yoktu.

Ancak Gabriel'in söylediği bir şey öğleden sonra ve gece boyunca aklımdan çıkmadı.

Easton da kim?

BÖLÜM 30

Isabella

Daireme kapandım ve iki gün boyunca tüm aramalarımı, mesajlarımı ve e-postalarımı görmezden geldim. Acımasızlardı - ailem, arkadaşlarım, medya. Bazıları iyi niyetliydi, bazıları daha az. Ne olursa olsun, hiçbiriyle yüzleşecek enerjiyi kendimde bulamadım.

Dış dünyayla etkileşime girdiğim tek zaman Alessandra ile çalıştığım zamandı, o da neyse ki aramızdaki iletişimi profesyonel tuttu ve *National Star* ifşaları hakkında soru sormadı. Kimliğin ortaya çıkmasından sonra, magazin gazetesi çoğu bariz yalan olan makaleler ve söylentiler yayınlamaya devam etti.

Kokain bağımlılığı için rehabilitasyona gittim (üniversite sırasında orada gönüllü olarak çalışmışım). İşe alınmak için önceki işverenlerimle yattım (çok *istediler*). Birkaç yıl önce Dünya Serisi'nden sonra tüm bir MLB takımıyla seks partisi yaptım (kutlama gecelerinde onlara hizmet ettim ve onlarla *bir* tur içki içtim).

İddialar o kadar saçmaydı ki, onları elden çıkardım. Eğer birisi Kanada'da gizli bir seks partisinden doğan aşk çocuğum olduğunu düşünecek kadar safsa, bu onların sorunuydu.

Ancak gerçekleri kabullenmek çok daha zordu.

Bir dizi kısa süreli barmenlik ve daha da kısa süreli tuhaf işler dışında, utanç verici derecede az başarısı var...

Varis olsun ya da olmasın, kız onun alışlagelmiş Ivy League eğitilmiş tipinden çok uzak. Mide bulantısı midemi bulandırdı.

Kai mutfaktan iki fincan çayla dönerken bir elimi kalamın altına soktum ve dizimi zıplattım.

Gözlerini koyu halkalar glgeliyordu ve normalde düzgün olan saçları sanki parmaklarını çok fazla gezdirmiş gibi dağınıktı. Gerginlik ağzını çevreliyor ve omuzlarının geniş düzlemlerini kaplıyordu.

Onun bariz yorgunluğu karşısında yüreğim burkuldu.

O ğleden sonra New York'a dönmüş ve bana mesaj atarak buluşmak istediğini söylemişti. *National Star*'ın son vuruşundan beri ilk kez konuşuyorduk ve bu bizim için iyiye işaret değildi.

ayı sessizce kabul ettim.

Kai kanepede yanıma oturdu, kaşları çatılmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu.

Onun sesini duyunca utanç verici bir duygu dalgası kabardı. Gideli bir haftadan az olmuştu ama sanki bir ömür gibi gelmişti.

"Ben iyiyim." Zayıf bir kahkaha attım. "Sen yokken ben ünlü oldum. şöhretin bedeli ağır oluyor."

Benim kötü şaka girişimime gülümsemedi. "Black ile uğraşıyorum. *Star haberlerini* geri çekecektir."

Zoraki mizahım kaydı. "Ama ailemle ilgili olanı değil," dedim sessizce. "O doğru."

enesinde bir kas esnedi. "Hayır. O değil." İkisini sehpaye bıraktı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Neden bana söylemedin?"

"nk ben..." Bocaladım. "Bilmiyorum. Bunu o kadar uzun süre sır olarak sakladım ki, bir şey söylemek aklımın ucundan bile geçmedi. Biliyorum saklamak aptalca bir şey gibi görünüyor ama ailem son *derece* zeldir. Geçen hafta onları öldürüyor olmalı."

Suçluluk ve utanç duygusu midemde huzursuz edici bir şekilde kaynıyordu. "New York'a ilk taşındığımda oldukça vahşiydim ve davranışlarımın onlara kötü yansımasını istemedim. Eğer insanlar kim olduğumu bilselerdi, dedikodu sitelerine düşerdim. Ayrıca kendi yolumu çizmek için ailemin adına ve parasına gvenmeyeceğime yemin ettim ve gvenmedim. Bazı insanlar sahip olduklarımdan yararlanmadığım için aptal olduğumu düşünebilir ama ben hiçbir şey *yapmadan* ailesinin servetiyle yaşayan o zengin çocuklardan biri olmak istemedim."

Annem onlarca yıldır kişisel hayatlarımızı basından uzak tutmuştu. En yüksek profilli kardeşim Felix bile röportajlarında işine odaklanırdı. Ben de şehri keşfetmek ve tüm dünyayı lekeleme endişesi olmadan *yaşamak* istiyordum.

Bir mirasçı olduğum için insanların bana farklı davranmasını istemiyordum.

İnceleme yok, beklenti yok, baskı yok. İşe yaradı... yaramayana kadar.

"Parçadan önce kimse biliyor muydu?" Kai sordu, yüzü okunamaz haldeydi.

"Viv ve Sloane." Ellerimi fincanımın etrafında kıvırdım ve sıcaklığıyla teselli buldum. "Annem birkaç yıl önce sürpriz bir ziyaret için uğradığında organik olarak öğrendiler. Sloane onu tanıdı. Parker da biliyordu çünkü işe alınmadan önce geçmişimi kontrol etmişti ama bir şey söylemeyeceğine söz vermişti."

Güven fonum hem bir lütuf hem de bir lanetti. Henüz ona erişimim yoktu; annem ve Gabriel'in belirlediği gibi sevdiğim bir kariyere "yerleştiğimde" devreye girecekti. Otuz yaşına geldiğimde hâlâ bir işten diğerine savruluyorsam, parayı hayır kurumlarına bağışlayacaktım.

Teorik olarak, sırtımı yaslayabileceğim param olduğunu bilmek güzeldi. Gerçekte ise yaş şartı üzerimdeki baskıyı artırıyordu. Bu konuda çok fazla düşünmemeye çalıştım çünkü düşündüğümde nefes alamıyordum.

Sembolizmle ilgili olduğu kadar güven fonuyla bile ilgili değildi. Onu kaybedersem, başarısız olduğum anlamına gelecekti ve bana her kapı açıkken başarısız olmak özel bir tür cehennem gibi hissettiriyordu.

"Kaliforniya'dayken kardeşinle konuştum."

Kai'nin itirafı beni kendime olan acıma duygumdan kopardı. Başımı kaldırdım. "Ne?"

Rohan Mishra'nın ultimatomundan Gabriel'in barda belirmesine kadar olanları anlatırken artan bir inançsızlık ve öfkeyle dinledim.

Bu kadar stresli görünmesine şaşmamalı. Son birkaç gün benim için olduğu kadar onun için de boktan geçmişti.

"Buna hakkı yoktu," diye öfkelen dim. "Seni böyle pusuya düşürmeye kesinlikle hakkı *yoktu*."

"O senin kardeşin. Koruyucu biri," dedi Kai yumuşak bir sesle.

Koruyucu mu? Gabriel kendini korumayı öğrense iyi olur çünkü onu o çok sevdiği aptal ipek kravatlardan biriyle boğacaktım.

"Easton adında birinden de bahsetti." Kanım buza dönüşürken Kai'nin bakışları sabit kaldı. "Kimmiş o?"

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu.

Boğulmayı unut. Bu kardeşim için fazla iyiydi. Dolabındaki tüm takım elbiseleri bahçe makasıyla parçalarken onu izletecek, sonra da bu parçalarla onu canlı canlı boğacaktım.

Boğazıma acı bir tat oturdu. İlk içgüdüm yalan söylemek ve Easton adında birini tanımadığımı söylemekti ama olanların gölgesinde yaşamaktan bıkmıştım. O pisliğin hayatımın büyük bölümünü belirlemesine çok uzun süre izin vermiştim. Geçmişî sonsuza dek unutmanın zamanı gelmişti.

"Easton benim eski sevgilim. Senden önce birlikte olduğum son erkek ve iki yıl boyunca kimseyle çıkmamamın sebebi." Acı göğsüme ve mideme yayıldı. "Onunla bir barda tanıştım. O gece çalışmıyordum, sadece eğleniyor ve yeni insanlarla tanışıyordum. Sloane ve Vivian şehir dışında olduğu için tek başımaydım ve bana yaklaştığında mükemmel biri olduğunu düşündüm. Zeki, yakışıklı, başarılı."

Kai'nin gözleri karardı ama ben konuşurken sessiz kaldı.

"İlişkımız çok hızlı ilerledi. Tanıştıktan sonraki iki hafta içinde beni hafta sonu kaçamaklarına götürüyor ve bana pahalı hediyeler alıyordu. Onu sevdiğimi sanıyordum ve karasevdam gözümü o kadar kör etmişti ki, geriye dönüp baktığımda çok açık olan kırmızı bayrakları fark etmedim. Beni randevularımız için sadece uzak yerlere götürmesi ya da bir süre daha 'sadece kendisine ait olmamı' istediği için arkadaşlarıyla ve iş arkadaşlarıyla hiç tanışmamam gibi." Genç halimin saflığı karşısında yüzümü buruşturdum. "Gerçek çok basitken bahanelerini romantik niyetlere dönüştürdü. Connecticut'ta bir karısı ve iki çocuğu vardı."

Yarı kahkaha yarı hıçkırık, acı bir ses boğazımı parçaladı. "Ne kadar klişe, değil mi? Ailesini banliyöde saklayan meşhur evli dolandırıcı. Ama en kötü kısmı bu değildi. En kötüsü, karısının seksin ortasında bizi basmasıydı."

Kai'nin yüzü kızardı.

"Evet, biliyorum. Adamın bir ilişkisi olduğundan şüphelenmiş ve onu takip etmesi için özel bir dedektif tutmuş. O gece içkiyi biraz fazla kaçırmış. Özel dedektif kocasının yerini ona bildirince agresifleşti. Çığlık atarak ve ağlayarak geldi. Tahmin edebileceğiniz gibi, dehşete düşmüştüm. Hiçbir fikrim yoktu..." Sıkışan ciğerlerime zorla oksijen verdim. "Easton ve karısı büyük bir tartışmaya girdiler. Gitmeye çalıştım çünkü varlığım işleri daha da kötüleştiriyordu ve o zaman... o bir silah çıkardı."

Otelin ışıkları altında metalin soğuk parıltısını hâlâ hatırlıyorum. Nefesimi kesen o derin dehşeti ve soğuk, her yeri saran sessizliği

Odanın üzerine bir cesedin üzerindeki beyaz bir çarşaf gibi düşmüştü.

"Easton ve ben onu sakinleştirmeye çalıştık ama o çok sarhoş ve üzgündü. Sonra bir baktım, silahı ondan almaya çalışıyordu. Kazayla ateş aldı ve..." Nefesim daraldı.

Çığlıklar. Çığlıklar. Kan. Çok fazla kan.

"Kurşun bir şekilde ona isabet etmiş. Yaşıyor ama bir daha asla yürüyemeyecek." Bu bilgi içimde bir yıkım topu gibi patladı, göğsümde pürüzlü kıymıklar ve parçalanmış keder saçtı. "O yapmadı - yani, silahı çıkarmamalıydı, ama o... bu onun hatası değildi. Kocasını *benimle* aldattı ve bunun acısını çeken de o oldu."

Bir hıçkırık omuzlarımı parçaladı. Uzun zamandır bu konu hakkında konuşmamıştım. Arkadaşlarım bile neler olduğunu tam olarak bilmiyordu. Sadece beni aldatan bir pislikle kötü bir ayrılık yaşadığımı düşünüyorlardı.

Kai ile bu konu hakkında konuşmak duygularımdaki barajı yıktı ve her şey

-Suçluluk, öfke, dehşet, utanç bir ovayı süpüren bir sel gibi üzerime aktı.

Kai beni kollarının arasına aldı ve ben ağlarken bana sarıldı. Easton, Valhalla, *National Star*, el yazmamın son teslim tarihi... son birkaç yılda yaptığım her hata. İçim boşalana ve ağrıyana kadar bir keder nehri gibi içimden akıp gittiler.

"Bu senin hatan değildi," dedi sessizce. "Sen bilmiyordun. Onu aldatmasına sen sebep olmadın, silahı getirmesine de sen sebep olmadın. Sen de herkes kadar bu durumun kurbanısın."

"Biliyorum ama bu benim hatamış gibi geliyor." Geri çekildim, hıçkırıklarımdan sesim titriyordu. "Çok aptaldım. Farkına varmalıydım..."

"Böyle insanlar uzman hilecilerdir. Sen gençtin ve o da bundan faydalandı. Bu senin hatan değildi," diye tekrarladı Kai kararlılıkla. Yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını sildi. "Ona ne oldu?"

"Son duyduğuma göre, işi iflas etmeden önce Chicago'ya taşınmış ve çocuklarıyla arası açılmış. Artık on sekiz yaşını geçtiler ve annelerine olanlar için onu affettiklerini hiç sanmıyorum."

Easton'ın şimdi nerede olduğunu bilmiyordum. Umarım cehennem çukurlarında çürüyordur.

"Anlıyorum." Kai'nin yüz ifadesi omurgamdan aşağı bir endişe okunu gönderdi. "Onu takip etme," dedim. "Ciddiyim. Sadece onu bu dünyada bırakmak istiyorum.

ve başının belaya girmesini istemiyorum."

Ağzının kenarlarında bir parça eğlence belirdi. "Varsayımsal olarak izini bulursam ona ne yapacağımı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. "Onu öldürmek mi?"

"Bu kesinlikle aklımdan geçti," diye mırıldandı Kai. "I-"

Kapı zilinin yumuşak sesi onu böldü.

Kai ve ben birbirimize ihtiyatlı bakışlar atarken yine kaskatı kesildim. CEO oylamasına kadar ortalıkta görünmüyorduk - binanın arka girişinden gizlice girmiştik - ve bu günlerde beklenmedik bir ziyaret kutlamadan çok alarm sebebiydi.

Kai kapıyı açtığında içimde bir korku pırıltısı belirdi. Bir magazin muhabiri bir şekilde güvenliği geçmiş miydi? Saklanmalı mıydım?

Girişten hafif bir ses mırıltısı sızdı. Tam olarak ne dediğini duyamadım ama Kai'nin şaşkın sesi net bir şekilde duyuluyordu.

Bir dakika sonra oturma odasına yeniden girdi, yüzü asıktı.

Arkasında kimin olduğunu gördüğümde karnım yere düştü. Birden onun bir magazin muhabiri *olmasını* diledim; bu, yeni gelenlerden çok daha iyi olurdu.

Onlarla şahsen hiç tanışmamıştım ama fotoğraflarını haberlerden tanıdım.

Leonora ve Abigail Young.

Kai'nin annesi ve kız kardeşi.

BÖLÜM 31

Kai

Dördümüz oturma odasında oturduk; Isabella ve ben bir kanepede, annem ve Abigail de karşımızdaki kanepede.

Savaş alanındaki karşıt ordular gibi karşı karşıya geldik, her birimiz diğerinin ilk atışı yapmasını bekliyorduk. Odayı gergin bir sessizlik kaplamıştı. Tek ses köşede nöbet tutan saatten geliyordu, insanların küçük kavgalarını gözlemleyen bir tanrı kadar kayıtsız ve tutkusuzdu.

Tik. Tock. Tik. Tik. Tik tak.

Annemin eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum. Leonora Young özel hayatım üzerindeki kontrolünü bırakmaktan acizdi. Ancak kız kardeşimi de yanında sürüklemesini beklemiyordum. Abigail burada oturmaktansa kışın And Dağları'nda yürüyüş yapmayı tercih edecek gibi görünüyordu.

"Mishra ile görüşmenizin kötü geçtiğini duydum." Annem doğrudan konuya girdi. Isabella'yı ilk gördüğünde yüz hatlarının belirgin bir şekilde gerilmesi dışında, geldiğinden beri onun varlığını kabul etmemişti. "Neyse ki DigiStream sorununu çözebilecek iyi haberlerim var. Tobias yok. Bir saat önce adaylığını geri çekti."

Mishra'nın yorumu karşısında yaşadığım şok, dizlerimin bağını çözdü. "*Geri mi çekildi? Neden?*"

"Bir sebep göstermedi. Sadece şu anda bu rol için uygun olmadığını düşündüğünü söyledi."

Hiç mantıklı değildi. Kara Ayı anlaşması ondaydı ve oylamaya bir haftadan biraz fazla bir süre kalmıştı. Diğer adaylar arasında havlu atma ihtimali *en düşük olan* Tobias'tı. Bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken bırakmazdı.

Midemde bir şüphe kırıntısı oluştu.

Fotoğraflar. Geri çekilme.

Önde gelen iki aday birbirlerine haftalar kala ve seçimlere o kadar yakın bir zamanda vurdular ki toparlanmak için çok az zamanımız vardı. Belki bu bir tesadüftü ama zamanlama son derece uygundu.

Yine de annem devam ederken yüzümü nötr tuttum. İçgüdülerimden daha fazlası beni destekleyene kadar suçlamalarda bulunmak istemiyordum.

"Bu iyi bir şey," dedi annem. "Tobias'ı severim ama o senin en büyük rakibindi. Onun oyları tehlikede, bu da son dakikada bir kampanya hamlesine ihtiyacın olduğu anlamına geliyor."

"Olanlardan sonra zaten seni kontrol etmek için buradaydık," diye ekledi Abigail. "Tobias haberi tam zamanında geldi. Şimdi bu oyları nasıl bir araya getirebileceğimiz konusunda beyin fırtınası yapabiliriz."

"Abby." Ona eşit bir bakış attım. "İş konuşmaktan nefret ediyorsun."

Profesyonel bir sosyetti. Kampanya deneyimi bir gala komitesine başkanlık etmekle başladı ve bitti. Annem muhtemelen beni Isabella'dan ayrılmaya ikna edebilmek için onu gelmeye zorladı. Onu dinlemeyeceğimi biliyordu ama kız kardeşimi dinleyebilirdim.

"Hâlâ fikirlerim olabilir," diye karşı çıktı Abigail. "Sen benim kardeşimsin. Senin kazanmanı istiyorum."

"İlk işimiz iyi bir basın yaratmak," dedi annem, ileri geri konuşmalarımızı keserek. Abigail ve ben bir kez başladık mı, saatlerce tartışabilirdik. "Clarissa ve senin için halka açık bir randevu ayarladım."

Yanımdaki Isabella oturduğumuzdan beri ilk kez kıpırdandı. Ellerim yumruk oldu ama annem konuşmasını bitirene kadar kendimi rahatlamaya zorladım.

"Onu içine soktuğun durum göz önüne alındığında anlaşılabilir bir şekilde tereddütlüydü ama kabul etti. Bu senin ve arkadaşın hakkındaki dedikoduları bastırmaya yardımcı olacak." Gözleri küçümser bir ifadeyle Isabella'nın üzerinde gezindi. "Magazin basınının sizi birlikte yakalaması konusunda pek de endişeli görünmüyorsun."

O haklıydı. *National Star* skandalından sonra bile Isabella'yla gizlice dolaşma konusunda dikkatsiz davranmışım.

Eğer akıllı olsaydım, oylama bitene kadar onunla irtibatı keserdim ama beynimi karıştırmak gibi bir huyu vardı. Belki de sorunun bir parçası buydu. Ne zaman Isabella ile olsam, dünya daha aydınlık görünüyordu. Etrafımız yanıyor olabilirdi ve o yanımızda olduğu sürece bunun bir önemi olmazdı.

"Öncelikle, Clarissa ile çıkmayacağım," dedim soğukkanlılıkla. "Onu yönlendirmek yanlış olur. İkincisi, Isabella tam burada oturuyor."

"Onu yönlendiriyor mu?" Annem yontulmuş kaşlarını kaldırdı ve Kanton diline geçti. "Isabella'ya olan tutkun geçecek ve Clarissa'nın soy, eğitim ve mizaç açısından sana çok daha uygun olduğunu anlayacaksın. Zorba olduğumu düşünebilirsin ama ben senin annenim. Sadece senin için en iyisini istiyorum. Senin de aynı şeyi yapmana izin vermeyecek kadar çok asi çocuk gördüm. Goh'lara bak. Kızları o *korkunç* havuz çocuğuyla kaçtı, sonra da hamile kaldı ve mirasını dolandırdı. Zavallı anne ve babası o zamandan beri toplum içinde yüzlerini gösteremediler."

"Clarissa ve Isabella köpek değil," dedim Kantonca, sakın olmaya çalışarak. "Onları yan yana koyup üremelerini karşılaştıramayız. Ancak, eğer yapsaydık, Isabella'nın Hiraya Otelleri'nin varisi olduğunu hatırlatabilir miyim? İlk başta düşündüğünüz gibi sıradan bir barmen değil."

Aile geçmişini benden sakladığı için Isabella'ya kızgın değildim. Başlangıçta bana sırrını söyleyecek kadar güvenmediği için kırılmıştım ama bunu neden yaptığını anlıyordum. Dürüst olmak gerekirse, ailesinin ortaya çıkması ilişkimizi hem aileme hem de kurula daha kolay satmamızı sağladı. Bir Young'ın bir barmenle çıkması skandaldı. Bir Young'ın bir varisle çıkması olağan bir şeydi.

Annemin dudakları inceldi. "Mesele zenginlik değil. Uygunlukla ilgili. O-"

"Partnerinin uygunluğuna karar verecek kişinin Kai olması gerektiğini düşünmüyor musun?" Isabella araya girdi. Annemin yüzündeki şaşkınlık ifadesine gülümsedi. "Ben Filipinli bir Çinliyim. İngilizce, Tagalogca, Hokkien, Mandarin ve Kantonca konuşabiliyorum. Aldığın *eğitim* ve terbiyeye rağmen bunu düşünmemiş olmana şaşırdım."

Elimi ağzıma silerek sırtışıma gizledim. Abigail'in dudaklarında da benzer bir sırtıma belirdi.

Annemizi severdik, ama insanların ona seslendiğini görmeyi de severdik. Bu çok sık olmazdı.

Leonora Young'ın her zaman yaptığı gibi olağanüstü bir hızla toparlandı. "O zaman oğlumla neden iyi bir çift olamadığınızı biliyor olmalısınız," dedi.

Buzlu su gibi bir sesle. "Siz olmasaydınız, bu... çıkmazda olmazdık. Bir asırdan uzun bir süre önce kurulduğundan beri şirketimizin başında bir Young var. Adi bir karasevdanın mirasımızı mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum."

"Bu çok komik," dedi Isabella. "Kai'nin bir Fortune 500 şirketini yönetmesini istiyorsunuz ama ona kendi kararlarını veremeyen bir çocuk gibi davranıyorsunuz. Bu iki şeyi nasıl bağdaştırıyorsunuz?"

Sırtışım genişledi.

DigiStream'i, Tobias'ın şüpheli bir şekilde geri çekilmesini ve ailemi bir an önce evimden çıkarmayı düşünüyor olmalıydım ama o anda düşünebildiğim tek şey Isabella'yı yakalayıp onu öpmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Annem anlaşılır bir şekilde Isabella'nın geri dönüşünden pek etkilenmemişti. "Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?" Öfkeli gözlerini bana çevirdi, yanakları öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Geleceğini *böyle bir* kadın için mi heba etmek istiyorsun?"

"Kimse hiçbir şeyi çöpe atmıyor." Eğlencemi acımasızca düz bir çizgi haline getirdim. "Bunların hiçbirinden Isabella sorumlu değil. Bir ilişkiyi sürdürmek için iki kişi gerekir. Beni onunla çıkmaya zorlamadı, ne de *National Star'a* elini uzattı. O da herkes gibi Victor Black'in kurbanı."

"Victor'dan bahsetmişken, onun hakkında ne yapacaksın?" Abigail sordu. Yıllar önce *Star'ın yardım* fonlarını hortumladığını ima etmesinden sonra ondan neredeyse benim kadar nefret ediyordu.

"Ben hallediyorum." Geçmişte entrikalarını görmezden gelmiştim çünkü dikkatimi çekmeye değmezlerdi ama artık çok ileri gitmişti. Onunla işim bittiğinde *ne* bir şirketi *ne de* itibarı kalacaktı.

"Özel ilişkinizi daha sonra konuşuruz," dedi annem, ifadesi kaskatı kesilmişti. Isabella orada otururken bana ulaşamayacağını anlamış olmalıydı. "Ancak kamuoyuna yaptığımız açıklama, ortada hiçbir *zaman* bir ilişki olmadığını ve fotoğrafların masum olduğunu savunuyor. Tobias'ın geri çekilmesi sizi tekrar liderliğe taşıdı ama rehavete kapılamayız. Medya saldırısına geçmeliyiz."

Şu anki CEO olarak benimle strateji geliştirmemeliydi ama ailemizin itibarı tehlikedeydi. Leonora Young doğası gereği kuralları çiğneyen biri değildi, ancak zorlandığında, amaçlar her zaman araçları haklı çıkarırdı.

"Clarissa'yla bir randevuya çıkmanın bu saldırının bir parçası olması gerektiğini düşünüyorsun," dedim kesin bir ifadeyle. Hiç düşünmeden elimi Isabella'nın elinin üzerine koydum.

Kızınki kucağında duruyordu, teni buz gibiydi. Daha önceki kabadayılığından daha gergindi.

Göğsümde bir koruma dalgası yükseldi. Elini hafifçe sıktım, o da bana karşılık verdi.

Annemin ağzı büzüldü. "Evet. Clarissa randevunun mahiyetini anladı ve yardım etmeyi kabul etti. İmajını düzeltmemiz gerekiyor. Her küçük parçanın yardımı olur, özellikle de oylamaya bu kadar yakinken."

"Hiç sanmıyorum-"

"Yapmalısın."

Benimki de dahil olmak üzere üç çift şaşkın göz Isabella'ya doğru döndü. "Affedersiniz?" Yanlış duyduğuma emin olarak söyledim.

"Bunu yapmalısın," diye tekrarladı. "Sen de Clarissa da bunun gerçek bir randevu olmadığını biliyorsunuz, bu da onu kandırma sorununu çözüyor. Bu bir PR çalışması ve eğer oylamayı kazanmanıza yardımcı olacaksa, yapmaya değer."

Annemin yüzünde bir onay gölgesi belirdi. "Bir kez olsun aynı fikirdeyiz."

"Bu iyi bir fikir," diye söze karıştı Abigail. "Bir randevu en az bir haftalık basın demektir."

Yüce İsa.

Clarissa'yı kendi çıkarlarım için kullanma fikrinden hoşlanmamıştım. Çok adiceydi ama medyanın nasıl çalıştığını biliyordum. Her küçük parçanın yardımı olurdu.

"Peki," dedim, iş hayatımın nasıl olup da birleşmelerden reklam gösterilerine dönüştüğünü merak ederek. "Bir randevu. Ben yaparım."

Tek umudum bunun daha sonra başıma bela olmamasıydı.

Annem ve kız kardeşimin ziyaretinden iki gün sonra dişlerimi sıkarak Richard Chu'yu Beşinci Cadde'deki evinde ziyaret ettim. Sürpriz gelişlerini takip eden ilk hınçtan sonra, Isabella da dahil olmak üzere dördümüz, önümüzdeki iki hafta için planımı yapmak üzere farklılıklarımızı bir kenara bırakmıştık. Birinci adım Clarissa ile halkla ilişkiler randevusuydu. İkinci adım, şirketin en güçlü yönetim kurulu üyesiyle yüz yüze görüşmekti.

Annemin dediği gibi, Tobias'ın geri çekilmesi üzerimdeki baskıyı biraz azalttı ama rehavete kapılamazdım.

"Bu bir sürpriz." Richard ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve bana eğlenerek baktı. Gözlerinde bir zafer parıltısı vardı,

midemi bulandırıyor. "Cesur Kai Young beni arıyor Eve. Ne büyük bir onur."

Çenem kilitlendi, sert bir cevabı ısırarak geri çektim. Ofisinin eski, küflü kokusundan nefret ediyordum.

Yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden nefret ediyordum.

En çok da yardım için ona yalvaran bir sokak köpeği gibi sinsice yaklaşımdan nefret ediyordum.

Bir yanımda diz çökmektense Brooklyn Köprüsü'nden atlamayı tercih ederdi ama söz konusu olan gururumdan daha fazlasıydı. En azından kendime sürekli bunu söylüyordum.

"Konuşacak çok şeyimiz var." Gülümsemem hoşnutsuzluğumu maskeleydi. "Eminim aynı fikirde olacaksın."

"Geleceğin söz konusuyken konuşmak istemen çok komik." Richard gür gür kaşlarını kaldırdı. "Tüm bu dijital gürültüyle çok hızlı ilerlediğimizi söylediğimde beni dinlemek istemediğin kesin."

Çünkü tavsiyeleriniz dekor zevkinizden daha demode.

Ofisi, yirminci yüzyılın sonlarına ait eserlerin sergilendiği bir müzeye yerleştirilse kimsenin kılı kıpırdamazdı.

"Tobias aday olmadığına göre, birlikte çalışmak ikimizin de yararına," diyerek onun sivri sözlerini savuşturdum. "İkimiz de bu iş için en uygun kişinin ben olduğumu biliyoruz. Paxton çok deneyimsiz, Russell çok uysal ve Laura iletişim konusunda yetenekli ama CEO'luk için yeterli donanıma sahip değil. Bu arada, ben doğduğumdan beri buna hazırlanıyorum. Beni sevmiyor olabilirsiniz ama yine de şirket için en iyisini istiyorsunuz. Bu da benim liderliğim olacaktır."

Richard homurdandı. "Gençliğin küstahlığı gibisi yoktur. Güzel." Ellerini iki yana açtı. "Bunca yolu geldiğine göre, söyleyeceklerini dinleyeyim."

Üstten bakan ses tonuna sinirlendim ama kendimi görmezden gelmeye zorladım.

Teklifimi ortaya koydum. Teklifim basitti. Bana oy vereceğine söz verirse, CEO olarak ilk yılımda onu kıdemli danışman olarak atayacaktım ve bu da ona şirketin girişimleri üzerinde önemli bir etki sağlayacaktı. Yeni bir CEO için ilk yıl, özellikle de ilk yüz gün çok önemliydi. İleriye dönük liderliklerinin tonunu ve önceliklerini o zaman belirlerler.

Richard'ı yakın çevreme dahil etmek benim açımdan önemli bir tavizdi, ancak endişelerini gidermenin ve oyunu güvence altına almanın tek yolu buydu.

"İlginç," dedi ben bitirdikten sonra. "Bunu düşüneceğim."

Omurgam kilitlendi. Bunu *düşünecek* miydi? Sıcaklık damarlarımda yavaş ve yoğun bir şekilde kaynadı. "Alacağın en iyi teklif bu."

Yalvarmayacaktım. Zaten ettiğimden daha fazla değil.

Richard bana esrarengiz bir gülümseme verdi. "Eminim." Ayağa kalktı ve bariz bir şekilde elini uzattı. "Seni görmek güzel, Kai. Oylamada iyi şanslar."

Asansör yolculuğu ve lobideki yürüyüş sırasında sakinliğimi korudum, ancak soğuk Ocak havası kapıları kontrolümden çıkardı. Hayal kırıklığı kontrolsüz bir şekilde kanıma karıştı.

Ben: *Bu gece maç için müsait misin?*

Dante bir dakikadan kısa bir süre sonra cevap verdi.

Acil durum mu?

Ben: *Dostça bir istek*

Dante: *Tamam. 7'de görüşürüz.*

Bu arada bana borçlusun. Bu gece Viv ile film izleyecektik.

Ben: *Eminim Stardust'ı yirminci kez tekrar izlemeniz de ilki kadar heyecan verici olurdu.*

Dante: *Siktir git.*

Telefonumu cebime attım, daha sonra garantili bir kavga vaadiyle öfkem hafifledi. Bazı insanlar terapiye giderdi; Dante ve ben birbirimizi yumruklardık. Daha hızlı, daha etkiliydi ve egzersiz olarak ikiye katlanıyordu.

Bekleyen arabama bindim ve şoföre beni ofise geri götürmesini söyledim.

Richard onun bir kral olduğunu düşünüyordu ama ben onsuz da kazanabilirdim. Ben Kai Young'dım.

Ben hiç kaybetmedim.

BÖLÜM 32

Isabella

Yapamadım. Esnek çalışma saatlerim, Kai'nin nörobilimci onaylı yazar tıkanıklığı gidericileri ve Gabriel'in blöf *yaptığını biliyordum* şeklindeki kendini beğenmiş ifadesiyle karşılaşma ihtimalim olsa bile kitabımı zamanında bitiremedim.

Annemin doğum gününe bir haftadan az bir süre kalmıştı ve yeni daktilomun başına her oturduğumda donup kalıyordum. Mesele artık silmek değildi; kelimeler gelmiyordu, nokta. Sadece birkaç bölüm eksikti ama beynim başka kaygılarla tıka basa doluydu: *Ulusal Yıldız* akbabaları, Kai'nin annesiyle olan korkunç görüşmem, Kai'yle olan ilişkimin belirsizliği ve en önemlisi de Clarissa'yla olan son randevusu.

Ona sorun olmadığını söyleyen bendim. Bunun gerçek olmadığını ve randevunun tamamen PR amaçlı olduğunu biliyordum, ancak bu hafta başında fotoğraflar sosyete sayfalarına düştüğünde bu beni karşılaştırma oyunu oynamaktan alıkoymadı. Kai ve Clarissa bir İtalyan restoranında romantik bir akşam yemeği yerken. Kai ve Clarissa sokakta el ele yürüyorlar. İkisi de zarif ve sofistikeydi; mükemmel bir uyum.

Sen ve ondan daha iyi bir eşleşme, diye fısıldadı sinsi bir ses.

Stresim ve güvensizliklerim bir baraj gibi birikerek yaratıcılık akışını engelledi ve ben ilhama aç kaldım.

Engeli aşmanın bir yolunu bulamadığım için kendimi Alessandra için çalışmaya verdim. Başkasının hayalini kurmak benimkini kurmaktan çok daha kolaydı. Daha az risk, daha az yatırım, daha az başarısızlık korkusu vardı.

İş için bir isim bulduk-Floria Designs, hem çiçeklere hem de Brezilya'daki en sevdiği şehir olan Florianópolis'e bir selam. Sosyal medya hesaplarını kurdum, temel bir web sitesi tasarladım ve Etsy'de bir satıcı hesabı oluşturdum. İş planları, pazarlama stratejileri ve mali tablolar üzerine kafa yorduk.

Bazen gece on ya da on bire kadar Alessandra'nın evinde kalıyordum ama Dominic'i hiç göremiyordum. Sanki orada yaşamıyormuş gibiydi.

Bir gün kahvaltıda kendisine bu konuyu sorduğumda Alessandra, "Zamanının çoğunu ofisinde geçiriyor," dedi.

"Güzel bir eve bu kadar para harcayıp tadını çıkarmamak israf gibi görünüyor." Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, iş dışındaki konular hakkında o kadar rahat konuşuyordum.

Burnumu sokmak istemedim ama Alessandra'nın içini dökecek birine ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

"Çatı katı ona yirmi beş milyona mal oldu," dedi. "Ofis ona üç milyardan fazla kazandırıyor. Sence hangisini daha çok önemsiyordur?"

Buna verecek bir cevabım yoktu.

İkimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessizce yemeğimizi yedik, sonra tekrar konuştu. "Nasılsın? Bugün büyük gün."

Ekmek dilimin üzerinde küle dönüştü. "Ben iyiyim. Sadece Kai için gerginim."

Aylarca süren bekleyiş ve planlamadan sonra Young Corporation'ın CEO oylaması nihayet yapılmıştı. Sonuçlar için bir uyarı ayarlamıştım ama telefonum sabahtan beri sessizdi.

"O kazanacak," dedi Alessandra. "Başka birini seçeceklerini düşünemiyorum. O bir Genç."

"Biliyorum, ama teyit etmek iyi olacak." Dün geceki ağır akşam yemeğini suçladığım rahatsız edici bir his içimde çalkalandı.

Haklıydı. Kai diğer adaylardan kilometrelerce öndeydi. Endişelenmem için bir sebep yoktu.

Kai'ye göre, yönetim kurulu Clarissa'nın fotoğraflarını oltaya takmıştı. Ailesinin sürpriz ziyaretinden beri yüz yüze görüşmekten kaçınıyorduk. Clarissa dublöründen sonra artan inceleme göz önüne alındığında çok riskliydi, bu yüzden aramalar ve mesajlarla yetindik.

Onu şahsen görmemek genel kaygı salgınımaya yardımcı olmadı, ama her şeyden çok onun için endişeleniyordum. Eğer kaybederse...

Oraya gitme. Kaybetmeyecek.

Kahvaltı benzer şekilde sessiz bir şekilde devam etti. Alessandra ve benim genellikle konuşacak çok şeyimiz olurdu, ama ikimizin de dikkati iyi bir arkadaş olamayacak kadar dağınıktı.

O sabah yirminci kez telefonuma baktım. *Hiçbir şey yoktu*. Alessandra, "Sosyal medya planının üzerinden bir kez d a h a geçelim," dedi. yemeğini bitirdi. "Aklını diğer meselelerden uzaklaştırmaya yardımcı olur."

"Doğru. Sosyal medyadaki şöhret vaadi kadar dikkatimi dağıtacak bir şey yok." *Young Corporation'ı* Google'da arama isteğime karşı koydum. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Oylama komitesi sabahtan beri müzakere ediyordu ve Londra'da öğleden sonra olmuştu bile. Belki de haber uyarılarım bozulmuştu. "Wendy's gibi internette eğlenceli ve alaycı olan şirketlerden biri olacağız. Biliyorum!" Parmaklarımı şıklattım. "Başka bir preslenmiş çiçek şirketiyle karşılıklı fayda sağlayan bir internet savaşı başlatabiliriz. *Bridezillas'ın* bir bölümünden daha fazla çiçek ve drama olur. Bunu kim istemez ki?"

Alessandra'nın ifadesine şüphe karıştı. "Bunun en iyisi olup olmadığını bilmiyorum
."

Telefonlarımız aynı anda titreyerek onun konuşmasını kesti.

Haberleri kontrol etmek için çabalamadan önce bir saniye birbirimize baktık. Ekranımda Kai'nin şirketinin adını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

İşte buydu.

CEO oylama sonuçları açıklandı.

BÖLÜM 33

Kai

Dante yumruğunu çeneme indirdi. Başım geriye düştü ve bakırın tadı ağzımı doldurdu.

Acıması gerekirdi ama adrenalın etkiyi köreltti. Silkindim ve onun vuruşuna kendi vuruşumla karşılık verdim. Sert bir kroşe göğsüne isabet etti ve acı dolu bir homurtu çıkardı.

Ter yüzümü ve gövdeyi kaplamıştı. Bir saatten fazladır uğraşıyorduk. Kaslarım acıyla çığlık atıyor, kan, ter ve testosteron kokusu burun deliklerimi tıkıyordu. Adrenalinim düştüğünde en az bir gün baygın kalacaktım.

Bunu daha sonra düşüneceğim. Şimdilik dikkatimi Dante'yi yenmeye ve Londra'daki belli bir toplantıya odaklamıştım. Müzakereler sırasında ne mevcut CEO'nun ne de adayların odaya girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden seçim komitesi kararını açıklayana kadar kör uçuyordum.

Dante'nin yanağına bir yumruk daha indirdim; o da beni kaburgalarımından yakaladı.

Tekrar ve tekrar, yumruklarımızın ve kancalarımızın tanıdık ritmi neredeyse oylamayı zihnimin gerisine itmeye yetiyordu.

Neredeyse.

"Sana verdiğim şeyi kullansaydın kendini bekleme işkencesinden kurtarabilirdin," diye soludu bir apartattan kaçarken. "Kelimenin tam anlamıyla pozisyonu sana gümüş bir tepside sundum. Ya da bir zarfın içinde, eğer teknik konuşacaksak."

Christian'ın Noel "hediyesini" gönderdiğini ilk kez kabul ediyordu.

"Sana söyledim, şantajla tenezzül etmeme gerek yok." Isabella'yla fotoğraflarımız ortaya çıktıktan sonra bu bilgiyi kullanma düşüncesi aklımdan geçmişti, ama aklıma geldiği gibi de reddetmişim.

Şantajla başvurmak yenilgiyi kabul etmekle aynı şeydi. Kendi başıma kazanacak kadar iyi olmadığım anlamına geliyordu.

"Bu şantaj değil. Sigorta." Dante'nin alnındaki bir kesikten kan sızıyor ve çenesinde yeni başlayan bir morluk belirliyordu.

Vivian daha sonra kocasını teslim ettiğim hırpalanmış halim için bana çok kızacaktı ama daha iyi görüldüğümünden şüpheliydim. Bugünkü seans katartik olarak acımasız bir seanstı.

"Komik. Harper da aynen böyle söyledi."

"Ve o haklı." Dante yüzünü buruşturarak durakladı. "Bunu söylediğimi ona söyleme. Piçin egosu tavan yapar."

Homurdandım. "Vivian'ın babasıyla olanları düşününce şantajla karşı olduğunuzu sanırdım."

Kayınpederinden bahsedince yüzü karardı. "Bazı durumlarda, evet," dedi. "Ama kısa vadede şaşırtıcı derecede etkili olduğu da kanıtlandı. Sadece uzun vadeli sonuçlarını önleyecek kadar akıllı olmanız gerekiyor."

Ya da bunu atlayabilir ve başlangıçta uzun vadeli sonuçlar doğurmayabilirim.

Cevap veremeden, telefonumun zil sesi terden sıırıslam olmuş havada çınladı ve odanın neşesini kaçırdı.

Hareketlerimiz durdu. Telefonumu koyduğum banka odaklandığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı.

Bir tele pazarlamacı, bir soruyla arayan asistanım ya da bir düzine başka olasılık olabilirdi, ama içgüdülerim bana öyle olmadığını söyledi.

Burada saat sabahın on biriydi, bu da Londra'da iş gününün sonuna yaklaşıldığı anlamına geliyordu. Bir CEO duyurusu için mükemmel zamanlama.

Kalbim zil sesini bastıracak kadar sert atıyordu. Dilimde metalik bir tat kabardı, beni eşit oranda beklenti ve önseziyle doldurdu.

Her şeyden sonra - entrikalar, skandallar, aksilikler - işte buydu. Gerçek an. "Kai."

Dante'nin alçak sesi dikkatimi tekrar ona çekti. Gözleri omzumun üzerinden bir şeye sabitlenmişti ve bakışlarını çıkışa kadar takip ettim.

Bir çapa midemi doğruca boks ringinin siyah kanvas zeminine sürükledi. Alçak bir vızıltı kulaklarımı doldurdu.

Isabella kapının yanında durmuş, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyordu. İçeri nasıl girdiğini bilmiyordum ama neden burada olduğunu biliyordum. Yüzünün her yerinde yazıyordu.

Oylamayı kaybetmişim.

ISABELLA

Sessizlik sağır ediciydi.

Dante öğle yemeği için Vivian'la buluşmakla ilgili bir mazeret mırıldandı ve beni ve Kai'yi boks salonunda yalnız bırakarak hızlıca çıktı.

Ringin ortasında taş gibi hareketsiz duruyordu. Çıplak gövdesinde parıldayan ve saçlarını ıslatan ter, onu savaştan yeni çıkmış bir savaşçı gibi gösteriyordu.

Dante ile yaptığı maçın sonunu yakalamıştım. Kai'yi ilk kez boks yaparken görüyordum ve nefesimi kesmişti. Hassasiyet, güç, ölümcül zarafet - bir ustanın güzel koreografili bir dansı icra edişini izlemek gibiydi.

Başka bir nedenle burada olsaydım, bu deneyimin tadını çıkarırdım, ancak tek hissettiğim midemin çukurunda buz gibi bir korku yumağı oldu.

"Kim?" Kai'nin yüzü ve sesi duygulardan arınmıştı.

Boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkundum. "Russell Burton adında biri mi?"

O zaman tepki verdi. Omuzlarında küçük bir sarsıntı ve ardından gözlerinde karanlık, yakıcı bir farkındalık.

İsim onu şaşırtmıştı.

Daha büyük bir tepki bekledim - bir küfür, bir atıp tutma, olanları kabul ettiğini gösterecek bir şey. Bunun yerine ringden indi, yüzünü bir havluyla sildi ve su şişesinin kapağını açtı. Sıkı kontrollü hareketleri ve boynunu saran gerginlik olmasaydı, beni duymadığını düşünebilirdim.

Çıngıraklı yılanı yaklaşan bir yürüyüşünün dikkatiyle ona doğru yürüdüm.

Russell'ın seçildiği haberini gördüğümde, sanki kaybeden benmişim gibi midem bulandı. Kai'nin nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim. Bu onun ailesiydi. Onun şirketi. Onun mirası.

Sempatik Alessandra bana bir gün izin verdi. Dominic'e ulaşmış ve bir şekilde Kai'nin Dante ile boks yaptığını bildiğim Valhalla'ya girmem için onu ikna etmişti.

Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum ama sadece onun yanında olmak istedim.

"Belki de bir hatadır," diye cüret ettim. Elimden geldiğince çabuk buraya gelmişim ve makalenin tamamını okumamıştım. "Belki de-"

"Bu bir hata değil." Kai'nin sesi ürkütücü derecede sakindi. Başını kaldırdı, derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gerilmişti. Göğsünün dengesiz iniş çıkışları maskelenmiş duygularına ihanet ediyordu.

Kalbim burkuldu. "Kai-"

Sözlerimin geri kalanını dudaklarımızın arasında ezdi. Öpücük o kadar ani, o kadar beklenmedikti ki, kendimi yakalamadan önce bir adım geriye sendeledim.

Daha önce birçok kez öpüşmüştük. Tatlı, kavurucu, aç, baygın... Kucaklaşmalarımızın doğası ruh halimize göre değişirdi ama beni hiç *böyle öpmemişti*. Elleri saçlarıma dolanıyor, dişleri dudaklarımı sıyrıyor, kasları sarmal bir enerjiyle titreşiyordu. Çaresiz ve ateşli, sanki boğuluyormuş ve ben onun tek can simidiymişim gibi.

Taşlı maskesinin parçaları etrafımızdaki zemine çarptı. Duygular pürüzlü çatlaklardan akarak ellerimi omuzlarına, dişlerini boynuma ve yumruğunu eteğimin kenarına sürükledi.

Kai onu yukarı çekti ve aynı anda beni boks ringine yasladı. Bir ipek yırtılması, bir giysi hışırtısı ve sonra içimdeydi, beni nefes nefese bırakan bir yoğunlukla beceriyordu. Vücudum her itişin gücüyle sarsıldı ve öfkesini birlikte çözerken beni topraklayabilecek bir şeye, herhangi bir şeye tutunmak için çabaladım.

Homurtular, çığlıklar ve etin ete çarpmasından oluşan bir senfoni boş odada yankılandı. Bir elim onun saçlarını tutarken, diğer elim üstümdeki ring iplerini kavradı. Daha önce de sert seks yapmıştık ama bu seks değildi. Bu bir katarsisti.

Zor. Acil. Affetmez.

Yine de zevkin duyularımı ele geçirmesi uzun sürmedi. Bir itiş daha ve orgazmım patladı, bir dizi titreme ve artçı şokla vücudumda dalgalandı.

Kai benden hemen sonra boşaldı, döllerı kalçamdan aşağı damlarken sert bir "Siktir" çekti.

Bir an için birbirimize sarıldık, nefeslerimiz sessizlikte düzensizleşti. Damarlarıma baygın bir sıcaklık doldu ama bu sıcaklık boğazımdaki düğümle hafifledi.

Kai başını tekrar kaldırdığında gözleri pişmanlıkla doluydu. Düğüm sıkılaştı. "İsa..."

Suçluluğunun ardındaki nedeni sormama gerek yoktu.

"Sorun yok," diye onu rahatlattım. "Hap kullanıyorum." Kendini kaptıran tek kişi o değildi. Prezervatif düşüncesi şimdiye kadar aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Yapmamalıydım... Yapmadım..." Bir elini yüzüne sildi. "Siktir," diye tekrarladı. Bakışları üzerimde gezindi, boynumda ve göğsümde oyalandı. Aşağıya baktım ve tenimde iz bırakan morlukları görünce irkildim. "İyi misin?"

"Orgazmım bir şey ifade ediyorsa, iyiden de öte," diye takıldım, kaşlarını çatmasını silmeyi umarak. Ama işe yaramadı. Ağzım yeni bir endişeyle yumuşadı. Artık seks sonrası sarhoşluğum azalıyordu, durumun ciddiyeti tüm gücüyle geri dönmüştü. "Aynı soruyu ben de sana sormalıyım."

Bu aptalca bir soruydu çünkü *elbette* iyi değildi. Ailesinin şirketinin kontrolünü kaybetmişti. Ama bu tür sorunlarla başa çıkma konusunda hiç deneyimim yoktu ve her şey yolundaymış gibi davranmaktansa bu konuda konuşmasını tercih ederdim. Tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla bir şeyleri içine atmak ileride daha fazla soruna yol açıyordu.

Kai'nin boğazı düğümlendi. "Russell Burton."

Sesindeki hissiz inançsızlık karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Evet," dedim usulca.

Russell'ın kim olduğunu bilmiyordum ama ondan şu anda dünyadaki her şeyden daha çok nefret ediyordum. Hayır, düzeltiyorum: *Oylama komitesinden* her şeyden daha çok nefret ediyorum. Umarım hepsi kötü kararları ve çirkin kurumsal kalemleleriyle boğulurlar.

Kai ağlamadı, bağırmadı ya da başka bir kelime söylemedi ama yüzünü boynuma gömdüğünde ve kollarım sırtına dolandığında, acısının yoğunluğunu kendi acım gibi hissettim. Vücudumda yankılandı, ciğerlerimi boğdu ve gözlerimi yaktı. Her zaman o kadar sakın ve soğukkanlıydı ki, onun birazcık bile olsa parçalandığını görmek, beni kalbimden vuran çiğ bir acıyı ateşledi.

Keşke zamanı geri alabilecek ya da oylama komitesinin aklını başına getirebilecek bir gücüm olsaydı. Bunu yapamadığım ve işleri daha iyi hale getirecek hiçbir şey söyleyemediğim için, sadece ona sarıldım ve yas tutmasına izin verdim.

BÖLÜM 34

Kai

Ben kaybettim.

Bu cümle zihnimde o kadar çok dönüp durdu ki artık bir şekli ya da anlamı kalmamıştı. Ancak etkisi değişmedi.

Kafamın içinde her yankılandığında, aynı içgüdüsel yumruğu tetikledi. Damarlarımda dolaşan ve midemde dipsiz bir çukur oluşturan aynı karanlık, yağlı hissi serbest bıraktı.

Kelimenin kendisinden çok daha kötü olan kaybetme *hissiydi*.

Viskimi geri attım. Boğazımı kaplayan acıyı silemedi ama beni bakışlardan ve fısıltılardan izole etti. En azından bir dereceye kadar.

CEO seçim sonuçlarının üzerinden üç gün geçmişti. Bu süre içinde her zamanki gibi işimi yaptım. Toplantılara katıldım, Russell'ı tebrik ettim ve bitmek bilmeyen telefonlara, e-postalara ve mesajlara cevap verdim. Geceleri Isabella'nın evine gidiyordum ya da o benim evime geliyordu, çünkü artık oylama bittiğine göre bizi kimin birlikte gördüğü umurunda değildi.

İş konuşmadık ama gecenin geç saatleriyle sabahın erken saatleri arasındaki puslu saatlerde, kendimi onun içine gömdüğümde ve o kollarımda parçalandığında, birbirimizi kelimeler olmadan rahatlatmanın yollarını bulduk.

Barmen bir bardak viskiyi daha tezgâha doğru kaydırды. Başımı sallayarak teşekkür ettim ve bara göz gezdirdim. Valhalla tıklım tıklımdı. Cuma günleri hep öyleydi, bu yüzden bu gece bilerek geldim.

İnsanlar istedikleri kadar konuşabilirlerdi ama ben onlara kırbaçlanmış bir köpek gibi saklanıp yaralarımı yalayarak tatmin olma fırsatını vermeyi reddettim.

Ben Kai Young'dım, lanet olsun.

Tanıdık, yağlı bir ses iştahımı kaçırmadan önce taze içkimden bir yudum almayı başardım.

"Vay, vay. Yenilgilerinin hemen ardından bakın kimler dışarı çıkmış." Victor Black, kendini beğenmişlik ve yapışkan kolonya kokusuyla yanımdaki koltuğa sızdı. "Düşündüğümden daha cesurmuşsun, Young."

"Bugünlerde New York'a çok sık gidiyorsun." Küçümseyen bir kaşımı kaldırdım. "D.C. sonunda seni şehir sınırlarından yasakladı mı?"

Victor gibi birine hakaret etmek bana yakışmazdı ama Isabella ve Dante şehir dışındayken dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Isabella bir gece önce annesinin doğum günü için Kaliforniya'ya uçmuştu ve Dante ile Vivian da hafta sonu için Paris'teydi.

"Ne diyebilirim ki? New York bugünlerde çok ilginç bir hal aldı." Victor'un nefesi bir votka bulutu halinde etrafa yayıldı. Yüzümü buruşturdum. Adam belli ki zil zurna sarhoştı, ayıkken bile pek bir beyni olduğu söylenemezdi. "Ailenin şirketini bir yabancıya kaptırmak küçük düşürücü olmalı. Hem de Russell Burton'a." Sahte bir inançsızlıkla başını salladı. "Yerinde olsam bir daha asla insan içine çıkmazdım."

"İnsan sadece umut edebilir," dedim soğukkanlılıkla, derimin altındaki öfkenin yavaş yavaş sızmasına karşı koyarak. "Yerinde olsam daha çok kendi şirketin için endişelenirdim. Çok uzun süre buralarda olmayacak."

Avukatlarım *National Star*'ı iftira ve karalamadan dolayı çoktan parçalamışlardı ama bu sadece biz Black & Co. imparatorluğunun tamamını yıkabilecek parçaların derinlerine inerken dikkat dağıtmak içindi. İpler oradaydı. Sadece onları bulup çözmemiz gerekiyordu.

Victor'un ağzı buruştu. "Şu aptalca hakaret davası mı? Önemli bir şey değil. Her yıl kaç davayla karşılaştığımızı ve kaçını *kazandığımızı* biliyor musun?"

"Eminim o aşırı jöleli kafanın içinde dolaşan beyin hücrelerinden çok daha fazlası vardır."

Macallan'dan bir yudum daha aldım ve Victor'un yanaklarını süsleyen kızılıktan büyük zevk aldım.

"Sorununun ne olduğunu bilmek ister misin?" Eğildi, gözleri kötülükle parlıyordu.

"Beni aydınlatacağınızdan eminim."

"Kendini çok zeki sanıyorsun. Süslü okullara gittiğin ve kışına sokulan gümüş kaşıkla büyüdüğün için herkesten daha iyi olduğunu sanıyorsun. Burton ve benim gibi bir şey için *çalışmanın* ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok ve üstünlük kompleksin - onlardan çok üstün olduğun için kimsenin sana dokunamayacağına olan inancın - gözünü o kadar kör etmiş ki tam önünde duranı göremiyorsun. Saxon Galerisi'nde sana küçük bir ipucu bile verdim." Victor başını salladı.

Demek bana o notu bırakan oydu. Benimle dalga geçmek için yaptığına şüphe yok. Noktaları daha önce birleştirmeliydim; Isabella dışında, cebime ulaşabilecek kadar yakın olan tek kişi oydu.

Ama benim takıldığım kısım bu değildi. Ondan önce söylediği şeydi.

"Gururun senin çöküşün, Young," dedi. "Ve ben bunu her adımda belgelemek için buradayım."

Saçmalamasına izin verdim. Kendine aşırı güveni ve karikatürize edilmiş böbürlenmesi yüzünden hatasını fark edemeyecek kadar şişmişti.

Burton ve benim gibi bir şey için çalışmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.

Russell Londra'da yaşıyordu, dolayısıyla seçimden bu yana onu şahsen görmemiştim. Onu aradığımda sesi şok olmuş ve şaşırmış gibi geliyordu ama bir şeyler ters gitmişti. Sanki arkadaşlarını sürpriz partiden önceden haberdar olmadıklarına ikna etmeye çalışan biri gibi, neredeyse *fazla* şok olmuş gibiydi. Telefonu olabildiğince çabuk kapatmak istediğim için o an üzerinde fazla düşünmemiştim ama şimdi bakınca...

Russell Burton, Operasyon Direktörü. Tüm iç işleri yürütür, şirketin günlük idari ve operasyonel işlevlerini denetler...

Farkına varış ani ve kör edici bir netlikle gerçekleşti.

İçimden bir küfür savurdum ve Victor'un saçmalıklarını duymazdan gelerek ayağa kalktım. Oylama sonuçlarını unutmuştu ve şu anda Hamptons'daki evi hakkında saçmalıyordu.

Yirmi dakika sonra, çatı katının ön kapısını arkamdan kilitledim ve Tobias'ın numarasını çevirdim.

Londra'da saat sabahın ikisiydi ama beklendiği gibi kalktı. Adam hiç uyumazdı.

"Ne istiyorsun?" Sesinin altında sıcak ve acı bir öfke vardı. Bu, istediği bir şeyden vazgeçmeye zorlanmış, ancak kendisinden daha düşük bir akranının onu almasını izlemek zorunda kalmış birinin sesiydi.

Bu duyguyu iyi bilirim.

"CEO oylamasından çekilmeniz hakkında," dedim. "Konuşmamız gerek."

BÖLÜM 35

Isabella

Cuma sabahı Kaliforniya'ya elimde tek bir bavul, midemde beton bir blok ve elimde bitmiş bir taslak olmadan vardım.

Denedim. Gerçekten denedim. Ama ne kadar zorlarsam zorlayayım, kitabın son çeyreğini çözemiyordum. Yaratıcılığım tamamen kurumuş, ardında atılmış fikirler ve tamamlanmamış cümlelerden oluşan bir kabuk bırakmıştı.

Neyse ki Cuma günü o kadar yoğun geçti ki kimse taslağı sormadı. Ailem Noel'i kronolojik sırayla kutluyordu, bu da iner inmez Noel şenliklerinin içine atıldığım anlamına geliyordu. Bavullarımı çocukluk odama bırakıp hızlı bir duş aldıktan sonra anneme ve kardeşlerime geleneksel bayram ziyafetimizi hazırlamalarında yardım ettim - bibingka pirinç kekleri, pancit bihon eriştesi, lechon manok şişte kızartılmış tavuk, buko pandan salatası, karides, sebze, hindistan cevizi ve domuz eti ile doldurulmuş lumpiang ubod böreği.

Yardımdan kastım sebze doğramak ve bulaşık yıkamaktı. Ne yazık ki, mutfaktaki yeteneğim sadece dört dakikalık bir mili koşma yeteneğime rakipti.

Yemek hazırlıkları gerçek yemeğe dönüştü ve ardından hepimizin hediyeleri açmadan önce tahmin etmek zorunda kaldığımız bir hediye değişimi yapıldı. Kahkaha, alkol ve neşeye dolu bir kasırgaydı ve her şey cehenneme dönmeden önce bir aile olarak birlikte geçirdiğimiz son geceydi.

Ertesi sabah annemin doğum günü için oturma odasında toplandık, yorgun ama neşeliydik. En azından çoğunlukla.

Annem hediye yığınının arasında ilerlerken sinirlerim damarlarımda dolaşıyordu. Gabriel onun yanında oturuyor, annem bir öncekini öve öve bitiremediğinde ona yeni bir şey uzatıyordu.

Romero, Miguel, Felix ve ben karşılarındaki kanepeye sıkışmıştık -Felix karalama defterine bir şeyler karalıyor, Romero saatiyle oynuyor ve Miguel genişçe yayılmış, ısınmış ölü gibi görünüyordu. Dün gece en çok o içmişti.

Lola ve Lolo köşeyi işgal etmişlerdi. Birkaç dakikada bir, Lolo'm uyuyakalıyor ve Lola'm koluna vurarak onu uyandırıyor.

"Oh, bu çok güzel." Annem Felix'in el boyaması hilal kolyesini ışığa tuttu. "Teşekkür ederim."

"Beğendiğine sevindim," dedi kolayca. "Hem sizin hem de şirketin doğum günü olduğunu göz önünde bulundurarak uygun olacağını düşündüm."

Hiraya Otelleri'nin logosu bir hilal ve her Valencia çocuğu için bir tane olmak üzere dört yıldızdan oluşuyordu. Yirmi beşinci yıldönümü ayın sonundaydı.

Felix evlat edinilmişti ama içimizde en düşünceli olan oydu.

"Oh, *ih*o." Annem ona sarıldı, gözleri duyguyla parlıyordu. Ölümlerinden önce Felix'in anne ve babasıyla çok iyi arkadaştı ve bazen onların yokluğunu Felix'e fazladan ilgi ve alaka göstererek telafi ediyordu.

Ne kardeşlerim ne de ben bunun için onlara kızdık. Felix'i en az onun kadar seviyorduk ve ona özel muamele gösterdiğimiz için eşit derecede suçluyduk. Ebeveynlerden birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorduk; ikisini birden kaybetmeyi hayal bile edemezdik.

"Isabella'nın ki sonuncusu," dedi Gabriel, anneme büyük, neşeyle paketlenmiş bir kutu uzatırken. Bana okunamayan bir bakış fırlattı.

Geldiğimden beri kimse *Ulus*al Yıldız'dan ya da Kai'den bahsetmemişti. Kural olarak, Noel veya Yeni Ay Yılı kutlamaları sırasında olumsuz konuları tartışmazdık, bu da bugünü istisna olarak bırakıyordu.

Sinirlerim iyice gerildi, içim içimi yiyordu. Kai'nin burada olmasını isterdim ama benim başarısızlığımın onun ailemle ilk buluşmasına gölge düşürmesini istemiyordum. Baş etmesi gereken yeterince sorunu vardı ve onu her zaman bir tampon olarak kullanamazdım. Müzikle kendi başıma yüzleşmem gerekiyordu.

"Ayağını sallamayı kes," diye inledi Miguel yanımdan. "Kanepeyi sallıyorsun ve başımı ağrıyorsun."

"Belki de dün gece o kadar çok sangria içmemeliydin," dedim. "Bence *bu* senin sorunun, benim ayağımın sallanması değil."

Sesi iniltiyle karışık bir lanete benzeyen bir şeyler mırıldandı.

"İsa, bu harika!" Annem Palawan'daki en sevdiği spa tesisinden aldığım lüks hediye kutusuna hayranlıkla baktı. İçinde bir dizi banyo malzemesi, cilt bakımı ve tesisin özel parfümü vardı. Tesis kutuyu internet üzerinden satmıyordu, bu yüzden Filipinler'deki kuzenlerimden birinden satın alıp bana göndermesini rica etmek zorunda kalmıştım. "Bunu almak istiyordum. Parfümüm bitmek üzere."

"Mükemmel zamanlama o zaman." Gülümsedim, dua ettim ki kimse ne olduğunu sormasın.

Bugün ona vermem gereken *diğer* hediye.

Devam edin. Devam edin. Devam et

"Evet, çok güzel." Gabriel'in keskin sesi sessiz dualarımı böldü. "Ama sanırım İsa'nın başka bir yeteneği daha var."

Annemin kaşları çatıldı. Miguel başını kaldırdı, lolo'm bir gözünü araladı, dram beklentisiyle uyandı. Yedi bakış beni duvardaki bir böcek gibi olduğum yere mıhladı.

Tükürük ağzımda talaşa dönüştü.

"Başka hangi hediye?" Romero'nun kaşlarının arasında bir şaşkınlık çizgisi belirdi. "Son üç yıldır üzerinde çalıştığı kitabı." Gabriel gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Bugün bize el yazmasının tamamını getireceğini söylemiştin, değil mi?"

Thud. Thud. Thud.

Her kalp atışı boğazımda öyle bir düğümleniyordu ki boğulacağımı sandım. Parmaklarım kanepenin kenarına kıvrılırken, ter damlacıkları omurgamdan aşağı süzülüyordu.

Bir yanım yerin dibine batmak ve bir daha çıkmamak istiyordu; diğer yanım ise kardeşimi yumruklamak ve yüzündeki bilmiş ifadeyi yok etmek istiyordu.

"Isabella?" Gabriel sordu.

Kuruşların tadı dilime doldu. "Bende değil," dedim sessizce. "Henüz bitmedi."

Pencerenin dışındaki kuşların cıvıltılarıyla noktalanmış sessizlik odanın üzerine çöktü.

Sıcaklık yüzümde amansız bir haçlı seferi gibi ilerliyordu. Derin bir nefes almaya çalıştım ama oksijen çok azdı, tenim çok sıkıydı. Utanç ve suçluluk duygusu içimde şişiyor, soğukkanlılığımın dikişlerini test ediyor ve yırtık bir oyuncak hayvanı doldurur gibi çatlaklardan sızıyordu.

National Star fırtınasına, Easton'dan ayrılmaya ve Kai'nin annesiyle buluşmaya katlanmıştım ama kendimi hiç o günkü kadar küçük hissetmemiştim.

An.

"Sorun değil," dedi Felix, her zamanki barışçı tavrıyla. "Neredeyse bitti, değil mi?"

Başımı salladım. *Neredeyse* haftalardır burada sıkışıp kalmıştım ama bunu bilmelerine gerek yoktu.

Gabriel kollarını kavuşturdu. "Dört ay önce neredeyse bittiğini sanıyordum."

"Hadi ama dostum." Miguel ona ters ters baktı. "Götlük yapma."

"Götlük yapmıyorum," dedi Gabriel soğukkanlılıkla. "İsa'nın Eylül sonunda bana söylediklerini doğruluyorum."

Endişe dolu bir sessizlik daha çöktü.

"O haklı. Ben de öyle dedim. I..." Deri, kıvrılmış parmaklarıma sıkıca bastırdı. "Düşündüğüm kadar yakın değildim."

Başarısızlığım için birçok kişiyi ve şeyi suçlayabilirdim; magazin dergilerini, günlük işimi, Kai ile olan ilişkiimi, son teslim tarihini belirlediği için kardeşimi. Ama günün sonunda, bu benim hatamdı. İş bitirmek için gerekli disipline sahip olmayan bendim. Seks ve partilerle dikkatimin dağılmasına izin veren bendim. Kendimi ve başkalarını defalarca hayal kırıklığına uğratan bendim.

Gabriel sertti ama haklıydı.

Gözlerim yanmış ve kavrulmuştu ve birden Kai'nin burada olmadığına sevindim. Benim muhteşem patlamama tanık olmasını ve bunca zamandır nasıl bir pisliğe bulaştığını fark etmesini istemiyordum. CEO oylamasını kaybetmesinin bir nedeni de bendim ve ben buna değmezdim.

"Kaplıca hediyesi yeterli," dedi annem, büyük oğluna sitem dolu bir bakış atarak. "Gel. Yemek yiyelim. *Tigil muna sa mga bigating usapan.*" *O gün için daha fazla ağır konuşmak yok.*

Çıkarken başımı okşayarak beni rahatlattı. Ağzında endişe çizgileri vardı ama az önce olanlardan bahsetmedi. Babamın ani ölümünden sonra ailemizin uyumunu bozacak her şeyden nefret ederdi; sanırım herhangi bir tartışmanın birimizin diğerlerine söylediği son sözler olmasından korkuyordu.

Ancak, onun hayal kırıklığının hayaleti öğleden sonra peşimi bırakmadı ve o gece, şenlikler sona erip annem ve büyükannem ve büyükbabam odalarına çekildikten sonra beni avluya kadar takip etti.

Bankın üzerine kıvrıldım, koltuğun tanıdık hissi ve minderlerin yumuşaklığıyla teselli buldum. Hareket sensörlü sel ışıkları

Arka bahçe, yüzmeyi öğrendiğim havuzun, üzgün olduğumda saklandığım ağaç evin ve kardeşlerimle kavga ettiğimiz, oynadığımız ve birlikte büyüdüğümüz çeşitli kuytuların üzerine soluk sarı bir ışık saçıyordu.

Özlem dolu bir nostalji duygusu üzerime çöktü. Uzun zamandır burada yaşamıyordum ama her ziyaretimde sanki hiç gitmemişim gibi hissediyordum.

Sürgülü cam kapı açıldı. "Selam." Felix dışarı çıktı, uzun, zayıf formu evin ışıklarıyla aydınlanmıştı. "İyi misin?"

"Evet." Dizlerimi göğsüme çektim, endişeli sesi karşısında göğsüm gerildi. "Ben iyiyim."

Benimkinin yanındaki koltuğa oturdu. Güzel kutlama kıyafetlerini çıkarıp solmuş bir tişört ve şort giymişti. "Sesin iyi gelmiyor."

"Alerjim var."

"Senin alerjin yok." "Çok bilmiş."

Felix'in yumuşak kahkahası içimden küçük bir gülümseme çıkardı.

"Eğer mesele daha önceyse, bu konuda fazla düşünme," dedi. "Gabe'in nasıl olduğunu bilirsin."

"Ama o haklı." Gözlerimin arkasında taze bir basınç oluştu. Gözlerimi kırptırdım, ağlamamaya kararlıyım. En iyi kardeşimin benim için üzülmesine gerek kalmadan kendimi yeterince acınası hissediyordum. "Kitabı bitirmeliydim ama bitirmedim. Hiç takip etmedim. Neden bilmiyorum..." Dizlerimi göğsüme daha sıkı bastırdım. "Sizin için bu kadar kolayken benim için neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum."

"İsa." Felix bana inanmayan bir bakış fırlattı. "Bu hiçbirimiz için kolay değil. Ne istediğime karar vermemin ne kadar uzun sürdüğünü biliyor musun? Miguel için bir uzmanlık alanı seçmek ne kadar zordu? Gabe bile çok genç olduğu için insanların onu dinlemesini sağlamakta zorlanıyor."

"Ya Romero?"

"Oh, o bir ucube. Beyin yerine bir bilgisayarla doğduğundan oldukça eminim."

Kahkahalar omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmını eritti. "Bunu bir iltifat olarak kabul edecektir."

"Eminim yapacaktır." Felix gülümsedi. "Mesele şu ki, doğru yoldasın. Kitabına başladın, bu da nüfusun çoğunluğunun başardığından daha fazla bir şey. Bizden alıntı yapıyormuşuz gibi görünebilir."

sizden *öndeyiz* ama aynı zamanda daha yaşlıyız. Daha fazla hayat tecrübemiz var." Yanaklarımı çimdikledi. "*Baby ka pa lang.*" *Sen sadece bir bebeksin.*

"*Dur.*" Bir kahkaha daha atarak onu uzaklaştırdım. "Çok yaşlı ve bilgeymişsin gibi davranma. Benden sadece dört yaş büyüksün."

"Dört yılda birkaç ömür yaşayabilirsin." Felix arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı. "Mesele şu ki, geride değilsin. Hâlâ gençsin. Bunu anlamak için bolca zamanın var."

Yirmi iki yaşındayken böyle düşünüyordum ve bir sonraki büyük talk show sunucusu olacağıma ikna olmuşum. Şimdi yirmi dokuz yaşındaydım ve her neyse, *onu* anlamaya daha yakın değildim.

Felix'in beni rahatlatma çabalarını takdir ediyordum ama bu konu hakkında konuştuğça kendimi daha da kötü hissediyordum. Bu kadar başarılı birinden gelen güvenceler, niyeti bu olmasa bile bana patronluk taslıyormuş gibi geliyordu.

"Biliyorum," dedim, ona katıldığımdan çok konuşmayı bitirmek istediğim için. Gözlerim onun çıplak boynuna takıldı. "Kolyen nerede?"

Akıl hocası, "dalgayla bir ol" türünden bir woo-woo, ilk sergisinden sonra ona hediye etti. Felix'i onsuz hiç görmemiştim.

Ensesini kaşıdı, yanakları açıklanamaz bir şekilde kızarmıştı. "Ben, uh, kaybettim."

Kız kardeş radarım tam alarma geçti. Yalan söylüyordu ama ben daha fazla araştıramadan kapı tekrar açıldı. Gabriel göründü, arkadan aydınlatılmış silueti kapı aralığında karanlığın uğursuz bir dökülüştü.

Felix hemen ayağa kalktı. "Geç oluyor ve çok yorgunum. Yarın görüşürüz çocuklar. Bunu sen halledersin," diye ekledi yanımdan geçerken küçük bir fısıltıyla.

Eğer *bununla tam* ve mutlak bir korkuyu kastediyorsa, o zaman haklıydı.

Gabriel, Felix'in boşalan koltuğuna oturduğunda ve kapı diğer kardeşimin arkasından kapandığında günün üçüncü, en gergin sessizliği filizlendi.

Ellerimi kalçalarımın altına soktum.

Parmaklarını bankın üzerine vurdu.

Havuza baktım.

Yanağımda bir delik açtı ve sonunda konuştu. "Sana yardım etmeye çalışıyorum, Isa."

"Yardım mı?" Öfke kelimeyi boğazımdan söküp aldı. "Beni herkesin önünde küçük düşürmek nasıl *yardımcı* olacak?"

"Sizi aşığlamadım. Senden bize söz verdiğin bir şeyi istedim." Gabriel'in ağzı inceldi. "En küçüğümüz olduğun için herkes seni hep şımarttı ama artık bir yetişkinsin. Sözlerin ve eylemlerin sonuçları vardır. Verilen sözlerin yerine getirilmesi gerekir. Sen New York'ta bir şeyleri 'çözerken' biz yıllarca sabrettik." Parmaklarıyla tırnak işareti yaptı. "Belli ki bu işe yaramamış."

Her kelime güdümlü bir merminin gücü ve isabetiyle isabet etti. Öfkemin dayanıksız duvarları, inşa edildikleri kadar hızlı bir şekilde yıkıldı ve beni ham ve açıkta bıraktı.

Artık bir yetişkinsin.

Verilen sözlerin yerine getirilmesi gerekir.

Bu her zaman benim sorunum olmuştu, değil mi? Kendime verdiğim bir sözü asla tutamazdım.

Kitabı bugüne kadar bitireceğime yemin etmişim ama bitiremedim. Eski sevgilimden sonra erkeklerden uzak duracağıma yemin etmişim ama yapmadım. Valhalla'daki işime öncelik vereceğime söz vermişim ve *bunun* nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyorduk.

Kai ile birlikte olduğum için pişman değildim ama başarısızlıklarımın ağırlığı göğsümde oyuklar açıyordu.

"Maddede ne yazdığını biliyorsun," dedi Gabriel. "Tutkunu bul ve annemle benim karar verdiğimiz şekilde otuzuna kadar bir kariyere yerleş, yoksa mirasını kaybedersin."

Bu madde Gabriell'in üzerimdeki en büyük etkisiydi. Annem bu maddeyi eklediğinde, Gabriel zaten onun için çalışıyor ve evin fiili reisi olarak hizmet veriyordu, bu yüzden onu yargıç ve hakem olarak eklemek mantıklıydı.

Göğsümdeki ağırlık gittikçe ağırlaşıyor, gözlerime yaşlar doluyordu.

Para o kadar da umurumda değildi. Elbette kaybetmek istemiyordum ama mirasımdan vazgeçmek milyonlardan vazgeçmekten daha fazlasını ifade ediyordu. Bu, hiç şüphesiz, herkesin başarılı olduğu yerde benim başarısız olduğum anlamına geliyordu.

"Bana hatırlatmana gerek yok," dedim sessizce. "Biliyorum."

"Bir yılın kaldı. Eve taşın. Bunu birlikte çözeceğiz." "Eve taşınmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Gabe." New York'tan ayrılamazdım. York'ta. Ailemin yanı sıra sevdiğim herkes ve her şey oradaydı. "Bu onları daha da kötüleştirecek."

Ağzı daha da inceldi. "New York'ta hiçbir sorumluluğun yok. Kimse seni zorlamıyor. Eğer orada kalırsan, asla-"

"Dur." Binlerce ses kafamın içine dolmuş, dikkat çekmek için savaşıyordu. Benimkiler. Gabriel'in. Ailemin. Kai'ninkiler. Leonora Young'ın, Parker'ın, Felix'in ve öyle ya da böyle hayal kırıklığına uğrattığım diğer herkesin.

Sizi aşağılamadım. Senden bize söz verdiğin bir şeyi istedim.

Hayallerinin peşinden git.

Bitireceksin. Bitiremeyecek kadar güçlüsün.

Sen ve oğlum kötü bir çift oldunuz.

Kulübün katı bir kardeşlik yasağı kuralı vardır. Bu kural sözleşmenizde açıkça belirtilmiştir.

Neredeyse bitti, değil mi?

"Sadece dur." Duygu heceleri ikiye böldü. "Geri dönmeyeceğim. Bunu kendi başıma çözmeme izin ver, tamam mı?"

Ne yapacağımı bilmiyordum ama Gabriel tepemdeyken bunu yapamayacağımı biliyordum. Onun yargısı içimdeki her türlü özgür düşünceyi yok edecekti.

Uzun bir duraklama oldu.

Sonra ayağa kalktı, gölgesi avlu ışıklarının altında beni örtüyordu. "Bu senin seçimin," dedi, sesi onaylamaz bir soğuklukta. "Ama seni uyarmadığımı söyleme."

Bir saniye sonra kapı arkasından kapandı ve beni karanlık ve sefalet içinde yalnız bıraktı.

BÖLÜM 36

Kai

"Bunun temiz bir şekilde yapılmasını istiyorum. Şantaj yok, yasaların arkasından dolanmak yok," dedim. "Tek bir yasadışı faaliyetin bile benimle ilişkilendirilmesini istemiyorum."

"Madem ısrar ediyorsunuz." Christian Harper'ın yumuşak tonu hattan aktı. "Söylemeliyim ki, bu kadar esnek olmayan ahlaki değerlere sahip biriyle muhatap olmayalı uzun zaman oldu. Neredeyse ferahlatıcı."

Sadece bir Hristiyan *ahlak* kelimesini böylesine güçlü *bir* küçümsemeyle telaffuz edebilir.

Sandalyemde arkama yaslandım ve kalemimi masaya vurdum. Onunla olan ilişkilerimi asgari düzeyde tutmaya çalışıyordum ama iş dijital izleri ortaya çıkarmaya ve pislikleri eşelemeye geldiğinde onun eşi benzeri yoktu. Gelecek haftaki CEO geçiş töreninden önce ihtiyacım olan şeyi bana sağlayabilecek tek kişi oydu.

Cuma günü Tobias ile yaptığım konuşmadan parçalar beynime kazındı. Başlangıçta konuşmaya isteksizdi, ancak acı ve kızgınlık etkili bir dil gevşetici olduğunu kanıtladı. Yarım saat içinde, adaylıktan çekilmesinin ardındaki gerçek nedeni açıkladı - kızının iki ay boyunca çekilmiş samimi fotoğraflarını içeren bir zarf ve CEO yarışından çekilmezse ona zarar vermekle tehdit eden isimsiz bir not.

Fokurdayan öfke damarlarımı kaynattı ama elimdeki göreve odaklanabilmek için onu bir kenara ittim. Sonraki adımlarımı dikkatlice planlamam gerekiyordu, yoksa her şey dağılacaktı.

"Yarın mesai bitimine kadar kanıta ihtiyacım var," dedim. "Bunu halledebilir misin?"

"Lütfen. Bu iş çocuk oyuncağı." Christian'ın sesi sıkılmış gibi idi. "İhtiyacınız olan şeyi zaten buldum. Cesur COO'nuzun oldukça sağlam bir şirket casusluğu ve sabotaj programı yürüttüğü ortaya çıktı. Kilit yönetim kurulu üyelerini ve üst düzey yöneticileri aylarca takip etmeleri için özel dedektifler tutmuş. Bazı isimleri tanıyabilirsiniz. Tobias Foster, Laura Nguyen, Paxton James...Kai Young."

"Tüm CEO adayları," dedim açıkça. "Ne tesadüf."

Victor'un hatasından sonra Russell'dan şüphelenmiştim zaten. Muhtemel olmayan seçimi bir yana, Victor Russell'ın adını, her ikisi de mütevazı başlangıçlardan zirveye tırmanan insanların profesyonel şefkatinin ötesine geçen bir aşinalıkla anmıştı. Russell'ın COO'luk görevi ona gizli personel dosyaları, dahili e-postalar ve sohbet kayıtları da dahil olmak üzere şirketin neredeyse her yönüne erişim sağlıyordu. Özel dedektifler bile bu bilgilerin bazılarını ortaya çıkaramazdı.

Bu, oy veren üyeler üzerinde çok büyük bir kozdu ve çoğunluğu ağır bir motivasyon olmadan bana, Paxton'a veya Laura'ya karşı ona oy vermezdi.

Ancak, şüphelerimin ve faaliyetlerinin kapsamının dışarıdan teyit edilmesine ihtiyacım vardı, her ikisi de Christian'ın bana verdiği bilgilerdi.

"Akıllı biriydi," dedi Christian. "Biri casusluk yaptığını fark ederse bu işe karıştığı belli olmasın diye kendi üzerine sahte bir kuyruk ekledi ve ödemelerini birkaç paravan hesabın altına gömdü. Maskesini düşürmem yaklaşık bir saatimi aldı. Ayrıntılar kasada, Victor ve birkaç yönetim kurulu üyesiyle yaptığı yazışmaların yanında."

Christian'ın benimle paylaştığı dijital kasayı açtım ve dosyalara göz attım.

Şantaj. Zorlama. Komplo. Russell meşgul bir çocuktu.

"Sanırım bu fotoğraflardan bazılarını yakında haberlerde göreceğim?" Christian'ın sesi hiç umurunda değilmiş gibi geliyordu.

"Geçiş töreni bitene kadar olmaz." Victor ve Russell'ın bir köprü'nün altında buluştukları fotoğrafa baktım. O kadar klişe bir fotoğraftı ki neredeyse gülecektim. Ucuz bir polis dizisinin oyuncularını bile olabilirlerdi. "Yüz yüze açıklamanın önüne geçmek istemem."

"Elbette." Bu kez Christian'ın sesine bir zevk notası girmişti. "Böylesi çok daha dramatik."

Telefonu kapatıp kasadan çıkmadan önce kalan birkaç ayrıntıyı konuştuk. Az önceki öfkem azalmış, yerini soğukkanlı bir netliğe bırakmıştı.

Christian'dan isteğime öncelik vermesini istemek ileride bana pahalıya mal olacaktı.

Standart ücreti fahişti ama paradan çok iyilikle ticaret yapıyordu.

O köprüyü oraya vardığımda geçecektim. Geçen hafta kaybımın şokunu yaşamıştım. Bu hafta yine bir amacım vardı: Russell'ı ifşa etmek ve yeni bir CEO oylamasına zorlamak. Şirket tüzüğüne göre, yeni gelen CEO resmi olarak atanmadan önce görev yapmaya uygun görülmezse, oylama komitesinin yerine birini seçmek için on dört günü vardı.

Victor bir konuda haklıydı. Kibrim bana ilk seferinde liderlik rolüne mal olmuştu çünkü yardım istemeyi reddetmiştim; aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Telefonu tekrar açtım, içimde yaklaşan zaferin heyecanı vardı. Planımı toparlamak için altı günüm vardı ama işin zor kısmı çoktan halledilmişti.

Artık ailemin şirketini geri alma zamanı gelmişti.

37. BÖLÜM

Isabella

Noel-doğumgünü-yeniyılpaloozası sona erdiğinde zihinsel, fiziksel ve duygusal olarak tükenmişim. Çok fazla zoraki gülümseme, on altı saatlik günler ve bakmadığımı düşündüklerinde diğer kardeşlerimin endişeli bakışları.

New York'a dönüş uçağında uyumaya çalıştım ama zihnim bir sonraki adımlarım konusunda kararsızlık içindeydi.

Kitabımı bitirmek *istiyordum* ama şimdiye kadar bitirmemiş olsaydım muhtemelen hiç bitiremeyecektim. Asla yakalayamayacağım bir şeyin peşinden koşarak zamanımı boşa harcamak yerine vazgeçmeliydim.

Alessandra ile çalışmaktan zevk alıyordum ve işimde iyiydim. Belki de onun yerine tam zamanlı bir asistan olurudum. Talimatları takip etmek, kendim için sıfırdan bir şey yaratmaktan daha kolaydı ve Gabriel yerine onun için çalışmayı tercih ederdim.

New York'ta hesap verme zorunluluğunuz yok.

Bu sizin seçiminiz. Ama seni uyarmadığımı söyleme.

Dairemin kapısını açıp ışıkları yaktığımda göğsüm gerildi.

Gabriel'in ne diyeceğini zaten biliyordum. Kaypak olduğum için beni azarlayacak, otel için çalışmam için baskı yapacak ve New York'ta zamanımı boşa harcamak yerine eve taşınmam için ısrar edecekti, hepsi de o sinir bozucu sakın, ben senden daha iyi bilirim tonuyla.

Bazen, soğukkanlı tavrı bana Kai'yi hatırlatıyordu, ancak Kai çok daha az sinir bozucu ve daha cesaret vericiydi.

Kai'yi ve yapmak zorunda olduğum şeyi düşününce kalbim bir kez daha burkuldu ama bunu bir kenara ittim.

Mecbur kalana kadar bu konuda endişelenmeyin.

Duş aldım, eşyalarımı yerleştirdim ve Monty'ye merhaba dedim. Ayrılmadan hemen önce onu beslemiştim, yani bir hafta daha idare edebilirdi.

"Hey, dostum. Beni özledin mi?" Diğer koluma dolanıp selamlamak için dilini oynatırken bir elimle serin tenini okşadım. Sürüngeçler duyguları insanlar gibi hissedemezdi ama bana baktığında gözlerinin endişeyle parladığına yemin edebilirdim. Ya da belki de yorgunluğumdan böyle konuşuyordum.

Monty'yi tankına geri bırakmadan önce son bir kez okşadım.

Havaalanından aldığım yeni Ruby Leigh gerilim filmini çantamdan çıkardım ve kapı çaldığında seks, cinayet ve kendimi yatıştırma dolu bir geceye dalmaya hazırlanıyordum.

İnledim. "*Her zaman* ben rahatladıktan sonra çıkmak zorunda."

Sahte kürk battaniyemi üzerimden attım ve yalınayak kapıya doğru yürüdüm. Gözetleme deliğinden baktım, 4B'de oturan ve her zaman benden Wi-Fi'sini tamir etmemi isteyen yaşlı kadını görmeyi bekliyordum.

Siyah saçlı. Gözlüklü. Camı kesebilecek elmacık kemikleri. Kai. Kalbim birkaç santim düştü.

Kapıyı açtığımda, "Buraya gelirken Juliana'dan aldım," dedi. "Beyaz turta, en sevdiğin."

İçeri girdi, soluk mavi bir düğme ve kömür rengi takım elbise içinde her zamankinden daha da yakışıklı görünüyordu. Doğruca işten gelmiş olmalıydı.

"Teşekkür ederim." Midemde oluşan yağlı gerginlik düğümlerini görmezden gelmeye çalışarak zayıf bir gülümseme takındım. "Mükemmel bir zamanlaman var. Ben de tam sipariş vermek üzereydim."

Kai bana hızlı bir öpücük verdi. Ailemle çok meşgul olduğum için hafta sonu boyunca konuşma fırsatımız olmamıştı ama kahveden bozma yemek masama yerleşip pizzayı mideye indirirken hareketleri rahat ve sakindi. CEO oylamasından bu yana onu hiç bu kadar sakin görmemişim.

"Mutlu görünüyorsun," diye cüret ettim. "İş yerinde bir şey mi oldu?" Yüzünde bir sırıtma belirdi. "Öyle de denebilir."

Son birkaç gün içinde olanları anlatırken ağzım açık dinledim. Bitirdiğinde çenem neredeyse yere sürtünüyordu.

"Bir dakika. Russell adayları *gözetliyor* ve yönetim kurulu üyelerine kendisine oy vermeleri için şantaj mı yapıyordu? Bu nasıl oluyor?"

Başım döndü. Bu düzeyde bir kurumsal kurnazlığı kavrayamıyordum; gerçek hayattan değil de bir TV dizisinden fırlamış gibiydi.

"En büyük rakibi biz olduğumuz için Tobias ve beni alaşağı etmeye odaklandı," dedi Kai. "Çekilmem için bana şantaj yapamazdı çünkü bu benim ailemin şirketi ve insanlar kendi isteğimle ayrıldığıma asla inanmazlardı, bu yüzden farklı bir şekilde saldırdı. Yönetim kurulu üyelerinin çoğunu yalnız bıraktı. Kendisine oy vermeleri için baskı yaptığı tek kişiler zaten kararsız olanlardı."

"Richard da dahil mi?"

Kai'nin yüz hatları sertleşti. "Hayır. Richard'ın Paxton'a oy verdiği bildirildi."

Yani Richard'a son dakikada ulaşması işe yaramamıştı. Kai'yi tanıyan biri olarak, diğer adamın desteğini istemek için gururunu nasıl ayaklar altına aldığını düşününce, bu durum onu çok kızdırmış olmalıydı.

"Russell'ın CEO olmak istemediğini söylediğini sanıyordum," dedim. Russell on yılı aşkın bir süredir Young Corporation'da çalışıyordu. Kai'ye göre dış işlerle uğraşmaktan nefret ediyormuş, öyleyse neden şirketin kamuya açık yüzü olmak için bu kadar çaba sarf etsin ki?

Kai'nin ağzı ince bir çizgi halinde sıkıştı. "Onu yanlış değerlendirmişim."

Her zaman haklı olmaya alışmış biri için bu büyük bir itiraftı.

Russell'ı ifşa etme ve yeni bir CEO oylamasına zorlama planını anlatırken midemdeki düğümler sıkılaştı; planının ilk kısmı başarılı olursa kazanması kaçınılmazdı.

Başarılı *olacağından* bir an bile şüphe etmedim. Bu Kai'ydi. Bir şeyi kafasına koyduğunda, her zaman başarırdı.

Russell dışında, kaybetmesinin tek nedeni benim dikkatini dağıtmamdı. Eğer ben olmasaydım, Russell'ı daha erken yakalayabilirdi ve tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalmazdı.

"Bu kadar iş yeter. Peki ya sen?" Kai sordu. "Noel, doğum günü, yeni yıl nasıldı?"

Nedense, onun o havalı sesiyle *Noeldoğumgünü-yılbaşpaloozası* dediğini duymak boğazımın *düğüm*lenmesine neden oldu.

Benim yüzümden o kadar saçma ve umursamaz şeyler yapmıştı ki, ben buna değmezdim.

"İyiymi." Gözlerinin içine bakamadan pizza kabuğumu elime aldım.

"James'i sevip sevmediğini sorduğumda da aynı şekilde güzel demiştin. Joyce," dedi kuru bir sesle.

Hatırlatınca irkildim. *Ulysses'i* okumak, bir, klasiklerin bana göre olmadığı fikrimi pekiştirmişti; iki, bilinç akışı yazıları gözlerimi oymak istememe neden oluyordu.

"Ailemi tekrar görmek güzeldi." *Gabriel hariç*. "Ama ben..." Bir parça kabuk daha parçaladım. "Taslağımı zamanında bitiremedim."

CEO oylamasını çevreleyen çılgınlık göz önüne alındığında, ayrılmadan önce kitabımın ilerlemesini tartışmamıştık. Başarısızlığımı Kai'ye itiraf ettiğimde kendimi aileme itiraf ettiğimden daha da kötü hissettim. Daktilolar ve yazar tıkanıklığı önerileriyle bana çok yardımcı olmaya çalışmıştı ama ben yine de onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

"Sorun değil," dedi nazikçe. "Yapacaksın. Zor bir teslim tarihi değildi."

Bir zamanlar onun sarsılmaz inancı bana güç vermişti. Şimdi ise sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor çünkü bunu hak etmemiştim.

"Belki bir yayıncıyla değil ama ailemle." Ona annemin doğum gününde neler olduğunu kısaca anlattım. Endişe uğuldadı, yüksek perdeden ve sanki oturma odasında oturup ailemin incelemesi altında yeniden büzülüyormuşum gibi gergindi.

Sonunda başımı kaldırıp baktığımda, Kai'nin yüzünü örten karanlığı görünce midem bulandı.

"Kardeşin," dedi, "pisliğin teki."

Bu duygu o kadar açıktı ve ona hiç benzemiyordu ki içimden hızlı bir kahkaha patlaması geldi.

"Evet, bununla gurur duyuyor." Gülümsemem oluştuğu gibi kolayca eridi. "Ama yanılmıyordu. Ne de..." Ciğerlerime zorla oksijen verdim. *Sadece söyle*. "Annen de öyle. Bizim hakkımızda."

Bir anda hava değişti. Gevşeklik kayboldu, yerini dikenli bir sarmaşık gibi beni boğan kalın, sürünen bir gerilime bıraktı.

Kai ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Kalbim titredi. "Yani biz iyi bir çift değiliz," dedim boğazımdaki sert yumruyu aşmak için kelimeleri zorlayarak. "Ve biz... biz başka insanlarla görüşmeliyiz."

Cümlemin son yarısında tökezledim. Sanki boğazımdan yukarı çıkarken dikenli tellerin arasından sürüklenmiş gibi pürüzlü ve kırık çıktı. Bu duygunun nereden geldiğini bilmiyordum çünkü istediğim son şey başka birini görmek ya da *Kai*'yi başka biriyle görmektir ama konuşmak duygularımı uzak tutmanın tek yoluydu.

Kai'nin gözleri düz, dipsiz granit ovalar gibiydi. "Diğer insanları gör."

"Senin şirketle ve işle ilgili çok işin var, benim de çözmem gereken bir sürü hayat meselem var." Cesaretimi kaybetmeden önce bahanelerimi aceleyle söyledim. "Birbirimiz için dikkat dağıtıcı olurduk. Yani, sürdüğü sürece eğlenceliydi ama asla bir geleceğimiz olmadı. Biz çok farklıyız. Bunu biliyorsun." Sözlerimin tadı siyanür gibiydi; kalbimin atmasını durduracak kadar acı ve zehirliydi.

"Elimizde olan bu mu?" Kai sessizce sordu. Hâlâ hareket etmemişti.

"Eğlence mi?" Sefalet boğazımı sıktı. Yine boğuluyordum, kendime duyduğum nefret ve çaresizlikle ağırlaşıyordum. Yaptıklarımı izleyen başka biri olsaydım, aptal olmayı bırakmam için bağırırdım. Beni destekleyen ve cesaretlendiren, beni oksijeniymişim gibi öpen ve hayatımda ilk kez görüldüğümü hissettiren bu muhteşem, zeki, *inanılmaz* adama sahiptim. ve ben onu kendimden uzaklaştırıyordum.

Onu önemsemediğim için değil, onu geride tutamayacak ya da ileride bana kızmasını sağlayamayacak kadar çok önemsemediğim için. Bir gün uyanacak ve düşündüğünden çok daha az biri olduğumu fark edecekti ve bu beni mahvedecekti. Çok derine inmeden önce ikimizi de kaçınılmaz kalp kırıklığından kurtarıyordum.

Zaten çok derindesin, diye fısıldadı bir ses ben onu kenara itmeden önce.

"Evet." Yanıtımı sert dudaklarımdan zorla geçirdim. "Tatiller, gizli oda, özel ada... Bunlar *inanılmaz* deneyimlerdi ve pişman değilim. Ama sürdürülebilir değillerdi. Onlar-" Cümle bozuldu, gözyaşları sel oldu. "Hiçbir zaman sonsuza dek sürmeyecekti."

Yanağımdan sıcak ve ıslak bir şey kaydı ama onu fırçalamaya zahmet etmedim. Gözlerim çok dolu, göğsüm çok sıkıydı. Yeterince hızlı ya da derin nefes alamıyordum ve burada, bu masada, ruhum boş ve kalbim paramparça bir şekilde öleceğimden emindim.

Kai'nin yanağında bir kas gerildi, konuyu açtığımdan beri ilk görünür tepkisiydi bu. "Bunu yapma, Isabella."

Çelik eller ciğerlerimi çiğ, ağrıyan isim sesiyle ezdi.

"Clarissa gibi biriyle birlikte olman daha iyi," diye devam ettim, her geçen saniye kendimden daha çok nefret ederek. Sesim o kadar kalın ve suluydu ki kendi kulaklarıma tanınmaz geliyordu. "Senin ihtiyacın olan o. Bana değil."

Bir damla gözyaşı daha çenemden kucağıma damladı. Sonra bir tane daha, bir tane daha, ta ki sayılamayacak kadar çok olana ve durmak bilmeyen, bitmek bilmeyen bir keder nehrine karışana kadar.

"Dur." Kai'nin parmakları beyaz yumruklar halinde kıvrıldı. "Clarissa gibi birini isteseydim, Clarissa'yla birlikte olurum, ama değilim. Ben *seni istiyorum*. Gülüşünü, alaycılığını, uygunsuz şakalarını ve dinazor erotizmine olan tuhaf sevgini..."

Kederimin çölünde küçük bir kahkaha çiçek açtı. Böyle bir zamanda beni ancak Kai güldürebilirdi. *Bir zamanlar onun sıkıcı olduğunu söylemiştim.*

Kısacık gülümsemesi kaybolmadan önce benimkiyle eşleşti. "Çok yaklaştık Isa. Valhalla, *Ulusal Yıldız*, CEO oylaması... Bizi birlikte olmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. Bizden vazgeçme. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz."

Kısa süreli hafiflik anım sona erdi.

Sesindeki acı beni tüketen acıyla eşleşiyordu. Kolumu kırdığım ya da yanlışlıkla elimi kestiğim zamanlardan daha kötüydü çünkü fiziksel değildi. Duygusaldı ve ruhumun o kadar derinlerine işlemişti ki, onu asla çıkaramayacağımdan emindim.

Bağırsakları deşen, ruhu çalan, nefese meydan okuyan bir acı.

Kai'ye inanmak istedim. Onun güvenine gömülmek ve beni alıp götürmesine izin vermek istedim çünkü bizi ayrı tutan şeyler artık geçerli olmadığından ayrılmanın ironisini anlıyordum. Ama bu dışsal engellerle ilgili değildi. İnsan olarak kim olduğumuzla ilgiliydi ve biz temelde uyumsuzduk.

Görünmez bir bant gövdemden etrafını sarmış, göğsümü eziyordu. O başarılı ve azimliydi; ben ise titrek ve güvenilmezdim.

O kafasına koyduğu her hedefe ulaştı; ben ise bir yıldan fazla bir süre bir işte kalamadım.

Hayatlarımız kısa, görkemli bir an için iç içe geçmişti ama nihayetinde farklı yollardaydık. Sonunda, birimiz ya da ikimiz birden kopmadan bir arada kalamayacak kadar uzaklaşacaktık.

Kollarımı belime doladım, yavaş yavaş paramparça olurken kendimi bir arada tutmaya çalıştım. "Özür dilerim," diye fısıldadım.

Benim aşkım.

Özür dilerim.

İki kelime çifti. İki ortam. İkisi de tamamen farklı şekillerde yıkıcı.

İkincisinin Kai üzerindeki etkisini duyduğumdan daha çok hissettim. Bir şok dalgası havada dalgalandı ve yüzünü parlak, alev alev yanan bir acıyla çizdi. Sessizliğiyle yürek burkan, gücüyle her şeyi tüketen bir şoktu; etkileri göğsünün düzensiz yükselişinde ve gözlerinin parlaklığında açıkça görülüyordu.

Bana doğru uzandı ama ben kendime daha sıkı sarıldım ve başımı salladım. "Bunu olması gerekenden daha fazla zorlaştırma." Gözyaşları tenimi haşladı. "Lütfen, Kai. Lütfen sadece git."

Hıçkırıklarım serbest kaldı. Acı dalgaları içimde yayıldı, savunmalarına çarptı ve ıstırap içinde boğulana kadar beni korkunç, vahşi öfkelerinin altına sürükledi.

Kai istenmediği zaman kalacak bir tip değildi. Çok gururluydu, çok iyi yetiştirilmişti. Yine de oyalandı, ıstırapı benimkinin somut bir aynasıydı, sonunda gitti ve hava soğudu.

Kapının kapandığını duymadım. Yere çöktüğümde sert ahşabın tenimi morarttığını hissetmedim ya da nefesimin hıçkırıklarını duymadım.

Kai'nin yokluğunda var olan tek şey hiçbir şeydi.

BÖLÜM 38

Kai

CEO geçiş töreni Londra'da bir otelin balo salonunda gerçekleşti. Young Corporation'ın tüm yöneticileri, az sayıda yerel çalışan ve VIP "şirket dostları" ile birlikte törene katıldı.

Devirmek için mükemmel bir fırsattı, ancak anın tadını istediğim kadar çıkaramadım.

Lütfen git.

Isabella'nın acı dolu sesi ve yüzünün anısı içimi asit gibi kemiriyordu. Geçen hafta evinden ayrıldığımdan beri onunla konuşmamıştım ama her gün her saniye aklımdan çıkmıyordu.

Her şey bana onu hatırlatıyordu; kitaplar, alkol, hatta mor renk bile. Şirketin mor tavus kuşu logosunun podyumdan her koltuktaki hediye çantalarına kadar her şeyi süslediği bu gece özellikle dayanılmazdı.

Çenemi tuttum ve göğsümdeki acı verici krampı görmezden gelmeye çalışarak sahneye odaklandım.

Gece şu ana kadar sorunsuz ilerlemişti. Yemek aksamadan devam ediyordu ve annem konuşmasını olağanüstü bir soğukkanlılıkla bitiriyordu. Leonora Young aile şirketinin kontrolünü bir yabancıya devrettiği için üzgünse de bunu ona bakarak anlamak mümkün değildi. Yönetim kuruluna ve çalışanlara görev süresi boyunca verdikleri destek için teşekkür ederken ve sahnede Russell'ı takdim ederken sesi gerçekten içten geliyordu.

Gerçeği biliyordum. İçten içe öfkeyle yanıp tutuşuyordu.

Oylama sonrası konuşmamızdan dolayı kulaklarım hala kanıyordu. Russell'in manipölasyonlarından haberi yoktu ve kaybetmemin suçunu Isabella'ya yüklemişti.

Sana onun dikkat dağıtıcı olduğunu söylemiştim... Eğer beni dinlemiş olsaydın, asla kaybetmezdin... Ailemizin adı asla düzelmeyecek...

O zamandan beri konuşmamıştık.

Salon konuşmasını büyük bir alkış tufanıyla karşıladı. Annem masasına geri dönmeden önce, yüzü özenle inşa edilmiş bir profesyonellik tuvaliyle Russell'la el sıkıştı.

Russell onun ardından daha sessiz bir karşılama için kürsüye çıkarken elim şarap kadehimin sapına dolandı.

Ortalama boy, ortalama yapı, ortalama kahverengi saç ve kahverengi gözler. Arka plana o kadar kusursuz bir şekilde karışan biriydi ki neredeyse ortadan kayboluyordu. Onu bir tehdit olarak görmemiştim, ama sonunda onun akılda kalıcı olmayan yüzünün ne olduğunu gördüm: yıllarca radarın altında çalışarak bilenmiş ve mükemmelleştirilmiş ustaca bir kılık değiştirme.

Derim diken diken oldu.

Konuşan Russell'dı ama bütün gözler benim üzerimdeydi ve asla vermeyeceğim bir tepki bekliyorlardı.

İnsanlar bir gösteri isteselerdi, çok yakında bir tane bulurlardı. Sadece benden değil. Masanın karşısında Vivian'ın Isabella, CEO oylaması ya da her ikisiyle ilgili endişeleri vardı.

-Yanağımda bir delik açtı. Russo Group şirketimizin basılı reklamlarının yüzde ellisinden fazlasını karşılıyordu, bu yüzden Dante her önemli etkinliğe davet edilirdi. Normalde davetleri geri çevirirdi ama bu gece kendi deyimiyle "eğlence" için gelmişti.

O ve Vivian masamın onur konuklarıydı. Büyük reklamcıların çoğu öyleydi. Tobias, Laura ve Paxton sahneye yakın bir yerde otururken annem yönetim kurulu üyelerinin bulunduğu masaya hükmediyordu. Russell'in konuşmasını çeşitli öfke, hoşnutsuzluk ve dalgınlık ifadeleriyle izlediler. Laura ya da Paxton'ı şantaj yapacak kadar tehditkâr bulmamıştı ama onları gözetlediğini öğrendiklerinde ne diyeceklerini merak ediyordum.

"Bana inanan yönetim kurulu üyelerine özel olarak teşekkür etmek istiyorum..." Russell, spot ışıkları altındaki on beş dakikasının dolmak üzere olduğunun farkında olmadan konuşmasını sürdürdü.

Vivian'ın endişesini görmezden geldim ve odayı taradım. İlgisini takdir ediyordum ama bu gece tek bir amacım vardı.

Balo salonunun servis kapısı açılıp yarım düzine garson içeri girdiğinde beklentim daha da arttı. Her biri, Russell konuşurken konuklara sessizce dağıttıkları menü boyutunda paketler taşıyordu.

Tepkileri hızla geldi.

Kâğıtlar ellerine ulaştığında kalabalıkta bir şaşkınlık dalgası oluştu ve bunu şok mırıltıları izledi.

Russell gürültü karşısında bocaladı ama devam etti. "...CEO olarak görevlerimi elimden gelen en iyi şekilde yerine getireceğime söz veriyorum..."

Mırıltılar daha da arttı. İnsanlar tedirgin olmaya başlamıştı; çatal bıçak şingirdiyor, vücutlar yer değiştiriyor, öksürükler ve soluk alıp vermeler gerginliğin artmasına neden oluyordu.

"O piç kurusu." Dante'nin yumuşak kahkahası gürültünün üzerine yayıldı. "Bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

Geçen hafta ona Russell'ın durumu hakkında genel bir bilgi vermiştim, ancak katılan yüz küsur konuk için basılan ayrıntıları paylaşmamıştım.

"Neler oluyor?" Vivian fısıldadı. "Bunun bir devir teslim töreni olduğunu sanıyordum."

"Öyle, *mia cara*." Dante hâlâ gülüyordu. Bir kolunu karısına doladı ve başının üstünü öptü. "Sadece senin düşündüğün türden değil."

Şarabımı yudumladım ve dikkatimi tekrar sahneye verdim. Russell'ın yüzünü kaplayan terden duyduğum memnuniyet göğsümde çınlıyordu. *Senin için her şey daha da kötüleşmek üzere.*

Christian'ın yardımıyla Russell'ın suçlarının özel bir dökümünü hazırladım - özel dedektiflere yapılan ödemeler; söz konusu dedektiflere yönetim kurulu üyelerini ve üst düzey yöneticileri takip etmeleri için verilen talimatlar; itibarımı zedelemek için rakibim Victor'la komplo kuran e-postalar.

Yaygara öyle bir noktaya ulaştı ki Russell'ın konuşmasını bastırdı.

Sonunda durdu, gözleri odanın içinde geziniyordu. Nazik tavrının çatlaklarından bir telaş ve öfke karışımı sızıyordu. "Nedir bu?" diye sordu. "Neler oluyor?"

Genelde başkalarının talihsizliğinden zevk almazdım ama onun durumunda bunu hak etmişti.

Bir elimle kravatımı düzelttim. Kararlaştırılan işaret üzerine teknisyenler ışıkları söndürdü ve Russell'ın arkasındaki projeksiyon perdesini açtı.

Annemin kariyerinin önemli noktalarını gösteren önceki slayt gösterisi, Russell ve Victor'un yüz yüze görüştükleri fotoğraflara dönüştü. Tobias'a yazılan tehdit notu yüksek çözünürlükte büyütülmüş ve netleştirilmişti. Kilit yönetim kurulu üyelerine gönderilen ve onları çeşitli oylara zorlayan benzer notlar. Desteklerini kendisi, Paxton ve Laura arasında paylaştırmış, böylece küçük bir farkla kazanarak şüpheleri azaltmıştı.

Oda patladı.

Laura ayağa fırladı, yüzünde ölümcül bir ifade vardı, elleri şaşkın bakışlı Paxton'a doğru çılgınca hareket ediyordu. Diğer tarafında Tobias'ın gözleri parlıyor, ağzı acımasız bir zevkle çarpılıyordu. Birkaç masa aşağıda bir bardak kırıldı ve şantaja uğramış birkaç yönetim kurulu üyesi, annemin keskin bakışları onları izlerinde dondurmadan önce gizlice kaçmaya çalıştı.

Konukların çoğunun aksine, ekrandaki açıklamalara tepki vermedi. Yüz ifadesi markette sıra bekleyen birininkini yansıtıyordu ama gözleri benimkini bulduğunda şaşkınlık ve şiddetli, boyun eğmez bir gururla parladı.

Kargaşanın sorumlusunun ben olup olmadığını sormasına gerek yoktu. Zaten biliyordu.

Ayağa kalktım ve salon o kadar çabuk sessizleşti ki neredeyse komikti. Kürsüye doğru yürüyüp donmuş Russell'ın elinden mikrofonu aldığımda bütün gözler bana çevrildi.

Projektör açıldığından beri hareket etmemişti. Yanaklarındaki renk kaybolmuştu ama bunun dışında, olaylardaki ani değişimi kavramakta güçlük çekiyor gibiydi.

"Konuşmanızı böldüğüm için özür dilerim," dedim aldatıcı bir kibarlıkla. "CEO olarak seçildiğiniz için oldukça heyecanlı olduğunuzun farkındayım. Ancak, geçiş sürecinizi resmen tamamlamadan önce, ders dışı faaliyetlerinizi şirketle paylaşmak isteyebileceğinizi düşündüm. Söz konusu faaliyetlerde ne kadar öne çıktıkları göz önüne alındığında, bu uygun görünüyor."

Kanıtlar herkesin görebileceği şekilde ortada olduğu için özetimi kısa tuttum. Casusluk, bir rakiple komplo kurmak, çalışan kayıtlarını kişisel ve etik olmayan amaçlar için kullanmak. Liste uzayıp gidiyordu.

"Bu çok saçma." Sinirler Russell'ın kahkahasını daha yüksek bir oktava çıkardı. "Oylamayı kaybettiğin için üzgün olduğunu anlıyorum Kai, ama suçu benim üzerime atmak-"

Podyuma dokundum. Bir saniye sonra ekrandaki fotoğrafların yerini bir video aldı.

Russell ve Victor, Black & Co. şirketinin Virginia'daki uydu ofisinde, Isabella ve benimle ilgili makaleleri nasıl ve ne zaman yayınlayacaklarını ayrıntılı olarak tartışıyorlardı. Konuşma kısa süre sonra Victor'un alacağı ödemeye geldi - hatırı sayılır miktarda nakit para ve Russell'ın CEO olarak seçilmesi halinde ona gelecekte birkaç haber atlatma sözü.

Teşekkürler, Christian.

Fotoğraflar ve belgeler can sıkıcıydı ama video ölümcül bir darbe oldu.

Panik Russell'ın gözlerinde birikti. Döndü ama gidecek bir yeri olmadığını anlamış olmalı ki ben gecenin şovunu bitirirken kaçmaya çalışmadı.

"Haklısınız. Oylamayı kaybettiğim için üzgünüm," dedim. Sesimin altında demir vardı. "Kazanmak için hile yapan birine karşı kaybettiğim için üzgünüm. Sen iyi bir COO'ydun Russell. Yalan söylemek ve hizmet etmeye söz verdiğin insanları manipüle etmek yerine adil bir şekilde yarışabilirdin."

"Adilce mi?" Bu kelime yüzüne şiddetli bir kızılık dalgası getirdi. "Adil mi? Süreçte *adil olan* hiçbir şey yoktu ve bunu sen de biliyorsun. On yılı COO olarak olmak üzere yirmi yıl boyunca bu şirket için canımı dişime takarak çalıştım. Benim ikinci yetkili olmam gerekirken, sen okuldan yeni mezun olmuş, süslü diplomaların ve soyadınla içeri girdiğin anda, insanlar sanki yetkili senmişsin gibi sana itaat ediyor. Ben bundan bıktım."

Russell'ın elleri yumruk oldu. "CEO seçim süreci tam bir saçmalıktı. Herkes senin kazanacağını biliyordu çünkü sen bir Young'dın. Şirket için yaptığım her şeye rağmen acınacak bir aday olarak dahil edildim. Leonora seyahat etmekle, sen de uçuk anlaşmalar peşinde koşmakla meşgulken, *ben* ışıkları açık tuttum ve ofisleri çalıştırdım. Takdir edilmeyi hak ediyorum ve kendini herkesten iyi sanan, kibirli bir sonradan görmenin emrinde çalışmayı *reddediyorum!*"

Sesi her kelimedede daha da yükseliyordu, ta ki sersemlemiş odada gök gürültüsü gibi patlayana kadar. Alnında bir damar zonkluyor ve ağzından tükürük parçaları fişkırıyordu. Öfke ve kızgınlığın pis kokusu kalın, dalgalar halinde üzerinden akıyor, midemi bulandırıyor.

Yıllardır, hatta on yıllardır duygularını içine atan bir adamdı bu. Şehitliğine o kadar inanmıştı ki yaptıklarında yanlış bir şey görmüyordu. Ona göre yalan söyleme, hile yapma ve şantajla zirveye çıkma hakkı vardı çünkü bunu "hak etmişti".

Eksikliklerime karşı bağıışıklığım yoktu. Geriye dönüp baktığımda, CEO pozisyonunu en az onun kadar hak ettiğimi hissettiğimi itiraf edebilirim. Tek fark, bunu elde etmek için başkalarına kazık atmamış olmamdı.

Bakışlarımı onun üzerinde sabit tuttum. "Öyle diyorsun," dedim, her hecesi kesecek kadar keskin. "Yine de Tobias'ı çekilmesi için tehdit edecek kadar güçlü bir rakip olarak gördün. Eğer gerçekten hileli olsaydı, benimle durup onu yalnız bırakabilirdin. Ama yapmadın, değil mi? Çünkü gerekçelerinizin ve bahanelerinizin altında o kadar da iyi olmadığınızı biliyorsunuz."

Alçak darbe şaşmaz bir isabetle indi. Russell'ın yüzünde kalan renk de soldu. Ağzı açılıp kapandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Normalde ad hominem saldırılara başvurmazdım ama son birkaç haftadır benim ve Isabella'nın hayatını cehenneme çevirdi. Beni hedef almamış olsaydı bile, Victor'la birlikte ona yaptıkları için onu asla affetmezdim.

Bu durgunluk sonunda yönetim kurulunun ölçülü bir tepki vermesine yol açtı. Beni şaşırtan bir şekilde, Richard Chu sesini yükselten ve Russell'ın seçiminin geçersiz olduğunu ilan eden ilk üye oldu. Diğerleri de sıraya girdi ve bundan sonra işler hızla ilerledi.

Sersemlemiş konuklar yarım saat sonra balo salonundan çıktıklarında Russell'ın şirketteki unvanları ve sorumlulukları elinden alınmış, yerine geçici olarak yardımcısı atanmış ve yeni CEO oylamasının tarihi iki hafta sonrası için belirlenmişti. Ayrıca Russell'ın faaliyetleriyle ilgili bir ceza soruşturması ve dörtte biri çeşitli nedenlerle Russell'ın şantajlarına boyun eğmiş olan yönetim kurulu için bir hesaplaşma olacaktı ama bunlar başka bir günün konusuydu.

"Kai." Çılgınca eğlenen Dante ve şoka girmiş Vivian'a veda ettikten sonra annem beni durdurdu. "Bu gece ne güzel bir gece yönettiniz."

"Teşekkür ederim. Eğer oylamayı ikinci kez kaybedersem, belki de gösteri yapımcılığında kariyer yaparım," dedim kuru bir sesle. "Bu konuda yetenekli görünüyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Isabella, annemin sürpriz ziyareti ve benim ilk kaybım arasında geçen ay ilişkimiz sınırlarına kadar gerilmişti. Ancak, artık boş olan balo salonunda yüz yüze geldiğimizde küçük bir çözölme hissettim, her ikisi de önce geri adım atmayacak kadar gururlu ama ilişkimizi kötü şartlarda bırakamayacak kadar da yorgundu.

"İyi iş çıkardın," dedi sonunda. Bir tartışmadan sonra ilk iltifatı etmek onun için bir özür dileme biçimiydi. "Russell'dan hiç şüphelenmezdim. Onca yıldan sonra..."

"Kendim de dahil olmak üzere pek çok insanı kandırdı," dedim yanılabilirliğimi kabul ederek.

Bir sessizlik daha çöktü. İkimiz de boyun eğmeye alışık değildik ve verdiğimiz tavizler standart çalışma yöntemlerimizi geçersiz kılıyordu.

"Uzun bir gece oldu. Bu hafta işler yoluna girdikten sonra konuşuruz," dedi annem.

Başımı salladım ve hepsi bu kadar.

Kısa bir konuşmaydı ama ilişkimizi sıfırlamak için ihtiyacımız olan tek şeydi. Young ailesinin tarzı buydu. Kalpten kalbe konuşmadık ya da uzun uzadıya özür dilemedik; sorunu kabul ettik, düzelttik ve hayatımıza devam ettik.

Onun ardından balo salonundan çıktım ve süitime döndüm ama adrenalinim düşmeden önce yolu yarılayamadım. Russell'ı başarılı bir şekilde ifşa etmenin verdiği mutluluk kaybolmuş, yerini tanıdık, delici bir acıya bırakmıştı.

Şimdi yalnızdım, diğer insanların gürültüsünden ve dikkat dağınıklığından uzaktaydım, Isabella'nın sesi kaçamadığım bir hayalet gibi kafamın içine geri girdi.

Lütfen git.

Ağrı keskinleşerek sivri bir hal aldı.

Çenemi tuttum ve doğruca süitimin mini barına yöneldim, ama kaç kadeh alkol içersem içeyim, onun anısının etkisini yok edemedim.

Altı gün. Dört saat. Bir sonsuzluk.

Bu gece en büyük zaferlerimden biri olmalıydı ama odamın sessiz, lüks sınırları içinde herhangi bir şeyi kutlamakta zorlandım.

BÖLÜM 39

Isabella

"Geçen hafta hiç durmadan çalıştın." Alessandra bana çıplak bir endişeyle baktı. "En son ne zaman gecede üç saatten fazla uyudun?"

Bir elimi kan çanağına dönmüş gözlerime sürttüm. "Uykuya ihtiyacım yok. Web sitesinin kopyasını bitirmem gerekiyor."

Espresso ve hamur işlerinin ağız sulandıran kokuları havayı doyuruyordu ama kruvasanın her lokması karton gibi geliyordu. Noel'den döndüğümünden beri tek bir öğünden bile keyif almamıştım ve boğazımdan daha fazla ekmek geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Tabağımı bir kenara ittim ve onun yerine bir yudum kahve aldım.

Alessandra, Sloane ve Vivian karşılıklı bakıştılar. Nolita'daki yeni bir kafede, Cumartesi sabahı hareketliliğiyle uğuldayan bir köşedeki masaya oturduk. Modaya uygun giyinmiş çiftler, modeller ve yeni bir TV dizisinden küçük bir ünlü soluk ahşap masaların etrafına dolmuş, garsonlar latte ve mimozalarla dolaşıyordu. Cam tavandan sarkan saksı bitkileri havadar mekâna bir sera hissi veriyordu.

Vivian'ın Londra'dan dönüşü ve Sloane'un Bogota'ya yaptığı iş gezisinden sonra hasret gidermek için mükemmel bir yerdi ama herkes sadece bana odaklanmıştı.

"Hayır, senin uyumaya ihtiyacın var," dedi Sloane, her zamanki gibi açık sözlülüğüyle. "Gözlerinin altındaki torbalar biraz daha büyürse, büyük boy bagaj ücreti ödemek zorunda kalacaksın."

Öz-bilinç tenimi karıncalandırdı; telefonumun kamerasındaki yansımamı kontrol etmemek için tüm irademi kullandım. "Çok teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Sade kahvesini yudumladı. "Arkadaşlar, kalpleri kırılmış olsa bile arkadaşlarının rakun gözlerle dolaşmasına izin vermez."

Yetersiz kahvaltım boğazımdan geri yükseldi. "Kalbim kırılmadı."

Her nefes alışım ciğerlerimi delen cam parçalarına benzemiyordu. Her sabah onun sıcaklığını özleyerek uyanmıyordum ya da konuşmadığımı hatırlayıp ona mesaj atmak için telefonuma uzanmıyordum. Döndüğüm her yerde onu görmüyordum; kitaplarımın sayfalarında, uzaktaki bir piyanonun yumuşak tınlarında ya da geçen bir vitrinin yansımasında. Ve kesinlikle uykusuz ve huzursuz bir şekilde uyanık kalmadım, paylaştığımız her anıyı sanki etrafımdaki parçalanmış gerçeklik yerine benim hayatımmış gibi tekrarlamadım.

Kalbim kırılmadı çünkü bunu kendime ben yaptım. Buna *hakkım* yoktu. Kalbinin kırılması için.

Ama Kai'nin o kuru esprilerini son bir kez daha duymak istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Sırf onunla ilgili son anım yüzündeki ısırap ve onu oraya benim koyduğumu bilmek olmasın diye.

Bilimsel olarak kanıtlandı, aşkım.

Göğsümün ortasında bir hıçkırık koptu. Duygularımı yeniden kontrol altına alana kadar başımı başka yöne çevirdim, gözlerim ıslaktı. Tekrar kafamı kaldırdığımda arkadaşlarım beni izliyordu, yüz ifadeleri yumuşak ama bilgiliydi.

Kai ile ilişkimini neden bitirdiğimin ayrıntılarını atlamıştım. Onlara sadece artık birbirimize uygun olmadığımızı ve yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim, ki bu doğrudu, ama bana inanmadıklarını söyleyebilirdim.

Onları suçlamadım. Ben de kendime inanmadım.

Neyse ki hiçbiri bana seslenmedi ve masada neredeyse sinir krizi geçirmiyormuşum gibi davrandılar.

Sloane mükemmel biçimli bir kaşını kaldırdı. "Bu yüzden mi son bir haftadır peşinde cehennem köpekleri varmış gibi çalışıyorsun?" diye sordu, son zamanlardaki alışkanlıklarım ile ilgili endişelerine geri dönerek.

"İyi bir iş ahlakım var," dedim, sabahın bu erken saatinde duygularım hakkında konuşmak zorunda olmadığım için minnettardım. "Bu bir suç mu?"

Vivian nazikçe, "Hayır, ama kendini çok yoruyorsun," dedi. "Bu sağlıklı değil."

Mesele de bu zaten. Yorgun olduğumda Kai'ye ya da hayatımdaki boktan şeylere kafa yoracak enerjim kalmıyordu. Uyanık olduğum saatleri

Nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ederek ya da yüzünü, sesini ve dokunuşunu hayal ederek geçirdiğim uyku saatlerim.

Yorgunluk iyiydi. Yorgunluk güvenliydi.

"Ben iyiyim," dedim. "Eğer işin ortasında bayılırsam, o *zaman* beni azarlayabilirsin."

"Ben-"

"Londra nasıldı?" Vivian'ın cevabını yarıda kestim. Young Corporation'ın CEO devir teslim töreni için Dante'yle birlikte oraya uçmuştu, bu da konuyu değiştirmek için iyi bir fırsat değildi ama kendimi tutamadım.

Kai'nin darbesini haberlerde okumuştum. Bir hafta içinde üst düzey bir yöneticiyi alaşağı etmiş ve CEO adayı olarak yerini geri almıştı. Bu arada ben pilav yakmış, annemin telefonlarından kaçmış ve aynı eşofman altını kaç gün üst üste giyebileceğime dair kişisel bir rekor kırmıştım. Onunla gurur duyuyordum ama bu sadece ne kadar uyumsuz olduğumuzun altını çiziyordu.

"Londra... ilginçti," dedi Vivian. "Daha önce benzer bir etkinliğe katılmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim."

"Bu çok iyi." Sorularımın geri kalanını ısırarak yanıtladım.

Kai nasıldı? Yanında biri var mıydı? Benden bahsetti mi?

Son cevabın evet olmasını ummak benim için ikiyüzlülüktü. Her şeyi bitiren bendim ama bu onu nefes alamayacak kadar çok özlediğim gerçeğini değiştirmiyordu.

Vivian başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Neyse ki Sloane büyük bir siyasi skandalla ilgili bir haber aldı ve sohbet tanınmış bir senatörün geleceğiyle ilgili spekülasyonlara kaydı.

Rahatlama iştahımın bir kısmını geri getirdi. Kruvasanımı tekrar yemeye çalıştım ve ikinci seferde biraz daha iştah açıcı buldum.

Arkadaşlarımın niyeti iyiydi ama Kai hakkında dolaylı olarak bile konuşmak bağımlılığımıza olanak sağlıyordu. Bundan kurtulmanın tek yolu soğuk hindiyi bırakmaktı, ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Hâlâ onun adına haber alarmlarını kapatmayı kendime yedirememiştim.

Bu gece yaparım.

Son üç gecedir kendime bunu söylüyordum ama bu sefer gerçekten yapacaktım.

Sloane modern siyasetin durumu hakkında söylenirken, ben de gelen kutumda acil e-postaları aradım.

SON GÜN! İndirim koleksiyonumuzda BOGO %50

indirim Bu çiçeklerle yeni sezona ilkbahar!

Re: Floria Designs web sitesi

Alessandra'nın web tasarımcısından gelen son e-postaya tıklamak üzereydim ki altındaki konu satırı gözüme çarptı.

Atlantic Prose Agency'ye kitap başvurunuz

Kalbim gırtlığıma fırladı. Daha önce hiçbir edebiyat ajansına başvurmamıştım ama spam olduğu belli olan bir e-postaya tıklamadan duramadım.

Sevgili Isabella,

Gönderiniz için teşekkür ederim. Örnek bölümlerinizi okudum ve sesinizi sevdim. Ekteki geri bildirim mektubunda bazı notlarım var. Gözden geçirdikten sonra tekrar gönderebilir misiniz?

-jill s

"Ne oldu?" Alessandra sordu.

Arkadaşlarım senatörle ilgili konuşmalarını bitirdiler ve farklı tonlarda bir merakla bana baktılar.

"Edebiyat ajanı olduğunu iddia eden birinden gelen bir e-posta." Kalp atışlarım boğazımdan kulaklarıma doğru ilerledi. O kadar kafein içmemeliydim; kalp atışlarımın durmasına ramak kalmıştı. "Örnek bölümlerimi okuduğunu ve beğendiğini söyledi, ki bu saçmalık, çünkü hiçbir zaman bir ajansa başvurmadım."

Evrenin çok boktan bir mizah anlayışı vardı. Zaten kitabımı bitiremediğim için sarmal halindeydim; düşmüşken beni tekmelemesine gerek yoktu.

"Ajanın adı ne?" Sloane sordu. Yüksek mevkide bir reklamcı olarak New York'taki herkesi tanıyordu.

"Jill S" mi? E-posta adresine göre Sherman'ın kısaltması. Ben... ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Jill'in adını söylediğim anda gözleri keskinleşmişti.

"Isabella," dedi yavaşça. "Jill Sherman şu anda çalışan en büyük gerilim ajanlarından biri. Ruby Leigh'i o temsil ediyor." Sesinde ender rastlanan bir heyecanın izi vardı.

Şok ciğerlerimdeki nefesi kesti. Ruby Leigh benim en sevdiğim erotik gerilim yazarıydı ve bu türle tanışmamı sağlamıştı. Onun kitaplarına adanmış koca bir rafım vardı. Henüz ajansları araştırmamıştım çünkü önce taslağı bitirmek istiyordum ama Ruby'nin ajansına sorgu yapmak, tamamladıktan sonra yapılacaklar listemin en başında yer alıyordu.

"Ama... Ben..." Ruby Leigh'in menajeri e-postamı nasıl aldı? Bu sadece onun gibi davranan biri miydi? Eğer öyleyse, amacını anlamadım;

e-posta herhangi bir kimlik avı bağlantısı veya ödeme talebi içermiyordu.

Ne kadar çok düşünürsem o kadar gerçekçi geliyordu.

Kruvasan gevreği ve kahve, küçük, tehlikeli bir umut tohumunun yanında çalkalandı.

"E-postayı görmeme izin ver." Sloane mesajı ona uzattıktan sonra inceledi. "Bu o. Doğru e-posta, doğru imza. Her zaman imzasını küçük harflerle ve soyadının baş harfiyle atar, nokta koymaz. Sektör dışından insanların bileceği bir şey değil."

"Bu hiç mantıklı değil." Söylediklerinin anlamı kafama dank ettikçe nabzım hızla atmaya başladı. *Dolandırıcılık değil.* "Bilgisayarımı hacklemediği sürece, o bölümleri ele geçirmesinin imkânı yok."

"Taslağını kimseye gösterdin mi?" Alessandra sordu.

"Hayır, ben..." Cümlem yarıda kesildi, yasak bir anı tarafından yutuldu.

İyi olduğunu garanti edemeyeceğim için hediye sayılır mı emin değilim ama okumak istediniz...

"Kai," diye fısıldadım.

Göğsümde derin, rahatsız edici bir ağrı yankılandı.

Ona örnek bölümleri verdikten sonra kitabım hakkında tek kelime etmemişti. Neden bana söylemeden onları bir ajansa göndersin ki?

"Çünkü bunun iyi olduğunu düşünüyor, Isa," dedi Vivian yumuşak bir sesle ve ben düşüncelerimi yüksek sesle dile getirdiğimi fark ettim. "Kai'yi bilirsin. Eğer arkasında durmasaydı bunu kimseye göstermezdi."

Herhangi biri değil, o. *Bu* türdeki en büyük ajan.

Sloane telefonumu geri verdi. Telefonu aldım, boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla ağrıyordu.

Bu sadece Kai ya da Jill ile ilgili değildi. *Birinin* bana inandığı gerçeğiyle ilgiliydi. Kendi başıma yapacak cesaretim yokken taslağımı gönderecek kadar; gelen kutusu benzer sorularla dolup taşarken zaman ayırıp ayrıntılı notlar verecek kadar.

Kai her zaman bana inandığını söylerdi, ama onun bu inancını eyleme döktüğünü görmek sadece duymaktan farklıydı. Başarısızlıklarımı içselleştirerek o kadar uzun yıllar geçirmiştik ki güvensizliklerimi onaylamayan hiç kimseye güvenmiyordum. Tanıdık olanda rahatlık vardı, tanıdık olan berbat olsa bile. Küçük olmak, başkalarının yargılaması için kendimi ortaya koymaktan daha kolaydı.

"Peki, ne bekliyorsun?" Sloane'un sesi beni tekrar kafeye sürükledi.

Gözyaşlarımı yuttum ve kendimi şimdiki zamana yeniden yönlendirmeye çalışarak gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Jill'in gözden geçirme ve yeniden gönderme talebi." Telefonuma başıyla işaret etti. "Notlara göz attım. Fazla bir şey yok. Muhtemelen bir hafta içinde düzenlemeleri bitirebilirsin."

"Ne tesadüf," dedi Alessandra masumca. "Ayrıca önümüzdeki hafta Floria'da izinlisin. Ben... işsiz bir tatil yapıyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Daha yeni tatile çıkmadın mı?"

"*Isa!*" Sloane, Alessandra ve Vivian'ın iniltileri bıkkın bir koro oluşturdu.

"Tamam, tamam! Anladım." Bir damla heyecan kanıma sızarak melankolim bir kısmını sildi. *Ruby Leigh'in* menajeri gözden geçirilmiş taslağımı istiyordu. Neden hâlâ burada oturuyordum ki? "Sakıncası yoksa... Yapmam gereken..."

Vivian, "Eğer hemen gitmezsen, seni kapıdan kendim çıkaracağım," dedi. "Git!"

"İyi şanslar!" Alessandra arkamdan seslendi. "Bol bol kafein iç!"

Kapıdan hızla çıkarken omzumun üzerinden onlara el salladım. Bir sonraki trene yetişmek için acele ederken yoldan geçen bir çifti neredeyse eziyordum ve hemen bir özür diledim. Adam memnuniyetsiz bir şekilde bana bir şeyler bağırdı ama ben durmaya zahmet etmedim.

Düzenlemem ve bitirmem gereken bir kitap vardı.

Sonraki hafta boyunca gündüzleri yerel bir kafede kamp kurdum ve geceleri masamda enerji içecekleri içtim.

Sağlıklı mıydı? Hayır. Etkili miydi? Evet.

Jill bana yeniden teslim için bir son tarih vermedi, ancak tekrar yaratıcı bir rutine düşme riskini almak istemedim. Hâlâ onun e-postasının etkisindeyken düzeltmeleri ve kitabın geri kalanını bitirmem gerekiyordu.

Kitap hakkında kafamda o kadar çok şey vardı ki, yaratıcı barajımı yıkmak için tarafsız, profesyonel bir üçüncü tarafın onayı gerekiyordu. Kelimeler bozuk bir yangın musluğu gibi fışkırdı ve Jill'in e-postasını açtıktan tam altı gün sekiz saat sonra, revize edilmiş tam taslağımla cevap verdim. Kitabın tamamını istemediği düşünüldüğünde riskliydi, ama güvenli oynamaktan bıkmıştım. Risk yoksa, ödül de yok.

"Bir latte daha ister misiniz?" En sevdiğim barista Charlie masamda biriken yarım düzine boş bardağı aldı. Saat neredeyse akşamın yedisiydi; sabah sekizden beri buradaydım. "On dakika içinde kapatıyoruz ama sana son bir içki hazırlayabilirim."

"Hayır, sorun yok." Arkama yaslandım, ekranımdaki e-posta zincirine bakarken inançsızlıktan başım dönüyordu. Jill'in cevabını beklemek zorundaydım ama kitabım ortadaydı. Onu geri almak mümkün değildi. "Bu gecelik bu kadar."

Uzun zamandır taslağımı bitirmek istiyordum. Şimdi bitirdiğimde, açıklanamaz bir üzüntü hissettim. Yazmaktan ne kadar *keyif aldığımı* unutmuşum. Karakterleri tanımak, onların beni kendi kıvrımlarına ve dönemeçlerine götürmelerine izin vermek, koca bir dünya inşa etmek - şimdiye kadar yaptığım başka hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

"Emin misin? Benden olsun. Sana borçluyum." Charlie bana utangaç bir gülümseme verdi. "Kız arkadaşşıma evlenme teklif ettim. Tagalog dilinde. O da evet dedi."

"Aman Tanrım!" Tekrar ayağa fırladım. Ona her geldiğimde rastgele Tagalogca ifadeler öğretiyordum ama *benimle evlenir misin* demeyi nasıl soracağını pek düşünmemiştim. Ayrıca bana *NFL'de bir savunma yan hakemiyim* demeyi de sormuştu, ki kesinlikle *öyle değildi*. "Bu inanılmaz. Tebrikler!"

"Teşekkür ederim." Yüzü olgun bir pancarı andırıyordu. "Her neyse, dediğim gibi, bir sonraki kahven benden. Vardiyamdan önce sipariş vermemiş olsaydın sana bunlardan birini getirirdim" -boş kupalarımı işaret etti-.

"Bunun için endişelenme. Onun yerine bana düğünden fotoğraflar göstererek borcunu öde. Ben böyle meraklı biriyim."

Charlie güldü ve kabul etti. O dükkânı kapatırken ben de telefonumu kaptım ve grup sohbetine mesaj attım.

Ben: Ben yaptım. Gönderdim. *Gergin yüz emoji*

El yazması mı?

Bu harika. Tebrikler! Gördün mü? Sana yapabileceğini söylemiştim

Sloane: Ben her zaman haklıyım

Alessandra: Dışarı çıkıp kutlamalıyız:)

Gülümsemem soldu. Kai'den ayrıldığımdan beri dışarı çıkma havasında değildim. Ne zaman denesem, Verve ve The Barber'da birlikte geçirdiğimiz geceyi hatırlıyor ve kalbim yeniden kızgın kömürlerin üzerinde tırmıklanıyormuş gibi hissediyordum.

Manik yazma sersemliğim onu geçici olarak zihnimden uzaklaştırmıştı, ama şimdi bir intikamla kükreyerek geri geldi.

Onu aramalıyım. Ona teşekkür etmek, başardıklarımı anlatmak, sadece sesini duymak ve kendimi yalnız hissetmemek için. Ama temel farklılıklarımız devam ederken ilişkimizi bulandırmak ya da onu yönlendirmek istemiyordum. Ayrıca, benimle konuşmak bile istemeyebilirdi. Ayrıldığımızdan beri ondan haber almamıştım, muhtemelen ona yalnız kalmak istediğimi söylediğim için. Yine de, telefonum her çaldığında ve arayan o olmadığında bir tutam hayal kırıklığına engel olamıyordum.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve omuzlarımı dikleştirdim. Yuvarlanmak yok. *Bu gece olmaz.* Bu gece bir kutlama gecesiydi.

Ben: *KESİNLİKLE dışarı çıkmalıyız*

Ben: *Eğer Brooklyn'e karşı değilseniz... Tam yerini biliyorum.*

Kimse itiraz etmedi, ben de eşyalarımı topladım, eve gittim ve rekor bir hızla hazırlandım.

Bir saat sonra Uber'im beni Brooklyn Heights'taki favori kokteyl barıma bıraktı. Gece hayatı için Bushwick'i tercih ediyordum ama Sloane'un Manhattan dışındaki bir New York ilçesine adım atmasını sağlamak yeterince zordu. Eğer onu Bushwick'e gitmeye zorlarsam, kendiliğinden yanabilirdi.

Beklediğim gibi, köşedeki bir kabinde beni bekliyordu. Kadın acayip dakikti. Vivian ve Alessandra dakikalar sonra geldiler ve çok geçmeden iki kadeh içkiyle sıcacık ve çakırkeyif olmuştuk.

"Seninle çok gurur duyuyorum." Vivian tek koluyla bana sarıldı, yüzü tekiladan kıpkırmızıydı. "Ünlü olduğunda bizi unutma."

"Ünlü olmak için önümde uzun bir yol var." Güldüm.

Sloane, "Bir keresinde, bir gün YouTube'da video yayınlarken iki ay sonra büyük bir plak şirketiyle milyonlarca dolarlık bir sözleşme imzalayan bir müşterim vardı," dedi. "Bana güvenin. *Uzun bir yol* sandığınız kadar uzun değildir."

"Yayıncılık bundan çok daha yavaş ilerliyor ama desteğiniz için minnettarım," dedim sırtarak.

Alessandra kadehini kaldırdı. "Hayallerin peşinden koşmaya ve kış tekmelemeye."

Şeref ve kahkahalar kadehlerimizin şingirtısına karıştı. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. Bir erkek arkadaşım ya da somut bir kitap anlaşmam olmayabilirdi ama arkadaşlarım vardı ve onlar da oldukça harikaydı.

İçkimi dudaklarıma götürdüm ve odayı taradım. İnsanlar gelip gidiyordu, her biri bir öncekinden daha şık ve daha yakışıklıydı, ama krem si bir

kahkaha

gözümü girişe çekti.

Kalbim yere çakıldı.

Koyu renk saçlı. Gözlüklü. Gıcır gıcır beyaz gömlek. Yanında, tanıdık bir kadın yine güldü, sesi siyah tasarım elbisesi ve mücevherleri kadar zarıftı.

Hayır. Olamaz.

Ama ne kadar uzun süre bakarsam bakayım ya da onlardan ne kadar uzaklaşmak istersem isteyeyim, bu çift yok olmadı. Onlar gerçektı.

Kai buradaydı. Clarissa ile birlikte.

BÖLÜM 40

Isabella

Barın geri kalanından gelen gürültü sessiz bir uğultuya dönüştü.

Kai ve Clarissa. Clarissa ve Kai. Buradalar. Birlikte.

Önümdeki manzarayı anlamaya çalışırken bu düşünce kafamda tekrarlandı. Beni henüz görmemişlerdi; standım girişin yanında bir köşeye sıkışmıştı ve etraflarına bakmadan doğrudan bara yöneldiler.

Kai başını eğip Clarissa'ya bir şeyler söylerken midemde yarı sindirilmiş tekila sallanıyordu. Sırtları bana dönük olduğu için tepkisini göremedim ama çok yakışıklı bir çift olmuşlardı. Aynı zarafet, aynı incelik, kadının söğüt gibi boyu adaminkini mükemmel bir şekilde tamamlıyordu.

Şiddetli bir yara yeniden açıldı ve göğsümde derin bir sızıya yol açtı. Alkole ve barı ıslatan vücut ısısına rağmen donuyordum ve titreme küçük, sarsıcı dalgalar halinde vücuduma yayılıyordu. Paltoma uzanmaya çalıştım ama uzuvlarım beton bloklar kadar ağır ve tepkisizdi.

Sessizliğimi önce Alessandra fark etti. Kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

Mide bulantısı cevabımı boğazımın arkasına hapsederek dilsiz kalmama neden oldu ama arkadaşlarım bakışlarımı bara kadar takip edecek kadar akıllıydı. Kai'nin

Saçı, yapısı ve giysileri arkadan bile seçilebiliyordu.

Şok edici bir sessizlik önceki neşemizi silip süpürdü.

Vivian uzun ve gergin bir aradan sonra, "Gidebiliriz," dedi. "Birkaç sokak ötede iyi olması gereken başka bir bar var ya da Man'a geri dönebiliriz-"

"Hayır." Sonunda yetilerim üzerindeki kontrolümü yeniden kazandım. "Biz kalıyoruz. Buraya ilk biz geldik ve aynı anda aynı odada olmamamız için hiçbir neden yok."

Ayrıca biri kalbime balyoz indiriyormuş gibi hissediyorum. Vücudunun bir kayması. Kafasını çevirmesi. Hatasız darbe üstüne darbe.

Sıkışan ciğerlerime zorla oksijen verdim.

Kai ve ben ayrılmıştık. İlişkimizi bitirdiğimde ona başkalarıyla görüşmemiz gerektiğini ve Clarissa'yla birlikte olmasının daha iyi olacağını *söylemiştim*. Kızmaya hakkım yoktu.

Yine de ayrılığımızdan bu kadar kısa süre sonra onları birlikte görmek canımı yaktı. Hem de çok.

Sloane sunucumuza işaret etti. "Bir tur margarita daha lütfen," dedi. "Ekstra sert."

Alessandra'nın gözleri şefkatle karardı. "Bu ilk kez mi..."

Başımı salladım, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Dünyadaki onca bar varken, bu bara girmek zorundaydı.

Bir zamanlar, evrenin bizi sürekli bir araya getirmesinin romantik olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise onun sıska kozmik boynunu sıkamak istiyordum.

Clarissa, Kai'nin söylediği bir şeye yine güldü ve ben daha fazla dayanamadım. Aniden ayağa kalktım. "Hemen döneceğim."

Ben hızla tuvalete doğru yürürken arkadaşlarım durmadı ya da beni takip etmedi. Neyse ki tuvalet bizim kabinin yanındaydı da oraya giderken mutlu çiftin yanından geçmek zorunda kalmadım.

Kalbim derin ve acı verici bir ritimle çarpıyordu.

Brooklyn'de ne yapıyorlardı? İkisi de Brooklyn'li değildi. Randevuda mıydılar yoksa arkadaş olarak mı gelmişlerdi? İlk kez mi çıkıyorlardı yoksa birçok kez mi?

Önemli değil. Seni ilgilendirmez.

Ama bunu kendime ne kadar söylesem de bir türlü inanamadım.

Tuvaleti kullanmak ve ellerimi yıkamak için acele etmedim. Umumi bir tuvalette teselli bulacağımı hiç düşünmemiştim ama Kai ve Clarissa'dan bir saniye daha kaçmak anlamına gelecekse penceresiz metal bir kutuya bile girebilirdim.

Burası küçük bir bardı; eninde sonunda beni görecektlerdi. Bu, süreci hızlandırmam gerektiği anlamına gelmiyordu.

Lavabonun üzerindeki su lekeli aynadan yansımam bana bakıyordu. Her zamankinden iki ton daha solgundum, bu da beni korkunç bir hastalığın eşiğindeymişim gibi gösteriyordu.

Kapı açılıp Clarissa içeri girdiğinde yüzüme biraz renk katmak için bir ruja uzandım.

Aynı anda donup kaldık -benim elim çantamın yarısındaydı, onun adımları Dyson el kurutma makinesinin yanında kesildi.

Sonra o an geçti ve faaliyetlerimize devam ettik ama garip sessizlik devam etti. Bir yanım onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalmadan önce kaçıp gitmek istiyordu; diğer daha büyük bir yanım ise sırf hastalıklı merakımdan dolayı kalmaya devam etti.

Tuvaletin sifonu çekildi. Rujumu yeniden sürmeyi bitirdiğimde Clarissa yanıma geldi. Taze bir kırmızı ile daha iyi görünüyordum, ancak yanaklarım solgun ve cildim sinirden nemli kalmıştı.

Musluktan gelen su sesi, gerginliği hafifletmek yerine daha da artırdı.

Tanrım, garip sessizliklerden nefret ediyorum.

"Dünya küçük," dedim sonunda. Hafif bir tonda söyleme çabam sıkıntıyla paslanmıştı. Boğazımı temizledim. "Alınma ama seni Brooklyn tipi bir kız olarak düşünmemiştim."

"Kai'nin önerisiydi." Kai gibi Clarissa'nın da İngiliz aksanı vardı ama onunki daha kremsi, daha akıcıydı. "Burada harika bir kokteyl bar olduğunu söyledi."

Tabii ki biliyordu. Çıktığımız dönemde ona bu bardan bahsetmiştim, bu da onu buraya getirmesini daha da üzücü hale getirdi.

"Ah." Adını duyunca keskin bir acıyla savaştım. Telefonda buluşma seçeneklerini tartıştıklarını hayal ettim ve içimdeki sızı daha da büyüdü. "İkiniz çok tatlı bir çift olmuştunuz."

Kendimi bu kadar hasta hissetmeseydim, bariz bilgi avcılığımdan utanırdım.

Clarissa ellerini kuruladı ve çantasını açtı. "Teşekkür ederim. Kai oldukça yakışıklı ama..." Şık siyah bir ruj tüpü çıkardı. "Aramızda kalsın ama o biraz sıkıcı."

Öfke derimin altında sıcak bir şekilde kızardı. Onu bir ömür önce, onu gerçekten tanımadan önce aynı şeyle suçlamıştım, ama bunu onun kibirli aksanıyla söylediğini duymak beni kıpkırmızı yaptı. "O sıkıcı biri değil. *İçine kapanık*. Arada fark var."

"Belki." Clarissa'nın dudak boyası yumuşak ve sessiz bir şekilde sürüldü, nötr tonu benim tuğla kırmızısı lekeme tezat oluşturuyordu. "O sadece kitaplardan ve

çalışmak. Yorucu oluyor."

Daha önce onunla gülerken yorgun görünmüyordun.

"Kitaplar hakkında konuşmanın yanlış bir tarafı yok." Dispenserden bir kağıt havlu aldım ve zaten kuru olan ellerimi sildim. Yapacak bir şeye ihtiyacım vardı yoksa çılgılık atacaktım. "Okumak onun hobisi ve çok *meşgul*. Milyarlarca dolarlık bir şirketin yönetimine yardım ediyor. *Tabii ki-*" Clarissa'nın kahkahası üzerine sözümü kestim. "Bu kadar komik olan ne?" diye sordum.

"Ne kadar kızardığını görmelisin." Gözleri parladı. "Özür dilerim. Komik olmadığını biliyorum ama Kai senin yüzünden o kadar mutsuz oldu ki onu tamamen reddetmediğini görmek güzel."

Onun sözleri karşısında kalbimin küt küt atmasından nefret ediyordum. Onun mutsuz olmasını *istemiyordum*, ama eğer öyleyse ve o da bunu kabul ediyorsa, bu şu anlama geliyordu...

Clarissa sessizliği doğru okuyarak, "Randevuda değiliz," diye ekledi. "Buraya arkadaş olarak geldik. *National Star* fotoğraflarından sonra sahnelenen randevumuzu kabul ettiğim için bana teşekkür etmek istedi. Aslında..." Rujunu çantasına geri bıraktı. "Arkadaş olarak ne kadar *iyi olduğumuzu* tartışıyorduk."

Öfkem uçup gitti, yerini rahatlama ve biraz da şüphe aldı. "Yani onunla hiç ilgilenmiyor musun?"

Clarissa başını salladı. "Kai ve ben yan yana büyüdük," dedi.

"Ailelerimiz çocukluğumuzdan beri birlikte olmamız için baskı yaptı. Onlara göre bu bir iş anlaşması. Bizim gibi çok fazla kişinin olmadığı bir dünyada iki eski, güçlü İngiliz Çinli aile arasında bir ittifak. Ama hiçbir zaman yakın arkadaş olmadık ve ben buraya taşınmadan önce yıllarca konuşmadık." Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. "İlk başta onu merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Yakışıklı, başarılı ve iyi bir insan, ki bu onun servetine ve statüsüne sahip biri için son derece nadirdir. Ama kağıt üzerinde mükemmel görünse de kimyamızın uyuşmadığını fark ettim.

Değil

olması gerektiği gibi." Narin bir kızarıklık yanaklarını renklendirdi.

"Oh," dedim yine. Bir yazar için doğru kelimeleri bulma becerim endişe verici derecede düşüktü. "Şey, bu mantıklı ama bana tüm bunları anlatmak zorunda değildin." Söylediğine *çok sevindim*. "Önemli değil." *Bunu yeterince söylersem, doğru olacak*. "Kai ve ben... biz artık birlikte değiliz. Belli ki." *Çünkü hayatımdaki iyi şeyleri hep mahvederim*.

Makyaj çantamı karıştırdım, özel bir şey aramıyordum. Clarissa'yla karşılaşmanın verdiği adrenalin azaldı ve göğsüme ezici bir baskı geri döndü.

O ve Kai çıkmıyorlardı ama bu birlikte olamayışımızın nedenlerini ortadan kaldırmıyordu. Sadece o başka biriyle gerçekten çıkmaya başlamadan önce daha fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu.

"Önemli olmasaydı, ona sıkıcı dediğimde bu kadar sinirlenmezdin," dedi Clarissa nazikçe. Çantasını kapatıp yüzümü bana çevirdi. "Onu hâlâ önemsiyorsun."

"İstemediğimi hiç söylemedim. Bu yüzden değil..." Bileğindeki beyaz parıltıyla dikkatim dağıldı. Bilezik gibi sarılmış bir kolyeydi ve şık kıyafetine hiç yakışmıyordu. Ayrıca şüpheli derecede tanıdık bir şeyden yapılmıştı.

Puka kabukları.

Noel'den bir anı, doğum günü-yeni yıl paloozası bana çarptı.

Kolyen nerede?

Kaybettim.

Clarissa, Aralık ayında Felix'in sergisine ev sahipliği yapan Saxon Gallery'de sanatçı ilişkileri direktörüydü.

Gözlerim onunkilere kaydı. Kocaman gözleri ve şaşkın ifadesi ihtiyacım olan tek doğrulamaydı.

Aramızda kalın bir sessizlik daha.

Bir dakika önce Kai ve Clarissa için endişeleniyordum. Şimdi de *kardeşimle* birlikte olduğunu mu öğrendim?

Bu gece neler oluyor böyle? Belki de gerçekten barda değildim. Belki de kafede sızmışım ve hayatımın en canlı rüyasını görüyordum.

Bu kez sessizliği bozan Clarissa oldu. "Lütfen henüz kimseye söyleme." Bileziği tekrar çevirdi, kızarması derinleşti. "Ailem hâlâ Kai'yle ilgilendiğimi düşünüyor ve ben..."

"Kimseye söylemem." Bir ilişkiyi gizli tutmanın nasıl bir şey olduğunu herkes gibi ben de biliyordum.

Bana minnettar bir gülümseme verdi. Bu gecedен önce yollarımız birkaç kez kesişmişti ama önceki karşılaşmalarımıza kıyasla daha rahat görünüyor. Muhtemelen Felix'in etkisiydi; o bir midyenin bile açılmasını sağlayabilirdi.

Banyodan çıkana kadar bir daha konuşmadık. Clarissa aniden durduğunda neredeyse ona çarpıyordum. Gözleri benimle barda başka bir müşteriyle konuşmakta olan Kai arasında gidip geliyordu.

"Biliyor musunuz? Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi. "Kai'ye gitmek zorunda kaldığımı ve en içten özürlerimi iletir misin?"

"Ne var? Hayır, bekle! Ona kendin söyleyebilirsin. O tam... şurada," diye bitirdim, o bir rüzgâr gibi kapıdan çıkarken.

Bir saniye orada, bir saniye sonra gitmiş.

Lanet olsun. Clarissa'nın beni Kai'yle konuşmaya zorlamak için gittiğini biliyordum ve işe yarıyordu. Onu orada oturmuş, ona ne olduğunu merak ederken bırakamazdım.

Ona doğru yürüdüm, uzuvlarım suyun altında hareket ediyormuşum gibi yavaş ve ağırdı. Sinirlerim mideme kramplar sokuyor, söyleyeceklerimi zihnimde prova ederken arkadaşlarımın meraklı ve endişeli bakışları tenime ağır geliyordu.

Clarissa'ya banyoda rastladım. Kendini iyi hissetmiyordu. Gitti.

Kendini iyi hissetmiyordu, o yüzden gitti ve sana söylememi istedi.

Sana söylememi istedi.

Seni hâlâ önemsemişimi söyledi ve haklı.

Kai bakışlarımın sıcaklığını hissetmiş olmalı çünkü ben yaklaşırken başını kaldırdı. Gözlerimiz kilitlendi ve zaman, uzun, sonsuz bir özlem ritmine dönüşerek yavaşladı.

Cildi kızardı. Nabız çarpıyor. Kalbim ağzımda.

Aynen böyle, ondan kaçmak için sahip olduğum her şans, kemik sarsıcı bir kesinlik ile kapandı.

Yanında durup Clarissa'nın boşalan koltuğuna oturduğumda Kai'nin yüzünde herhangi bir duygu ifadesi yoktu. Ayakta dururdum, bu şekilde kaçmak daha kolay ve hızlı olurdu.

-Ama dizlerimin kırılacağından ve eski aşk romanlarındaki baygın bakirelerden biri gibi onun üzerine yığılacağımdan korkuyordum.

"Clarissa'ya tuvalette rastladım." *Senaryoya sadık kal.* "Kendini iyi hissetmiyor ve sana gitmek zorunda olduğunu söylememi istedi."

Neyse ki repliklerimi berbat etmedim. Ne yazık ki, gözyaşlarımın eşigindeymişim gibi boğuk ve cızırtılı çıktılar.

"Anlıyorum." Kai'nin yüz ifadesi aşılabilir bir kale gibiydi. "Haber verdiğin için teşekkür ederim."

Sesi o kadar güzel ve tanıdıktı ki ciğerlerimdeki havayı boşalttı. Kollarına atılmayı ne kadar çok istediğimi düşünmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Onu öpmek ve ayrılığımız hiç olmamış ve hala Jade Cay'deki mutlu baloncuğumuzda yaşıyormuşuz gibi davranmak.

K + I.

Bilimsel olarak kanıtlandı, aşkım.

Göğsümdeki basınç iki katına çıktı ve beni ancak kalabalık bir odanın ortasında ağlamak gibi aptalca bir şey yapmadan bir milisaniye önce ortaya çıkan barmen kurtardı.

Duygularımı bastırdım ve bir çilekli cin tonik sipariş ettim. Beni *bu* içkiyi sipariş etmeye iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bunu değiştirmek için artık çok geçti.

Kai'nin omuzları gözle görülür şekilde sertleşti. Taştan maskesinde bir çatlak açıldı ve anılar boş bir tuvale dökülen mürekkep gibi aramızdaki havaya sızdı.

Sizin için ne yapabilirim?

Cin ve tonik. Çilek aromalı.

Beş yüz sayfalık bir romanı Latinceye elle çevirmenin
Rahatlatıcı mı?

Bitireceksin... Bitiremeyecek kadar güçlüsün.

Çok yaklaştık, Isa.

Bizden vazgeçme. Şimdi olmaz. Bu şekilde olmaz.

Gözyaşlarımın yükselmesine karşı titrek bir nefes aldım ve barmenden içkimi aldım. "Geçen hafta bir edebiyat ajansından ilginç bir e-posta aldım. Jill Sherman. Bu konuda bir şey bildiğinizi sanmıyorum."

Masama dönmeliydim ama onu henüz terk etmek istemedim. Tekrar onun yanında olmak, yağmur fırtınası sırasında eve gelmek gibiydi. Sıcak. Güvenli. *Doğru.*

Kai biraz rahatladı. "Duruma göre değişir," dedi, ses tonu ölçülüydü. "Ne istiyormuş?"

"Gözden geçirip yeniden göndermemi istedi." Güçlendirici bir yudum aldım. "Düzeltilmeleri yaptım ve bu gece ona taslağın tamamını gönderdim. Bu yüzden buradayız." Gözlerini hızla kaçırın ve bakmıyormuş gibi yapan arkadaşlarıma elimle işaret ettim. "Kutlamak için."

Kai'nin yüzünde bir gurur titreşimi belirdi. "Kitabı bitirmişsin."

"Evet." Zayıf bir gülümseme takındım. "Kullanışlı bir dijital daktilo sayesinde." Geri dönüp her cümleyi silmek yerine beni yazmaya devam etmeye zorladı.

"Hikâyeyi yazan daktilo değildi, Isabella," dedi, sesi alçaktı. "Sendin."

Kalbim düğüm düğüm oldu. En son konuştuğumuzda ondan ayrılmıştım ve onu evimden kovmuştum ama o hala beni cesaretlendiriyordu.

Sanki ikimizi de cehenneme sürüklememişim gibi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. "Taslağı okumadığını sanıyordum. Hiçbir şey söylemedin..."

"Eğer bir şey söyleseydim, beni durdurmaya çalışırdın." Kai başını hafifçe salladı. "Belki sana danışmadan Jill'e göndererek haddimi aştım ama bu konuda acı çekmeni istemedim. Kabul etse de etmese de senin hikâyen iyi." Yüzü daha da yumuşadı. "Yine de kabul etmesine sevindim."

"Ben de," diye fısıldadım. Ona bölümleri gönderdiği için kızgın değildim; daha önce göndermeye cesaret edemediğim için kendime kızgındım.

Kai'yi konfor alanının dışına itenin ben olduğumu düşünürdüm ve belki de öyleydim. Ama o benim için aynısını yaptı, sadece farklı bir şekilde.

Risk olmadan büyüme, değişim olmadan ilerleme olmazdı.

Ondan ayrıldım *çünkü* değişimden korkuyordum. Cesur ve maceraperest olmakla övünürken aslında reddedilmek beni bulmadan önce reddedilmekten kaçan lanet bir korkaktım.

Kai benim hakkımda hiç şüphe duymamıştı. Hatta bana o kadar inanıyordu ki, taslağımı ülkenin en iyi ajanlarından birine göndermişti. Güvensizliklerimi ona yansıtan bendim ve bu güvensizlikler neye dayanıyordu? Gabriell'in sözlerine mi? Leonora Young'ın onaylamamasına mı? Hiçbir şeyin sonunu görememe geçmişime mi?

Günün sonunda, sadece ikincisi önemliydi çünkü üzerinde kontrolüm olan tek şey buydu. Diğer insanların beni algılama biçimini değiştiremezdim ama hayatımı yaşama biçimimi değiştirebilirdim.

Yapabilirdim. Geçen hafta bunu kanıtladı. Sonunda benim için önemli olan bir şeyi bitirmiştım ve bunu bir kez yapabildiysem, tekrar yapabilirdim.

Bu farkındalık, göğsümdeki ağrıyı neredeyse silen bir güven patlamasıyla doldurdu beni.

Neredeyse.

"Londra'da olanları duydum," dedim usulca. "Tebrik ederim. Umarım kutlama yapmışsınızdır." Dünyada iyi olan her şeyi hak eden biri varsa, o da oydu.

"Henüz CEO değilim." Gülümsemesi vücudundaki her hücreyi acıtan bir hüznü içeriyordu. "Ve bunu kutlayacak havada değildim."

Gözlerimi kaçırıldım, sanki biri içimi parçalıyormuş gibi hissetmeden ona daha fazla bakamadım.

Bu kez aramızdaki sessizlik anılarla değil, söylenmemiş sözcüklerle doldu. Binlercesi girdap gibi dönüyor ve gidecek hiçbir yeri olmadan havada asılı kalıyordu.

Bu arada bar da dolmaya başlamıştı. Önceden idare edilebilir olan kalabalık sağır edici boyutlara ulaşmış ve müzik yumuşak cazdan yüksek tempolu funk'a dönüşmüştü.

Gürültü. İnsanlar. Derimin altındaki çiğ, çiçek açan basınç. Bir şey kırılana kadar bana baskı yaptılar ve ben bir yarıлма yaptım-
İkinci karar.

Başımı kaldırdım, bakışlarım yine Kai'ninkileri yakaladı. "Daha sessiz bir yere gidelim," dedim, doğru şeyi yaptığımı umarak. "Konuşmamız gerek."

BÖLÜM 41

Kai

Isabella ve ben başka bir bara gitmek yerine yakındaki Brooklyn Köprüsü'nde yürüdük. Kışın soğuğu yaya trafiğini önemli ölçüde azaltmıştı, ancak Manhattan'a doğru yürürken hala bir avuç çift, fotoğrafçı ve turist bize eşlik ediyordu.

Sıcaklık otuzların ortalarında seyrediyordu, o kadar düşüktü ki nefeslerimiz havada küçük beyaz puflar oluşturuyordu. Yine de sıcaklık damarlarıma yayılıyor, beni soğuktan yalıtıyordu.

Isabella'ya tekrar yakın olmak her türlü kötü havaya göğüs germeye değerdi.

Clarissa'ya daha sonra teşekkür etmem gerekecekti. Bara giderken Isabella'yla olanları ona anlatmıştım, çünkü durum hakkında konuşabileceğim tek tarafsız kişi oydu ve hasta olduğu için gittiğine bir an bile inanmamıştım.

Bu gece Isabella'yla karşılaşmak büyük bir şanstı ve bunu boşa harcamaya hiç niyetim yoktu.

"Peki yeni oylama tam olarak ne zaman?" Isabella yan gözle bakarak sordu.

"Yarın." Ona dokunmamak için ellerimi ceplerimin derinliklerine soktum. Yanakları kızarmış ve saçları rüzgârdan birbirine karışmıştı. Göz kalemi bar ile köprü arasında bir yere bulaşmış, ona sevimli bir rakun-esque görünümü vermişti.

Ve o kadar güzel görünüyordu ki kalbim bir anlığına durdu, sadece her atışın ona ait olduğunu doğrulayacak kadar uzun bir süre.

Isabella olduğu yerde durdu. "Yarın mı? *Yarın mı, yarın mı?*"

"Evet." Kocaman gözlerine bakarken ağzımda bir gülümseme belirdi. "Yarın, yarın. Cuma günü gibi. D günü. Nasıl adlandırmak istersen."

Son iki hafta tam bir kasırğa gibiydi. Russell resmen kovulmuş ve faaliyetleri nedeniyle cezai soruşturma altına alınmıştı. Şantaja uğrayan yönetim kurulu üyelerinin çoğunluğu istifa etmiş ve yerlerine yenilerinin seçilmesi için acil bir hissedarlar toplantısını tetiklemişti. Young Corporation ve Black & Co. yarım düzine cephede çirkin bir yasal mücadeleye girmişlerdi. Tam bir karmaşaydı ama ne kadar çabuk halledersek o kadar çabuk yolumuza devam edebilirdik.

Kaos sadece başkalarını ilgilendirdiğinde iyi bir işti, kendimizi değil.

"Burada ne yapıyorsunuz? Oyları güvence altına almanız ve diğer seçim öncesi şeyleri yapmanız gerekmiyor mu?" Bir rüzgâr Isabella'nın sorusunu havada savurdu.

"Bu noktada yapabileceğim başka bir şey yok." Bu sefer oylama konusunda oldukça sakindim. Russell-Tobias (yarışa yeniden katılmıştı), Laura, Paxton ve ben hariç ilk adaylara kalmıştı. Şansım konusunda kendime güveniyordum ama yönetim kurulu üyelerinin dörtte biri yeniydi ve hangi tarafa meyilli olduklarını bilmiyordum.

Ancak son iki hafta içinde CEO pozisyonunu kaybetmenin başıma gelebilecek en kötü şey olmadığını keşfettim.

Isabella'yı kaybetmekti ve bu çoktan gerçekleşmişti.

Tanıdık bir sızı göğsümde dalgalandı. Ona dokunmadan bu kadar yakınında olmak işkenceydi ama en azından düşüncelerime musallat olmak yerine *burada*, kanlı canlı karşımdaydı.

"Oylamayı tartışmaya devam edebiliriz ama sanırım beni buraya iş hakkında konuşmak için çağırmadınız," dedim.

Boğazı gözle görülür bir yutkunmayla çalıştı.

Son konuşmamız etrafımızda dönüp durdu, küçük konuşmalarımızı alıp götürdü ve geride taze yaralar ve paramparça kalpler bıraktı.

Biz iyi bir eş değiliz.

Sürdüğü süreç

eğlenceliydi... Lütfen git.

Şimdi bile, haftalar sonra, sözlerinin anısı göğsümü sınırsız bir vahşilikle yumrukluyor.

"Seni neden buraya çağırdığımı bilmiyorum." Isabella'nın gözleri kısıldı. "Ama ben... seni gördüğümde, ben..."

Ağrı boğazıma doğru genişledi. "Biliyorum," dedim sessizce. "Ben de seni özlüyorum, aşkım."

Küçük bir hıçkırık havayı kirletti ve başını kaldırdığında, yanaklarını boyayan gözyaşları yüzünden kalbim hafifçe kırıldı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Isabella. "O gece, öyle yapmak istememiştim... Ben-" Cümlesi bir başka hıçkırıkla kesildi.

Bu ses içime bir kurşun gibi saplandı ve onun acısını bir dakikalığına dindirebilmek için her şeyden - unvanımdan, şirketimden, tüm mirasımdan - vazgeçebilirdim.

"Şşş. Sorun yok." Yüzünü göğsüme gömüp omuzları titrerken onu kollarımın arasına aldım. Sınır tanımayan kahkahası ve canlı kişiliğiyle her zaman hayattan daha büyük görünmüştü, ama o anda o kadar küçük ve savunmasız hissetti ki keskin bir acı içimi burktu.

Bu kadının üzerimde sahip olduğu gücü kimsenin öğrenmemesini umuyordum, yoksa işim biterdi.

Onun dairesinden çıktığım gece, üzüntülerimi viskide boğmuş ve tanışmamızda parmağı olan herkese lanet okumuştum. Valhalla'daki Parker'a onu işe aldığı için, Dante ve Vivian'a beni sürekli onunla aynı odada kalmaya zorladıkları için, lanet olası ailesine onu doğurdukları için. Onlar olmasaydı Isabella'yla tanışamazdım ve göğsümde Jüpiter büyüklüğünde bir delik olmazdı.

İlişkimizin her saniyesini oynamış, tekrar oynamış ve incelemiştik, ta ki anılar içimden akıp gidene ve içim boşalana kadar. Ve her şey bittiğinde - öfke, incinme, acı- geriye kalan tek şey karanlık, boşlukta bir uyuşukluktu.

Isabella'yı yaptığı şey için suçlamıyordum. Artık suçlamıyordum. Geçtiğimiz ay ikimizi de çok yıpratmıştı ve o da eve yaptığı ziyaretin etkisindeydi. Ondan ayrı olmaktan daha çok nefret ettiğim tek şey, kendini ne kadar kötü gördüğünü bilmektir. Ne kadar inanılmaz biri olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu beni öldürüyordu.

Başımı başının tepesine yasladım ve buz gibi bir rüzgâr daha üzerimize çarptığında ona daha sıkı sarıldım. Köprü boşalmıştı;

Sıcaklıklar düşerken burada kalacak kadar cesur ya da aptal olan tek insanlar bizdik.

Suyla çevrili, bir tarafta Manhattan'ın diğer tarafta Brooklyn'in uzak ışıkları, Isabella'nın yumuşak hıçkırıkları ve rüzgârın ısıklık gibi uğultuları dışında hava sessizken, dünyada sadece bizim kaldığımız gibi ürkütücü bir hisse kapıldım.

Ağlaması kesilip burnunu çekmeye başladığında, "Bana hiç soru sormadın," dedim.

Başını kaldırdı, gözleri şişmiş ve kaşları şaşkınlıkla kazınmıştı. "Ne?"

"Bushwick'teki balon gecemizden." Başparmağımla yanağındaki bir damla gözyaşını sildim. "Bana hiç soru sormadın."

Isabella yarı güldü, yarı hıçkırdı. "Bunu hatırladığına inanamıyorum."

"Konu sen olunca her şeyi hatırlıyorum."

Gülümsemesi soldu ve etrafımızdaki gerilim dalgalarının içinde kayboldu. Hem havadan hem de bir sonraki söyleyeceği şeyin ıstırap verici beklentisinden dolayı kemiklerime kadar üşüdüm.

"Dürüst ol," dedi yumuşak bir sesle. "Bizim için gerçekten bir gelecek görüyor musun?" Ağzımı açtım ama başını salladı.

"Bana paketlenmiş bir cevap verme. Bunu düşünmeni istiyorum. Ailelerimiz, hedeflerimiz, kişiliklerimiz. Bunlar tamamen farklı. Şimdi, her şey yeni ve heyecanlıyken farklılıkların üstesinden gelebileceğimizi söylemek kolay, ama beş, on yıl sonra ne olacak? Ben..." Nefesini içine çekerken titredi. "Birbirimize kızmamızı asla istemiyorum."

Sözleri göğsüme battı.

Haksız da sayılmazdı. Alışkanlıklarımızdan hobilerimize, mizacımızdan kitap zevkimize kadar neredeyse her yönden birbirimize zıttık. Çok da uzun olmayan bir zaman önce onun tuhaflıkları beni cezbedtiği kadar itmişti de. İstememem gereken her şey onda vardı ama bunun bir önemi yoktu.

Yine de onu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, nefes alamıyordum.

Ama Isabella şu anda duygu istemiyordu. Mantık istiyordu, neden çalışacağımıza dair somut bir neden istiyordu, ben de eski Oxford münazara kitabımdan bir sayfa aldım ve onun argümanlarını tek tek çürüttüm.

"Ne dediğinizi anlıyorum ama önermeniz hatalı," dedim. "Ailelerimiz o kadar da farklı değil. Benzer kültürlere, yetiştirilme tarzlarına sahibiz,

ve zenginlik." Valencialar milyarder değildi ama otelleri sadece geçen yıl birkaç yüz milyon dolar gelir elde etti. Rahattan da öteydiler. "Belki sizinki benimkinden daha az resmi ama bu hiçbir şekilde anlaşma bozucu değil."

"Annen de benden nefret ediyor," diye belirtti Isabella. "Bu er ya da geç daha fazla sürtüşmeye neden olacak."

"Senden nefret etmiyor. Onun endişelerinin senin kişiliğinle hiçbir ilgisi yok. Sadece ilişkimizin CEO oyları ve benim geleceğim üzerindeki etkisinden endişe ediyordu." Alaycı bir gülümseme ağzımı büktü. "Oylama artık bir sorun değil ve o da yola gelecektir. Gelmesi bile ben bir yetişkinim. İstedğim kişiyle birlikte olmak için annemin onayına ihtiyacım yok." Sesim yumuşadı. "Ve ben seni istiyorum."

Isabella'nın gözleri duygularla parlıyordu. Ay ışığı elmacık kemiklerini öptü, yüzünün ve dudaklarının narin hatlarını, ağzımla yapmayı çok arzuladığım şekilde izledi.

Bu düşünce aklımdan geçtiğinde neredeyse gülecektim. Doğayı kıskanacağım hiç aklıma gelmezdi ama işte buradaydık.

"Sizin dünyanıza daha iyi uyum sağlayacak başka kadınlar da var," dedi. "Dövmesi ve mor saçları olmayan ve... ve evcil yılanları olan kadınlar. En kötü zamanlarda seks hakkında konuşurken yakalanmayan kadınlar."

Bu sefer güldüm. Sessizce, ama oradaydı. Hayatımın en önemli konuşmasının ortasında beni sadece Isabella güldürebilirdi. Onun için kışın ortasında Brooklyn Köprüsü'nü göze almamın nedenlerinden biri de buydu.

Solmadan önce dudaklarına küçük bir gülümseme dokundu. "Ben ben olmaktan asla vazgeçmeyeceğim Kai ve senin de sen olmaktan vazgeçmeni istemiyorum. Peki ayrı dünyalara aitken nasıl birlikte olabiliriz?"

"Kendimize ait bir tane inşa ederek," dedim

basitçe. "Bu mantıksız."

"Umurumda değil. Bu *mantıkla* ilgili değil. Bu aşkla ilgili ve aşta makul olan hiçbir şey yoktur."

Rüzgâr kelimeleri ağzımdan çıkar çıkmaz uçurdu, ama etkileri Isabella'nın nefesinin duyulabilir aksaklıklarında, vücudumda dolaşan sinir dalgalarında kaldı. Kendimi açıkta ve savunmasız hissetmeme neden oldular, sanki benim artık benimle dış dünya arasında bir bariyer değilmiş gibi, ama devam ettim.

"Seni seviyorum, Isabella Valencia." Basit ve çiğ, bunca zamandır gözümün önünde duran çıplak gerçek dışında tüm yapmacıklıklardan arınmış. "Her bir parçanı, gülüşünden mizahına ve prezervatifler hakkında konuşmadan duramayışına kadar."

O çok sevdiğim kahkahalardan biri, duygu yüklü bir şekilde ağzımdan kaçtı.

Tekrar ayılmadan önce yüzümde bir gülümseme belirdi. "Kırıldığını düşünüyorsun ama keşke kendini benim seni gördüğüm gibi görebilseydin. Zeki. Güçlü. Güzel. Kendi standartlarına göre kusurlu ama benim için harika bir şekilde mükemmel."

Isabella'nın yanağından aşağı yeni bir gözyaşı süzüldü. Daha önceki hıçkırıklarının aksine bu seferki sessizdi ama yine de içimi yaktı.

Ondan önce hiç aşık olmamıştım. Bir kez aşık olduğumda, her şeyi yaptığım gibi onu da yaptım. Tamamen. Tamamen. Geri dönülmez bir şekilde.

"Her zaman en iyi olmakla gurur duydum. Bir numara olmak zorundaydım. Kazanmak zorundaydım. Ödüller topladım çünkü onları kendime verdiğim değer bir yansıması olarak gördüm ve hiçbir şeyin zaferden daha lezzetli olmadığını düşündüm. Sonra seninle tanıştım." Boğazımda yanan duyguyu yuttum. "Ve diğer her şey... soldu. Bazı karanlık dönemlerden geçtik ama sen *her zaman* hayatımın en parlak parçası oldun. Ayrıldığımızda bile. Ben çekip gittiğimde bile. Bu dünyada bir yerlerde var olduğunu bilmek bile yeterliydi."

Isabella yumruğunu ağzına bastırdı, gözleri gümüş ışıktaki parlıyordu.

"Senden önce gerçekten hiç yaşamadım," dedim. "Ve senden sonra yaşamayı hayal etmek bile istemiyorum." Alnımı onunkine koydum, göğsüm ihtiyaç, istek ve sadece onun bana hissettirebileceği binlerce başka duyguyla ağrıyordu. "Benimle kal, aşkım. Lütfen."

Küçük bir hıçkırık geceyi ıslattı.

"Seni aptal," dedi, yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Beni kandırdın *prezervatifler*."

Rahatlama omuzlarımdaki yükü hafifletti. Vücudum sarktı ve ciğerlerimi boğan eller bir kahkahanın serbest kalmasına yetecek kadar gevşedi.

"Şaşırmadım," diye mırıldandım. "Prezervatiflere karşı özel bir düşkünlüğünüz var, özellikle de-"

"Kai."

"Hmm?"

"Kapa çeneni ve öp beni."

Isabella.

Evet mi?

Kapa çeneni de seni öpeyim.

Ben de öyle yaptım, derin ve şefkatli bir şekilde, anılarımız göğsüme geri dönüp ait oldukları yere yerleşirken.

BÖLÜM 42

Kai

Ertesi sabah, Young Corporation'daki geçmişimde ilk kez işten bir gün izin aldım.

Ekibim o gün bensiz de hayatta kalabilirdi. Yapacak daha önemli işlerim vardı.

"Syzygy bir kelime değil!" Isabella elini kalçasına vurdu. "Bunu tamamen sen uydurdun."

Ağzımın kenarları seğirdi. "Korkarım Merriam-Webster aynı fikirde değil."

"Evet, Merriam-Webster tam bir sürtük," diye mırıldandı. "İyi. Sen kazandın.

Yine." Ağzı sevimli bir surat ifadesi aldı.

Oyunun üçüncü turundaydık. Yarısı yenmiş hamur işleri ve iki dev kupa sıcak çikolata sehpayı dolduruyor, mermer şöminede alevler çıtırdıyordu. Pencerelerin dışında dans eden kar taneleri şehri beyaza bürüyordu.

Dün gece Brooklyn Köprüsü'nde yaptığımız soğuk yürüyüşten sonra ne Isabella ne de ben dışarı çıkacak havada değildik, bu yüzden yiyecek, içecek ve masa oyunları ile daireme kapandık.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, beni neredeyse yakalıyordun," dedim ve eğilip ona bir öpücük verdim. "Qi ilham verdi."

"*Neredeyse* kazanmakla aynı şey değil," diye homurdandı Isabella ama öpücüğümü derinleştirdiğimde suratı asıldı. Tadı sıcaklık gibiydi,

çikolata ve harika, *ona* özgü bir şey.

Elim eski düğmeli ceketlerimden birinin yumuşak pamuklu eteğine ulaşana kadar kalçasından yukarı kayd. Onu benim kıyafetlerimi giyerken görmek içimde ilkel ve sahiplenici bir şeyler uyandırdı; o kadar güzel, o kadar mükemmel ve o kadar bana ait görünüyordu ki.

Isabella kollarını boynuma doladı. Telefonum çalıp bizi kucaklaşmamızdan alıkoymasaydı, masa oyunumuz bambaşka bir hal alacaktı.

Arayanın kimliğine bakınca duraksadım ama görünür bir tepki vermeden cevap verdim.

"Tebrikler." Richard Chu nezaketi bir kenara bırakıp doğrudan konuya girdi. "Şirket her şeye rağmen bir Young'da kalıyor."

İşte bu kadar.

Aylar süren planlar, stratejiler ve birikimlerden sonra, Young Corporation'ın bir sonraki CEO'su resmen bir patlamayla değil, kısa ve basit bir konuşmayla oldum.

"Eee?" Endişe Isabella'nın yüz ifadesini şekillendirdi. Ona oylamanın bugün olduğunu söylemişim; aramanın amacını tahmin etmiş olmalıydı. "Ne oldu? Ne dedi?"

Sonunda yüzüme bir gülümseme yerleşmesine izin verdim. "Ben kazandım."

Sözcükler ağzımdan ancak çıkabildi ki, ciyakladı ve o kadar küçük biri için şaşırtıcı bir güçle beni yere yapıştırdı.

"Biliyordum!" Yüzü gururla parlıyordu. "CEO Young. Nasıl bir duygu?"

"Güzel." Ellerimle kalçalarını çerçevelerken kanım ısındı. Üzerimde tişört ve iç çamaşırından başka bir şey yokken ayrıntılı bir cevap oluşturmak zordu. "Ama daha iyi hissediyorsun."

Isabella gözlerini devirdi ama cevabım karşısında yanakları pembeleşti. "Ciddi misin? Şu anda seks hakkında mı düşünüyorsun? Daha yeni *CEO* oldun. Her zaman istediğin şey buydu! Neden, ne bileyim, şampanya patlatmıyor ve heyecandan zıplamıyorsun?"

"Çünkü üzerimde oturuyorsun, aşkım." Bana kaşlarını çatarak baktığında yine güldüm. Tanrım, ona bayılıyordum. "Ciddiyim, mutluyum ama Richard'ın aramasından önce sonuçla barıştım."

Bir oylama bu oylama kadar uzadığında, beklentilerim de sönüyordu. Ayrıca, istediğim şey zaten bu odada yanımdaydı.

"Peki şimdi aranız iyi mi?" Isabella sordu. "Russell olayına karışmadı, değil mi?"

"İyi şartlar fazla iyimser bir terim," dedim kuru bir sesle. "Ama karşılıklı bir anlayış geliştirdik."

Richard'la çoğu konuda aynı fikirde değildik ama Russell'ın hakkında pislik bulamadığı birkaç yönetim kurulu üyesinden biriydi ve son fırtınada yönetim kurulunu takdire şayan bir şekilde yönetmişti. Bu arada ben de şirket için savaşmaya ve onunla birlikte çalışmaya istekli olduğumu kanıtlamıştım, sadece lojistik ve Russell ile Victor'un cezalarını çekmelerini sağlamak için bile olsa.

Victor'un Valhalla üyeliği sona erdirilmişti. Kulüp, üyelerin birbirlerine sabotaj yapmasını hoş karşılamazdı ve Christian'ın yardımıyla *National Star*'a ulaştım. Magazin gazetesi iddialara göre polis rüşvetine ve telefon hack'lemesine karışmıştı ve hem yasal hem de kamuoyu baskısı altındaydı. Büyük ihtimalle kapanacak ve Victor Black'i de beraberinde götürecekti. Onunla şahsen yüzleşirdim ama bir saniye bile fazla zaman ve enerji harcamaya değmezdi.

Richard'a söyledüğimde gülmüş ve bana bir tebrik purosunu ikram etmişti. Birbirimizden hoşlanmazdık ama birbirimize saygı duyardık.

"Bu arada..." Isabella'yı kaldırdım ve nazikçe kenara koydum. "Heyecan verici Scrabble oyunumuza devam etmeden önce yapmam gereken bir arama daha var."

İrkildi. "Kai, seni seviyorum ama lütfen bir daha *Scrabble oynamak gibi heyecanlı bir cümle kurma.*"

Annemi FaceTime'dan aradığımda hâlâ sırtıyıordum. Şimdiye kadar haberi duymuş olmalıydı ama teyit etmek ve tepkisini görmek istedim.

Londra'da öğle vaktiydi, bu yüzden ofisinde cevap vermesini bekliyordum. Bunun yerine, yarım düzine zil sesinden sonra açtı - bu onun için rekor bir süreydi

-Yatak odasına benzeyen bir yerde mi? Arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan cumbalı pencere, Londra'ya hiç benzemeyen bir şehrin gece ışıklarını yansıtıyordu.

"Kai." Annemin sesi telaşlı geliyordu. "Bugün izinli olduğunu sanıyordum. Ne oldu?"

"Sonuçlar belli oldu. Ben kazandım." Elimdeki daha önemli konuya geçtim. "Neredesin?" *Ve kiminlesin?*

Süit, yanaklarının kızarıklığı, geç saat... Tanrım, annemin bir sevgilisi vardı.

Midem gurulduyor, kahvaltımı dışarı atmakla tehdit ediyordu. Birkaç yıl önce Abigail'in dolabıma gizlice girip

şaka olsun diye kravatlarımı renklerine göre değil de uzunluklarına göre sıraladım.

"Evet, daha önce Richard'dan bir telefon aldım. Tebrik ederim." Annemin yüzü yumuşadı. "Şirket emin ellerde olacak."

Bir an için şaşkınlığım korkumun önüne geçti. Leonora Young iş söz konusu olduğunda çocuklarının üzerine titreyen bir ebeveyn değildi. En son ne zaman bu kadar utanmazca destek olduğunu hatırlayamıyordum; Abigail ya da ben ne kadar başarılı olursak olalım, her zaman daha fazlası vardı. Daha fazla övgü, daha fazla ödül, daha fazla güç.

İlk defa yaptığım şeyin yeterli olduğunu hissettim.

Göğsüme rahatsız edici bir sıcaklık yayıldı, ancak saniyeler sonra derin bir erkek sesi sohbete katıldığında kayboldu.

"Nono, saat gecenin on biri." Tuzlu ve biberli bir saç parıltısı çerçeveye girdi. "Her kim arıyorsa söyle-ah."

Annemin yanındaki adam suçluluk, şaşkınlık ve utançla bana baktı.

Daha önceki korkum geri döndü, dişlerimi gösterdim. "*Baba?*"

Edwin Young'ın yüzü canlı bir kıızıl tonuna büründü. "Merhaba, Kai. Bu beklenmedik bir şey."

Karşımda Isabella'nın çenesi çözüldü. *Ailen mi?* diye mırıldandı. Gülse mi, yaltaklansa mı bilemiyormuş gibi görünüyordu.

Kendimi cevap vermeye zorlayamadım.

Annem ve babam. Birlikteydiler. Belli ki bir otel odasında...

Midem yine isyan etti.

"Bunun bir şok olduğunun farkındayım." Babam boğazını temizledi. Altmış iki yaşında olmasına rağmen, düzenli tenis maçları ve kırmızı et içermeyen diyeti sayesinde hâlâ zayıf ve formdaydı. "Ama annen ve ben... biz..."

"Tanrı aşkına Edwin," dedi annem sabırsızlıkla. "Umarım müşterilere sunum yaparken daha güzel konuşuyorsundur?" Tekrar bana döndü. "Baban ve ben romantik bir ilişkiye yeniden başladık. Bu tekrar birlikte olacağımız anlamına gelmiyor, çünkü cinsel-"

"Dur orada." Boştaki elimi kaldırdım. Annemin dudaklarından çıkan *cinsellik* kelimesi kulaklarımı beyazlatmak istememe yetti. "Detaylara ihtiyacım yok." Onun arkasındaki şehre odaklandım. Daha önce dikkat etmemiştim ama ufuk çizgisi çok netti. "*Şangay*'da mısınız?"

Yanakları renklendi. "Evet. Bu hafta başında bir son dakika seyahati için buraya uçtum."

Yolculuğun iş için mi yoksa eğlence için mi olduğunu sormama gerek kalmadı. Annemi o zamandan beri hiç bu kadar rahat ve huzurlu görmemiştim.

Birden aklıma bir fikir geldi. "Bu yüzden mi istifa ediyorsun?" Bakışlarım onunla tavanı hayranlıkla inceleyen babam arasında gidip geldi.

Annemin bir erkek için kariyerinden vazgeçtiğini hayal bile edemezdim ama daha garip şeyler de olmuştu. Bir ay önce, uysal ve ürkek Russell Burton'ın yönetim kurulunun yarısına şantaj yaptığını da hayal edemezdim.

"Hayır. Şart değil." Annem bir an sessiz kaldı, sanki devam edip etmemeyi tartışıyordu. "Geçen yıl bir sağlık sorunu yaşadım," dedi sonunda, sesi sakinleşmişti. "Doktorlar boğazımda tümör olduğunu düşündükleri bir şey buldular. Bir görüntüleme hatası olduğu ortaya çıktı ama bu korku pek çok şeyi bir perspektife oturttu."

Bir mengene göğsümü sıktı. "Bunu bana ya da Abigail'e hiç söylemedin."

"Doktorun yetkinlikten tamamen yoksun olduğunu düşünürsek, iyi ki yapmamışım." Annem dudaklarını büzdü. "Açıkçası o zamandan beri sağlık ekiplerini değiştirdim, ama tam olarak teyit etmeden önce seni ya da kız kardeşini sıkıntıya sokmak istemedim. Yanlış teşhis konduktan sonraki hafta baban Londra'daydı ve bu konuda konuşmam gerektiği ama aile dışından kimseye güvenmediğim için..."

"İlişkimizi yeniden canlandırdık," diye bitirdi babam. "Aramız açılmış olsa da anneni hâlâ önemsiyordum. Onun böyle bir şeyi tek başına yaşamasını istemedim."

"Platonik olarak başladı ama aramızda çözülmemiş birkaç duygu olduğu çok açıktı." Annem bir iç çekti. "Uzun lafın kısası, genç ve inatçıyken ayrıldık. O zamandan beri önceliklerim değişti, özellikle de sağlık sorunlarım yüzünden. Ofis dışında ve ailemle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Ayrıca..." Dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti. "Uzun zamandır dümenin başındayım. Değişmeyen şirketler durgunluk riski taşır ve yeni bakış açılarına sahip bir CEO'nun zamanı geldi."

Elimi yüzümde gezdirerek son yirmi dört saat içinde olan biten her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Isabella'yla barışmam, CEO'dan gelen haberler ve annemin çifte bombası arasında hayatım o kadar ekseninden kaymıştı ki doğru düzgün düşünemiyordum. Yine de bu durum beni birkaç ay önce olduğu kadar rahatsız etmiyordu.

Değişmeyen şirketler durgunluk riski taşırdı, ama aynı şey insanlar için de söylenebilirdi. Hayatım üç yılı aşkın bir süredir cetvel gibi düz çizgiler izliyordu.

ve biraz kaos ruha iyi gelirdi.

"İtiraf zamanı geldiğine göre, size söylemem gereken bir şey daha var." Annemle babamın Isabella'yı görebilmeleri için ekranıma açı verdim, Isabella onları zayıf bir gülümseme ve el sallayarak karşıladı. "Isabella ile geri döndüm. Ve bu sefer birlikte kalıyoruz."

Annem şaşırmış görünmüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kuru bir sesle. "Clarissa dün ailesini aradı ve onlara Teo-Young evliliğinin söz konusu olmadığını söyledi."

"Sizinle hiç tanışmadım, ne zaman ve neden ayrıldığınızı da bilmiyorum," dedi babam Isabella'ya. "Ama tekrar bir araya gelmenize sevindim."

Gülümsemesi yanaklarında gamzeler oluşturdu. "Teşekkür ederim."

Şanghay'da saat çok geç olduğu için konuşmayı uzatmadım. Annem onunla konuşana kadar Abigail'e ailemden bahsetmeyeceğime söz verdim ve telefonu kapattım.

Rahatlama kalbimin etrafındaki yumruğu gevşetti. Belki onun tatili, belki benim zaferim, belki de her ikisinin birleşimiydi ama annemin ilişkimize tepkisi şaşırtıcı derecede sessizdi. Birkaç iç geçirme ve onaylamayan kaş çatma dışında, her zamanki iğnelemelerinden kaçındı. İtirazlarının kulak ardı edileceğini anlamış olmalıydı ve Leonora Young kaybedeceği bir savaşta zamanını boşa harcamayacak kadar zeki idi.

"Beklediğimden çok daha iyi geçti," dedi Isabella yeni bir Scrabble turuna başlarken. "Seksin insanı ne kadar gevşetebildiği inanılmaz."

Neredeyse içkimi tükürecektim. "Beni travmatize etmeye mi çalışıyorsun?" Dehşete düşmüş bir halde sordum. "Bahsettiğin kişi benim annem."

"Özür dilerim, aileni yatakta gördüğün için zaten travma geçirdiğini sanıyordum-" Onu kendime doğru çekip yere yapıştırdığımda bir kahkaha çığlığıyla sözünü kesti.

"Bu cümleyi bitirirsen, *İlahi Komedya'nın* her kelimesini okuyana kadar tüm gerilim kitaplarını saklarım," diye tehdit ettim. "Latince'ye çevrilmiş versiyonunu."

Gülüşü kayboldu. "Buna cesaret edemezsin." "Dene bakalım."

"Eğer bunu yaparsan..." Bacaklarını belime doladı, gözleri meydan okumayla parlıyordu. Sıcaklık doğrudan kasıklarına hücum etti. "Kitapları yerine koyana kadar seks yapmayacağım."

"Sevgilim, ikimiz de senin benden önce pes edeceğini biliyoruz." Isabella tek kaşını kaldırdı. "Bahse girmek ister misin?"

O gün masa oyunumuza hiç devam edemedik.

Normalde başladığım işi bitirmek konusunda çok titizdim ama saatler sonra yatağımda terli ve tok bir şekilde uzandığımızda, kirli tabakları ve yarım kalmış bir Scrabble oyununu oturma odasında bırakmış olmamız umurumda değildi.

Ne de olsa bitirmek için hayatımızın geri kalanı vardı.

Sonsöz

ISABELLA

İki yıl sonra

"Aman Tanrım. İşte burada." Rafa baktım. "*İşte burada.*"

"Elbette öyle. Biz de bu yüzden geldik." Vivian beni kitaplığa doğru itti. "Git! Bu senin anın."

Hareket etmedim. Önümdeki manzarayı tam olarak algılayamıyordum.

Kırmızı sırt. Beyaza basılmış isim. Yıllar süren çalışma ve düzenleme, hepsi tek bir ciltte toplanmış.

İlk romanım *Mistress in Waiting*, en sevdiğim kitapçının gerilim bölümünün tam ortasında duruyor.

Sıcak bir el sırtıma dokundu. "Tebrikler," dedi Kai. "Artık resmen yayınlanmış bir yazarsın."

"Ben yayınlanmış bir yazarım," diye tekrarladım. Sözcükler önce geçici gibi geldi, ama sonra katılaşıp gerçekliğin topraksı tadını aldılar. "Bu benim kitabım. Aman Tanrım." Kalp atışlarım hızlandı. "Başardım. Başardım!"

Sersemliğim geçti ve başarımın ağırlığı içime çökerken kollarımı ona doladım. Ben ciyak ciyak bağırıp küçük bir mutluluk dansı yaparken o güldü, yüzü gururla kaplandı.

Ne kadar aptal göründüğüm umurumda değildi çünkü tüm acılardan, başarısızlıklardan ve aksiliklerden sonra nihayet *yayınlanmış bir yazardım*.

Jill Sherman revize edilmiş taslağı çok beğenmişti ve iki yıl önce bana resmi olarak temsilcilik teklif etti. Kitabı etrafa sattı ve büyük yayınevlerinden birkaç ısıruk aldıktan sonra, gerilim baskısını geliştirmekte olan küçük ama saygın bir yayıncıyla anlaştım. Bitmek bilmeyen düzeltme ve düzenlemelerden sonra artık kitap piyasaya çıkmıştı.

Bir gecede Nora Roberts ya da Dan Brown'a dönüşmeyecektim ama umurumda değildi. Hikâyemi bitirdim, onu sevdim ve önemli olan tek şey buydu.

Zaten devam kitabının taslağını hazırlıyordum. Kai ben yazarken parçalar halinde okudu, bu da süreci orijinalinden çok daha sorunsuz hale getirdi. O her zaman yanımdayken kendi kafamın içinde kaybolmak zordu.

Ama o orada *olmasaydı* bile, daha kolay zaman geçirirdim. Benim için işe yarayan bir rutin geliştirmiştim ve mükemmel bir ilk taslak yazmak için kendime daha az baskı yapıyordum. Zaten matbaaya gitmeden önce her şey gözden geçirilir ve düzeltilirdi.

Mükemmellik ihtiyacımı bir kenara bıraktığımda kelimeler akmaya başladı. Hala kurulamayan cümleler ya da kristalize olmayan bir sahne yüzünden saçımı başımı yolmak istediğim günler oldu, ama çoğunlukla, hikaye üzerinde çalıştığım için gerçekten çok heyecanlıyım.

Yıllarca sürüklendikten sonra nihayet amacımı bulmuştum; hem kendim hem de başkaları için bir şeyler yaratmak.

"Bir fotoğraf çekelim," diye önerdi Alessandra. "Bu anı hatırlamamız gerek." O, Vivian ve Sloane moral desteği için bana eşlik etmişlerdi.

Artık Floria Designs'da çalışmıyordum ama bunun her zaman geçici bir iş olması gerekiyordu. Alessandra ben ayrıldığımdan beri harika bir ekip kurmuştu ve küçük işletme geliyordu. Aynı şey Dominic'le olan ilişkisi için söylenemezdi ama bu bambaşka bir hikâyeydi.

Kopyalardan birini raftan aldım ve onunla poz verdim. Muhtemelen şimdiye kadar çektiğim en sevimsiz fotoğraftı; bastırmak ve çerçeveletmek için sabırsızlanıyordum.

"İki santim sola dön," diye emretti Sloane. "Şimdi çeneni kaldır, gülümse... biraz daha gülümse... mükemmel."

O kadar mükemmeliyetçiydi ki fotoğrafları sonsuza kadar sürdü ama o kadar iyi çıktılar ki kimse şikayet etmedi.

Resimden sonra kitabı elime aldım, ağırlığının ve dokusunun tadını çıkardım. Yayıncımdan ön kopyalarını almıştım ama o ana kadar *gerçek gibi* gelmemişti.

Bu, konseptinden uygulamasına kadar benimdi. Bir fikirden yola çıkmış ve başkalarının da girip içinde kaybolabileceği koca bir dünya yaratmıştım. Her kitap tarihte bir ayak iziydi ve ben de izimi bırakmıştım.

Küçücük gurur tohumum kökleriyle birlikte kocaman bir ağaca dönüşürken boğazımda bir yumru oluştu.

Telefonum gelen bir FaceTime çağrısıyla çaldı. Cevap verdiğimde Felix'in yüzü ekranın yarısını doldurdu. Arkasında, Miguel ve Romero da görebilmek için başlarını onunkinin üzerine çıkardılar.

"Eee?" dedi, her zamanki selamlamasını atlayarak. "Orada mı? Göster bize!"

"Öyle." Sırıttım ve rafta güzelce duran *Bekleyen Metres'in* kitaplarını göstermek için kamerayı çevirdim. "Eğer bana iyi davranırsan, senin için bir tane imzalarım."

"Aile istisnamız yok mu? Bu çok soğuk." Miguel başını salladı. "Daha yeni yayınlandık ve sen şimdiden bizi unutmaya başladın."

Romero, "Bu doğal bir ilerleme," dedi. "Ünlü olmanın bedeli."

"Siz ikiniz sessiz olun. Kardeşinize sataşmayı bırakın." Annemin sesi ondan önce duyuldu. Felix kenara çekildi ve annemin nazik yüz hatları Felix'in ekrandaki yontulmuş yüz hatlarının yerini aldı. "Oh, şuna bak," diye nefes aldı. "Kapakta senin adın var! Seninle çok gurur duyuyorum. Şimdi kopyaları Filipinler'deki akrabalarına gönderdiğinden emin ol, yoksa geri döndüğümde bunun sonunu asla duyamayacağım-"

"İsa!" Lola annemi kenara itti ve bana baktı. Onu son gördüğümünden beri kırıksıklıkları iki katına çıkmış gibiydi ama gözleri her zamanki gibi keskindi. "Bir bakayım. Hmm. Kapaktaki kol düğmeleri mi? Anlayamadım. Bugünlerde gözlerim pek iyi görmüyor. Arturo!" diye bağırarak büyükbabamı çağırdı. "Buraya gel. Bunlar sana kol düğmesi gibi mi görünüyor?"

Ailem ekranın diğer tarafında itişip kakışıp tartışırken göğsümde bir sıcaklık hissederek güldüm. Bazen çok dağınık oluyorlardı ama onlar benim dağınıklığımdı ve yayıncılık yolculuğumda bana inanılmaz destek olmuşlardı. En azından çoğu.

Gabriel ortaya çıktığında gülümsemem soldu. Telefona en son çıkan oydu ve sert, ciddi tavrı diğer kardeşlerimin alaylarıyla belirgin bir tezat oluşturuyordu.

"Tebrikler," dedi. "Bir kitap yayınlamak büyük bir başarıdır."

"Teşekkürler." Boştaki kolumla vücuduma daha sıkı sarıldım. "Kanıtladın Yanlış yaptım, değil mi?" Hafifçe söyledim ama ikimiz de şaka yapmadığımızı biliyorduk.

"Sen yaptın." Şaşırmama rağmen, ağzındaki küçük bir kıvrım ifadesinin sertliğini yumuşattı. "Ve yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Sesim boğazımda düğümlendi. Gabriel'in cevabı beni o kadar şaşırtmıştı ki doğru düzgün bir cevap veremedim.

Yanılmaktan *nefret ederdi*. Başarısızlığım konusunda haklı olduğunu kanıtlamak için beni başarısız görmek istediğini sanıyordum ama benim için gerçekten mutlu görünüyordu. Gabriel ne kadar mutlu görünebilirse, ki bu normal standartlara göre hâlâ sıkıntılıydı.

Belki de ailede kardeşini hafife alan tek kişi ben değildim.

"Oh." Öksürdüm, sıcaklık tenimi kapladı. "Teşekkür ederim."

Belki de tepkisinin geleceğini tahmin etmeliydim. Geçen yıl, annemle birlikte tamamladığım taslağın ve kitap anlaşmamın maddenin şartlarını karşıladığına karar verdikten sonra mirasa konmuştum. Görüşmemiz sırasında konuşmanın çoğunu annem yapmıştı ama Gabriel bana para verilmesi konusunda evet oyu kullanmıştı. Bu da bir şey sayılırdı, değil mi?

"Rica ederim," dedi. "Birkaç ay sonra annemin doğum gününde görüşürüz. Umarım o zamana kadar ikinci kitabına başlamış olursun. Bir kitapla kariyer yapamazsın."

Kardeşçe bağ kurma anımız buharlaşırken gözlerimi devirdim. Gabriel'in o kadar da değişmediğini görmek güzeldi.

Telefonu kapattığımda arkadaşlarım Leo Agnelli'nin yeni seyahat anılarını ve eski bir Black & Co. yöneticisinin şirketin çöküşünü anlatan kitabını içeren kurgusal olmayan bir sergiye doğru kaymışlardı. Alessandra telefonunu kontrol edip duruyordu. Muhtemelen Dominic arıyordu ve yüzüncü kez görmezden geliniyordu. İyi oldu. Adam biraz acı çekmeyi hak ediyordu. Öte yandan Kai, Ruby Leigh'in son çıkan dergisini karıştırıyordu.

"Hayır," dedim. "Kesinlikle olmaz. Onu Latinceye çevirerek mahvetmeye izniniz yok."

"Bunun onu nasıl mahvedeceğini anlamakta güçlük çekiyorum," dedi, sesi kırgın geliyordu. "Wilma Pebbles'ı çevirebiliyorum ama Ruby Leigh'i çeviremiyor muyum? İkisini de seviyorsun."

Ofiste çok meşgul olduğu için son zamanlarda pek Latince çeviri yapmamıştı. Bir CEO'nun işi asla bitmezdi, özellikle de DigiStream'in satın alınmasından ve Young Corporation ile entegrasyonunun aylarca hayatını işgal etmesinden sonra. Neyse ki, umduğu kadar sorunsuz geçmişti.

Sanırım yeniden hobileriyle uğraşacak zamanı oldu, ama en sevdiğim yazara dokunmasına izin vermeyi reddettim.

"İkisini de seviyorum ama Wilma'yı çevirmene sadece Latince'de *dinozor siki* için doğru ifadeyi bulmakta zorlanmanı izleyebilmek için izin veriyorum."

Kitabı rafa geri koyup tehditkâr bir kaş çatmayla beni kendine doğru çektiğinde boğazımda bir kahkaha daha köpürdü.

"Bugün senin büyük günün olduğu için mutlu olmalısın, yoksa bunu görmezden gelemezdim." Kai başparmağıyla enseme okşadı. "Yayımlanmış bir yazar olmak nasıl bir duygu?"

"Oldukça şaşırtıcı." Yüzüm yumuşadı. Geçen yıl Kai'nin yanına taşınmışım ama kaç sabah onun yanında uyandığım ya da kaç gece birlikte uyuduğumuz önemli değil, bu muhteşem adamın benim olduğu gerçeğini bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. "Bunu sensiz yapamazdım."

"Evet, yapabilirdin." Ağzı nazik bir öpücükle benimkini sıyırdı. "Ama bunu birlikte yapabildiğimiz için mutluyum."

Geç saatlere kadar süren gecelerde, kafein krizlerinde ve düzenlemenin ortasındaki çöküşlerde yanımdaydı. Evet, bunları tek başıma da atlatabilirdim ama o bu yolculuğu çok daha iyi hale getirdi. Her zaman yaptı.

Gülümsedim ve öpücüğüne karşılık verdim. "Ben de."

KAI

"Hile mi yapıyorsun?" Miguel talep etti. "Üst üste bu kadar çok kazanmanın imkânı *yok*. Bu istatistiksel olarak imkânsız."

"Ben hile yapmam." Scrabble tahtasındaki taşları temizledim. "Sadece geniş bir kelime dağarcığım var."

"Tartışmaya zahmet etmeyin," dedi Isabella ailesinin homurtuları ve protestoları arasında. "Söz konusu masa oyunları olduğunda çekilmez biri oluyor."

"*Herhangi bir* oyuna," diye mırıldandı Romero, belli ki o günkü tenis mağlubiyetinin acısını hâlâ çıkarıyordu.

Isabella'nın ailesi ve ben, sonunda CBNYP olarak kısalttıkları Christmasbirthdaynewyearpalooza için annesinin Los Angeles'taki evinde toplanmıştık. Geçen yılki kutlamada bu çözümü önerdiğimde, bana fazladan bir kafam çıkmış gibi bakmışlardı. Görünüşe göre bu gülünç uzunluktaki ismi kısaltarak bir akronime dönüştürmek akıllarının ucundan bile geçmemişti.

Bu benim onlarla kutlama yaptığım ikinci yılımdı ve artık oyunlarımız ve etkinliklerimiz söz konusu olduğunda kendimi tutmayacak kadar rahattım. Güne Isabella'nın babasının onuruna piyano performanslarıyla başlamıştık.

O bir Chopin parçası çalarken ben de onu

"Hammerklavier." Yıllar önce Isabella'nın benden daha iyi çalabildiğini fark ettiğimden beri yorumum çok yol kat etmişti. Uzun bir pratikten sonra öyle mükemmelleştirmiştim ki, lolo bile şarkının sonunu gözyaşları içinde karşılamıştı.

Isabella, gelişimimi pratik yapmaya değil, "eksik" olduğum şeyi bulmaya borçlu olduğum konusunda ısrar etti.

Kalp.

Ki bu çok saçmaydı. Pratik mükemmelleştirir, kalp değil. Ama yine de onu kendime yakın tuttum.

"Sırada ne var? Bir raunt daha kaybetmeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Burada kelime dağarcığı var," diye espri yaptı Clarissa.

Kot pantolonu, atleti ve sandaletleriyle, iki yıl önce Manhattan'a taşınan incili ve tüvit giymiş sosyetikten çok farklı görünüyordu.

Clarissa ve Felix, Isabella ve ben tekrar bir araya geldikten kısa bir süre sonra resmi olarak çıkmaya başladılar. Geçen yıl Los Angeles'a taşınmıştı ve şu anda Felix'in misafir sanatçı olduğu yerel müzede çalışıyordu. Ailesi çok kızmıştı ama bu konuda yapabilecekleri pek bir şey yoktu ve Kaliforniya ona uygundu. Burada New York'ta olduğundan daha mutlu ve rahat görünüyordu.

"Dart," dedim Felix'le hızlı bir bakış alışverişinde bulunarak. "Günün son oyunu."

Bu kez homurdanan Isabella oldu. "Bunu bilerek yaptığına ikna oldum," dedi arka bahçeye çıkarken. "Benim yapmadığım aktiviteleri seçip duruyorsun, aman Tanrım."

Adımları aniden durdu. Önündeki manzaraya ağzı açık bir şekilde baktı.

Kardeşlerinin yardımıyla, Bushwick'teki ilk gayri resmi randevumuzdaki balon duvarını kopyalamıştım. O sabah duvarı kurmak için sabahın köründe uyandık ama yüzündeki şok ifadesi için buna değdi.

"Bunu nasıl yaptın?" Isabella nefes aldı.

"Aşırı miktarda kafein ve kardeşlerinizin yardımıyla," dedim. "Herkesin hayatında en az bir kez bunu deneyimlemesi gerektiğini düşündüm. Ayrıca Gabriel büyük bir *Prenses Günlükleri 2* hayranı."

Dartların yanındaki yerinden bana ters ters baktı. "Ben *hayranı* değilim," dedi. "Hikaye hoşuma gidiyor. Hepsi bu."

İki yıl önce otel barında benimle yüzleştikten beri sallantılı ilişkimiz yumuşamıştı, ama asla en iyi arkadaş olamayacak kadar çok yönden birbirimize benziyorduk.

"Elbette." Romero sırttı. "Bu yüzden her Noel'de bize yeniden izletiyorsun."

"Ben sana hiçbir şey yaptırmıyorum," diye tersledi Gabriel. "Bu aptallık için vaktim yok. Lola'nın yardımına ihtiyacı var." Topuklarının üzerinde döndü ve Isabella'nın büyükannesinin salsa kavanozunu açmaya çalıştığı yere doğru sert adımlarla yürüdü.

"Gabe bir şeye sinirlenmezse CBNYP olmaz," dedi Isabella gülerek. Parmak uçlarına kalktı ve ağzıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Aileme katlandığın için teşekkür ederim. Biliyorum bazen çok fazla olabiliyorlar."

"Onları seviyorum. Eğlenceliler." Bir kolumu beline doladım ve ona sırttım. "Ayrıca, ailemin yemin tazelemesine katlandın, bu yüzden sana borçluyum."

Hatırladıkça ikimiz de ürperdik.

Annem ve babam yedi ay önce Jade Cay'de düzenlenen görkemli bir törenle resmi olarak nikâh tazelediler. Törenin kendisi çok güzeldi ama öncesindeki hazırlıklar öyle değildi. Annem Isabella'yı Abigail'le birlikte töreni planlamalarına yardım etmesi için kandırmıştı, bu da *benim de törene* yardım etmem anlamına geliyordu. Tüller ve çiçek tasarımlarıyla ilgili kâbuslarım hâlâ sürüyordu.

"PDA'yı bırak. Mide bulandırıcı." Miguel her birimizin eline birer dart sapladı. "Hadi. Şu gösteriyi başlatalım. Güneş batmak üzere."

Isabella dartta daha iyiydi ama nişan alma yeteneği hâlâ yarı yarıyaydı. Bugün yeteneklerinin yelpazenin daha kötü ucuna düşeceğine güveniyordum.

Duruşunu değiştirip kolunu yukarı çekerken derimin altında sinirlerim oynadı. Öğleden sonra güneşi onu bulmuş, mor-siyah ipeği altın rengine boyamış ve bronz tenine gölgeler düşürmüştü. Kaşları çatıldı ve endişeme rağmen onun konsantrasyonuna gülümsemekten kendimi alamadım.

İki yıldır birlikteydik ama onun benim olduğu gerçeğini asla unutamayacaktım.

Dart havada vızıldadı ve zararsız bir şekilde duvardan sekti. İçime bir rahatlama yayıldı, ardından ikinci bir sinir harbi geldi. "*Kahretsin.*"

Isabella ofladı, görünüşe göre içimdeki kargaşadan habersizdi ve ailesinin eve geri dönme şekli. "Seni takdir ediyorum"

bunu ayarlamak için zaman. Gerçekten. Ama gelecek yıl benim iyi olduğum bir şey seçmelisin, mesela zaman ayarlı bir alışveriş çılgınlığı ya da okuma maratonu gibi."

"Bunu aklımda tutacağım." Kavanozdan katlanmış bir kâğıt parçası çıkardım ve ona uzattım. Köşesinde küçük mavi bir nokta vardı. "Bu arada, işte sorunuz."

İçini çekti ve kâğıdı açtı. "Yemin ederim, eğer bir daha en büyük korkum hakkında konuşmak zorunda kalırsam..." Cümlesi kesildi.

Söylemek istediklerimi söylemeden önce yazmıştım ve nottan başını kaldırdığında, gözleri parlıyor ve ağzı titriyordu, ben çoktan diz çökmüştüm. Elimdeki açık yüzük kutusunda göz kamaştırıcı bir elmas parıldıyordu.

Bugün bulunduğumuz noktaya gelmek için pek çok zor soruyla yüzleşmek zorunda kaldık, ancak bir sonraki sorum hepsinden daha zor ve en kolay olanıydı.

"Isabella Valencia, benimle evlenir misin?"

Gurur Kralı'nı okuduğunuz için teşekkürler! Bu kitabı beğendiyseniz, seçtiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakabilirsiniz minnettar olurum.

Yorumlar yazar için ipuçları gibidir ve her biri

yardımcı olur! Sevgilerimle,
Ana

Bonus Kai & Isabella içeriği için anahuang.com/bonus-scenes adresini ziyaret edin

Ona sahipti, onu kaybetti... ve onu geri kazanmak için her şeyi yapacaktır.

Dominic ve Alessandra'nın hikayesi için şimdi *Açgözlülüğün Kralı'nı* sipariş edin.

Ana Huang ile iletişimde kalın

Kitaplarımı ve diğer eğlenceli sağmalıkları sizin gibi dūřünen okurlarla tartışmak ister misiniz? Őzel okuyucu grubum Ana's Twisted Squad'a katılın!

facebook.com/groups/anastwisted squad

Ana'yı bu adreslerde de

bulabilirsiniz: Web sitesi:

anahuang.com

Bookbub:

bookbub.com/profile/ana-huang

Instagram:

[@authoranahuang](https://www.instagram.com/authoranahuang)

TikTok:

[@authoranahuang](https://www.tiktok.com/@authoranahuang)

Goodreads:

goodreads.com/anahuang

Teşekkür

Becca-Benim beyin fırtınası arkadaşım, amigo kızım ve suşi sever dostum. Sen yukarıda ve öteye gidiyorsun ve hayatımda olduğun için çok minnettarım. Bir gün masamdaki kahve fincanlarını temizlemeyi bitireceğim ve daha fazla el rulosu ile kutlayabiliriz :)

Brittney, Salma, Rebecca, Sarah ve Aishah- Birlikte pek çok kitap okuduk ve daha iyi alfa/beta okuyucular isteyemezdim. Sürekli desteğiniz ve geri bildiriminiz için çok teşekkür ederim!

Cait-Çiftlerim için duyduğunuz coşku beni her zaman gülümsetiyor. Kai ve Isa'ya verdiğiniz tepkiyi görmek sürecin en sevdiğim kısımlarından biriydi ve Filipin kültürüne ilişkin bilgi ve görüşlerinizi paylaştığınız için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Valencias sensiz aynı olmazdı.

Theresa-Bu kadar kısa sürede düşünceli notlar sunma yeteneğiniz inanılmaz, bu yüzden teşekkür ederim!

Amy ve Britt-Sizinle çalışmak bir zevkti. Detaylara gösterdiğiniz özen ve hikayelerimi parlattığınız için teşekkür ederim.

Cat, sen bir dahisin. Hepsi bu kadar.

Kimberly-Olağanüstü temsilcim. Yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Christa, Pam ve Bloom Books ekibine-Kitaplarıma gösterdiğiniz sevgi ve ilgi için teşekkür ederim. Onları ABD ve Kanada'daki kitapçılarda görmek gerçekten bir hayalin gerçekleşmesi.

Ellie'ye ve Piatkus ekibine hikâyelerimi dünyayla paylaştığınız için teşekkür ederim. Kitaplarımı bu kadar çok ülkede görmek inanılmaz bir deneyim ve yakında bazılarınızla yüz yüze tanışmak ve kutlamak için sabırsızlanıyorum.

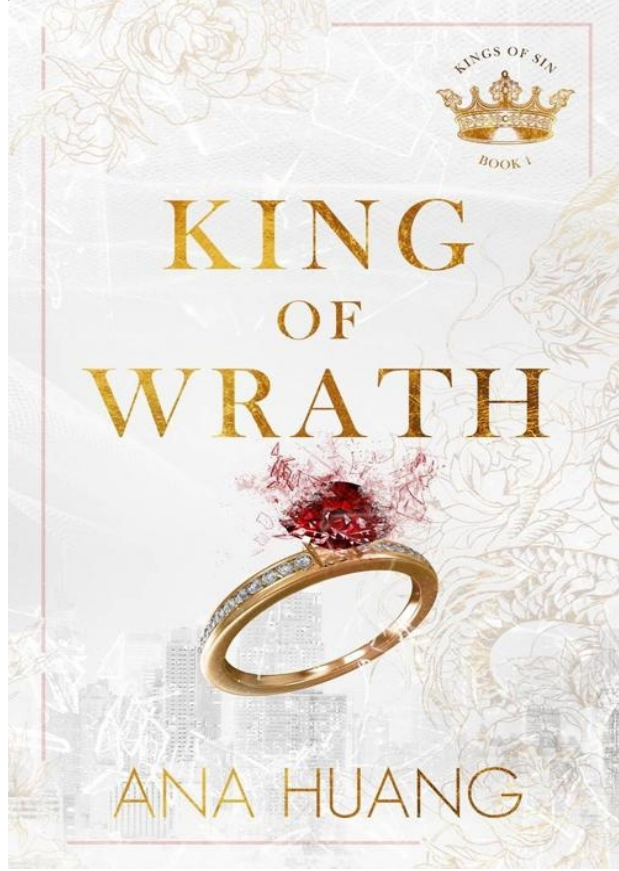
Nina ve Valentine Halkla İlişkiler ailesi - kitap yayınlarmı çok kolaylaştırıyorsunuz ve size sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Son olarak, harika okuyucularıma - Sizler yazar olmanın en güzel yanısınız. Siz olmadan bunu yapamazdım, bu yüzden günümü her zaman daha parlak hale getirdiğiniz için teşekkür ederim.

xo, Ana

Dante ve Vivian'ın hikayesini kaçırmayın

...

Şu andan itibaren

Ana'nın çok satan Twisted serisini kaçırmanın

Şu andan itibaren

**Yeni Günah Kralı'na
dikkat edin...**

**KING
OF
AÇGÖZLÜLÜK**

Çok yakında

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

